PETER SWANSON

CEI CARE MERITĂ SĂ MOARĂ

virtual project

PETER SWANSON

CEI CARE TREBUIE SĂ MOARĂ

Original: The Kind Worth Killing (2016)

Traducere din limba engleză și note de:
MIRELLA ACSENTE

virtual-project.eu

2016

Peter Swanson a absolvit Colegiul Trinity, Universitatea Massachusetts Amherst şi Colegiul Emerson. Este autorul a trei romane: *The Girl With a Clock For a Heart,* nominalizat la LA Times Book Award, *Cei care merită să moară* (*The Kind Worth Killing*), câştigător al New England Society Book Award şi nominalizat la CWA Ian Fleming Steel Dagger şi *Her Every Fear.* Cărţile sale au fost traduse în 30 de limbi, iar povestirile şi poeziile lui au apărut în *Asimov's Science Fiction, The Atlantic Monthly, Measure, The Guardian, The Strand Magazine* şi *Yankee Magazine.* Trăieşte în Somerville, Massachusetts, împreună cu soţia.

PARTEA ÎNTÂI

REGULILE BARURILOR DIN AEROPORTURI

1.

TED

— Hei, bună, a spus ea.

M-am uitat la mâna albă, cu pistrui, de pe spătarul scaunului de bar liber de lângă mine, din sala de aşteptare de la clasa business din Aeroportul Heathrow, apoi am ridicat privirea către faţa necunoscutei.

— Ne cunoaştem? am întrebat-o.

Chipul ei nu părea deloc familiar, dar accentul american, cămaşa albă imaculată, jeanşii mulaţi băgaţi în cizmele până la genunchi, toate o făceau să pară una dintre îngrozitoarele prietene ale nevesti-mii.

— Nu, scuze. Doar îţi admiram băutura. Pot? Şi-a aşezat trupul prelung şi zvelt pe scaunul de piele rotativ şi şi-a pus geanta pe bar. Ăla e gin? a întrebat, referindu-se la Martiniul din faţa mea.

— Hendrick's, am răspuns.

A făcut un semn către barman, un adolescent cu păr ţepos şi bărbia lucioasă, şi a cerut un Martini Hendrick's cu două măsline. Când i-a sosit paharul, l-a ridicat în direcţia mea. Mai aveam o gură într-al meu, aşa că am spus:

— Pentru imunizarea contra călătoriilor internaţionale.

— O să beau pentru asta.

Mi-am terminat paharul şi am cerut altul. Ea mi-a spus cum o cheamă, un nume pe care l-am uitat imediat. I l-am spus şi eu pe al meu – doar Ted şi nu Ted Severson, cel puţin nu atunci. Am stat în sala de aşteptare de la Heathrow, plină de canapele şi lumini, bându-ne băuturile, schimbând câteva remarci şi confirmând că amândoi aşteptam să ne îmbarcăm în acelaşi zbor direct către Aeroportul Logan din Boston. Ea şi-a scos din geantă o carte broşată subţire şi a început să citească. Asta mi-a dat posibilitatea să o privesc cu adevărat. Era frumoasă – păr lung roşcat, ochii

de un albastru-verzui luminos, ca al apelor tropicale, iar pielea atât de pală, încât aproape avea nuanța alb-albăstruie a laptelui smântânit. Dacă o astfel de femeie se așază lângă tine la barul din cartier și îți laudă băutura comandată, te gândești că viața e pe cale să ți se schimbe. Dar regulile sunt diferite în barurile din aeroporturi, unde tovarășii tăi de băutură urmează să dispară de lângă tine în direcții opuse. Și chiar dacă această femeie se îndrepta spre Boston, eu eram încă plin de o furie scârbită pentru toată situația de acasă, cu soția mea. Numai la asta fusesem în stare să mă gândesc în săptămâna petrecută în Anglia. Aproape că nu mâncasem, aproape că nu dormisem.

În difuzor s-a auzit un anunț în care am deslușit două cuvinte, *Boston* și *întârziere.* M-am uitat la panoul de deasupra șirurilor de sticle de băutură fină și am văzut că zborul nostru fusese amânat cu o oră.

— Avem timp să mai bem un pahar, am spus. Fac eu cinste.

— De ce nu? a replicat ea și și-a închis cartea, așezând-o cu fața în sus pe bar, lângă geanta ei.

Triunghiul dragostei și al morții. De Patricia Highsmith.

— Cum e cartea?

— Nu e printre cele mai bune ale ei.

— Nimic mai rău ca o carte proastă și un zbor mult întârziat.

— Tu ce citești? a întrebat.

— Ziarul. Nu-mi plac cărțile.

— Și atunci, ce faci în avion?

— Beau gin. Plănuiesc crime.

— Interesant.

Mi-a zâmbit, pentru prima oară. Era un zâmbet larg, care i-a făcut o cută mică între nas și buza superioară și a dat la iveală niște dinți perfecți și o dungă subțire de gingie roz. M-am întrebat ce vârstă avea. Când se așezase lângă mine, mă gândisem că ar avea în jur de treizeci și cinci de ani, aproape de vârsta mea, dar zâmbetul ei și pistruii pali care îi stropeau podul nasului o făceau să pară mai tânără. Poate douăzeci și opt de ani. Vârsta soției mele.

— Și lucrez, bineînțeles, atunci când zbor, am adăugat.

— Cu ce te ocupi?

I-am oferit versiunea scurtă a poveștii, că finanțam și ofeream consultanță start-up-urilor. Nu i-am spus cum am făcut cea mai mare parte a banilor – vânzând acele companii imediat ce păreau promițătoare. Și nu i-am spus că de fapt nici nu aveam nevoie să mai lucrez vreodată în viața mea, că fusesem unul dintre investitorii în valul de companii dot-com de la sfârșitul anilor ’90 care reușiseră să-și transforme investițiile în cash chiar înainte ca balonul economic să explodeze. Am ascuns aceste lucruri doar

pentru că nu aveam niciun chef să vorbesc despre ele, nu pentru că aş fi crezut că noua mea tovarăşă de drum le-ar putea considera supărătoare sau ar putea să-şi piardă interesul de a mai discuta cu mine. Niciodată n-am simţit nevoia să-mi cer scuze pentru banii pe care îi făceam.

— Şi tu? Cu ce te ocupi? am întrebat-o eu.

— Lucrez la Colegiul Winslow. Sunt arhivist.

Winslow era un colegiu pentru fete situat într-o suburbie plină de verdeaţă la vreo treizeci de kilometri vest de Boston. Am întrebat-o ce face un arhivist şi ea mi-a oferit ceea ce bănuiesc că era propria ei versiune prescurtată a muncii sale, cum că aduna şi conserva documentele colegiului.

— Şi locuieşti în Winslow? am întrebat-o.

— Da.

— Căsătorită?

— Nu, nu sunt. Tu?

Chiar în clipa în care a spus-o, am remarcat uşoara mişcare a ochilor când s-a uitat după o verighetă pe mâna mea stângă.

— Da, din nefericire, am răspuns. Apoi am ridicat mâna, ca să-mi vadă inelarul gol. Şi nu, nu obişnuiesc să-mi scot verigheta în barurile din aeroporturi în caz că o femeie ca tine se aşază lângă mine. Nu am purtat niciodată verighetă. Nu suport inelele pe deget.

— De ce din nefericire? a insistat.

— E o poveste lungă.

— Zborul nostru are întârziere.

— Chiar vrei să afli despre viaţa mea sordidă?

— Cum aş putea să refuz aşa ceva?

— Dacă o să-ţi povestesc, o să am nevoie de încă unul din ăsta, am spus şi am ridicat paharul gol. Şi tu?

— Nu, mulţumesc. Două sunt limita mea.

A tras cu dinţii una din măslinele din scobitoare şi a muşcat din ea. Pentru o clipă i-am zărit vârful roz al limbii.

— Întotdeauna spun că două Martiniuri sunt prea multe, iar trei nu sunt de ajuns.

— Nostim. Nu aşa spunea şi James Thurber[1]?

— N-am auzit de el, am replicat cu un zâmbet afectat, deşi mă simţeam puţin cam ruşinat că încercam să-mi atribui un citat faimos.

Brusc, barmanul a apărut în faţa mea şi eu am mai comandat un pahar. Pielea din jurul gurii îmi dădea acea senzaţie plăcută de amorţeală pe care o ai de obicei de la gin şi ştiam că eram în pericol de a deveni prea ameţit şi de

[1] James Thurber (1894-1961), umorist şi caricaturist american.

a spune prea multe, dar astea erau regulile din aeroporturi, în definitiv, şi, deşi tovarăşa mea de călătorie locuia la doar treizeci de kilometri de mine, deja uitasem cum o cheamă şi ştiam că şansele să o mai văd vreodată erau foarte mici. Şi mă simţeam bine să vorbesc şi să beau cu o străină. Simplul fapt că rosteam cu voce tare nişte cuvinte făcea să mi se mai risipească o parte din furie.

Aşa că i-am spus povestea. I-am spus cum soţia mea şi cu mine eram căsătoriţi de trei ani şi că locuiam în Boston. I-am spus despre săptămâna petrecută în septembrie la Kennewick Inn, pe coasta de sud din Maine, şi cum ne-am îndrăgostit de locul ăla şi am cumpărat un teren ridicol de scump, pe ţărmul oceanului. I-am spus cum soţia mea, pentru că are licenţă în ceva numit „Arte şi ştiinţe sociale", a decis că era calificată să colaboreze la proiectul casei împreună cu o firmă de arhitectură şi în ultimele luni a petrecut cea mai mare parte a timpului în Kennewick, lucrând cu un constructor pe nume Brad Daggett.

— Şi ea şi Brad...? a întrebat ea după ce şi-a băgat şi cea de-a doua măslină în gură.

— M-hm.

— Eşti sigur?

Aşa că i-am dat mai multe detalii. I-am spus cum Miranda începuse să se plictisească de viaţa noastră în Boston. În primul an de căsnicie s-a dedicat decorării casei noastre de gresie din South End. După aceea, a lucrat cu jumătate de normă în galeria unei prietene din SoWa[2], dar încă de atunci ştiam că lucrurile începeau să-şi piardă farmecul. Începuserăm să nu mai avem ce discuta în timpul prânzului, începuserăm să mergem la culcare la ore diferite. Şi, mai important, ne pierduserăm identităţile care ne definiseră iniţial în relaţia noastră. La început, eu eram omul de afaceri bogat care îi făcuse cunoştinţă cu vinurile scumpe şi galele de binefacere, iar ea artista boemă care îşi petrecea vacanţele pe plajele thailandeze şi căreia îi plăcea să piardă vremea în barurile de cartier. Ştiam că noi doi eram propriile noastre clişee, total opuse, dar pentru noi funcţiona. Ne înţelegeam bine la toate nivelurile. Chiar îmi plăcea faptul că, deşi mă consideram arătos, într-un fel convenţional, nimeni nu se uita la mine atunci când eram cu ea. Avea picioare lungi şi sâni mari, o faţă în formă de inimă şi buze pline. Părul ei era castaniu-închis, dar şi-l vopsea întotdeauna negru, şi era aranjat în mod deliberat să pară ciufulit, ca şi cum atunci se ridicase din pat. Tenul era impecabil şi nu avea nevoie de machiaj, deşi nu ieşea niciodată din casă fără

[2] SoWa Boston (South of Washington), cartier din sudul Bostonului faimos pentru galeriile sale de artă, restaurantele, magazinele şi pieţele deschise.

să folosească creion negru. Am văzut bărbaţi care o fixau cu privirea în baruri şi restaurante. Poate că le atribuiam sentimentele mele, dar privirile pe care i le aruncau mi se păreau flămânde şi primitive. Mă făceau să mă bucur că nu trăiesc într-o vreme sau un loc unde bărbaţii de obicei umblă cu arme.

Călătoria noastră în Kennewick, Maine, fusese spontană, o reacţie la plângerea Mirandei că de mai bine de un an nu mai fuseserăm undeva singuri. Am plecat în a treia săptămână din septembrie. Primele zile au fost senine şi calde, dar în miercurea din acea săptămână o furtună a coborât dinspre Canada, ţinându-ne închişi în apartamentul nostru. Am ieşit doar ca să bem Allagash White şi să mâncăm homar în taverna din subsolul hanului.

După ce furtuna a trecut, zilele au devenit mai reci şi uscate, lumina mai cenuşie, amurgul mai lung. Ne-am cumpărat pulovere şi am explorat drumul lung de o milă de-a lungul falezei, care începea chiar la nord de han şi continua între Atlanticul învolburat şi ţărmul stâncos. Aerul, până nu demult încărcat de umezeală şi de mirosul loţiunilor de plajă, era acum proaspăt şi sărat. Ne-am îndrăgostit amândoi de Kennewick, atât de tare, încât atunci când am găsit o bucată de pământ năpădită de trandafiri sălbatici care era de vânzare, aflată pe un promontoriu la capătul potecii, am sunat la numărul aflat pe anunţ şi am făcut imediat o ofertă.

Un an mai târziu, tufele de trandafiri fuseseră înlăturate, fundaţia fusese săpată şi exteriorul casei cu opt camere era aproape gata. Constructorul pe care îl angajaserăm era Brad Daggett, un bărbat divorţat, solid, cu păr negru şi des, cu barbişon şi un nas acvilin. În vreme ce eu îmi petreceam săptămânile la Boston – lucrând cu un grup de proaspeţi absolvenţi de MIT[3] care creaseră un nou algoritm pentru un motor de căutare bazat pe un blog –, Miranda petrecea tot mai mult timp în Kennewick, stând la han şi supraveghind munca la construcţia casei, preocupată de fiecare dală şi fiecare element de instalaţie electrică.

La începutul lui septembrie, am hotărât să-i fac o surpriză şi să vin şi eu la Kennewick. Când am intrat pe I-95 la nord de Boston, i-am lăsat un mesaj pe telefonul mobil. Am ajuns în Kennewick cu puţin înainte de prânz şi am căutat-o la han. Cei de acolo mi-au spus că era plecată de dimineaţă.

M-am urcat în maşină, m-am dus la casă şi am parcat în spatele camionetei Ford a lui Brad, pe aleea de pietriş. Mini Cooper-ul bleu al Mirandei era şi el acolo. Nu mai venisem aici de câteva săptămâni şi m-am bucurat să văd că lucrurile avansaseră. Toate ferestrele păreau să fi fost montate, iar dalele de gresie cenuşiu-albăstruie pe care le alesesem pentru

[3] Massachusetts Institute of Technology.

grădina aflată în josul pantei sosiseră deja. Am ocolit casa către partea din spate, unde fiecare cameră de la etaj avea propriul ei balcon şi unde o verandă închisă, de-a lungul parterului, dădea către o terasă enormă pavată cu piatră. În faţa ei fusese săpată o gaură dreptunghiulară pentru piscină. Am urcat treptele de piatră ale terasei şi i-am zărit pe Brad şi Miranda prin ferestrele înalte ale bucătăriei, care dădeau către ocean. Am dat să bat în geam ca să îi anunţ că eram acolo, când ceva m-a făcut să mă opresc. Stăteau amândoi sprijiniţi de nou instalatele blaturi de cuarţ, uitându-se pe fereastră către Golful Kennewick. Brad fuma o ţigară şi l-am văzut cum scutură scrumul, cu o mişcare scurtă, în ceaşca de cafea pe care o ţinea în cealaltă mână.

Dar Miranda a fost cea care mă făcuse să mă opresc. Era ceva în atitudinea ei, în felul în care stătea rezemată de blat, înclinată către umerii laţi ai lui Brad. Părea total în largul ei. Am văzut-o ridicând o mână cu un gest firesc, iar Brad i-a strecurat între degete ţigara aprinsă. Ea a tras un fum prelung, apoi i-a dat înapoi ţigara. Niciunul nu s-a uitat la celălalt în acest timp şi atunci am ştiut, fără nicio urmă de îndoială, nu numai că se culcau împreună, dar că probabil se şi iubeau.

În loc să simt furie sau disperare, sentimentul meu imediat a fost de panică, să nu fiu văzut pe terasă, spionându-i în momentul lor de intimitate. M-am întors către intrarea principală, am traversat veranda, apoi am deschis uşa de sticlă şi am strigat „Hei!" în casa care mi-a răspuns cu un ecou.

— Aici, a strigat şi Miranda drept răspuns şi am intrat în bucătărie.

Se îndepărtaseră puţin unul de celălalt, dar nu prea mult. Brad îşi stingea ţigara în ceaşca de cafea.

— Teddy, ce surpriză, a spus Miranda.

Era singura care îmi spunea aşa, un nume de alint care la început fusese doar o glumă, căci nu mi se potrivea deloc.

— Hei, Ted, a spus Brad. Cum ţi se pare până acum?

Miranda a ieşit de după blat şi mi-a dat un sărut pe colţul gurii. Mirosea a şamponul ei scump şi a ţigări Marlboro.

— Arată bine. Mi-au venit dalele.

Miranda a râs.

— L-am lăsat să aleagă şi el ceva şi doar de asta îi pasă.

Brad a venit şi el din spatele blatului şi a dat mâna cu mine. Mâna lui era mare, cu nodurile degetelor proeminente, cu palma caldă şi uscată.

— Vrei un tur complet?

În vreme ce Brad şi Miranda mă conduceau prin casă, Brad vorbindu-mi de materiale de construcţie, iar Miranda spunându-mi ce fel de mobilă avea

să fie în fiecare loc, am început să mă îndoiesc de ceea ce văzusem. Niciunul dintre ei nu părea deosebit de agitat în preajma mea. Poate că doar deveniseră prieteni buni, genul ăla de prieteni care stau umăr lângă umăr şi împart o ţigară. Miranda îşi exprima uneori afecţiunea fizic, luându-şi prietenele de braţ şi sărutându-i pe prietenii noştri bărbaţi pe gură la venire şi plecare. Mi-a trecut prin minte că era posibil să fiu paranoic.

După turul casei, Miranda şi cu mine ne-am întors la Kennewick Inn şi am mâncat de prânz la taverna Livery. Am luat amândoi un sandviş cu eglefin afumat şi eu am băut două whisky-uri cu apă.

— Te-a convins Brad să te apuci din nou de fumat? am întrebat-o, vrând să o prind cu o minciună, să văd cum reacţionează.

— Ce? a spus ea, încreţindu-şi fruntea.

— Miroseai puţin a tutun. La casă.

— Poate că am tras un fum sau două. Nu m-am apucat iar de fumat, Teddy.

— De fapt, nu-mi pasă. Doar mă întrebam.

— Poţi să crezi că e aproape gata casa? a spus, înmuindu-şi un cartof prăjit în ketchup-ul meu.

Am vorbit o vreme despre casă şi eu am început să mă îndoiesc şi mai tare de ceea ce văzusem. Nu se purta ca şi cum ar fi fost vinovată.

— Rămâi tot weekendul? m-a întrebat.

— Nu, voiam doar să vin până aici să-ţi spun „bună". Iau masa diseară cu Mark LaFrance.

— Contramandează şi rămâi aici. Mâine s-a anunţat vreme frumoasă.

— Mark a zburat încoace special pentru întâlnirea asta. Şi trebuie să pregătesc nişte bilanţuri.

Iniţial plănuisem să rămân în Maine toată după-amiaza, sperând că Miranda va fi de acord cu o siestă prelungită în camera ei de hotel. Dar, după ce îi văzusem pe ea şi pe Brad giugiulindu-se în bucătăria foarte scumpă pe care eu o plăteam, mă răzgândisem. Aveam un nou plan. După prânz, am dus-o pe Miranda la casă, pentru a-şi putea lua maşina. Apoi, în loc să mă îndrept direct spre I-95, am intrat pe Route 1 şi am luat-o spre sud către Kittery şi zona sa comercială cu magazine gen outlet întinse pe cinci sute de metri. Am oprit în faţă la Kittery Trading Post, un magazin cu echipament pentru excursii pe lângă care trecusem de nenumărate ori, dar în care nu intrasem niciodată. În numai cincisprezece minute am cheltuit aproape cinci sute de dolari pe o pereche de pantaloni de camuflaj, un impermeabil gri cu glugă, nişte ochelari uriaşi de pilot şi un binoclu performant. Am intrat cu tot echipamentul ăsta într-o toaletă publică aflată vizavi de magazinul Crate and Barrel şi m-am schimbat în noua mea ţinută. Cu gluga trasă şi ochelarii pe

nas, mă simţeam de nerecunoscut. Cel puţin de la distanţă. Am luat-o din nou spre nord şi am oprit în parcarea de lângă Golful Kennewick, strecurându-mi Audi-ul Quattro între două camionete. Ştiam că Miranda sau Brad nu aveau de ce să vină în această parcare anume, dar nici eu nu aveam de ce să-mi las maşina într-un loc perfect vizibil.

Vântul se oprise, dar cerul era acoperit cu nori cenuşii joşi, iar în aer se simţea miros de ploaie caldă, ceţoasă. Am mers pe nisipul umed de pe plajă, apoi am urcat pe pietrele şi şistul argilos care duceau spre punctul de pornire pe poteca de pe faleză. Am înaintat cu grijă, cu privirea aţintită asupra potecii pietruite – umedă de ploaie şi întreruptă din loc în loc de rădăcini – în loc să mă uit spre întinderea copleşitoare a Atlanticului din dreapta mea. Unele din porţiunile pietruite ale potecii se erodaseră complet şi un indicator şters avertiza trecătorii de pericole. Din această cauză, poteca nu era folosită prea des şi în acea după-amiază nu am văzut decât o singură persoană – o adolescentă cu un tricou cu Bruins[4] care mirosea ca şi cum tocmai fumase nişte marijuana. Am trecut unul pe lângă celălalt fără să ne privim sau să ne spunem ceva.

Către capătul potecii, am mers de-a lungul unui zid de ciment năruit care marca limita terenului pe care se afla o căsuţă de piatră, ultima înainte de vreo cinci sute de metri de teren viran după care urma proprietatea noastră. Cărarea cobora apoi la nivelul mării, traversând o plajă îngustă, stâncoasă, plină de alge şi de geamanduri mâncate de vreme, apoi continua de-a lungul unei ridicături de pământ abrupte printre nişte molizi strâmbi. Ploaia se înteţise şi mi-am scos ochelarii de soare uzi. Era puţin probabil ca Miranda sau Brad să se afle în afara casei, iar planul meu era să mă opresc chiar înainte de porţiunea de teren care fusese curăţată de vegetaţie şi să mă ascund într-un crâng de arbuşti pereni care se întindeau de-a lungul părţii joase a falezei. Dacă vreunul dintre ei se uita afară şi mă zărea cumva cu binoclul meu, avea să creadă că sunt un ornitolog amator. Dacă se apropia cineva, puteam să mă retrag repede pe potecă.

Când am văzut casa înălţându-se deasupra pământului stâncos, am fost izbit – şi nu pentru prima oară – de diferenţa de stil între partea din spate a casei, cea care dădea către ocean, şi partea aflată la drum. Faţada casei era decorată cu piatră falsă, cu câteva ferestre mici şi o uşă dublă impresionantă din lemn închis cu arcade exagerate. Partea din spate era din lemn vopsit în bej şi toate ferestrele identice, cu balcoanele lor identice, făceau casa să arate ca un hotel de dimensiuni medii. „Am o mulţime de prieteni", spusese Miranda când am întrebat-o de ce avea nevoie de şapte camere pentru

[4] Boston Bruins, echipă profesionistă de hochei pe gheaţă din Boston, Massachusetts.

oaspeţi. Apoi îmi aruncase o privire de parcă o întrebasem de ce credea că erau necesare instalaţiile sanitare în casă.

Am găsit un loc bun sub un molid pitic, cocârjat şi răsucit ca un bonsai. M-am întins pe burtă pe pământul umed şi am reglat binoclul până când am început să focalizez casa. Eram la vreo cincizeci de metri şi puteam vedea bine prin ferestre. Mi-am plimbat privirea de-a lungul parterului, dar nu am zărit nicio mişcare, apoi am urcat la etaj. Nimic. Am făcut o pauză şi am privit casa cu ochiul liber, regretând că nu aveam vedere către aleea din faţa casei. Din câte vedeam, nu era nimeni în casă, deşi, când o lăsasem pe Miranda aici, camioneta lui Daggett era încă pe alee.

În urmă cu câţiva ani, mă dusesem la pescuit cu un coleg, un alt speculant în acţiuni dot-com, care era cel mai bun pescar la ocean pe care îl cunoscusem vreodată. Era în stare să se holbeze la suprafaţa apei şi să ştie exact unde erau peştii. Mi-a spus că toată şmecheria era să nu îşi concentreze privirea într-un singur punct, ci să cuprindă cu privirea dintr-odată tot ce se afla în raza lui vizuală, pentru că, făcând asta, putea prinde o mişcare tremurată, o tulburare în apă. Încercasem atunci să fac şi eu asta, dar n-am reuşit decât să mă aleg cu o durere cumplită de cap. Aşa că acum, după ce am trecut din nou cu privirea, prin binoclu, peste toate ferestrele şi nu am văzut nimic, am decis să folosesc aceeaşi şmecherie şi cu casa mea. Am lăsat totul să se blureze în faţa ochilor mei, aşteptând ca o mişcare anume să-mi atragă atenţia, şi, după ce am privit casa preţ de mai puţin de un minut, am perceput o mişcare prin fereastra înaltă a ceea ce urma să fie livingul, în capătul de nord al casei. Am ridicat binoclul şi m-am concentrat asupra ferestrei; Brad şi Miranda tocmai intraseră acolo. Îi vedeam foarte bine; soarele de după-amiază, coborând pe cer, cădea pe fereastră într-un unghi favorabil, luminând interiorul fără a orbi. L-am văzut pe Brad cum se apropie de o masă improvizată care fusese pusă pentru echipa de tâmplari. A luat de pe ea o bucată de lemn care părea să fie o secţiune de baghetă pentru tavan şi i-a arătat-o soţiei mele. Şi-a trecut un deget de-a lungul unei caneluri şi ea a făcut acelaşi lucru. Buzele lui se mişcau şi Miranda încuviinţa din cap la ceea ce spunea el.

Preţ de o clipă, m-am simţit caraghios, un soţ paranoic îmbrăcat în haine de camuflaj şi spionându-şi soţia şi constructorul, dar după ce Brad a pus ornamentul la loc, am văzut cum Miranda i se strecoară în braţe, îşi dă capul pe spate şi îl sărută pe gură. El şi-a coborât mâna lui mare şi i-a lipit şoldurile de el, iar cu cealaltă a prins-o de părul ciufulit. Mi-am spus să nu mă mai uit, dar cumva nu am putut. Am privit cel puţin zece minute, am privit cum Brad o apleacă pe soţia mea peste masă, îi ridică fusta mov-închis, îi scoate perechea de chiloţi albi minusculi şi o pătrunde pe la spate. Am

privit-o pe Miranda cum se aşază strategic de-a lungul mesei, cu o mână ţinându-se de marginea ei, cu cealaltă între propriile ei picioare, ghidându-l înăuntrul ei. Era clar că mai făcuseră asta şi înainte.

M-am tras în spate, în capul oaselor. Când am ajuns din nou pe potecă, mi-am scos gluga şi mi-am vomat prânzul într-o baltă întunecată, vălurită de vânt.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta? m-a întrebat tovarăşa mea de călătorie după ce i-am spus povestea.

— Acum vreo săptămână şi ceva.

Ea a clipit şi şi-a muşcat buza de jos. Pleoapele îi erau palide ca o foaie de pergament.

— Şi ce ai de gând să faci? a întrebat.

Asta era întrebarea pe care mi-o pusesem toată săptămâna.

— Ceea ce vreau cu adevărat să fac e s-o omor.

Am zâmbit cu gura amorţită de gin şi am încercat să-i fac cu ochiul, doar ca să-i dau de înţeles că nu trebuia să mă creadă, dar faţa ei a rămas gravă. A ridicat din sprâncenele roşcate.

— Cred că ar trebui s-o faci, a spus şi eu am aşteptat un semn că era o glumă, dar nu a venit niciunul.

Privirea ei era hotărâtă. M-am uitat lung la ea şi am realizat că era mult mai frumoasă decât mi se păruse iniţial. Avea o frumuseţe eterică, atemporală, ca şi cum ar fi fost un personaj dintr-o pictură renascentistă. Atât de diferită de soţia mea, care arăta de parcă ieşise de pe coperta unui roman de duzină din anii ’50. Mă pregăteam să spun în fine ceva, când ea a întors capul ca să asculte ce se auzea în difuzor. Tocmai anunţaseră că începea îmbarcarea la zborul nostru.

2.

LILY

În vara în care am împlinit paisprezece ani, mama mea a invitat un pictor pe nume Chet să vină să stea la noi. Nu-mi aduc aminte de celălalt nume al lui; de fapt, nici nu cred că l-am ştiut vreodată. A venit şi a stat în apartamentul cel mic de deasupra atelierului mamei. Avea ochelari cu lentile groase şi rame întunecate, o barbă stufoasă care era întotdeauna stropită cu vopsea şi mirosea ca fructele răscoapte. Îmi aduc aminte de felul în care

ochii lui s-au îndreptat repede către pieptul meu atunci când ne-am cunoscut. Era deja foarte cald şi eu purtam jeanşi tăiaţi şi un maiou. Sânii mei nu erau mai mari ca o ciupitură de ţânţar, dar el tot s-a uitat.

— Bună, Lily, a zis. Spune-mi unchiul Chet.

— De ce? Eşti unchiul meu?

El mi-a dat drumul la mână şi a râs, un zgomot bolborosit ca un motor care moare.

— Hei, deja mă simt ca în familie aici, după cum mă tratează părinţii tăi. O vară întreagă în care să pictez, frate. Incredibil.

Am plecat de acolo fără să spun nimic.

Nu a fost singurul oaspete în acea vară. De fapt, niciodată nu era un singur oaspete la Monk's House, mai ales vara, când sarcinile pedagogice ale părinţilor mei luau sfârşit şi ei se puteau concentra pe ceea ce le plăcea cu adevărat – băutura şi adulterul. Nu spun asta ca să-mi prezint copilăria ca pe un soi de tragedie. O spun pentru că ăsta e adevărul. Iar în acea vară, vara lui Chet, a existat o listă întreagă de personaje, paraziţi, masteranzi, foşti iubiţi şi iubiţi actuali, care veneau şi plecau ca nişte fluturi de noapte atraşi de o lumină pâlpâitoare pe o verandă. Şi ăştia erau doar oaspeţii casei. Părinţii mei, ca întotdeauna, dădeau petreceri nesfârşite – ascultam petrecerile astea, cu vâjâitul şi bubuitul lor, prin pereţii camerei mele, întinsă în pat. Erau nişte simfonii familiare, începând cu hohotele de râs, jazzul discordant şi trântitul uşilor de plasă, şi sfârşind, în primele ore ale dimineţii, cu ţipete, uneori plânsete, şi întotdeauna cu zgomotul uşilor de la dormitor trântite.

Chet era un soi diferit de oaspete al casei. Mama vorbea de el ca despre un artist outsider, ceea ce însemna, bănuiesc, că nu era afiliat la colegiul ei, nu era nici student şi niciun artist invitat. Îmi aduc aminte că tata îi spunea „boschetarul degenerat pe care mama ta îl găzduieşte peste vară. Evită-l, Lily, cred că are lepră. Şi Dumnezeu ştie ce e în barba aia". Nu cred că era un sfat sincer din partea tatii – mama era pe aproape şi el vorbea ca să-l audă ea –, dar s-a dovedit a fi profetic.

Eu îmi petrecusem toată viaţa la Monk's House, numele pe care i l-a dat tata conacului victorian vechi de o sută de ani, mare şi dărăpănat, aflat la o oră de New York, în pădurile dese din Connecticut. David Kintner, tatăl meu, era un romancier englez care obţinuse cea mai mare parte din banii săi din adaptarea cinematografică a primei sale cărţi şi cea mai de succes, un roman comic plin de sex, a cărui acţiune se petrecea la un internat şi care a făcut senzaţie pentru scurt timp la sfârşitul anilor '60. Venise în America la Shepaug University, ca scriitor invitat, şi a rămas ca profesor asociat când a cunoscut-o pe Sharon Henderson, mama mea, o pictoriţă din curentul expresionism abstract, care avea un post de profesor titular în

departamentul de artă al universității. Împreună au cumpărat Monk's. Nu avea un nume atunci când au cumpărat-o ei, anul în care am fost și eu concepută, dar tatăl meu, care a justificat existența celor șase dormitoare prin dorința de a o umple cu oaspeți creativi și inteligenți (și tineri și femei), s-a gândit că i-ar plăcea să îi dea numele casei pe care o împărțeau Virginia și Leonard Woolf. În același timp, era și o referință la Thelonious Monk[5], muzicianul preferat al mamei mele.

Erau multe lucruri ciudate la Monk's, printre care și niște panouri solare nefolosite, care erau sufocate de iederă, o cameră de proiecție cu un vechi proiector, o pivniță de vinuri cu pământ pe jos, și o piscină micuță, în formă de rinichi, în curtea din spate, care era foarte rar curățată. În timp, ajunsese un soi de baltă noroioasă, cu fundul și marginile acoperite cu alge, cu un strat permanent de frunze putrezite la suprafața apei, cu filtrul său nefolosit înfundat cu leșuri umflate de șoareci și veverițe. La începutul acelei veri anume, încercasem să curăț chiar eu piscina pe jumătate plină, înlăturând prelata înnegrită de mucegai, găsind o plasă de fluturi cu care am adunat frunzele, apoi umplând piscina cu furtunul de-a lungul unei zile călduțe de iunie. I-am întrebat pe părinți, pe rând, dacă vor să ia niște chimicale pentru piscină data viitoare când se duc la cumpărături. Răspunsul mamei a fost: „Nu vreau ca draga mea fiică să înoate toată vara într-o grămadă de chimicale". Tata mi-a promis să facă un drum special la magazin, dar am văzut în ochii lui cum amintirea promisiunii dispare chiar înainte să se încheie discuția noastră.

Cu toate acestea, am înotat în piscină, în prima jumătate a verii, spunându-mi că cel puțin o aveam doar pentru mine. Apa a căpătat culoarea verde, iar fundul și părțile laterale au devenit alunecoase, acoperite cu alge întunecate. M-am prefăcut că piscina era de fapt un iaz, în adâncul pădurii, într-un loc special despre care numai eu știam, iar prietenii mei erau țestoasele și peștii și libelulele. Înotam în amurg, când vaietul greierilor se auzea cel mai tare, aproape acoperind zgomotele petrecerilor care începeau pe veranda închisă din fața casei. Într-unul din amurgurile mele de înot l-am remarcat prima oară pe Chet, care, cu o bere în mână, mă privea de la marginea pădurii.

— Cum e apa? m-a întrebat când și-a dat seama că fusese văzut.

— E bună, am spus.

— Nici măcar nu știam că piscina asta era aici.

[5] Thelonious Sphere Monk (1917-1982), pianist și compozitor de jazz, considerat unul dintre cele mari nume ale muzicii americane.

A ieşit din pădure, în lumina care mai rămăsese din zi. Purta o salopetă albă, pătată cu vopsea. A sorbit din bere, şi i-a rămas spumă în barbă.

— Nimeni n-o foloseşte, doar eu. Părinţilor mei nu le place să înoate.

M-am dus către capătul mai adânc, bucuroasă că apa era verde şi tulbure, ca să nu mă vadă el în costum de baie.

— Poate că o să vin şi eu odată să înot. E-n regulă pentru tine?

— Nu-mi pasă. Poţi să faci ce vrei.

Şi-a terminat berea dintr-o singură înghiţitură zdravănă şi a scos un sunet ca un pocnet când a luat sticla de la gură.

— Frate, ceea ce chiar aş vrea e să pictez piscina asta. Şi poate c-o să mă laşi să te pictez şi pe tine în ea. O să mă laşi să fac asta?

— Nu ştiu, am spus. Cum adică?

El a râs.

— Exact aşa, tu în piscină, în lumina asta. Mi-ar plăcea să fac un tablou. De obicei fac chestii abstracte, dar pentru asta… A tăcut şi s-a scărpinat pe partea interioară a coapsei. După un moment de tăcere, a întrebat: Tu ştii ce-al dracu' de frumoasă eşti?

— Nu.

— Eşti. Eşti o fată frumoasă. N-ar trebui să-ţi spun asta pentru că eşti mică, dar sunt pictor, aşa că e în regulă. Înţeleg frumuseţea, sau cel puţin aşa pretind. A râs. O să te gândeşti la asta?

— Nu ştiu cât o să mai înot. Apa e cam murdară.

— OK. S-a uitat către pădurea din spatele meu, dând încet din cap. Tre' să mai beau o bere. Vrei să-ţi aduc ceva? Acum ţinea sticla cu gâtul în jos pe lângă corp, şi picături de bere cădeau pe iarba necosită. Îţi aduc o bere dacă vrei.

— Eu nu beau bere. N-am decât treisprezece ani.

— OK, a spus el şi a rămas o vreme privindu-mă, aşteptând să vadă dacă ies din apă.

Stătea cu gura uşor deschisă, şi s-a scărpinat din nou pe interiorul coapsei. Am rămas pe loc, călcând apa, şi răsucită în aşa fel încât să nu fiu cu faţa la el.

— Ofelia, a spus el, mai degrabă pentru sine. Apoi: OK. Înc-o bere.

După ce a plecat, am ieşit din piscină, ştiind că am terminat cu înotul în acea vară şi urându-l pe Chet pentru că mi-a distrus secretul piscinei. M-am înfăşurat în prosopul mare de plajă pe care îl adusesem cu mine şi am străbătut în fugă casa către baia cea mai apropiată de camera mea, de la etaj. Mă durea pieptul, de parcă furia din mine era un balon care se tot umfla, dar nu avea să se spargă niciodată. În baie, cu clapa de aerisire zăngănitoare deschisă şi cu duşul curgând, am ţipat de mai multe ori, folosind cele mai

urâte cuvinte pe care le ştiam. Ţipam pentru că eram furioasă, dar mai ţipam şi ca să nu plâng. N-a mers. Am stat pe dalele podelei şi am plâns până când m-a durut gâtul. Mă gândeam la Chet – la felul înspăimântător în care se uita la mine –, dar mă gândeam şi la părinţii mei. De ce umpleau casa cu oameni străini? De ce cunoşteau doar obsedaţi sexual? După ce am făcut duş, m-am dus în camera mea şi m-am privit goală în oglinda înaltă de pe uşa dulapului. Ştiam despre sex aproape dintotdeauna. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele era despre părinţii mei făcând sex pe un prosop mare între dune, pe o plajă unde ne petreceam vacanţa. Eu eram la un metru de ei, săpând în nisip cu o lopăţică de plastic. Mi-aduc aminte că aveam biberonul plin cu suc cald de mere.

M-am răsucit şi mi-am privit corpul din toate unghiurile, scârbită de peticul de păr roşcat care îmi apăruse între picioare. Cel puţin sânii abia se vedeau, spre deosebire de ai prietenei mele Gina, care locuia mai sus pe stradă. Mi-am tras umerii în spate şi sânii mei s-au aplatizat complet. Dacă îmi ţineam o mână între picioare, arătam la fel cum fusesem la zece ani. Costelivă, cu păr roşcat, şi pistrui care îmi întunecau braţele şi baza gâtului.

Mi-am pus nişte jeanşi şi un hanorac, chiar dacă noaptea era încă înăbuşitoare, şi am coborât să-mi fac un sandviş cu unt de arahide.

•

N-am mai înotat în piscină. Nu ştiu dacă Chet a continuat să mă caute acolo. Îl vedeam câteodată în capătul treptelor care duceau la apartamentul de deasupra atelierului mamei, fumând o ţigară şi privind către casă. Iar uneori era în bucătăria noastră, vorbind cu mama, de obicei despre artă. Ochii lui mă găseau, apoi se îndreptau în altă parte, apoi iar mă căutau.

Tata a fost plecat în acea vară vreme de vreo trei săptămâni. S-a întâmplat imediat după vizita câtorva prieteni englezi de-ai lui, printre care o tânără poetesă pe nume Rose. Ne-a făcut cunoştinţă spunând: „Rose, ea este Lily. Lily, ea este Rose. Nu vă luaţi la întrecere. Amândouă sunteţi nişte flori frumoase”[6]. Rose, foarte slabă şi cu sâni mari, mirosea a ţigări cu cuişoare, şi când mi-a strâns mâna s-a holbat în creştetul capului meu. Îmi făceam griji că după ce tatăl meu a dispărut, Chet avea să apară în casă mult mai des. În schimb, a apărut un alt bărbat, cu un nume rusesc. Îmi plăcea de el, dar numai pentru că avea un câine frumos cu păr scurt, pe nume Gorky. Nu mai avuseserăm animale în casă de când Bess, pisica mea, murise cu trei luni în urmă. Cu rusul prin preajmă, Chet a dispărut pentru o vreme şi am început să mă simt în siguranţă. Apoi Chet a venit în camera mea într-o sâmbătă noapte, târziu.

[6] În limba engleză, *lily* înseamnă şi „crin”, iar *rose,* „trandafir”.

Ştiam că era sâmbătă pentru că era seara acelei petreceri *importante,* cea despre care mama vorbea de mai bine de o săptămână. „Lily, dragă, să faci baie sâmbătă pentru petrecere". „Lily, o s-o ajuţi pe mama ta să facă spanakopita[7] pentru petrecerea noastră, nu-i aşa? O să te las să o serveşti aşa cum îţi place ţie". Era ciudat că îi păsa în mod deosebit de seara asta. Mama dădea tot timpul petreceri, dar de obicei cu profesori şi studenţi de la universitate. Pentru petrecerea asta, veneau oameni de la New York pentru a-l cunoaşte pe rus. Tatăl meu nu se întorsese încă şi mama era agitată, iar părul ei scurt îi stătea ţepos la ceafă de cât îşi tot trecuse degetele prin el. Eu am rămas departe de casă aproape toată sâmbăta aia, ducându-mă, printre pini, în locul meu preferat, o pajişte mărginită de ziduri de piatră care se învecina cu o fermă demult părăsită. Am aruncat cu pietre în copaci până a început să mă doară braţul, apoi am stat o vreme întinsă pe movila cu iarbă moale de lângă salcie. Am visat cu ochii deschişi la cealaltă familie a mea, cea imaginară, cu părinţi plictisitori şi şapte fraţi, patru băieţi şi trei fete. Era foarte cald. Simţeam transpiraţia sărată pe buza de sus şi am rămas întinsă acolo, privind cum se adună pe cer nori umflaţi, întunecaţi. Când am auzit primul bubuit de tunet, m-am ridicat, mi-am scuturat firele de iarbă de pe picioare şi m-am întors acasă.

Furtuna a biciuit casa vreo oră. Mama bea gin şi scotea diverse lucruri din cuptor, spunându-i rusului cât de perfectă era furtuna – cum nu-şi putea dori o coloană sonoră mai bună pentru petrecerea ei –, deşi îmi dădeam seama că era supărată. Când oaspeţii au început să vină, cerul era din nou senin şi singurele dovezi ale furtunii erau aerul curat şi picăturile care se scurgeau întruna de la streşinile umflate. Am servit cu apetitive oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată, apoi m-am strecurat în camera mea, luând cu mine două tarte reci drept cină.

Am mâncat în camera mea şi am încercat să citesc. Luasem o carte broşată din teancul de cărţi de lângă patul mamei. Se numea *Iubire otrăvită,* de Josephine Hart, şi o auzisem spunând că nu-i plăcea, că era doar un gunoi prezentat ca literatură. Asta m-a făcut să doresc s-o citesc, dar adevărul e că nici mie nu îmi plăcea. Era despre un englez, ca tatăl meu, care făcea sex cu iubita fiului său. Nu mi s-a părut interesant niciun personaj. Am renunţat şi am luat o Nancy Drew din biblioteca mea. Volumul numărul zece: *The Password to Larkspur Lane.* Ştiam că eram prea mare ca să citesc Nancy Drew, dar era de departe eroina mea preferată. Am adormit citind.

M-am trezit la sunetul uşii camerei mele care se deschidea. Lumina de pe hol a pătruns în cameră şi am auzit muzică rock tare venind de la parter.

[7] Plăcintă grecească cu spanac şi brânză feta.

Stăteam ghemuită pe o parte, cu faţa către uşă, cu doar un cearşaf tras pe mine până la mijloc. Am întredeschis ochii şi l-am văzut pe Chet stând în cadrul uşii. Lumina venea din spatele lui, dar era uşor de identificat din cauza bărbii şi a ochelarilor cu ramă întunecată, a căror margine reflecta lumina galbenă de pe coridor. Se legăna uşor, ca un copac într-un vânt puternic. Nu m-am mişcat, sperând că va pleca. Poate că nu pe mine mă căuta, deşi ştiam că pe mine. M-am gândit să ţip sau să încerc să fug din cameră, dar în casă se auzea un bubuit constant de bas şi nu credeam că cineva m-ar fi auzit. Şi pe urmă Chet avea cu siguranţă să mă omoare. Aşa că am închis ochii, sperând că o să plece, şi, cu ochii închişi, l-am auzit păşind în cameră, închizând încet uşa în spatele lui.

Am decis să ţin ochii închişi şi să mă prefac că dorm. Inima îmi bubuia în piept, dar mi-am păstrat respiraţia regulată. Inspir pe nas, expir pe gură.

Am ascultat cum Chet face câţiva paşi către pat. Ştiam că stă chiar lângă mine. I-am auzit răsuflarea, gâfâită şi umedă, şi i-am simţit mirosul. Un miros acriu, stătut, amestecat cu izul de ţigări şi alcool.

— Lily, a spus el într-o şoaptă sonoră.

Nu m-am mişcat.

S-a aplecat mai aproape. Mi-a rostit din nou numele, de data asta ceva mai încet.

M-am prefăcut că dorm profund şi nu aud nimic. Mi-am tras genunchii puţin mai strâns la piept, mişcându-mă aşa cum credeam eu că se mişcă cineva care doarme. Ştiam ce caută în camera mea şi ştiam ce vrea. Avea de gând să facă sex cu mine. Dar, din câte ştiam eu, asta era ceva ce putea face doar dacă eram trează, aşa că intenţionam să continui să dorm, indiferent ce făcea el.

I-am auzit genunchii scârţâind şi un fâşâit de jeanşi, apoi i-am simţit răsuflarea acră, care mirosea a bere. Se ghemuise lângă mine. Cântecul care se venea de la parter – bubuitul basului – s-a oprit şi a început un alt cântec, care suna la fel. Am auzit sunetul unui fermoar care era deschis încet, câte un dinte metalic mic odată, apoi un sunet ritmic, ca o mână care era frecată rapid, în sus şi-n jos, de un pulover. Şi-o făcea lui însuşi şi nu mie. Planul meu funcţiona. Sunetul a devenit mai rapid şi mai tare, şi el mi-a mai rostit numele de câteva ori, în şoapte joase, răguşite. M-am gândit că n-o să mă atingă, dar aerul s-a mişcat puţin în dreptul pieptului meu, apoi am simţit un deget trecând uşor peste pânza pijamalei care se întindea peste sânii mei. Era cald în cameră, dar pe piele îmi alergau furnicături reci. M-am forţat să ţin ochii închişi. Chet m-a apăsat cu degetele pe piept, ciupindu-mă cu unghiile lui ascuţite, apoi a scos un sunet care era ceva între geamăt şi icnet, şi şi-a luat mâna de la sfârcul meu. Am ascultat cum îşi trage la loc fermoarul

la pantaloni şi iese repede din cameră. S-a izbit în tocul uşii când a ieşit, apoi a închis uşa în urma lui, fără măcar să încerce să nu facă zgomot.

Am mai rămas un minut în poziţia mea ghemuită, apoi m-am ridicat din pat, am luat scaunul de la birou şi am încercat să-l fixez sub clanţa uşii. Asta era ceva ce ar fi făcut Nancy Drew. Scaunul nu prea s-a fixat cum trebuie – avea spătarul cam scurt –, dar era mai bine decât nimic. Dacă Chet venea înapoi, măcar avea să-i fie greu să deschidă uşa, şi scaunul avea să cadă şi să facă zgomot.

Nu credeam că o să dorm în acea noapte, dar am dormit şi, când s-a făcut dimineaţă, am rămas întinsă în pat, gândindu-mă la ce ar trebui să fac.

Cel mai tare mă temeam că dacă îi spuneam mamei ce s-a întâmplat, o să-mi spună că ar trebui să fac sex cu Chet. Sau o să se înfurie că l-am lăsat să vină în camera mea, sau că l-am lăsat să mă privească în piscină. Ştiam că asta era ceva de care trebuia să mă ocup singură.

Şi ştiam cum aveam să o fac.

3.

TED

Cu puţin înainte de miezul nopţii, mă aflam pe treptele de la intrare ale casei cenuşii de gresie, cu bovindou, care era a mea şi a Mirandei, în vreme ce luminile roşii ale taxiului se pierdeau în josul străzii, şi încercam să-mi aduc aminte unde băgasem cheile casei atunci când plecasem la Londra cu o săptămână în urmă.

Exact când trăgeam fermoarul buzunarului exterior al genţii de mână, uşa de la intrare s-a deschis. Miranda căsca. Era într-o cămaşă de noapte scurtă şi şosete de lână.

— Cum a fost Londra? m-a întrebat, sărutându-mă pe gură.

Răsuflarea ei era uşor acră şi mi-am imaginat că adormise în faţa televizorului.

— Umedă.

— Profitabilă?

— Da, umedă şi profitabilă.

Am închis uşa în spatele meu şi mi-am lăsat bagajul pe podeaua din lemn tare. Casa mirosea a mâncare thailandeză la pachet.

— Mă mir să te văd aici, am spus. Credeam că eşti în Maine.

— Voiam să te văd pe *tine,* Teddy. A trecut o săptămână întreagă. Eşti beat?

— Zborul a avut întârziere şi am băut câteva Martiniuri. Duhnesc?

— Da. Spală-te pe dinţi şi vino să te culci. Sunt frântă.

Am privit-o pe Miranda cum urcă treptele abrupte către dormitorul nostru de la etaj, i-am privit muşchii gambelor încordându-se şi relaxându-se, i-am privit cămaşa de noapte cum se leagănă înainte şi înapoi odată cu mişcarea şoldurilor, apoi m-am gândit la Brad Daggett aplecând-o peste masa de tâmplărie, ridicându-i fusta…

Am coborât la subsol, unde erau situate bucătăria şi sufrageria noastră. Am găsit în frigider o cutie cu creveţi cu sos de curry roşu şi i-am mâncat reci, stând aşezat la masa din mijloc.

Simţeam cum începe să mă doară capul şi mi-era sete. Mi-am dat seama că, fără să dorm, eram deja mahmur de la tot ginul pe care îl băusem în barul aeroportului şi apoi în timpul zborului.

Roşcata de la bar fusese şi ea la clasa business, de cealaltă parte a intervalului, cu un rând în urmă. După ce ne-am îmbarcat, am continuat să vorbim peste interval, chiar dacă renunţaserăm pentru moment la discuţia despre infidelităţile soţiei mele. Bătrâna de lângă mine, aflată în scaunul de la fereastră, ne-a văzut vorbind şi m-a întrebat:

— Dumneata şi soţia dumitale vreţi să staţi unul lângă altul?

— Mulţumesc, am spus, am vrea foarte mult.

Odată instalată, şi după ce eu i-am cerut stewardesei un gin tonic, am întrebat-o din nou cum o cheamă.

— Lily, a spus.

— Lily şi mai cum?

— O să-ţi spun, dar hai mai întâi să jucăm un joc.

— OK.

— E foarte uşor. Pentru că ne aflăm într-un avion, şi e un zbor lung, şi n-o să ne mai întâlnim niciodată, hai să ne spunem unul altuia adevărul absolut. Despre tot.

— Tu nu vrei să-mi spui nici măcar al doilea nume, am spus.

Ea a râs.

— Adevărat. Dar asta ne îngăduie să jucăm după aceste reguli. Dacă ne cunoaştem, atunci nu mai putem juca.

— Dă-mi un exemplu.

— OK. Urăsc ginul. Am cerut un Martini pentru că tu aveai unul în faţa ta şi arăta sofisticat.

— Zău? am spus.

— Nu mă judeca, a replicat ea. E rândul tău.

— OK. M-am gândit un moment, apoi am spus: Îmi place ginul atât de mult, încât uneori îmi fac griji că sunt alcoolic. Dacă ar fi după mine, aș bea vreo șase Martiniuri în fiecare seară.

— E un început, a remarcat ea. S-ar putea să ai o problemă cu băutura. Soția te înșală. Și tu? Ai înșelat-o vreodată?

— Nu, n-am înșelat-o. Am avut... cum a zis Jimmy Carter?... Am avut dorință în inimă, desigur. De pildă, deja mi-am închipuit că fac sex cu tine.

— Serios?

Sprâncenele ei s-au ridicat și a părut puțin surprinsă.

— Adu-ți aminte, adevărul absolut, am spus. Nu fi surprinsă. Majoritatea bărbaților pe care îi cunoști gândesc probabil lucruri dezgustătoare despre tine în primele cinci minute.

— Asta chiar e adevărat?

— Dap.

— Cât de dezgustătoare?

— Chiar nu vrei să știi.

— Poate că vreau, a replicat și s-a tras puțin spre mine în scaun.

Am sorbit din ginul meu tonic, și gheața mi s-a lovit de dinți.

— Interesant, a remarcat ea. Nu-mi pot imagina cum ar fi să cunoști pe cineva și să știi imediat că vrei să faci sex cu acea persoană.

— Nu e chiar așa, am spus. E mai degrabă o reacție profundă când doar îți imaginezi. Ca atunci când stăteam la rând la poarta de îmbarcare și eu mă uitam la tine și mi te închipuiam goală. Se întâmplă pur și simplu. Femeilor nu li se întâmplă asta niciodată?

— Adică să-și imagineze brusc sexul cu un bărbat? O, nu. La femei e altfel. Ceea ce ne întrebăm este dacă bărbatul pe care tocmai l-am cunoscut vrea să facă sex cu noi.

Am râs.

— Ei bine, vrea. Fii convinsă de asta. Dar, crede-mă, nu vrei să știi mai mult de-atât.

— Vezi, nu e amuzant jocul ăsta? Acum, de ce nu-mi spui mai multe despre cum vrei să-ți omori soția?

— Ha, am făcut eu. Nu știu dacă am vorbit chiar serios.

— Ești sigur? Nu mi-am putut da seama de asta din felul în care ai spus povestea.

— Recunosc că, după ce i-am văzut împreună în casa noastră, cred că dacă aș fi avut o pușcă la mine aș fi putut să-i împușc foarte ușor pe amândoi prin fereastră.

— Deci te gândești să o omori, a concluzionat ea, în vreme ce avionul își începuse bâzâitul de dinaintea decolării.

Ne-am strâns centurile şi eu am luat o înghiţitură destul de zdravănă din gin. Întotdeauna eram agitat în avion.

— Uite ce-i, a continuat ea. Nu încerc să te păcălesc să spui ceva ce nu vrei de fapt să spui. Doar că mă interesează, atât. Asta face doar parte din joc. Adevărul absolut.

— Atunci zi tu prima. Tot ce mi-ai spus e că nu-ţi place ginul.

— OK, a răspuns şi s-a gândit un moment. Sincer, eu nu cred că să omori pe cineva este neapărat un lucru atât de rău pe cât îl consideră oamenii. Toată lumea moare. Ce contează dacă o mână de mere stricate sunt aruncate din copac ceva mai curând decât avea Dumnezeu de gând s-o facă? Iar soţia ta, de pildă, pare să fie unul dintre cei care merită să moară.

Bâzâitul avionului s-a transformat într-un vaiet şi căpitanul le-a spus stewardeselor să se aşeze la locurile lor. Am fost recunoscător pentru o clipă în care nu a trebuit să răspund imediat femeii de lângă mine. Vorbele ei fuseseră ecoul gândurilor insistente care mă chinuiseră vreme de o săptămână pe când fantazam că îmi omor soţia. Îmi tot spuneam că omorârea Mirandei ar face un serviciu lumii, şi iată că apărea această pasageră care dintr-odată îmi oferea autoritatea morală de a acţiona conform dorinţelor mele. Şi cu toate că eram şocat de ceea ce spusese, mă aflam totodată în acea stare de beţie – ginul îmi bâzâia prin tot corpul – care te face să te întrebi de ce ar vrea cineva să fie vreodată treaz. Mă simţeam cu mintea limpede şi în acelaşi timp lipsit de inhibiţii, şi, dacă ne-am fi aflat în altă parte, un loc oarecum privat, aş fi luat-o chiar atunci pe Lily în braţe şi aş fi încercat să o sărut. În schimb, după ce avionul a decolat, am reluat discuţia.

— O să recunosc că gândul de a-mi omorî efectiv soţia mă atrage foarte tare. A existat un contract prenupţial, aşa că Miranda nu primeşte *jumătate* din tot ce am, dar oricum primeşte mult, suficient cât să nu aibă probleme tot restul vieţii. Şi nu există nicio clauză despre infidelitate. Aş putea angaja un avocat, să-l pun să angajeze un detectiv, şi să deschid o acţiune, dar ar fi scump şi în final aş irosi timp şi bani şi m-aş simţi umilit. Dacă ar fi venit la mine şi mi-ar fi mărturisit aventura – chiar dacă mi-ar fi spus că s-a îndrăgostit de Daggett şi că vrea să mă părăsească –, i-aş fi acordat divorţul. Aş fi urât-o, dar aş fi mers mai departe. Chestia peste care nu pot să trec… pe care nu pot s-o uit… este felul în care ea şi Brad s-au purtat în acea zi în care i-am văzut trăgându-şi-o în casa mea. Când am vorbit cu ei mai devreme, erau amândoi atât de calmi şi de convingători. Miranda a minţit cu atâta uşurinţă. Nu ştiu cum a învăţat să fie aşa. Dar apoi am început să mă gândesc la asta, să pun cap la cap tot ce ştiu despre ea, felurile diferite în care se poartă în faţa unor persoane diferite, şi mi-am dat seama că asta este ea – o

mincinoasă superficială şi falsă. Poate chiar o sociopată. Nu ştiu cum de nu am văzut asta înainte.

— Îmi închipui că s-a purtat aşa cum a crezut că vrei tu s-o vezi. Cum ai cunoscut-o?

I-am povestit cum ne cunoscuserăm, la petrecerea de casă nouă a unui prieten comun în New Essex, într-o seară de vară. Am observat-o imediat. Alţi invitaţi purtau rochii de vară şi cămăşi, dar Miranda era în jeanşi tăiaţi atât de scurt, că buzunarele atârnau mai jos de marginile zdrenţuite, şi într-un maiou cu o ţintă de tir de-ale lui Jasper John's[8] pe piept. Ţinea în mână o cutie de Pabst Blue Ribbon şi vorbea cu Chad Pavone, prietenul meu din facultate care cumpărase casa pe care veniserăm acum să o sărbătorim. Miranda râdea cu capul dat pe spate. În acel moment, două gânduri mi-au trecut prin cap: că ea era cea mai sexy femeie pe care o văzusem vreodată şi că Chad Pavone nu a spus în viaţa lui ceva nostim şi de ce râdea ea? Mi-am întors repede privirea de la ei şi am căutat în mulţimea invitaţilor o persoană cunoscută. Adevărul e că la vederea Mirandei m-am simţit ca şi cum primisem o lovitură în piept: am înţeles dintr-odată că femei ca ea existau şi în afara revistelor porno şi a filmelor hollywoodiene şi că mai mult ca sigur ea era aici cu cineva.

I-am aflat numele de la soţia lui Chad. Era Miranda Hobart. Se afla în Essex pentru un an, ca să aibă grijă de casa cuiva. Era un soi de artist şi îşi găsise o slujbă la casa de bilete a unui teatru de vară local.

— E măritată? am întrebat.

— N-o să crezi, dar nu e. Ar trebui să stai de vorbă cu ea.

— Mă îndoiesc că sunt genul ei.

— N-o să ştii dacă nu întrebi.

Când am terminat de vorbit cu ea, Miranda a fost cea care m-a abordat. Petrecerea se prelungise târziu în noapte şi eu stăteam singur pe pajiştea în pantă din spatele casei lui Chad şi Sherry. Printr-o îngrămădire de acoperişuri desluşeam lucirea purpurie a oceanului, luminat periodic de fasciculul de raze rotitor trimis de un far. Miranda s-a aşezat lângă mine.

— Am auzit că eşti foarte bogat, a spus, cu o voce adâncă şi lipsită de accent, uşor neclară. Toată lumea vorbeşte despre asta.

Aranjasem de curând preluarea unei mici companii care dezvoltase un program de încărcare a imaginilor de către un important site de socializare pentru o sumă pe care chiar şi eu o consideram oarecum ridicolă.

— Da, sunt, am răspuns.

---

[8] Jasper Johns (n. 1930), pictor şi sculptor american contemporan, exponent al expresionismului abstract pop.

— Asta doar ca să știi, n-o să mă culc cu tine doar pentru că ești bogat, a spus și a zâmbit, într-un fel provocator.

— E bine de știut, am spus eu, și cuvintele au sunat stângaci în gura mea, iar linia acoperișurilor din depărtare părea ușor înclinată. Dar pun pariu că te-ai mărita cu mine.

Ea și-a dat capul pe spate și a râs răgușit. Era la fel ca atunci când am văzut-o prima oară, râzând de ceva ce spusese Chad, dar de aproape, gestul nu părea fals. I-am cercetat linia maxilarului, mi-am imaginat cum m-aș simți dacă mi-aș apăsa gura pe moliciunea gâtului ei.

— Sigur, m-aș mărita cu tine, a spus. Mă ceri de nevastă?

— De ce nu? am replicat.

— Deci, când să ne căsătorim?

— Weekendul viitor, poate. Nu cred că ar trebui să ne grăbim cu așa ceva.

— Ai dreptate. E un angajament foarte serios.

— O simplă curiozitate, am spus. Eu știu ce aduc în această relație, dar tu ce aduci, mai exact? Știi să gătești?

— Nu știu să gătesc. Nu știu să cos. Știu să șterg praful. Ești sigur că vrei să te însori cu mine?

— Aș fi onorat.

Am mai vorbit puțin, și pe urmă ne-am sărutat, chiar acolo, pe pajiște, stângaci, ciocnindu-ne dinții unii de alții, lovindu-ne cu bărbiile. Ea a râs din nou tare și eu i-am spus că nunta a fost anulată.

Dar nu a fost. Chiar ne-am căsătorit. Nu o săptămână mai târziu, ci peste un an.

— Crezi că m-a manipulat încă de la început? am întrebat-o acum pe Lily.

Avionul decolase și noi ne aflam în acea bulă specială cunoscută drept călătorie aeriană între țări, gonind cu o viteză îngrozitoare în înălțimi înghețate, și totuși legănați de un aer artificial și scaune moi și torsul neîntrerupt al motoarelor.

— Probabil.

— Dar felul în care m-a abordat… felul în care a vorbit încă de la început despre cât de bogat sunt. Părea ca o glumă pentru ea, ceva ce n-ar spune niciodată dacă ar încerca să pună mâna pe un bărbat.

— Psihologie inversă. Vorbește de la început despre asta și cumva pare nevinovată.

Am tăcut, gândindu-mă la asta.

— Hei, a continuat ea. Doar pentru că s-a folosit de tine nu înseamnă că nu ține la tine, că nu vă simțiți bine împreună.

— Chiar ne-am simțit bine împreună. Iar acum ea se simte bine cu altcineva.

— Ce crezi că obţine de la Brad?

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Care-i şmecheria? Îşi riscă totuşi căsnicia. Chiar dacă obţine jumătate din tot, probabil că n-o să-şi capete casa de vis de pe plajă pe care o construieşte. Relaţia cu Brad ar putea să o lipsească de ea.

— M-am gândit mult la asta. La început, am crezut că s-a îndrăgostit de el, dar acum cred că de fapt nu iubeşte pe nimeni. Cred că e plictisită. În mod clar a terminat cu mine, păstrându-mă doar ca o sursă de venit. N-o să se schimbe, şi e încă suficient de tânără şi frumoasă ca să facă rău multor oameni. Poate chiar ar trebui să o omor, doar ca să o iau din lumea asta.

M-am întors spre vecina mea, dar nu am privit-o în ochi. Îşi ţinea braţele încrucişate în poală şi am văzut că pielea de pe ele i se făcuse ca de găină. Îi era frig din cauza aerului rece din avion sau eu o făceam să se înfioare?

— Chiar *ai face* lumii un serviciu, a spus ea, destul de încet, astfel încât a trebuit să mă aplec puţin spre ea când mi-am ridicat privirea. Cred sincer asta. Aşa cum am mai spus, toată lumea o să moară în cele din urmă. Dacă ţi-ai omorî soţia, nu i-ai face decât ceea ce oricum s-ar întâmpla. Şi ai salva alţi oameni de ea. E un personaj negativ. Face lumea mai rea. Iar ceea ce ţi-a făcut ţie e mai rău ca moartea. Toată lumea moare, dar nu toată lumea trebuie să vadă persoana iubită cu altcineva. Ea a lovit prima.

În cercul de lumină gălbuie al lămpii de citit, vedeam stropi de diferite culori în verdele palid al ochilor ei. A clipit, cu pleoapele ei ca foaia de pergament, pătate cu roz. Apropierea feţelor noastre părea mai intimă decât sexul şi am fost la fel de surprins de contactul nostru vizual brusc cum aş fi fost dacă i-aş fi descoperit mâna în pantalonii mei.

— Cum să o fac? am întrebat şi mi-am simţit şi eu pielea ca de găină.

— În aşa fel încât să nu fii prins.

Am râs şi vraja de o clipă s-a risipit.

— Aşa de uşor?

— Aşa de uşor.

— Mai vreţi un pahar, domnule?

Stewardesa, o brunetă înaltă, cu şolduri înguste şi cu un ruj roz viu, întindea o mână către paharul meu gol.

Voiam, dar când am răsucit capul către stewardesă, am simţit brusc o ameţeală, aşa că am refuzat, cerând în schimb nişte apă. Când m-am întors din nou către vecina mea, ea căsca, cu braţele întinse înainte, atingând cu vârful degetelor scaunul moale din faţa ei.

— Eşti obosită, am remarcat.

— Puţin. Dar hai să mai vorbim. Asta e cea mai interesantă discuţie pe care am avut-o vreodată într-un avion.

Am simţit o împunsătură de îndoială. Eram doar un interlocutor într-o discuţie interesantă? Parcă o auzeam vorbind a doua zi cu o prietenă: *N-o să-ţi vină să crezi ce tip am cunoscut la aeroport… ciudatul ăsta mi-a* spus *cum plănuia să-şi omoare nevasta.* Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, m-a atins pe braţ cu mâna.

— Scuze, a spus. Asta a sunat frivol. Iau povestea asta în serios, sau pe atât de serios pe cât vrei tu să o iau. Jucăm un joc al adevărului, nu uita, şi, sincer, nu am vreo problemă morală cu uciderea soţiei tale. Ţi s-a prezentat într-o lumină falsă. S-a folosit de tine, s-a măritat cu tine. A luat banii pe care i-ai câştigat tu şi acum te înşală cu un bărbat care îţi ia şi el banii. Din punctul meu de vedere, ea merită orice ar primi.

— Dumnezeule! *Nu* glumeşti.

— Nu. Dar eu sunt doar cineva necunoscut care stă lângă tine într-un avion. Tu trebuie să decizi singur. E o mare diferenţă între a vrea să-ţi omori soţia şi a o face efectiv, şi e o diferenţă încă şi mai mare între a omorî pe cineva şi a scăpa nepedepsit.

— Vorbeşti din proprie experienţă?

— Aici invoc Al Cincilea Amendament[9], a spus ea, căscând din nou. Acum chiar cred că o să trag un pui de somn. Dacă nu te deranjează. Tu continuă să te gândeşti la soţia ta.

Şi-a lăsat scaunul pe spate şi a închis ochii. M-am gândit că aş putea să dorm şi eu puţin, dar mintea mea era plină de gânduri. Era adevărat că reflectasem la posibilitatea foarte concretă de a-mi omorî soţia, dar acum rostisem gândul cu voce tare. Şi către cineva care părea să creadă că e o idee bună. Femeia asta chiar era adevărată? M-am întors şi m-am uitat la ea. Deja respira adânc, cu gura închisă. I-am studiat profilul, nasul delicat, cu o mică adâncitură în vârf, buzele strâns lipite, cu cea de sus arcuindu-se uşor peste buza de jos. Părul lung, uşor ondulat, era adunat în spatele unei urechi mici, fără gaură pentru cercel. Pistruii cei mai întunecaţi de pe chipul ei erau pe podul nasului, dar, privind mai atent, vedeam pistrui mărunţi, cât gămălia de ac, pe toată faţa, o galaxie de urme abia vizibile. A respirat deodată adânc, umflându-şi pieptul, şi a zvâcnit uşor spre mine. Mi-am întors privirea când capul ei s-a lăsat pe umărul meu.

A stat aşa o vreme, cel puţin o oră. A început să mă doară braţul, pe care am refuzat să-l mişc, apoi mi-a amorţit, ca şi cum nici n-ar fi existat. Am mai cerut un gin tonic şi m-am gândit la ce spusese ea despre crimă. Avea logică. De ce era considerată atât de cumplită luarea unei vieţi? În scurt timp, pe

[9] Al Cincilea Amendament al Constituţiei americane defineşte dreptul fundamental al oricărui cetăţean de a refuza să răspundă la o întrebare atunci când răspunsul l-ar putea incrimina.

planeta asta vor fi alţi oameni noi, şi toţi cei care erau acum pe planetă vor fi murit, unii într-un mod îngrozitor, iar alţii ca închiderea unui comutator. Motivul adevărat pentru care omorul era considerat atât de vinovat îl constituiau oamenii care rămâneau în urmă. Oamenii iubiţi. Dar dacă cineva nu era de fapt iubit deloc? Miranda avea familie şi prieteni, dar, în cei trei ani în care fusesem însurat cu ea, ajunsesem să înţeleg că în adâncul sufletului ştiau cu toţii cum era ea de fapt. Era o profitoare superficială, mulţumită să se descurce datorită felului în care arată şi să primească ce vrea. Oamenii aveau să o plângă, dar era greu să-ţi imaginezi că cineva avea să-i simtă cu adevărat lipsa.

Avionul a început să urce, apoi brusc a coborât puţin şi s-a auzit vocea foarte americană a pilotului în difuzoare:

— Oameni buni, tocmai am intrat într-o zonă cu turbulenţe. O să vă rog să vă întoarceţi la locurile voastre şi să vă prindeţi centurile de siguranţă până ce trecem de porţiunea asta neplăcută.

Mi-am terminat paharul exact în clipa în care avionul a coborât pe neaşteptate, la fel ca o maşină care trece prea repede peste un deal. O femeie din spatele meu a scos un icnet puternic, iar noua mea complice s-a trezit cu o tresărire şi m-a privit cu ochii ei verzi. Nu ştiu dacă era mai surprinsă de înclinarea bruscă a avionului, sau de poziţia ei, lipită de braţul meu.

— Sunt doar nişte turbulenţe, am spus eu, deşi stomacul meu, care zvâcnise odată cu prima coborâre bruscă a avionului, se încleştase de frică.

— O, a făcut ea şi, îndreptându-şi spatele, şi-a frecat ochii cu palmele. Visam.

— Ce visai?

— Nu mai ştiu.

Avionul a mai săltat de câteva ori, apoi a început să se îndrepte.

— M-am gândit la ce am vorbit noi doi, am spus.

— Şi?

4.

LILY

Cu un an înainte de sosirea lui Chet, pe vremea când frumoasa mea pisică portocalie Bess încă mai trăia, am găsit-o într-o dimineaţă încolţită lângă gardul grădinii de zarzavat de un motan vagabond uriaş, cu blana neagră

încâlcită. Bess șuiera, zbârlită, dar în mod clar bătea în retragere. Am văzut cum motanul fioros i-a sărit în spate și și-a înfipt ghearele în pulpele ei. Știu că pisicile nu țipă cu adevărat, dar numai așa pot descrie sunetul pe care l-a scos Bess. Un țipăt aproape uman de groază. M-am repezit înainte, bătând din palme, și motanul a fugit. Am dus-o pe Bess în casă și m-am uitat la blana ei, să văd dacă îi dăduse sângele. Nu sângera, dar știam că pisica aia oribilă avea să se întoarcă.

— Ține-o pe Bess în casă, mi-a spus mama.

Am încercat, dar Bess plângea la ușă și era un semestru în care tatăl meu ținea seminarul cu ultimul an la noi acasă; studenții veneau și plecau în serile de marți și joi, ieșind întruna pe ușa din față ca să fumeze pe treptele noastre, și Bess putea să iasă foarte ușor.

Era primăvară și vremea începea să se încălzească, iar eu dormeam cu fereastra crăpată. Într-o dimineață, chiar după ce s-a luminat de ziuă, am auzit-o pe Bess miorlăind afară, un sunet feroce, înfricoșător. Mi-am pus adidașii și am coborât în fugă scările, apoi am ieșit în grădina din spate. În lumina cenușie a zorilor, i-am văzut imediat. Bess era din nou lipită cu spatele de gard, iar oribilul motan negru stătea ghemuit și gata să atace. Păreau încremeniți amândoi în acel moment cumplit, ca o diorama de la Muzeul de Istorie Naturală. Am bătut din palme, strigând, iar motanul doar și-a întors spre mine capul urât și cu blana încâlcită, m-a măsurat cu un aer indiferent, și s-a răsucit la loc spre Bess. Am știut în același moment că motanul sălbatic o s-o omoare pe Bess dacă avea cea mai mică șansă, poate nu în acea dimineață, dar într-o altă dimineață, și că eu o să fac orice ca să împiedic asta.

La marginea terasei noastre neterminate era o grămadă de pietre de pavat. Erau acolo de atât de mult timp, încât pe ele crescuse mușchi. Am ridicat-o pe cea mai mare pe care o puteam ține; marginile ei erau ascuțite și era udă de rouă și alunecoasă. M-am apropiat rapid din spate, fără ca motanul să mă audă. Nici nu trebuia să încerc să nu fac zgomot. Nu îi era frică de mine, era concentrat să o terorizeze pe Bess. Fără să mă gândesc la ceea ce fac, am ridicat piatra deasupra capului și am aruncat-o în el cât de tare am putut. El a întors capul în ultima clipă și a scos un sunet ascuțit când marginea pietrei l-a lovit în țeastă și piatra toată a căzut peste trupul lui. Bess a țâșnit și a traversat curtea atât de repede, cum n-am mai văzut-o niciodată fugind. Trupul motanului a tremurat, apoi a rămas nemișcat. M-am întors către casă, așteptându-mă să văd o lumină aprinzându-se în vreo cameră, să văd casa trezindu-se la sunetul crimei, dar aproape că nu existase niciun sunet.

Fusese ușor.

Intrarea în pivniță era descuiată. M-am furișat în jos pe treptele întunecate, cu frunze alunecoase, și, bâjbâind pe lângă intrare, am găsit una din lopețile de zăpadă rezemate de perete. Am folosit marginea lopeții de plastic pentru a înlătura piatra de pe motan, apoi am împins lopata sub trupul inert. Nu vedeam nicio rană pe capul cu blană încâlcită; eram îngrozită că motanul nu era mort, ci doar leșinat, și avea să țâșnească în orice clipă, să se repeadă la mine șuierând, dornic de răzbunare. Dar când l-am ridicat, s-a prăbușit ca o mortăciune și m-a izbit deodată o duhoare, o dâră de fecale ce țâșnise din el atunci când a murit. Mă așteptasem la sânge, nu la rahat. Mirosul m-a îngrețoșat, dar m-am bucurat că omorâsem pisica aia scârboasă.

Nu era așa de greu pe cât mă așteptasem, căci blana lui țeapănă dădea impresia că e mai mare decât era de fapt, dar tot atârna destul de greu. Am reușit să car motanul vreo trei metri, către marginea pădurii, și am lăsat leșul pe niște frunze putrezite. Am mai săpat vreo cinci minute frunze și pământ, pe care le-am aruncat peste el până când l-am acoperit. Era destul de bine. Oricum, părinții mei nu se duceau niciodată în pădure.

M-am băgat la loc în pat, tremurând de frig, și nu credeam că o să mai adorm la loc, dar am adormit, imediat.

În următoarele câteva zile m-am dus să verific leșul motanului. Zăcea acolo, netulburat, cu mușchii bâzâind în jurul lui, până când, într-o dimineață, am văzut că dispăruse pur și simplu. M-am gândit că fusese probabil târât de-acolo de un coiot sau o vulpe.

Bess și-a reluat viața de pisică, ieșind din casă și revenind înăuntru, și uneori, când se freca de gleznele mele sau îmi torcea în poală, îmi închipuiam că îmi mulțumește pentru ceea ce făcusem. Își recăpătase regatul și totul era bine în lume.

După ceea ce se întâmplase cu Chet în seara petrecerii, m-am gândit imediat la incidentul cu pisica vagabondă. Mi-a dat idei despre cum să-l omor și să scap nepedepsită. Mi se părea crucial ca trupul să nu fie niciodată găsit. Și, dacă era așa, atunci trebuia să aflu unele lucruri despre Chet.

După petrecere, Chet a părut să dispară pentru scurtă vreme, nu mai ieșea din apartament și nu mai venea în casă. L-am văzut totuși într-o seară. Era pe pajiște și se uita în sus, la fereastra camerei mele. Tocmai stinsesem lumina ca să mă culc și atunci l-am văzut, legănându-se ușor, ca un copac în adierea brizei. Mă urmărise. Lăsasem fereastra crăpată și storul ridicat de-o palmă, ca să intre puțin aer în cameră. M-am simțit ca o idioată și mi-a fost frică, și lacrimile mi-au înțepat ochii, dar mi-am spus că Chet n-o să mă mai facă să plâng vreodată. Acum știu sigur că el pur și simplu avea răbdare, așteptând o ocazie potrivită ca să mă violeze și să mă omoare. M-am gândit

să-i spun mamei despre ce se întâmplase, dar eram convinsă că o să fie de partea lui Chet, că o să se mire de ce fac atâta caz de chestia asta. Iar tata încă era plecat cu Rose, poeta, şi, după cum vorbea mama uneori despre asta seara târziu, părea că nu avea să se mai întoarcă. Am întrebat-o o dată, în timp ce făcea o cantitate imensă de hummus în bucătărie.

— A sunat tati?

— Tatăl tău nu a sunat, a spus ea, rostind cuvintele cu pauză între ele, pentru un efect maxim. Tatăl tău, când am auzit ultima oară despre el, se făcea de râs în New York, aşa că mă aştept să-l văd întorcându-se aici cât de curând. Nu eşti îngrijorată, scumpo, nu?

— Nu. Doar mă întrebam. Şi Chet? A plecat?

— Chet? Nu, încă mai e aici. De ce întrebi de el?

— Nu l-am mai văzut. Credeam că poate a plecat din apartament şi aş putea să mă duc din nou acolo.

Îmi plăcea grozav apartamentul acela micuţ de deasupra atelierului mamei, cu pereţii lui văruiţi şi ferestrele imense. Era acolo un vechi fotoliu puf roşu care stătuse cândva în casă şi apoi fusese mutat în apartament. Avea o ruptură mică pe fundul lui de vinilin şi îşi pierdea treptat peletele din umplutură, dar mi-era dor de el. Când apartamentul era gol, mă duceam acolo cu cărţi şi citeam.

— Dar poţi să te duci acolo. Chet n-o să te muşte.

— Are maşină?

— Dacă are maşină? Doamne, nu cred. Nici măcar nu cred că are unde să locuiască, în afară de casa noastră.

— Cum a ajuns aici dacă nu are maşină?

Ea a râs, apoi şi-a lins de pe deget nişte hummus.

— Fiica mea cea convenţională. Draga mea, nu toată lumea are maşină. A venit cu trenul din oraş. De ce mă întrebi atâtea despre Chet? Nu-ţi place?

— Nu, e scârbos.

— Ha, acum chiar vorbeşti ca taică-tău. Ei bine, orice aţi crede voi doi, Chet e un artist adevărat şi noi îi facem artei o favoare imensă oferindu-i un spaţiu unde să se concentreze în vara asta. Ţine minte, Lily, nu eşti tu mereu cea mai importantă.

Obţinusem de la mama ceea ce doream să aflu. Chet nu avea maşină şi sosise aici cu trenul, ceea ce însemna că putea foarte bine să-şi strângă lucrurile şi să plece pentru totdeauna. Asta făcea totul mult mai uşor. Am început să mă pregătesc, petrecându-mi timpul pe pajiştea de lângă vechea fermă, adunând cele mai mari pietre pe care le puteam căra. De asemenea, l-am lăsat pe Chet să mă vadă, târând unul din şezlongurile vechi afară, pe peticul însorit din curte, între casă şi atelier. Nu voiam să continue să mă

evite, căci era esenţial ca el să aibă încredere în mine într-o oarecare măsură, era esenţial ca noi doi să stabilim un soi de relaţie. În primele zile când am stat întinsă la soare, citind, cu căştile la urechi, Chet nu şi-a făcut apariţia. O dată sau de două ori mi s-a părut că i-am văzut silueta în uşa de sticlă cu stinghii a apartamentului, în vreme ce mă privea. Dar într-o zi a ieşit afară să fumeze o ţigară şi a rămas în capul scărilor în salopeta lui pătată de vopsea, fără tricou pe dedesubt. M-am uitat peste marginea romanului de Agatha Christie pe care îl citeam şi el a dat din cap în direcţia mea şi a ridicat o mână. Primul meu impuls a fost să îl ignor, să nu-i ofer plăcerea unui răspuns, dar m-am forţat să ridic mâna şi să îi fac un semn.

A doua zi, când m-am dus în locul meu de citit, era foarte cald şi umed, genul de zi în care te trezeşti ud şi faci un duş rece şi începi să transpiri din nou în clipa în care ieşi de sub duş. Mi-am pus slipul verde. Îl aveam de doi ani, dar corpul meu nu se dezvoltase prea mult. Era bun în partea de sus, deşi partea de jos era cam strâmtă, unde acum aveam şolduri. Mi-am tras pe mine un şort – unul pe care o rugasem pe mama să mi-l cumpere cu ceva vreme în urmă în acea vară. Era din bumbac, ecosez, şi ea spunea că mă face să arăt ca o Kennedy[10], dar oricum mi l-a cumpărat. Mi-am luat cartea şi o sticluţă de cremă de protecţie solară şi m-am dus la şezlongul din faţa apartamentului lui Chet. Uram soarele şi uram căldura. Aveam părul roşu şi pielea pistruiată, aşa că tot ce făcea soarele era să-mi întunece pistruii. M-am dat cu cremă, încercând să-mi aduc aminte dacă cifra mare de pe sticlă era un lucru bun sau un lucru rău. Am stat cu ochii pe apartament şi curând l-am văzut pe Chet pândind la fereastră. I-am zărit vârful portocaliu al ţigării aprinzându-se şi stingându-se. Au trecut cincisprezece minute şi eu ascultam *Les Mis*[11] şi citeam *Misterul crimei fără cadavru*[12], când Chet a ieşit cu o cană de cafea, a coborât treptele de la atelier şi a venit alene către locul unde stăteam eu.

— Hei, bună, Lily, a spus, stând la vreun metru şi jumătate de mine.

Soarele era deja sus pe cer şi îi lumina părul de pe braţele şi umerii goi, făcându-l aproape să strălucească. Mirosea ca şi cum nu mai făcuse duş de câteva zile.

I-am spus şi eu „bună”.

— Ce citeşti?

---

[10] Referire la stofa ecosez a clanului scoţian Kennedy.

[11] *Les Misérables,* musical bazat pe romanul omonim al lui Victor Hugo, pe muzica lui Claude Michel Schönberg.

[12] *Sleeping Murder* (1976) de Agatha Christie.

Am dat să ridic cu indiferenţă coperta cărţii spre el, apoi mi-am adus aminte că trebuia să fiu drăguţă ceva timp, ca să nu bănuiască nimic când o să mă duc mai târziu în apartamentul lui.

— Agatha Christie, am spus. E o Miss Marple.

— Super, a spus el şi a sorbit cu zgomot din cana cu cafea.

La fel ca toate lucrurile lui, şi cana era murdară de vopsea.

— Totu-e-n regulă cu tine? a întrebat.

Ştiam că ceea ce voia să întrebe era dacă totul era în regulă cu *noi,* cu ceea ce se întâmplase în noaptea când venise în camera mea. Voia să ştie dacă îmi aduceam aminte că fusese acolo.

— Dap, am spus.

Şi-a legănat capul înainte şi-napoi.

— E-al dracu' de cald aici, frate.

Am ridicat din umeri şi mi-am întors privirea în carte. Făcusem suficient de mult şi chiar nu voiam să mai vorbesc cu Chet. M-am prefăcut că citesc, dar tot îl simţeam cum mă studiază. Transpiraţia mi se adunase în locul unde se întâlneau cele două triunghiuri ale sutienului şi o picătură îşi croia drum în jos pe cutia toracică. M-am forţat să nu o şterg în timp ce mă privea Chet, chiar dacă simţeam alunecarea de nesuportat a picăturii ca şi cum ochii lui Chet mă tăiau cu o lamă. A mai sorbit odată cu zgomot din cană şi a plecat.

•

Tata s-a întors. Au fost multe ţipete şi ceva lacrimi. Rusul a plecat şi, o vreme, părinţii mei au stat tot timpul unul cu altul, bând la fel ca pe vremuri pe terasa neterminată din spatele casei, ascultând albume de jazz. M-am bucurat că tata s-a întors, din mai multe motive, unul dintre ele fiind că acum, cu atenţia părinţilor îndreptată unul spre celălalt, mă puteam concentra pe eliminarea lui Chet. Pregătisem totul perfect pe pajişte, grămada de pietre creştea în fiecare zi, iar funia era la locul ei în fântâna cea veche. Rămăsese doar să aleg ziua perfectă, o zi în care nimeni nu avea să mă vadă traversând curtea din faţă către apartamentul lui Chet sau pe noi doi intrând împreună în pădure. Ziua aceea a venit într-o joi liniştită, la trei zile după întoarcerea tatălui meu. Mi-am petrecut după-amiaza în camera mea, recitind *Casa strâmbă*[13] şi ascultând zgomotele înăbuşite ale părinţilor mei care beau. Începuseră devreme, împărţind o sticlă de vin la prânz, apoi mutându-se afară pe terasă, unde au băut gin şi au ascultat muzică. Când s-a terminat ultimul disc, nu a mai început unul nou, şi am auzit uşa de la camera lor închizându-se cu zgomot, apoi i-am auzit râzând. M-am uitat

[13] *Crooked House* (1949) de Agatha Christie.

afară pe fereastră; tocmai începuse să se însereze, iar umbrele pădurii din apropiere se lungeau peste curtea plină de buruieni. Știam că era momentul perfect. Nu mai existau atunci și alți oaspeți la Monk's House, iar părinții mei nu aveau să iasă probabil din dormitor până dimineața.

Mi-am pus niște jeanși, ciorapi și adidași. Gângăniile ciupitoare ieșiseră probabil din ascunzătorile lor și nu voiam să mă muște de glezne. Am găsit un maiou alb pe care îl aveam de câțiva ani. Avea brodat pe el un fluture și era puțin cam strâmt. Voiam să fiu sigură că Chet vine după mine pe pajiște. Am strecurat în buzunarul pantalonilor briceagul micuț pe care mi-l dăduse bunicul Henderson. Nu aveam de gând să-l folosesc, dar mă simțeam bine să-l știu lipit de coapsă. Chet era imprevizibil și nu voiam să încerce să facă sex cu mine înainte să ajungem la fântână. Am luat și o mică lanternă din sertarul de sus al comodei de la baza scărilor. Pădurea era întotdeauna întunecată, mai ales în amurg.

Am ieșit pe ușa din față și am coborât pe treptele de lemn către aleea asfaltată. Am traversat curtea, îngrijorată dintr-odată că lumina dispărea prea repede. În spatele atelierului, cerul era brăzdat de nori plați, rozalii, care arătau ca niște tușe apoase de vopsea. Când am trecut pe lângă șezlongul meu, am simțit miros de fum de țigară și, ridicând privirea, l-am văzut pe Chet ieșind în capul scărilor. Era perfect. Nu mai trebuia să bat la ușă sau să-mi fac griji că o să fiu trasă în apartament.

— Hei, micuță Lil, a spus el și cuvintele sunau neclar.

M-am oprit și m-am uitat la el.

— Chet, poți să-mi faci un serviciu?

Nu cred că îi mai rostisem numele vreodată până atunci, și cuvântul a sunat ciudat în gura mea, ca o înjurătură pe care nu trebuia s-o pronunț.

— Un serviciu? Orice, orice pentru tine, Julieta mea, trandafirul meu cu alt nume.

Și-a pus mâinile peste piept. Știam că juca piesa aia a lui Shakespeare, dar o spunea greșit. Julieta era la balcon și Romeo era jos.

— Mersi. Poți să cobori aici?

— Voi fi cu tine fără întârziere, Julieta mea, a spus și și-a aruncat țigara.

Aceasta a descris un arc înalt și a aterizat pe alee, aruncând scântei. El a intrat la loc în apartament și eu am așteptat. Credeam că o să fiu agitată, dar nu eram.

5.

TED

La aeroport, după ce ne-am luat bagajele, am mers cu Lily pe lângă taxiurile care aşteptau la Terminalul E şi către parcarea centrală. Cum am ajuns în parcarea întunecată, ea m-a oprit. Pilotul ne spusese că temperatura în Boston era de 12 grade, dar vântul şuierător, care spulbera gunoaiele, făcea să pară mai rece.

— Hai să ne întâlnim peste o săptămână, a spus ea. O să alegem un loc. Dacă mă răzgândesc, n-o să apar. Şi dacă tu te răzgândeşti, nici tu să nu apari, şi o să fie ca şi cum discuţia asta nici n-a avut loc.

— OK. Unde să ne întâlnim?

— Spune un oraş unde nu cunoşti pe nimeni, mi-a cerut ea.

M-am gândit o clipă.

— OK. Ce zici de Concord?

— Concord, Massachusetts, sau Concord, New Hampshire?

— Concord, Massachusetts.

Am stabilit să ne întâlnim în barul de la Concord River Inn sâmbăta următoare, la trei după-amiaza.

— N-o să fiu şocată dacă n-o să vii acolo, a spus ea. Sau supărată.

— Idem, am răspuns eu şi ne-am strâns mâinile.

Părea ciudat de formal să strângi mâna cuiva care se oferise să te ajute să-ţi omori soţia. Lily a râs puţin, ca şi cum şi ea se simţea la fel. Mâna ei era mică în mâna mea şi părea la fel de fragilă ca porţelanul fin. Am rezistat impulsului de a o trage spre mine. În schimb, am spus:

— Chiar exişti cu adevărat?

Ea mi-a lăsat mâna.

— O să afli peste o săptămână.

•

Am ajuns devreme în acea sâmbătă la Concord River Inn. Când Lily mi-a cerut să aleg un oraş în care nimeni nu mă cunoştea, alesesem Concord, şi, deşi era adevărat că nu cunoşteam pe nimeni acolo, era adevărat şi că era un loc care jucase un rol important în copilăria mea. Eu am crescut în Middleham, la vreo 15 kilometri vest de Concord şi la vreo 45 de Boston. Middleham este o veche comunitate de fermieri, o întindere de câmpuri deschise şi păduri tinere. În anii ’70, începuseră două proiecte de dezvoltare – fundături ce purtau numele unor copaci care nu mai existau acolo, şi loturi

de un acru doar, cu căbănuţe identice, toate ridicate pentru a adăposti muncitorii de la Lextronics, compania din apropiere unde lucra şi tatăl meu.

Tatăl meu, Barry, era absolvent de MIT şi programator de computere, într-o vreme când majoritatea oamenilor nu ştiau ce era un programator de computere. A cunoscut-o pe Elaine Harris, mama mea, la Lextronics, unde ea lucra ca dispeceră şi era, fără îndoială, cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse el vreodată. Nu ştiu în mod sigur că tata nu ieşise cu nicio fată până să o cunoască pe mama în al treizecilea an din viaţa lui, dar aş fi şocat dacă ar fi ieşit. Mama, pe de altă parte, îşi petrecuse al treilea deceniu al vieţii într-o relaţie ocazională cu un coleg absolvent de la Boston University care jucase hochei profesionist timp de doi ani, înainte ca o lovitură la genunchi să îi pună capăt carierei. Mama mi-a spus odată că în clipa în care relaţia lor s-a încheiat – şi ea şi-a dat seama că şi-a irosit opt ani cu un „playboy" – a jurat că îşi va găsi un soţ banal, plictisitor şi de încredere. Şi acesta s-a dovedit a fi Barry Severson. Au ieşit împreună vreme de şase săptămâni, au fost logodiţi alte şase şi pe urmă s-au căsătorit într-o ceremonie restrânsă în West Hartford, Connecticut, oraşul natal al mamei.

Motivul pentru care Concord a devenit un loc important pentru mine a fost faptul că mama visa să se mute aici. La începutul căsniciei, decisese că urăşte izolarea din Middleham şi devenise obsedată de suburbia asta bogată, cu casele ei cu acoperişuri triunghiulare, nevestele bine îmbrăcate, magazinele cu bijuterii pretins artistice. Tata se săturase să tot audă despre oraş, aşa că mama mă îmbrăca frumos şi ne ducea, pe mine şi uneori şi pe sora mea mai mare, să luăm prânzul în Concord, adeseori la Concord River Inn, şi pe urmă mergeam prin magazine; cumpăra haine noi, sau bijuterii, sau brânză Roquefort şi Pinot *grigio* la Concord Cheese Shop. Nu a fost o surpriză nici pentru tata şi nici pentru mine când, în ultimul meu an la liceul Dartford-Middleham, Elaine l-a părăsit pe tatăl meu şi s-a mutat într-un apartament închiriat pe Main Street, în centrul Concordului. A locuit acolo un an, înainte să se mute în California cu un contabil divorţat.

Tatăl meu, pensionar acum, locuieşte tot în Middleham, unde îşi petrece timpul creând diorame cu Revoluţia Americană. Îl vizitez în serile de joi. Dacă temperatura e mai mare de 15 grade, îmi face o friptură la grătar. Dacă e sub 15, îmi face chili. Sora mea vine în vizită în fiecare an de Ziua Recunoştinţei. E singura dată când o vedem, căci locuieşte în Hawaii cu al doilea ei soţ şi cei patru copii ai lui. Pe mama ea o vede mult mai des, pe de o parte pentru că mama încă mai locuieşte în California, şi pe de alta pentru că mama şi sora mea sunt foarte asemănătoare. Uneori mă gândesc că atunci când a avut loc divorţul, familia s-a despărţit în funcţie de gen şi poziţie

geografică, tata şi cu mine am rămas în est, mama şi sora mea au plecat în vest.

În vreme ce urcam pe scările de la Concord River Inn, era imposibil să nu mă gândesc la mama şi la mine stând în restaurantul cu pereţii acoperiţi de tapet, cu prânzul nostru în faţă, fructe de mare cu sos Newburg[14], în vreme ce mama sorbea dintr-un cocktail Pink Lady[15], iar eu dintr-un pepsi cu o felie de lămâie.

Lily şi cu mine stabiliserăm să ne întâlnim la bar şi nu în restaurant. Uitasem însă că existau două baruri în hanul ca o vizuină de iepuri, unul confortabil, în formă de L, chiar vizavi de restaurant, şi unul mai mare, situat în partea din spate a hanului. Eu am ales barul cel mic, pentru că era gol, şi de pe scaunul meu de la tejghea puteam vedea coridorul care ducea către barul din spate. Am comandat o bere Guinness şi mi-am impus să o sorb încet. Nu aveam de gând să mă îmbăt în acea după-amiază.

În săptămâna care trecuse de la sosirea mea din călătoria de afaceri la Londra, petrecusem o mulţime de timp cu soţia mea. Miranda avea mintea plină de idei privind mobilarea casei din Maine. Aveam în bibliotecă o masă veche de jucat cărţi şi ea o acoperise cu decupaje din cataloage şi printuri cu imagini de pe internet. Încercam să nu mă gândesc la ea şi la Brad Daggett în vreme ce îmi arăta, pe rând, toate lucrurile pe care casa trebuia neapărat să le aibă. Am fost de acord cu toate: încălzirea în pardoseala cu dale în toate băile; electrocasnice Viking de douăzeci de mii de dolari; piscină interioară. Şi, în vreme ce aprobam totul, singurul lucru care mă făcea să merg înainte era certitudinea că ea urma să moară, şi eu aveam să fiu cel care realiza asta. Mă gândeam la asta tot timpul, întorcând ideea pe toate părţile în minte, ca şi cum m-aş fi uitat la un diamant din toate unghiurile posibile, căutând defecte sau crăpături, căutând un sentiment de vinovăţie sau o reconsiderare şi negăsind nimic din acestea. Tot ce găseam era convingerea tot mai deplină că Miranda era un monstru pe care trebuia să îl nimicesc.

Ea s-a întors în Maine joi, punându-mă să-i promit că o să vin şi eu în weekend. Înainte să plece, m-a dus în bibliotecă pentru a-mi mai arăta câteva lucruri pe care voia să le comande din teancul ei de cataloage. Apoi a căutat pe telefonul ei mobil o imagine, o pictură pe care o credea perfectă pentru sufragerie.

— Are cam doi pe trei metri, a spus. O să fie perfectă pentru peretele din sud.

---

[14] Sosul Newburg este făcut din unt cu bucăţele de homar în el, cu smântână şi gălbenuş de ou, ceapă şi vin de Xeres sau Madeira.

[15] Cocktail făcut cu gin, lichior de rodii, albuş de ou şi suc de lămâie.

M-am uitat la imaginea micuță. Părea să fie un cap de bărbat, cu urechile arzând.

— E un autoportret al lui Matt Christie, a spus. E garantat o investiție bună. Caută-l pe net dacă nu mă crezi.

Apoi a rostit o cifră ridicolă într-o propoziție care includea și cuvântul *chilipir*.

— O să mă gândesc la asta, am răspuns.

Ea a făcut o săritură mică, fără de fapt să-și ridice tălpile de la pământ, și m-a sărutat.

— Mulțumesc, mulțumesc.

Și-a apăsat palma pe vintrea mea, trecându-și un deget de-a lungul fermoarului de la blugi. În ciuda sentimentelor mele pentru ea, am simțit cum mă întăresc.

— Când vii în Maine, o să-ți mulțumesc așa cum trebuie, da? a spus ea cu o voce joasă.

Am simțit brusc dorința de a o răsuci și de a o îndoi peste masa de jucat cărți, așa cum îl văzusem pe Brad Daggett regulând-o, dar nu eram sigur că o să mă stăpânesc. Nu eram sigur că o să mă stăpânesc să n-o bușesc cu fața în cataloage sau să o fac curvă trădătoare. În schimb, i-am spus că probabil n-o să ajung în Maine înainte de sâmbătă seara, cel mai devreme. Nu a părut prea dezamăgită.

După ce și-a făcut bagajele pentru weekendul prelungit, am condus-o în garajul unde ne ținem mașinile. I-am pus bagajele în Mini Cooper și i-am spus:

— Sper că Brad nu-ți face probleme acolo. Petreceți atâta timp împreună.

— Ce vrei să spui?

— Nu s-a dat niciodată la tine, nu?

Ea s-a întors, cu o expresie atentă pe față.

— Brad? Nu, e un profesionist perfect. De ce, ești gelos?

A rostit asta într-un mod perfect, cu un amestec de surprindere, meditare și detașare. Dacă nu i-aș fi văzut împreună prin binoclu, n-aș fi crezut vreodată că ar fi ceva între soția mea și constructorul pe care l-am angajat. În primii ani alături de Miranda, am crezut-o o persoană care își arăta fiecare emoție, o persoană incapabilă de viclenie. Cum m-am putut înșela atât de tare?

S-a așezat la volan și mi-a trimis o bezea prin fereastră înainte de a se îndepărta strecurându-se afară din garaj. Un sentiment de certitudine m-a străbătut. Cu acele câteva simple cuvinte – de negare a relației sale cu Brad orice îndoială pe care o mai aveam a dispărut.

•

Lily întârzia şi, în vreme ce îmi sorbeam încet berea, am căpătat convingerea că nu avea să vină. Am simţit un amestec ciudat de uşurare şi dezamăgire. Dacă n-o mai vedeam niciodată pe Lily, viaţa mea avea să revină la normal. Puteam spune, cu sinceritate, că tot aveam să-mi omor soţia fără ajutorul şi încurajarea ei? Chiar o să vreau să încerc? Dacă reuşeam să scap fără să fiu găsit vinovat, ce ar opri-o pe Lily să mă dea ea în vileag, să spună la poliţie că, beat fiind, mi-am mărturisit dinainte crima în timpul unui zbor transatlantic? Nu, dacă Lily nu venea acum, atunci aveam să-mi înfrunt soţia, aveam să-i spun că ştiu despre aventura ei şi să-i cer să divorţăm. Ştiam că o să urmeze infinite ciorovăieli legale şi umilinţele tradiţionale, dar o să supravieţuiesc. Miranda o să-mi ia mare parte din bani – chiar şi cu prenupţialul –, dar puteam oricând să fac mai mulţi. Iar Brad o să capete ceea ce merita. Pe nevasta mea.

Dar o parte din dezamăgirea pe care o simţeam în vreme ce stăteam singur în Concord River Inn, convins acum că n-o s-o mai văd niciodată pe Lily, se datora faptului că speram în secret ca unul din motivele pentru care voise să ne întâlnim să fie unul romantic. Nu reuşisem să-mi şterg din minte imaginea feţei sale palide, frumoase, sau ce simţisem când îi ţinusem în mână degetele ei subţiri. Poate că o legătură cu Lily ar fi adevărata răzbunare a mea faţă de Miranda şi Brad. Ochi pentru ochi. Şi nu ignoram faptul că locul pe care îl aleseserăm pentru a bea un pahar de după-amiază era şi hotel. Simţeam prezenţa acelor paturi goale chiar deasupra tavanului cu grinzi al barului.

La fel cum făcusem toată săptămâna, am început să refac în minte, obsesiv, acel zbor de noapte spre Boston, apariţia bruscă a unei femei care voia să mă ajute să-mi omor soţia. Îmi aminteam bine seara, în ciuda ginului. De fapt, perfect, cuvânt cu cuvânt, dar ca atunci când îţi aminteşti un vis uşor ireal. Nu eram sigur de limpezimea tuturor amintirilor mele, sau dacă începusem să-mi proiectez propriile ambiţii şi dorinţe în acea întâlnire. Bineînţeles, de când ajunsesem acasă, încercasem să aflu mai multe informaţii despre Lily. Am intrat pe site-ul Colegiului Winslow, am găsit o pagină care reda pe scurt scopurile şi realizările Arhivelor Winslow. Existau două nume trecute acolo pentru departament. Otto Lemke, arhivist al colegiului, şi Lily Hayward, arhivist. Fiecare dintre ei avea un număr de telefon, dar exista o adresă comună de e-mail: archives@winslow.edu. Am căutat pe net alte informaţii despre o Lily Hayward, şi nu am găsit nimic care să pară a avea legătură cu ea. Nu avea pagină de Facebook. Nu avea pagină de LinkedIn. Nu existau fotografii. Nu eram surprins. Nu păruse tipul de persoană care să fie prezentă pe web. Şi chiar dacă ar fi fost, mă îndoiesc că

ar fi lămurit cât de cât ceea ce voiam de fapt să știu. De ce acceptă o necunoscută să ajute pe cineva să-și omoare soția? Ce obține ea din asta?

Tocmai îmi terminasem berea când am zărit-o. Mergea încet pe coridorul strâmb, uitându-se în toate încăperile, și m-am răsucit pe scaunul meu ca să-i fac semn cu mâna să intre în bar.

— Ai venit, a spus ea, părând surprinsă.

— Și tu ai venit, am răspuns. Hai să ne așezăm la una din mesele alea. Ce vrei să bei?

A cerut un pahar de vin alb. I-am comandat un Sauvignon blanc, am mai luat o bere Guinness pentru mine, și am venit cu cele două pahare la masa din colț pe care o alesese ea. Arăta așa cum mi-o aminteam, doar că avea părul lung și roșcat strâns într-un coc simplu. Am așezat vinul în fața ei în vreme ce ea își scotea blazerul gri. Pe dedesubt purta un cardigan bej peste o bluză bleumarin. Avea obrajii îmbujorați de aerul de afară.

A urmat un moment de stânjeneală în vreme ce amândoi am sorbit din băuturile noastre, și niciunul dintre noi nu a spus nimic.

— E ca o a doua întâlnire proastă, am spus eu, spărgând gheața.

Ea a râs:

— Cred că niciunul dintre noi nu se aștepta să apară celălalt.

— Nu e așa. Am presupus că o să vii.

— Cred că eu nu mă așteptam să apari. Mi-am închipuit că te-ai trezit a doua zi cu o mahmureală cumplită și o vagă amintire despre un plan de a-ți omorî soția.

— Chiar am avut o mahmureală cumplită, dar mi-am amintit absolut tot ce am discutat.

— Și tot mai vrei s-o omori?

A spus asta ca și cum m-ar fi întrebat dacă tot mai vreau să comand cartofi prăjiți. Dar în ochii ei era amuzament, sau poate o provocare. Mă punea la încercare.

— Mai mult ca niciodată, am răspuns.

— Atunci pot să te ajut. Dacă mai vrei ajutorul meu.

— De-asta am și venit aici.

Am văzut-o pe Lily cum se lasă pe spate ușor și ochii ei mă părăsesc pentru a se uita în jur prin micul bar. I-am urmărit privirea, înregistrând podeaua de lemn nevopsită și tavanul care nu putea fi mai înalt de doi metri. Mai era un singur client în bar, un bărbat în costum care ocupase scaunul pe care stătusem eu și bea o ceașcă de Irish coffee cu frișcă.

— E-n regulă locul ăsta? am întrebat-o.

— Nimeni nu te cunoaște aici, da?

— Am mai fost aici, dar nu, nu cunosc pe nimeni în Concord.

M-am gândit la mama mea, la anul în care locuise în oraș. M-am întrebat dacă intrase vreodată în barul ăsta. Oare aici venise să-și caute un al doilea soț? Aici îl cunoscuse pe Keith Donaldson, bărbatul divorțat care o convinsese să se mute în California? Nu se căsătoriseră, dar ea era tot în California, cu un alt bărbat acum. O vedeam rar, nici măcar o dată pe an.

— Pari agitat, a remarcat Lily.

— Chiar sunt. Nu crezi că ar fi ciudat să nu fiu?

— Ești agitat pentru ceea ce plănuim să facem sau ești agitat din cauza mea?

— Și una, și alta. În clipa asta mă întreb de ce ești aici. O parte din mine se gândește că ești un soi de reprezentantă a legii și ai de gând să mă înregistrezi spunând cum vreau să-mi omor soția.

Lily a râs.

— Nu port microfon. Dacă nu am fi într-un loc atât de public, te-aș lăsa să verifici. Dar, chiar dacă aș avea un microfon, te-aș putea aresta doar pentru că plănuiești să-ți omori soția? N-ar fi asta ca și cum ți-aș întinde o cursă?

— Probabil. Presupun că aș putea spune pur și simplu că încercam să te seduc vorbind despre omorârea soției mele.

— Asta ar fi o premieră. Chiar încerci?

— Ce? Să te seduc?

— Da.

— Continuăm să jucăm jocul din avion? Adevărul absolut? Atunci n-o să mint și o să spun că nu m-am gândit la tine în felul acesta, dar nu, tot ce am spus despre soția mea și ce cred despre toată situația asta este adevărat. Am fost sincer cu tine în avion.

— Și eu am fost sinceră cu tine. Vreau să te ajut.

— Te cred, am răspuns. Doar că nu prea îți înțeleg motivele. Știu ce capăt eu din ce plănuim…

— Un divorț rapid, a spus Lily și a luat o înghițitură mică din vin.

— Da, un divorț foarte rapid…

— Dar te întrebi cu ce mă aleg eu.

— Da, mă întreb. Asta aș vrea să știu.

— M-am gândit eu că ai vrea să știi, a spus ea. M-ar fi îngrijorat oarecum dacă nu te-ai fi întrebat. Și-a ațintit privirea asupra mea. Ți-aduci aminte când ți-am spus părerea mea despre crimă? Că nu cred că este pe atât de imorală pe cât o socotesc oamenii? Cred sincer asta. Oamenii fac mare caz de caracterul sacru al vieții, dar este *atâta* viață în lumea asta și, când cineva face abuz de puterea sa sau, așa cum a făcut Miranda, abuzează de dragostea ta pentru ea, acea persoană merită să moară. Pare o pedeapsă extremă, dar eu nu o privesc așa. Toată lumea are o viață plină, chiar dacă ia sfârșit

repede. Toate viețile sunt niște experiențe complete. Știi cuvintele lui T.S. Eliot?

— Care?

— „Momentul trandafirului și momentul tisei durează la fel de mult."[16] Știu că asta nu e o justificare pentru crimă, dar cred că scoate în evidență cum atâta lume consideră că toți oamenii merită o viață lungă, când adevărul e că viața în sine este probabil mai mult decât oricare dintre noi merită. Cred că majoritatea oamenilor fetișizează viața până într-atât, încât le permit altora să profite de ei. Scuze, acum am început să mă îndepărtez de subiect. Când ne-am întâlnit în barul aeroportului și apoi am stat de vorbă în avion, ai decis să-mi spui că te gândeai să-ți omori soția și asta mi-a îngăduit să-ți vorbesc despre filosofia mea în privința crimei. Asta-i tot, sincer. Îmi place să stau de vorbă cu tine, și în cazul în care chiar ai de gând să o omori pe Miranda, am să te ajut, în ce fel pot.

O văzusem pe Lily cum se înflăcărează pentru o clipă în cursul scurtului ei discurs, cum fața ei se îndreaptă spre mine la fel cum cineva care venerează soarele se întinde către el pentru a prinde cât mai mult din razele sale. Apoi o văzusem cum se retrage din nou, ca și cum dezvăluise prea mult. A răsucit piciorul paharului între degete. M-am întrebat pentru o clipă dacă era în toate mințile și, imediat după acest gând, m-am hotărât să merg mai departe oricum. Cunoșteam prea bine acest sentiment. Era felul în care făcusem sume imense de bani, asumându-mi riscuri prostești.

— Vreau să fac asta, am spus. Și vreau să mă ajuți.

— O să te ajut.

A mai luat o înghițitură din vin, iar lumina de la o aplică de alamă de pe peretele de deasupra ei a strălucit pe pahar și s-a reflectat pe fața sa palidă. Chipul ei arăta mai frumos, mi-am spus eu, cu părul strâns la spate, dar și mai sever. Îmi amintea de unele modele din cataloagele pe care le primea soția mea. Cataloage cu fete înalte, care păreau pline de bani, îmbrăcate în tweed și jeanși, pozând lângă cai sau în fața unor conace de piatră. Modelele din cataloagele alea nu zâmbeau niciodată.

— Am o singură întrebare, am spus. De fapt, câți oameni ai omorât *tu*?

Am vrut să sune ca o glumă, ca să-i dau posibilitatea de a ocoli întrebarea, dar în același timp voiam să știu dacă pusese în practică ceea ce recomanda.

— N-o să răspund la întrebarea asta, a spus ea. Dar numai pentru că încă nu ne cunoaștem suficient de bine. Dar îți promit că atunci când soția ta va fi

[16] T.S. Eliot, *Four Quartets, Little Gidding.* Trandafirul simbolizează viața, în vreme ce tisa este un simbol al morții și renașterii; așadar, momentul vieții (trandafirul) și cel al morții (tisa) ocupă cam același timp în viața noastră.

moartă, o să-ţi spun tot ceea ce vrei să ştii. N-o să mai avem niciun secret. E ceva ce aştept cu nerăbdare.

Trăsăturile feţei i s-au îndulcit la aceste cuvinte şi am simţit o promisiune implicită de sex vibrând în încăperea tăcută. Paharul meu era gol.

— Te-ai gândit la asta, cum ar trebui făcut? am întrebat-o.

— M-am gândit, mult, a spus şi şi-a împins paharul deoparte, astfel încât s-a aliniat cu paharul meu de bere. Avem un avantaj imens şi avantajul ăsta sunt eu. Te pot ajuta şi nimeni n-o să ştie că ne-am cunoscut vreodată. Sunt un complice invizibil. Pot să-ţi ofer un alibi şi, pentru că nimeni nu ştie că ne cunoaştem, poliţia o să mă creadă. Nu avem absolut nicio legătură, tu şi cu mine. Şi mai sunt şi alte feluri în care te-aş putea ajuta.

— Nu vreau să comiţi tu crima în locul meu.

— Nu, ştiu. Doar că, dacă te ajut, putem reduce în mare măsură riscul de a fi tu prins. Asta e cea mai grea parte. Să comiţi crima e uşor. Oamenii fac asta tot timpul. Dar cei mai mulţi nu scapă nepedepsiţi.

— Şi atunci, cum scăpăm noi nepedepsiţi?

— Modalitatea de a comite o crimă fără să fii prins este să ascunzi corpul atât de bine, încât nimeni să nu-l găsească vreodată. Dacă nu a existat niciodată o crimă, atunci nu poate exista un criminal. Dar există multe feluri de a ascunde un corp. Poţi să laşi corpul la vedere, dar să-l faci să arate exact opusul a ceea ce s-a întâmplat de fapt. Asta trebuie să se întâmple cu Miranda, pentru că dacă dispare, poliţia o să o caute până o găseşte. Când trupul ei o să fie văzut de poliţie, el trebuie să spună o poveste care nu are nicio legătură cu tine. El trebuie să îi ducă pe un drum pe care tu să nu te afli niciodată. Vreau să te întreb ceva. Cât de mult îţi place Brad Daggett?

— Ce vrei să spui?

— Ai vreo preferinţă dacă ar trebui să trăiască sau să moară?

— Da, am o preferinţă. Vreau să moară.

— Bun, a spus ea. Asta o să facă totul mult mai uşor.

6.

LILY

Când Chet a ieşit din nou din apartament şi a venit la mine în curte, m-am bucurat că îşi pusese o cămaşă pe sub salopetă. Mirosea la fel de rău, precum cidrul de mere acrit. I-am spus că găsisem ceva pe pajiştea aflată de cealaltă

parte a pădurii şi aveam nevoie de ajutorul lui. I-am spus că l-aş fi rugat pe tatăl meu, dar el era ocupat. Chet a scos un mormăit de solidaritate, ca şi cum ar fi ştiut că părinţii mei se împăcau în dormitor.

Am intrat în fâşia îngustă de pădure de pini care separa proprietatea părinţilor mei de proprietatea părăginită de alături.

— Ai fost vreodată pe pajişte? l-am întrebat.

Era în spatele meu, mergând uşor împiedicat, cu un braţ ridicat în sus, ca şi cum ramurile l-ar fi putut plesni deodată peste faţă.

— Când am ajuns aici, am făcut o plimbare până la vechea cale ferată, a spus.

Calea ferată era în direcţie opusă faţă de cea în care mergeam.

— Pajiştea e super, am comentat eu. E în spatele unei ferme vechi unde nu mai locuieşte nimeni. Eu mă duc acolo mereu.

— E departe?

— Chiar dincolo de pădurea asta.

Am trecut peste zidul de piatră năruit care mărginea liziera pădurii. O lumină spectrală aruncată de soarele care coborâse spre linia orizontului dădea florilor sălbatice de pe pajişte nişte culori electrice. Cerul de deasupra îşi schimba nuanţa, din roz în purpuriu întunecat.

— Frumos, a spus Chet şi, pentru o clipă, am simţit o nemulţumire absurdă că împărţeam cu el pajiştea mea.

— Acolo, am spus şi m-am îndreptat către fântână.

— Şi tu. Şi tu eşti frumoasă.

M-am forţat să mă întorc şi să-l privesc.

— Scuze, a spus. Vorbeam cu mine… Dar, Doamne, uită-te la tine. Tu nici măcar nu ştii cât de frumoasă eşti, nu-i aşa, micuţă Lil? Nu te superi, nu? Dacă doar mă uit?

Se legăna uşor, frecându-şi cu o mână barba zburlită.

— E-n regulă, dar mai întâi vreau să mă ajuţi. E o fântână veche şi e ceva jos în ea, legat de o frânghie şi eu nu pot s-o trag în sus.

— Grozav. Hai să ne uităm. Cum de-ai găsit o fântână aici?

I-am ignorat întrebarea şi l-am condus pe pajişte. Ştiam de fântâna asta de mulţi ani. Nu era foarte adâncă. Cu o lanternă puteai să-i vezi fundul, nu era nimic acolo jos în afară pietre şi uneori ceva apă băltind, dacă plouase. Nici măcar nu eram sigură că iniţial fusese o fântână, poate doar o gaură adâncă, poate începutul unei fântâni la care s-a renunţat ulterior. O descoperisem când aveam probabil vreo nouă ani, alergând încolo şi încoace pe pajişte. La un moment dat, pasul meu a sunat a gol, un sunet de lemn, şi am dat deoparte buruienile uscate şi îngălbenite pentru a descoperi capacul fântânii, un pătrat de lemn putrezit care arăta ca şi cum fusese pus acolo

doar ca să împiedice pe cineva ca mine să cadă înăuntru. Abia acoperea gaura dreptunghiulară a puțului și putea fi ușor tras deoparte. Laturile fântânii erau căptușite cu pietre puse unele peste altele. Nu aveam o lanternă cu mine, așa că am aruncat niște pietre înăuntru ca să văd cât de adâncă era gaura. S-au lovit de ceva tare doar după una-două secunde, așa că am știut că nu era foarte adâncă. La acea vreme m-am gândit că poate era locul în care fusese ascunsă o comoară, sau putea fi un indiciu pentru o taină mai mare. Am fugit să iau o lanternă, dar în final am fost dezamăgită. Puțul era doar atât, o gaură în pământ care începuse să se prăbușească în interior.

Când i-am arătat lui Chet fântâna, a exclamat:

— Hei, ia uită-te la asta! Când ai găsit-o?

— Acum vreo săptămână, am mințit eu. Am văzut întâi frânghia și pe urmă am dat deoparte capacul. Nu cred că e adâncă, dar nu pot să trag singură frânghia. E ceva greu în celălalt capăt.

Frânghia lăsată în fântână făcuse parte din pregătirile mele. Găsisem frânghia, o bucată care părea destul de uzată, în pivnița casei noastre, alături de un vechi țăruș de fier, și le adusesem pe amândouă pe pajiște cu mai multe zile în urmă. Am legat strâns un capăt al frânghiei de una din cele mai mari pietre pe care le scosesem din pajiște și am coborât acel capăt în fântână, apoi am înfipt celălalt capăt adânc în pământ. Mă gândeam că nu arată deosebit de veridic, dar nu conta. Tot ce trebuia era ca el să vrea să descopere ce se afla la celălalt capăt al frânghiei. În dimineața aceea mă dusesem în baia părinților și găsisem ceva în dulăpior, o cutiuță pe care scria POMADĂ. Venisem cu ea ceva mai devreme și frecasem gelul de păr pe primul metru și ceva din frânghie, făcând-o greu de ținut în mână. Îmi făcusem griji că frânghia avea să fie prea ușor de tras în sus și că Chet avea să reușească asta din picioare. Voiam să îngenuncheze în fața puțului. S-a dovedit că nu trebuia să-mi fac griji. Chet, purtându-se ca un băiețel nerăbdător, s-a lăsat în genunchi în fața fântânii și a apucat de frânghie.

— Îh, ce e pe asta?

— Nu știu, am spus. Un soi de chestie vâscoasă.

Și-a dus degetele la nas și le-a mirosit.

— Nu miroase a noroi. Miroase a șampon.

— Poate că cineva nu vrea să o tragem de-acolo.

Mă mutasem și acum stăteam exact în spatele lui. Și-a întins gâtul să se uite la mine. Îi vedeam un ochi umed, umflat, holbându-se la pieptul meu. Pielea mi s-a făcut ca de găină pe brațe.

— Îți plac fluturii? m-a întrebat, cu ochii tot pe partea din față, brodată, a maioului meu.

— Cred că da, am spus și m-am dat înapoi fără să vreau.

Am simţit dintr-odată repulsie, plus furie pe mine însămi că îl adusesem pe bărbatul ăsta în poiana mea secretă. Bineînţeles că nu-i păsa de ceea ce se afla jos în fântână. Bineînţeles că nu-i păsa decât de sex. Voia să-şi bage penisul în mine înainte să tragă în sus frânghia. Fusesem o proastă. Am încercat să găsesc ceva de spus, dar creierul meu se golise şi mi se uscase gura.

Dar atunci Chet a întrebat:

— Nu le-ai spus părinţilor de asta?

— Nu, am răspuns. N-ar face decât să se înfurie pe mine şi dacă ar găsi ceva grozav acolo jos, probabil că nu m-ar lăsa să-l păstrez.

— Aş putea atunci să arunc o privire, a spus el şi şi-a întors din nou ochii către gaura puţului. Dar eu cu ce mă aleg dacă găsim acolo un cufăr cu o comoară?

Făcea ceea ce sperasem să facă, îşi muta mâinile mai jos pe frânghie, ca să o apuce mai bine. Şi-a aplecat capul în gaură şi s-a tras mai în faţă pe genunchi.

— Să nu cazi înăuntru, am spus eu.

Era ceva ce plănuisem să spun, ca să-l fac să se simtă în siguranţă.

— Cât de adânc e?

— Nu cred că e prea adânc.

Chet a slobozit două chiuituri în puţ, pe care ecoul le-a trimis înapoi sus.

— Stai să te ţin, i-am spus.

Şi asta plănuisem să-i spun, căci voiam să se obişnuiască să-mi simtă mâinile pe spate. Nu voiam să încerc să-l împing dintr-odată înăuntru şi el să se dea brusc înapoi şi să se lupte cu mine.

Am înşfăcat pânza salopetei cu amândouă mâinile, chiar în clipa în care el a strigat:

— Am luat-o. Vine sus.

Mi-am adunat toată forţa şi am împins cât de tare am putut. El a încercat să ridice capul, dar şi-l coborâse în gaură şi s-a lovit cu ceafa de una din pietrele care căptuşeau puţul. Tot trupul i s-a înclinat în faţă şi a căzut, şi, pentru o clipă, m-am gândit că aveam să mă duc şi eu în jos odată cu el, o posibilitate care nu-mi trecuse prin cap. Dar cumva a reuşit să-şi proptească picioarele şi să-şi oprească înaintarea. M-am rostogolit pe o parte, ascultându-i ţipătul surprins. Unul din bocancii lui grei se înţepenise între două pietre plate care căptuşeau gura puţului.

— Dumnezeule, a ţipat el. Apoi: Ajută-mă.

Am auzit un zăngănit când ceva s-a lovit de fundul puţului. Ochelarii lui, m-am gândit.

M-am ridicat în picioare. O unghie mi se agăţase în salopeta lui şi se rupsese. Am observat asta doar pentru că mi-am scuturat mâna în mod reflex şi stropi mărunţi de sânge mi-au aterizat pe faţă.

— Lily, o, Doamne, ajută-mă.

M-am ghemuit lângă locul unde piciorul i se înţepenise între pietre. Era foarte clar că nu avea să-l ţină şi că oricum o să cadă, dar am apucat de marginea tălpii tocite şi am împins-o în faţă. Chet a scos un geamăt, apoi am auzit hârşâiala, urmată de un bufnet puternic atunci când a lovit fundul puţului. Mă aşteptam să-l aud urlând, dar a rămas tăcut. S-a auzit doar sunetul pământului şi al pietricelelor care cădeau în puţ, plus două ciori care croncăneau una la alta de cealaltă parte a pajiştii.

Am scos din buzunarul de la spate lanterna pe care o adusesem şi am răsucit-o ca s-o aprind. Nu dădea o lumină prea puternică, dar era suficientă ca să văd în întunericul puţului. Credeam că mâinile aveau să-mi tremure, dar nu tremurau. Mă simţeam concentrată şi cufundată în propriul meu creier, aşa cum mă simţeam când citeam o carte bună şi după-amiaza dispărea. M-am uitat peste margine şi am îndreptat fasciculul de lumină în jos, către fundul puţului. Eram atât de sigură că Chet supravieţuise căzăturii şi o să mă implore să-l ajut să iasă de acolo. Eram pregătită pentru asta. Dar el zăcea nemişcat în fundul puţului, pe spate, cu picioarele proptite în perete şi cu gâtul într-un unghi ciudat. M-am holbat la el o vreme. Lumina lanternei era slabă şi puţul era plin de firişoare de praf mişcătoare, dar el părea inert. Apoi am văzut o mişcare aproape imperceptibilă şi am auzit un oftat încet care ar fi putut veni de la Chet sau ar fi putut veni de la ceva care se aşeza în puţul tulburat.

M-am ridicat şi am parcurs cei câţiva metri până la grămada mea de bolovani grei pe care îi adunasem. L-am ales pe cel mai mare, o piatră cenuşie, ascuţită, străbătută de o vână de cuarţ. A trebuit să o car în braţe, aşa că am ţinut lanterna între dinţi. Mergând legănat ca un pinguin, m-am întors la fântână, m-am aşezat cu picioarele de-o parte şi de alta a ei şi m-am aplecat din mijloc. Am îndreptat lanterna către întuneric, am potrivit piatra cât de bine am putut şi i-am dat drumul în jos, direct către capul lui Chet. Nu m-am uitat la piatră după ce am aruncat-o, dar am auzit zgomotul pe care l-a făcut atunci când s-a lovit de capul lui. Suna ca un pepene care se sparge. Dacă Chet fusese în viaţă după cădere, acum nu mai era.

Mă dureau braţele de greutatea pietrei şi m-am lăsat pe vine pentru câteva clipe. O cioară mă privea, cocoţată pe un arţar uscat, aflat la marginea pajiştii. M-am întrebat dacă simţea mirosul morţii în aer şi m-am gândit că probabil îl simţea. Şi-a lăsat capul în jos, şi-a înfoiat aripile negre. Am simţit că îmi ura bun venit într-o lume specială.

După ce am stins lanterna şi am băgat-o la loc în buzunar, am scos ţăruşul din pământ şi i-am dat drumul, împreună cu frânghia unsuroasă, în fântână. Apoi am mai făcut câteva drumuri până la grămada de pietre şi am mai aruncat şase bolovani mari în jos, peste Chet. Aveam să-l acopăr mai bine mai târziu, dar m-am gândit că nu era rău să încep deja de-acum. Aş fi continuat, dar lumina din cer începuse să dispară, norii erau acum purpurii şi întunecaţi, iar pajiştea şi peisajul din jur îşi pierdeau culorile şi se cufundau în nuanţe neclare de cenuşiu. Planul meu iniţial fusese să mă întorc în apartamentul de deasupra atelierului şi să încep să adun lucrurile lui Chet, să le aduc aici prin pădure şi să le arunc înăuntru. Pe urmă aveam să acopăr totul cu pietre şi să pun din nou capacul peste gaura puţului. Dar pe când mă întorceam acasă prin întunericul pădurii, cu lumina lanternei dezvăluind doar un petic din cărarea în faţa mea, am decis că o să strâng acum lucrurile lui Chet şi o să le duc la fântână în zori. Ştiam că părinţii mei aveau să doarmă până târziu.

Cunoşteam bine apartamentul de deasupra atelierului. Era unul din locurile mele preferate atunci când era gol, dar nu-l mai văzusem de când se mutase acolo Chet, la începutul verii. Fusesem îngrijorată că avea o mulţime de lucruri pe care va trebui să le strâng, dar nu avea. Continua să-şi ţină toate lucrurile într-o geantă mare de pânză, kaki, care stătea deschisă pe patul de o singură persoană. Am început să scotocesc prin cameră folosind lanterna, apoi mi-am dat seama că puteam pur şi simplu să aprind lampa. În cazul destul de improbabil că vreunul din părinţii mei s-ar fi uitat pe fereastra dormitorului către atelier, n-ar fi fost deloc surprins să vadă o lumină în apartamentul lui Chet. De fapt, ar fi fost mai surprinşi dacă nu era lumină.

Lampa arunca o lumină gălbuie slabă pe pereţii văruiţi şi pe scândurile late ale duşumelei goale. În apartament era foarte puţină mobilă, doar iubitul meu fotoliu puf, care arăta dezumflat, şi două scaune tapiţate, fiecare cu stofa ruptă şi cu materialul spongios dinăuntru ieşit în afară. Scaunul cu imprimeul cu rămurele pastelate era un alt loc preferat de-al meu pentru citit. M-am bucurat să văd că Chet îl folosise ca să depoziteze pe el nişte cărţi. Asta însemna că nu se aşezase pe el.

Din baie am luat periuţa de dinţi a lui Chet, un tub de pastă de dinţi aproape gol, un cristal alb într-un pachet pe care scria că e deodorant, o sticlă verde aprins cu şampon Pert. Am lăsat acolo, în savonieră, bucăţica de săpun plină cu fire de păr. Din bucătărie – de fapt, un colţişor cu o chiuvetă, câteva dulapuri şi un reşou – am luat două pachete de supă cu tăiţei şi o sticlă mare de plastic cu votcă Popov. Am vărsat votca în chiuvetă şi am lăsat sticla într-unul din dulapuri. Brusc, mi-am făcut griji că îmi lăsam

amprentele peste tot prin apartament, că ar fi trebuit să-mi pun mănuşi. Dar o să am timp mâine să şterg totul. Şi pe urmă, dacă lucrurile mergeau aşa cum credeam eu că vor merge, atunci nimeni nu avea să suspecteze că Chet fusese omorât. O să pară pur şi simplu că plecase. Era greu de imaginat că cineva avea să-i simtă lipsa.

După ce am umplut geanta de pânză, i-am închis fermoarul şi am ridicat-o; voiam să mă asigur că o s-o pot cără în dimineaţa următoare. Era grea, dar putea fi dusă. Tot ce mai rămăsese din lucrurile lui Chet în apartament erau materialele lui de pictură. Erau patru pânze, dintre care trei stăteau rezemate cu faţa de perete, astfel încât nu puteam să văd cum arată. A patra se afla încă pe şevalet. Era de-abia începută, doar câteva tuşe de culoare peste nişte semne în creion, dar mi-am dat seama că era piscina din spatele casei şi că o siluetă fusese schiţată în colţul piscinei. Nu existau detalii, dar ştiam că eram eu. Era o pânză destul de mică, nu cu mult mai mare decât un ecran obişnuit de televizor. Am luat-o de pe şevalet şi am răsucit-o astfel încât rama ei fragilă de lemn s-a rupt, pe urmă am pus-o pe podea şi am aşezat şi celelalte pânze peste ea. Pete abstracte de culoare, iar din loc în loc ceva care semăna cu o siluetă. Aş fi putut şi eu să le pictez.

Şevaletul era al lui Chet, deoarece eram foarte sigură că nu fusese niciodată un şevalet în apartament. Era mic, susţinut de trei picioare extensibile. L-am strâns şi l-am pliat până când a ajuns de dimensiunile unei mici valize, un bloc de lemn pătat de vopsea, cu un mâner pentru a fi cărat. L-am adăugat grămezii de tablouri.

Mi-am rotit privirea prin cameră şi mi-am zis că luasem totul. Chiar dacă mai rămăsese ceva, avea să pară doar ca şi cum Chet însuşi îl lăsase acolo.

Degetul la care îmi rupsesem unghia îmi zvâcnea. M-am uitat la el. Sângele se închegase, devenind maroniu şi lipicios, şi eram sigură că nu pătasem nimic în apartament. Brusc, am vrut să ies de acolo şi să mă întorc în camera mea. Şi mi-era foame. Mai era nişte plăcintă cu carne în frigider, asta dacă nu o mâncaseră părinţii mei.

•

Mi-am pus ceasul să sune la şase în dimineaţa următoare. Dar, când ceasul meu în formă de bufniţă a cârâit, eu eram deja trează, ridicată din pat şi pe jumătate îmbrăcată. Dormisem puţin, dar fusese somnul ăla în care eşti conştient de fiecare scârţâit şi pocnitură şi hârşâit pe care le scot casele vechi, când crezi că nu ai dormit deloc şi pe urmă îţi dai seama că gândurile ciudate din mintea ta erau de fapt vise, iar draperia trasă e uşor luminată, căci s-au ivit zorii.

Am avut nevoie să fac trei drumuri ca să duc totul din apartament la fântână. Prima dată am dus geanta de pânză şi asta a fost cel mai dificil. A

trebuit să o târăsc o porţiune de drum, când a devenit prea grea ca să o duc în mână. Pajiştea era acoperită de o rouă rece care mi-a udat tivul jeanşilor. Înainte de a da drumul genţii în fântână, m-am uitat înăuntru. Chet era încă acolo, îngropat sub pietrele pe care le aruncasem peste el. Câteva muşte negricioase stângace zburau în jurul trupului său. La drumul următor, am adus cele trei pânze mari. Nu erau grele, dar erau incomod de cărat, şi a trebuit să rup una dintre ele ca să o pot arunca în puţ. La ultimul drum, am adus şevaletul pliat şi pictura pe care o începuse Chet cu mine în piscină. După ce le-am dat drumul în fântână, am luat restul de pietre pe care le scosesem din pământ şi le-am aruncat înăuntru. A fost satisfăcător, mai ales când am văzut cum orice urmă de Chet dispare sub grămada de bolovani. Folosisem o mistrie veche şi ruginită ca să îi scot din pământ. Mistria rămăsese pe pajişte şi cu ea am săpat bucăţi de pământ, pe care le-am aruncat în puţ, până când arăta ca şi cum acolo înăuntru nu se aflau decât pământ şi pietre. Ştiam că nu era perfect, dar eu eram mulţumită.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a pleca de pe pajişte a fost să arunc mistria ruginită în puţ şi să aşez la loc capacul. Cu degetele deja murdare, am tras firele lungi de iarbă uscată peste capac, încercând să-l camuflez. M-am învârtit în jurul fântânii înainte de a pleca de acolo, cu ochii în pământ ca să mă asigur că nu rămăsese ceva, dar nu era nimic, nici măcar un chiştoc de ţigară. Chet dispăruse din lumea asta. Dimineaţa era liniştită, nu se auzeau decât bâzâitul tot mai tare al insectelor şi ciorile croncănitoare care erau de fapt adevăratele stăpâne ale acestei pajişti. Am croncănit şi eu înspre ele, aşa cum făceam uneori, şi m-am întrebat ce credeau despre mine.

Când m-am întors acasă, am făcut un duş prelung, frecându-mi bine degetele ca să înlătur orice urmă de murdărie. Murmurul apei fierbinţi care cădea peste trupul meu mă făcea să mă simt puternică şi totodată în siguranţă. Când mama a deschis uşa băii şi m-a strigat, am tresărit şi a fost cât pe ce să cad, căci piciorul mi-a alunecat pe podeaua duşului.

— Ce s-a întâmplat? am spus.

— Nimic, scumpo. Tatăl tău şi cu mine ne întrebam dacă vrei să mergi să iei micul dejun la Shady's.

— OK, am răspuns. Când?

— După ce ieşi din duş.

Mergeam foarte des la restaurantul Shady's. Era locul preferat al tatii şi probabil şi preferatul meu, mai ales pentru micul dejun. Am mâncat friganele cu nişte bacon foarte bine prăjit. Părinţii mei stăteau în faţa mea în separeu cu umerii atingându-li-se, împărţind chiar un castron cu fructe la musacaua tatii şi omleta mamei. Gândul la Chet mi se strecura uneori în

minte în timpul mesei, apoi dispărea când unul dintre părinţi spunea ceva ca să mă facă să râd sau când mă gândeam cât de bună era mâncarea.

— Ți-e foame, Lily, a remarcat mama.

— Creşte, e aproape femeie, a spus tata.

Micul dejun a fost un moment plăcut, chiar şi atunci când părinţii mei l-au stricat întrebându-mă din nou dacă voiam să mai sar peste o clasă. Unii dintre profesorii mei recomandaseră asta la sfârşitul anului şcolar şi eu deja spusesem „nu" la începutul verii. Mama tot adusese vorba de asta, aşa că am pedepsit-o refuzând să merg în tabăra de creaţie în iulie. Ştiam că abia aştepta cele două săptămâni în care eram plecată. Am fost surprinsă că subiectul a fost reluat, dar nu a ţinut prea mult şi nu a distrus cu totul micul dejun.

Nu am auzit nimic despre Chet timp de o săptămână şi am început să-mi fac griji, întrebându-mă dacă era normal să nu pomenesc nimic de el. Aşa că într-o zi, la prânz, când tata nu era de găsit, iar mama era într-o dispoziţie tăcută, am întrebat ce s-a întâmplat cu Chet.

— Chet a plecat. Nu ştiai?

— Unde-a plecat?

— Doamne, Lily, nu ştiu. Bănuiesc că pe canapeaua altcuiva. Nici măcar nu şi-a luat la revedere, ticălos nerecunoscător.

În acea după-amiază m-am dus la apartament. Arăta ca şi cum mama sau tata trecuse pe acolo şi făcuse puţină ordine. Aşternuturile fuseseră luate şi găleata de gunoi din zona bucătăriei fusese golită. M-am aşezat pe scaunul meu pentru o clipă, chiar dacă nu aveam la mine o carte. Ferestrele erau deschise şi o briză răcoroasă, prima după mult timp, a intrat în cameră. După ce îl omorâsem pe Chet, aşteptasem două lucruri. Aşteptasem să fiu prinsă şi aşteptasem să mă simt groaznic. Niciunul din ele nu se întâmplase încă şi ştiam că niciunul nu avea să se întâmple.

7.

TED

Când i-am spus Mirandei că aveam de gând să vin în Kennewick pentru o săptămână la începutul lui octombrie, pe chipul ei a apărut o expresie de încântare sinceră. Stăteam faţă în faţă în bucătăria de la parter a casei

noastre şi mâncam *linguini* cu sos de scoici (singurul fel de mâncare pe care ştiu să-l fac) şi terminam o sticlă de Pinot gris.

— O să fie nemaipomenit, a spus ea. O să te am doar pentru mine o săptămână întreagă.

I-am privit cu atenţie faţa, căutând vreun semn de minciună, dar nu am văzut niciunul. Ochii ei căprui-închis se luminaseră cu ceea ce mi s-a părut a fi o adevărată plăcere. Şi pentru un moment am crezut-o şi am simţit acea căldură şi siguranţă pe care le simţi atunci când cineva vrea să-şi petreacă timpul cu tine. O secundă mai târziu, acea senzaţie a dispărut şi am fost din nou surprins de talentul soţiei mele de a juca teatru, de firea ei duplicitară. Chiar nu avea niciun sentiment de vinovăţie pentru ceea ce făcea cu Brad Daggett?

— Să luăm din nou apartamentul ăla?

— Care?

— Pfui! Ce repede uiţi. Unde am stat prima oară. Cu jacuzzi.

— A, da. Sigur.

După ce am strâns masa, ne-am dus sus să ne uităm la televizor şi am ales un remake după *Copoiul*[17], care se dădea pe unul din cele cinci sute de canale cu filme pe care le aveam. Miranda se schimbase în cămaşa de noapte scurtă pe care începuse să o poarte seara şi se întinsese pe canapea, cu picioarele în poala mea. I-am studiat degetele de la picioare, vopsite meticulos într-o nuanţă intensă de roz. I-am luat un picior în mâini şi mi-am apăsat degetul mare pe talpa ei moale ca a unui bebeluş. Nu a spus nimic, dar trupul ei a reacţionat, alunecând imperceptibil către mine, iar tălpile i s-au arcuit. Trupul ei relaxat m-a făcut conştient pe deplin de mine, de umerii tensionaţi, de cămaşa incomodă pe care o purtam, de felul rigid în care stăteam rezemat de braţul canapelei, cu cotul ridicat într-un unghi nefiresc. Mi-am luat mâna de pe piciorul soţiei mele, dar ea nu a părut să observe. Ştiam că o să adoarmă curând, înainte ca filmul să se termine.

Să mă duc în Maine pentru o săptămână fusese ideea lui Lily, pe care mi-a sugerat-o către sfârşitul întâlnirii noastre de la Concord River Inn. A spus că era important ca eu să ştiu ce se petrece acolo, care era programul de lucru al lui Brad, cum îşi petrecea Miranda timpul.

— Cu mine acolo, totul va fi diferit, spusesem. Miranda şi Brad o să se poarte diferit.

— Nu contează. Mă interesează mai mult programul echipei care lucrează la casa ta. Câţi oameni sunt acolo de obicei? Cât de des rămâne Brad singur

[17] *Sleuth*, film din 1972, adaptare după piesa dramaturgului britanic Anthony Shaffer, cu Lawrence Olivier şi Michael Caine (amândoi nominalizaţi la Oscar pentru rolurile din acest film). Remake-ul a fost făcut în 2007, în regia lui Kenneth Branagh, cu Jude Law şi acelaşi Michael Caine.

acolo? Observă doar. Cu cât aduni mai multe informaţii, cu atât ne va fi mai uşor.

Acceptasem. Cel mai greu fusese să-mi eliberez programul pentru o săptămână. Dar insistasem şi Janine, asistenta mea, reuşise să reprogrameze totul. Planul era să plec în Kennewick seara târziu într-o vineri şi să mă întorc la Boston nouă zile mai târziu, într-o duminică după-amiază. Într-un fel ciudat, începusem să aştept cu nerăbdare vacanţa prelungită şi mă bucuram în sinea mea că o să întrerup temporar idila Mirandei şi a lui Brad. Mă întrebam care avea să fie reacţia lui Brad când Miranda o să-i spună de venirea mea. Chiar stând acolo pe canapea, după ce i-am dat vestea Mirandei, simţeam cum avantajul trece de partea mea.

Miranda a tresărit uşor şi m-am întors să mă uit la ea în lumina pâlpâitoare a ecranului de doi metri. Avea ochii închişi, buzele uşor desfăcute. Adormise. M-am uitat la ea lung o vreme, în loc să mă uit la film. Umbre adânci îi accentuau rotunjimile, iar faţa ei, în lumina televizorului, părea o versiune alb-negru a ei însăşi. Gura i s-a deschis puţin mai mult şi un nerv i se zbătea în tâmplă. Eram fascinat de frumuseţea ei naturală şi, în acelaşi timp, îmi dădeam seama că nu avea să îmbătrânească frumos. Faţa ei, rotundă, ca de păpuşă, avea să devină umflată, iar trupul ei de model o să se deformeze. Dar n-o să îmbătrânească, nu-i aşa? Urma să o omor, nu-i aşa? Ăsta era planul şi gândul de a o face şi de a scăpa basma curată m-a umplut de un sentiment de satisfacţie şi putere, dar totodată şi de teamă şi tristeţe. Îmi uram soţia, dar o uram pentru că o iubisem cândva. Oare făceam o greşeală pe care aveam să o regret tot restul vieţii? Când începeam să gândesc aşa, când începea să-mi fie frică de ceea ce plănuiam să fac, voiam să iau legătura cu Lily, să o aud vorbind despre crimă în felul ei detaşat, ca şi cum ar fi vorbit despre aruncarea unei canapele vechi. Dar stabiliserăm să nu vorbim o vreme, să nu ne vedem până nu-mi voi fi petrecut eu săptămâna în Maine, şi ăsta era un alt motiv pentru care aşteptam cu nerăbdare acea săptămână în Kennewick. Fiecare zi mă ducea mai aproape de reîntâlnirea cu Lily.

•

John, portarul hotelului care adeseori se ocupa şi de înregistrarea vizitatorilor la recepţie, mi-a spus că Miranda era la Livery, apoi s-a oferit să aibă grijă să-mi fie duse bagajele în apartament. I-am mulţumit şi m-am dus să o caut pe Miranda, luând-o în jos pe treptele înguste, datând din perioada colonială, care coborau abrupt către nivelurile inferioare ale hanului. Taverna, purtând numele grajdului de odinioară[18], avea pardoseala de

[18] În limba engleză, *livery* înseamnă „livrea” dar şi „grajd de unde se închiriază cai”.

piatră, o vatră de piatră şi un bar lung din lemn de stejar care se arcuia asemenea carenei unui iaht. Miranda era singură la bar, dar vorbea animată cu barmaniţa tatuată, al cărei nume era Sid sau Cindy. Niciodată nu-mi aduceam aminte.

Le-am întrerupt, mi-am sărutat soţia, remarcând absenţa gustului de ţigări pe buzele ei, şi am cerut un Martini Hendrick's. Mi-am scos jacheta de lână, udă de la drumul pe jos de la maşină până la han. Plouase mărunt în Boston, dar în Maine ploaia devenise un adevărat potop biblic, ştergătoarele puse pe viteză maximă abia reuşind să cureţe parbrizul.

— Eşti ud rău, a remarcat Miranda.

— Plouă torenţial.

— Habar n-aveam. N-am ieşit afară toată ziua.

Sid/Cindy mi-a adus Martiniul.

— Trăieşte din plin viaţa nevastă-ta, a spus ea şi a râs răguşit.

— Ştiu că asta face, am răspuns eu şi m-am întors către Miranda. Ce-ai făcut toată ziua?

— N-am irosit-o cu totul. Am ales mobila din camerele pentru oaspeţi, am făcut un masaj şi am aşteptat, cu răsuflarea tăiată, să-mi vină bărbatul. O, aproape că am uitat. Şi-a ridicat paharul aproape gol de bere. Pentru o săptămână întreagă!

Am ciocnit cu paharul meu de gin rece şi am luat o înghiţitură zdravănă, iar băutura m-a încălzit imediat.

— Ai mâncat? m-a întrebat Miranda.

I-am spus că nu şi am deschis un meniu să mă uit prin el.

Am rămas acolo până la ora închiderii şi m-am îmbătat suficient de tare ca, atunci când Miranda şi cu mine ne-am dus împiedicat la apartamentul situat în partea din spate a hanului şi apoi ne-am prăbuşit goi de-a curmezişul patului imens, să nu mă mai gândesc la motivele pentru care mă aflam în Maine pentru o săptămână întreagă, sau la Brad Daggett, sau chiar la Lily.

•

A doua zi de dimineaţă, ploaia se oprise, norii fuseseră măturaţi în largul mării şi era una din zilele alea de octombrie a căror imagine face calendarele să se vândă. Cerul era de un albastru intens, metalic, iar copacii se transformaseră în buchete roşii şi galbene. După prânz, Miranda şi cu mine ne-am dus pe jos până la casă. Am cronometrat; drumul a durat douăzeci şi cinci de minute pe Micmac Road, nu cu mult mai mult decât pe poteca de pe faleză. Route 1A era cea mai aglomerată arteră din partea asta de lume, dar porţiunea asta din Micmac era pitorească, din loc în loc faleza oferind o vedere spre Atlantic, aşa că o mulţime de maşini au trecut pe lângă noi.

Micmac Road se desfăcea din 1A în Kennewick Center, apoi trecea prin Kennewick Harbor şi Kennewick Beach, cele trei părţi principale care formau oraşul. Kennewick Beach era cea mai puţin exclusivistă porţiune a ţărmului din Kennewick, o fâşie de nisip lungă pe care se înghesuiau căsuţe de închiriat şi, peste drum, un camping care vara se umplea cu populaţie indigenă Winnebago. Nu ştiam asta precis, dar parcă Miranda îmi spusese că Brad era proprietarul uneia dintre aglomerările alea semicirculare de căsuţe de închiriat şi că, după divorţ, se mutase într-una din ele şi locuia acolo permanent. Nu fusesem atent când îmi spusese toate lucrurile astea pentru că la acea vreme nu ştiam că se culcă cu soţia mea. Dar acum eram atent. La tot.

Pe aleea noastră era o singură maşina parcată, o camionetă Toyota cu un sticker pe bară pe care era scris: DACĂ DUMNEZEU NU VOIA SĂ MÂNCĂM ANIMALE, NU LE-AR FI FĂCUT DIN CARNE.

— Ăsta-i Jim, a spus Miranda. Brad l-a pus să facă peretele de rigips din subsol.

Am dat ocol casei şi am intrat pe uşa de pe terasă. Mi-era imposibil să nu mă gândesc la ultima dată când fusesem aici, cum îi observasem prima oară pe Brad şi Miranda împărţind o ţigară în bucătărie, iar mai apoi, ghemuit la capătul potecii de pe faleză, cum îi văzusem trăgându-şi-o în viitorul nostru living.

— Stai să vezi barul de jos, a spus Miranda şi m-a condus prin holul de la intrare, cu podeaua de lemn tare terminată, iar paşii ei răsunau puternic în spaţiul gol.

Jim era jos, ascultând muzică clasică la un radio plin de praf, şi îşi mânca prânzul, cocoţat pe un butoi de plastic întors cu gura în jos, în care fusese ciment Quikrete. A părut agitat şi stânjenit de prezenţa noastră, ca şi cum ar fi fost prins dormind la slujbă şi nu mâncând pur şi simplu un sandviş.

A dat muzica mai încet.

— Brad o să vină ceva mai târziu. Pe el îl căutaţi?

— Doar ne uităm. Ted n-a mai văzut cum e aici jos de… de…

S-a întors spre mine şi eu am dat din umeri. Nu cred că mai ajunsesem în partea asta a casei după ce pereţii fuseseră ridicaţi. Ştiam că Miranda insista să facă pentru mine un spaţiu special masculin, de dimensiuni considerabile, deşi era ceva ce nu cerusem niciodată. Îşi imagina canapele de piele, o masă de biliard, un bar bine dotat şi pereţi zugrăviţi în roşu-închis. Când a pomenit de asta prima oară, o văzusem ca pe un semn al generozităţii Mirandei, a faptului că voia să facă în casă un loc special pentru mine. Acum, gândindu-mă la asta, mă enerva doar că îmi cheltuia banii câştigaţi cu greu pe ceva ce nici nu eram sigur că o să folosesc vreodată.

M-a condus prin toată casă, mi-a arătat rafturile terminate de la bar, spaţiul unde avea să fie masa de biliard şi mi-a prezentat mostre de culoare la care se gândea pentru pereţi. Când am plecat, Jim îşi terminase prânzul şi se apucase din nou de treabă. La radio se auzea un cântec cu Steely Dan[19].

Nu l-am văzut pe Brad în acea zi decât după ce ne-am terminat turul şi ne îndreptam pe alee către şosea. A ambalat zgomotos camioneta, împrăştiind pietriş când a frânat brusc. A oprit motorul şi a coborât de pe scaunul de la volan. Purta pantaloni largi de bumbac, bleumarin, şi o cămaşă de flanel băgată în pantaloni, şi se mişca degajat, cu mişcări atletice. Mi-a strâns mâna, aşa cum făcea întotdeauna, şi m-a privit atent în ochi când m-a întrebat ce părere aveam de ce se făcuse până acum. În vreme ce vorbeam, Miranda nu a părut interesată, privind înapoi către casă şi ocean, calm şi nemişcat în după-amiaza liniştită.

— Am auzit că stai toată săptămâna, a spus Brad.

— M-am gândit să-mi iau o mică vacanţă. Să stau cu ochii pe Miranda.

Brad a râs şi poate că îl analizam prea atent, dar a râs puţin cam prea cu poftă. I-am zărit plombele din gură. La marginea câmpului meu vizual am văzut-o pe Miranda întorcând capul pentru a-l privi.

— *Ea* e adevăratul şef de şantier aici. Chiar şi-a ratat vocaţia, zău aşa, a zis Brad.

— Asta îmi tot spune şi ea.

— Să ştiţi că sunt aici, a intervenit Miranda. Puteţi să mă includeţi şi pe mine în conversaţia asta.

Înainte ca Miranda şi cu mine să plecăm înapoi spre han, i-am spus lui Brad că ar trebui să treacă pe la tavernă în seara aceea, să bea ceva cu noi. Ne-a spus că o să încerce să vină.

— Ce prieteni buni sunteţi voi doi, a comentat Miranda când ne întorseserăm pe Micmac.

— E prietenul tău. Eu doar încercam să fiu amabil, ca să nu aibă senzaţia că acum, că sunt în oraş, trebuie să stea departe.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că voi doi sunteţi prieteni. N-a venit niciodată la han să bea un pahar cu tine?

— O, Doamne, nu. El trăieşte în oraşul ăsta. Doar n-o să dea cinci dolari pe un Bud Light.

— Unde se duc să bea oamenii din oraşul ăsta?

[19] Trupă americană de jazz rock şi rock, considerată de revista de specialitate *Rolling Stone* „antieroii muzicali perfecţi ai anilor şaptezeci”.

— E un loc numit Cooley's, în Kennewick Beach, unde *eu* personal nu am fost invitată încă. Ar trebui să mergem la un moment dat săptămâna asta. Nu putem mânca la han în fiecare seară.

— Chiar aş vrea asta, am răspuns.

Trotuarul s-a îngustat pe o porţiune, şi Miranda şi-a strecurat braţul pe sub al meu, trăgându-mă mai aproape. În ciuda soarelui strălucitor, era rece la umbră.

Am întrebat-o:

— Deci nu crezi că Brad o să apară în seara asta?

— Habar n-am. Poate că o să considere că trebuie să vină, de vreme ce tu scrii cecurile şi tu l-ai invitat. Dar nu m-aş mira dacă n-ar veni.

— Tu şi cu el chiar n-aţi băut niciodată un pahar împreună? M-am gândit că aţi făcut-o, de vreme ce împărţiţi ţigări şi toate alea.

— Doamne, asta chiar te-a deranjat, aşa-i? Nu, Brad şi cu mine nu suntem prieteni, dar suntem prietenoşi. El e un angajat şi face o treabă grozavă şi îl respect, dar chiar nu simt nevoia să devin tovarăşul lui de pahar. Şi pe urmă, din câte am auzit, are o mulţime de parteneri de pahar în oraşul ăsta.

— Cum adică? Ce-ai auzit?

— Am auzit de la unii dintre ceilalţi tipi din echipă că bea mult şi şi-o trage mult. De-asta l-a părăsit nevasta. Nu că ne-ar privi pe noi, atâta vreme cât îşi face treaba. De ce eşti dintr-odată aşa de interesat?

— Sunt aici pentru o săptămână. Mă gândeam să cunosc nişte lume, unii dintre oamenii cu care îţi petreci timpul.

— Mi-am făcut o singură prietenă aici, şi asta e Sid. Ea e cea care mi-a spus de Cooley's şi de reputaţia lui Brad. Hai să mergem în cameră, să tragem un pui de somn şi pe urmă să bem ceva. Ce zici?

Brad nu şi-a făcut apariţia în acea seară la tavernă. Miranda şi cu mine am stat în capătul barului arcuit, bând vin şi pălăvrăgind cu Sid, chiar dacă era ocupată cu toată lumea de sâmbătă seară. Sid avea păr blond ţepos şi tatuaje complicate care îi acopereau un braţ întreg. Când vorbea cu noi, nu-şi lua ochii de la Miranda, ceva ce-mi era familiar şi ceva de care fusesem mândru în alte momente ale vieţii. Poate că şi Miranda şi Sid făceau sex. Poate că Miranda făcea sex cu orice tip şi tipă din Kennewick.

Pe tot parcursul serii, de fiecare dată când cineva apărea prin uşile batante grele ale tavernei, ridicam privirea să văd dacă era Brad. Miranda nu s-a uitat niciodată. Fie ştia că nu va veni, fie nu-i păsa, şi pentru că mă îndoiam că nu-i păsa, am presupus că ştia cumva ceva ce eu nu ştiam, că găsiseră o modalitate de a comunica sau că ştia deja că el avea un alt program.

Nu l-am revăzut pe Brad până luni după-amiază, când o negură rece venea dinspre ocean şi eu am decis să explorez poteca de pe faleză. Miranda moţăia. În dimineaţa aceea merseserăm cu maşina de-a lungul coastei ca să ne uităm la un far care părea că merită văzut. Era în capătul unui promontoriu unde ceaţa era deosebit de deasă. Am făcut fotografii în care farul abia se vedea, apoi am mers mai departe pe coastă şi am luat prânzul la un bufet cu fructe de mare care se închidea în acea săptămână pe toată durata iernii. Când ne-am întors la han, Miranda a sugerat un pui de somn, aşa cum făcea în fiecare după-amiază, şi m-am dus lângă ea. Într-un fel ciudat, sexul pe care l-am făcut noi doi de când am aflat că Miranda mă înşală a fost mai bun decât înainte. Furia îndreptată împotriva soţiei mele mă făcuse egoist, mai puţin interesat de nevoile ei, şi interesat doar de ale mele, iar ea îmi răspundea aşa cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. În acea după-amiază o răsucisem pe Miranda pe burtă şi o pătrunsesem pe la spate, ţinând-o în acea poziţie chiar şi după ce mi-a spus că voia să stau cu faţa la ea. M-am întins de-a lungul trupului ei, mi-am băgat faţa în părul ei ciufulit de pe gât, ţinând-o strâns de încheieturile mâinilor. Am fost surprins când a avut orgasm la scurt timp după mine, scoţând un sunet ciudat, ca un scâncet. După aceea a murmurat: „Azi ai fost o adevărată fiară. Mi-a plăcut". S-a ghemuit în poziţie fetală şi am privit-o cum adoarme. Am numărat nodurile de pe coloana ei, i-am studiat cele două gropiţe de deasupra feselor, m-am întrebat ce era cu vânătaia cât o monedă de 25 de cenţi de pe coapsa ei, sus. Oare la fel de relaxată era după ce făcea sex cu Brad? Oare considera că asta i se cuvine, ca întreaga viaţă bărbaţii să îi satisfacă toate nevoile? Toată tensiunea pe care sexul o domolise pentru moment a revenit, inundându-mă. M-am întrebat ce aş simţi dacă aş lovi-o cât de tare aş putea cu pumnul în ceafă.

M-am îmbrăcat şi m-am strecurat afară din cameră, fără să las vreun bilet. M-am simţit mai bine odată ce am ajuns pe poteca de pe faleză, învăluit în ceaţa rece, privind lung către oceanul opac. Am mers repede, concentrat asupra drumului alunecos, încercând să nu mă gândesc la ultima dată când păşisem pe acest drum către casă. Când am ajuns la capătul potecii, m-am uitat la ceas şi am observat că îmi luase ceva mai mult de treizeci de minute ca să ajung la noua mea casă de la Kennewick Inn. Am rămas sus pe stânca abruptă, privind către partea din spate a casei. De data asta nu mă temeam să fiu văzut. Eram ca un lord care îşi priveşte conacul. Am traversat fâşia umedă de pământ, apoi am făcut un ocol către faţada casei printr-un pâlc de pini. În vreme ce mă apropiam de alee, am văzut o camionetă îndepărtându-se şi am presupus că tocmai l-am ratat pe Brad. Dar, când am ajuns chiar în faţa casei, i-am văzut camioneta în două culori şi pe Brad lângă ea, cu o

ţigară între buze. Forma un număr în telefonul lui mobil, dar s-a oprit când m-a zărit. A zâmbit şi ţigara i-a săltat în sus şi-n jos. I-am zâmbit şi eu şi m-am îndreptat către el, cu mâna întinsă.

Era timpul să-l cunosc mai bine pe Brad Daggett.

8.

LILY

Nu avusesem de gând să mă îndrăgostesc, dar cine are? Eric Washburn era în anul trei şi preşedinte al unei frăţii „literare" la Mather numită St. Dunstan's, deşi, atunci când l-am cunoscut, nu ştiam asta. Ne-am cunoscut la bibliotecă. Era ora de închidere într-o seară friguroasă de februarie şi noi am fost ultimii care au plecat, ieşind împreună prin uşile de sticlă rotative în vântul care te făcea să lăcrimezi. Eric mi-a oferit o ţigară, pe care nu am luat-o, apoi şi-a aprins el una şi m-a întrebat în ce direcţie merg. M-a condus la Barnard Hall, un gest care la acea vreme a părut datorat doar galanteriei şi nu unor motive mult mai ticăloase. În faţa intrării, m-a invitat la o petrecere de joi seara la St. Dunstan's. I-am spus că o să vin. Nu era prea arătos; avea faţa prelungă şi fruntea înaltă, un nas osos şi urechi prea mari, dar era înalt şi subţire, cu o voce profundă şi aproape melodioasă. În acea seară purta un palton lung, gri-închis, şi un fular grena pe care şi-l răsucise de câteva ori în jurul gâtului. Auzisem de St. Dunstan's, ştiam că era cea mai elitistă societate dintr-un colegiu care deja avea suficient snobism de şcoală pregătitoare, şi îi cunoşteam foarte bine sediul, Conacul, o clădire de piatră şi gresie cu arhitectură gotică victoriană care se înălţa la marginea de nord a campusului, unde Mather se revărsa în deşertăciunea urbană a străzilor din New Chester. Era o clădire frumoasă, cu ornamente de piatră aurite şi împodobită cu sculpturi şi garguie, cu uşa de la intrare înaltă şi arcuită, iar ferestrele toate cu vitralii. Arhitectura era ceea ce mă atrăsese de la început la acest colegiu. Vizitasem mai multe, dar Mather, un colegiu privat vechi de două sute de ani, cu doar aproape 1 000 de studenţi, fusese singurul loc care mi se păruse potrivit. Cu căminele sale de cărămidă cu frontoane, arcadele, scuarul mărginit de ulmi, era ca un campus încremenit într-o vreme de demult, campusul dintr-un roman poliţist a cărui acţiune se petrece în anii '30, în care băieţii cântă cântece sentimentale în cvartete, iar fetele în fuste merg în pas alert de la o sală de clasă la alta. Spre marea oroare a mamei

mele – care insistase pentru Oberlin, propria ei *alma mater,* încă de când aveam cinci ani – şi indiferenţa nesurprinzătoare a tatii, alesesem Mather.

— Lily, a spus Eric, după de m-a invitat la Dunstan's, care e numele tău de familie?

— Kintner.

— O, aşa-i. Kintner. Am auzit că eşti aici.

Felul în care o spusese a sunat puţin fals, ca şi cum deja ştia cine eram.

— Îl ştii pe tatăl meu?

— Sigur că îl ştiu. A scris *Stânga peste dreapta.*

Am fost surprinsă. Cei mai mulţi dintre fanii tatii menţionau *Nebunii mărunte,* farsa lui despre un internat, şi nu auzisem pe nimeni să pomenească de comedia lui despre viaţa unui croitor londonez.

— La ce oră? am întrebat.

Ţineam deschisă uşa exterioară de la Barnard şi voiam să intru.

— Pe la zece. Stai puţin.

Eric a băgat mâna în buzunarul paltonului său larg şi a scos un cartonaş pătrat pe care mi l-a întins. Era alb, imprimat cu imaginea unui craniu.

— Să arăţi asta la intrare.

I-am spus noapte bună şi am intrat în căminul meu. Colega mea de cameră, Jessica, nu se culcase încă şi i-am spus despre invitaţie. Ea era profund implicată în viaţa socială din Mather şi eram curioasă ce ştia de Eric Washburn şi de petrecerea de joi seara.

— Ai un card cu craniu, a spus ea şi mi-a smuls cartonaşul dintre degete. Apoi, şi mai tare: Ai un card cu craniu de la ticălosul de Eric Washburn!

— Ce ştii despre el?

— E ca un soi de cap încoronat. Cred că stră-stră-stră-străbunicul lui a construit practic Mather-ul. Pe bune, chiar n-ai auzit de el?

— Am auzit de St. Dunstan's.

— Păi, bineînţeles că ai auzit de St. Dun's. Invitaţia e de două persoane?

— Nu cred. N-a zis nimic c-ar fi.

M-am dus la petrecere, singură. Eric era acolo, în spatele barului, când am sosit, şi mi-a preparat o votcă cu apă tonică fără să mă întrebe mai întâi ce voiam. Apoi m-a luat de braţ şi mi-a făcut cunoştinţă cu câţiva membri din St. Dunstan's înainte să se întoarcă la îndeletnicirea sa de barman. A spus că era o slujbă de joi seara prin rotaţie şi el trăsese paiul scurt. Am fost uşor dezamăgită de interiorul Conacului, căci mă aşteptasem la ceva care să se apropie mai mult de exteriorul său gotic. Nu ştiu exact ce-aş fi vrut. Covoare persane şi fotolii de piele? În schimb, era o versiune ceva mai plăcută a celorlalte frăţii la care fusesem în primul meu an. Camere joase, mobilă uzată şi omniprezentul miros de Marlboro Lights şi bere ieftină. Am rătăcit

prin camerele sale de la parter, stând de vorbă cu câţiva membri, şi mulţi dintre ei m-au întrebat despre tata. După ce mi-am terminat cea de-a treia votcă, m-am dus la bar să-i spun la revedere lui Eric şi să-i mulţumesc pentru invitaţie.

— Vino şi săptămâna viitoare, mi-a spus şi a scos o altă invitaţie cu craniu din buzunar. N-o să mă mai ocup de bar.

Când am ajuns acasă, Jessica a vrut să afle fiecare detaliu. I-am spus adevărul, că nu era nimic deosebit de interesant la St. Dunstan's, şi că toată lume părea drăguţă, deşi nu teribil de fascinantă. I-am spus că nu erau coridoare secrete sau ritualuri de iniţiere. I-am spus că nu exista o cameră în care să fie înşirate craniile unor boboace.

— Ce scârbos, Lily. Nu l-ai cunoscut pe Matthew Ford, nu?

— Am cunoscut un Matthew. Era scund, cu breton mare.

— Doamne, e atât de sexy.

De bine, de rău, St. Dunstan's a devenit viaţa mea socială în acea iarnă şi primăvară. M-am dus la toate petrecerile lor de joi şi uneori la câte un dineu, ca însoţitoarea unuia dintre membrii săi. Nu prea ştiam de ce eram invitată atât de des. Eric părea să aibă o iubită, o colegă de-a lui numită Faith, care stătea de obicei pe lângă el către sfârşitul celor mai multe petreceri. Într-o seară, am intrat în sala de biliard de la conac şi i-am văzut sărutându-se. Erau lipiţi de o bibliotecă în perete. Faith era pe vârful picioarelor şi chiar şi aşa Eric trebuia să se aplece ca să o sărute. Avea o mână în părul ei încâlcit şi cealaltă era lipită de şalele ei. Eric era cu faţa la mine şi privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă când m-am retras din cameră.

Alţi membri ai societăţii (St. Dunstan's nu era practic o frăţie şi ei nu-şi spuneau fraţi) îmi făceau uneori avansuri, dar niciodată cu pipăielile şi năduşelile de care avusesem parte la casele frăţiilor de cele câteva ori când mersesem cu Jessica în primul semestru. Nu, avansurile de la petrecerile de joi seara erau de obicei complimente bălmăjite despre cum arăt, urmate de oferte stângace pentru o altă băutură sau vreun drog uşor, în camera lor din cămin. Refuzam întotdeauna, nu pentru că băieţii care îmi făceau oferta erau deosebit de respingători, ci pentru că, în ciuda prezenţei frumoasei Faith cea brunetă, eram îndrăgostită de Eric Washburn, şi asta încă de la acea primă petrecere de la Conac, când el ieşise din spatele barului pentru a mă conduce prin cameră ca să mă prezinte prietenilor lui. Era felul în care mă apucase de braţ, chiar deasupra cotului, ca şi cum mi-ar fi spus, şi le-ar fi spus şi celorlalţi, că îi aparţineam, chiar dacă doar într-o mică măsură. Eric era motivul pentru care continuam să mă duc la St. Dunstan's, deşi îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu alţi membri, chiar şi atunci când îmi făceau avansuri, ameţiţi. Băieţii pe care i-am cunoscut acolo ar fi putut fi uşor

clasificaţi ca snobi de la şcoala pregătitoare, băieţi care se născuseră la a treia bază şi erau convinşi că fugiseră până acolo (aşa cum spunea adeseori mama), dar erau de obicei şi politicoşi şi făceau conversaţii în care ideea principală nu era cât de beţi fuseseră cu o seară înainte sau cât de beţi aveau de gând să fie în acea seară. Erau băieţi care pretindeau că sunt bărbaţi, aşa că se străduiau ceva mai mult să mă impresioneze cu opinii despre politică şi idei despre literatură. Şi, chiar dacă totul era un şiretlic, apreciam efortul.

Pentru că Eric fusese cel care mă invitase prima oară la St. Dunstan's, de obicei îl căutam să-i spun la revedere când plecam de la vreuna din petrecerile de joi seara. El îmi băga între degete un cartonaş cu craniu şi îmi cerea să vin săptămâna următoare. Dacă nu era pe acolo la sfârşitul petrecerii, reuşea să mă găsească la un moment dat în cursul săptămânii ca să-mi dea o invitaţie, iar odată a lăsat un cartonaş în cutia mea de scrisori la clubul studenţilor. Eu consideram invitaţiile o dovadă a unei mici idile. Una foarte mică, dar era şi prima mea idilă. Şi pentru mine era suficient.

Ultimul meu examen din anul întâi era într-o joi după-amiază şi aranjasem să iau autobuzul în dimineaţa următoare de la New Chester la Shepaug, unde mama avea să vină cu maşina să mă ia şi să mă ducă la Monk's. După examen aveam de gând să-mi împachetez puţinele lucruri şi să mă bucur de solitudinea unei ultime nopţi în Barnard Hall. Jessica îşi terminase examenele mai devreme şi plecase cu o zi în urmă. Când m-am întors de la examenul general de literatură americană, am găsit un cartonaş cu un craniu pe podeaua de linoleum a camerei mele din cămin, cu un mesaj de la Eric mâzgălit pe dos. „Două butoiaşe de bere pline. Vino diseară să ne ajuţi să le terminăm". După ce mi-am terminat de strâns lucrurile, m-am îndreptat prin campusul plin de noroi către Conac, şi nu am fost surprinsă să găsesc acolo doar câţiva membri şi câteva fete adunate în jurul barului. Majoritatea studenţilor plecaseră deja. Eric a părut grozav de încântat să mă vadă şi am băut mai mult decât de obicei, fericită să remarc că Faith nu se zărea nicăieri. Chiar l-am întrebat pe Eric de ea.

— O, a plecat, Kintner. La propriu şi la figurat.

— Cum adică?

Brusc, am avut un sentiment oribil că ea murise şi eu nu aflasem.

— A plecat de aici. A gesticulat în jurul lui cu palma larg deschisă. Şi a plecat de aici, a adăugat, arătând către inima lui, şi câţiva dintre prietenii săi au chicotit.

Mi-am dat seama că Eric era mai beat decât îl văzusem eu vreodată.

— Îmi pare rău, am spus.

— Să nu-ţi pară rău. Nu era pentru mine. Călătorie sprâncenată şi noroc bun.

Şi a făcut un alt gest teatral. Brusc, am ştiut că Eric mă invitase în acea seară la St. Dun's ca să mă seducă şi am ştiut că o să-l las să o facă. Era ceea ce aşteptasem. Nu îmi făceam vreo iluzie că avea să fie altceva decât o partidă de-o noapte, dar eram virgină şi decisesem că era momentul potrivit. Nu eram atât de proastă încât să cred că trebuia să-mi pierd virginitatea cu cineva care era îndrăgostit de mine, dar era important să mi-o pierd cu cineva pe care eu îl iubeam.

Conacul St. Dunstan's avea trei dormitoare single la etaj. Deoarece Eric era preşedinte, avea camera cea mai mare, cu tavan înalt şi vedere către capela colegiului. În loc de un pat practic de o persoană, avea unul cu baldachin, făcut dintr-un lemn vopsit în negru. Eric părea mai agitat decât eram eu la început când ne-am întins în pat, îmbrăcaţi, şi ne-am sărutat. Şi-a cerut scuze şi s-a dus la baie, aşa că eu mi-am scos hainele şi m-am băgat în aşternuturi. Când s-a întors, se dăduse cu apă rece pe faţă şi gura îi mirosea a pastă de dinţi. S-a dezbrăcat şi a rămas în boxeri, şi s-a strecurat şi el sub pături lângă mine.

— Să-mi pun un prezervativ? m-a întrebat.

I-am spus că da. Nu i-am spus că eram virgină pentru că nu voiam să se răzgândească. Am făcut sex de două ori în acea noapte, prima dată cu el deasupra mea. Din cauza înălţimii lui, m-am trezit privind fix cele câteva fire de păr răzleţe care formau un triunghi în centrul pieptului său slab. Se mişca stângaci şi nu eram sigură că se simte bine, dar când am ridicat genunchii sus, de-o parte şi de alta a lui, mi-a rostit numele cu o voce ascuţită, gâfâită, şi s-a terminat. Mai târziu, în acea noapte, am făcut din nou sex, cu mine deasupra. Mă ajuta să-i văd faţa sub mine, în lumina slabă a unui felinar, care pătrundea pe fereastră. Ajunsesem să-i iubesc chipul, cu toată stângăcia lui. Urechile mari şi rotunde, fruntea lată, buzele subţiri. Eric avea nişte ochi uluitori, căprui-închis, cu gene dese şi frumoase, ca ale unei fete. Când eram deasupra lui, am schimbat ritmul, încetinind, apoi mişcându-mă mai repede. După ce am făcut asta de câteva ori, Eric m-a tras brusc către el, mi-a luat un sfârc în gură şi s-a cutremurat. Mai târziu m-a întrebat dacă avusesem orgasm. I-am spus că nu avusesem, dar că mă simţisem bine, ceea ce era adevărat. Am plecat înainte să se lumineze de ziuă. S-a mişcat în timp ce mă îmbrăcam, dar am reuşit să ies din cameră înainte să se trezească. Nu voiam să aud nişte false promisiuni. Voiam ca în timpul verii amintirile mele despre Eric să fie plăcute.

Vara aceea a fost prima după ce s-a finalizat divorţul părinţilor mei. Mama era foarte agitată, obsedată de zvonurile că David era deja din nou logodit, şi pregătind frenetic o expoziţie pentru o galerie din New York. Am vorbit cu tata de două ori la telefon; m-a invitat să-l vizitez la Londra, dar am

refuzat, fericită să petrec o vară în Connecticut, citind. Din fericire, la Monk's nu venise să stea nimeni. Mătuşa mea cea inofensivă era acolo şi urma să stea toată luna august, dar mama se hotărâse pentru o vară fără pomanagii, cum s-a exprimat ea. N-am primit nicio veste de la Eric, dar chiar dacă ar fi vrut, tot nu avea cum să ia legătura cu mine. Din câte ştiam, habar n-avea unde locuiam şi nici nu ştia telefonul mamei, care nu era în carte.

Pentru al doilea meu an la Mather, în cererea pentru locul la cămin solicitasem o cameră de o persoană, în ciuda protestelor Jessicăi cum că ne înţelegeam perfect. În august am primit o scrisoare de la departamentul de cazare că primisem un apartament de patru camere împreună cu trei colege, un trio pe care nu îl cunoşteam. Fie că mă încălţaseră cu alte trei studente care erau suficient de antisociale încât au cerut toate trei o cameră single pentru al doilea lor an de colegiu, fie erau trei prietene care ceruseră un apartament de trei camere. Vestea cea bună era că apartamentul se afla în Robinson Hall, cel mai vechi cămin din campus, un turn de cărămidă care dădea către scuar. Toate camerele aveau banchete la ferestre, iar câteva chiar şemineuri funcţionale.

În ziua mutării am ajuns seara târziu. Noile mele colege de apartament erau în mod clar trei prietene foarte bune, şi decoraseră camera comună cu afişe din filmele lui David Lynch[20] şi cu The Smiths[21]. Le-am recunoscut, le văzusem în primul an, dar nu le cunoşteam personal. Toate aveau părul negru ca pana corbului şi tenul palid: versiunea goth a fetelor de la şcoala pregătitoare. Mie mi se părea că arată ca Winona Ryder în trei filme. Cea mai radicală dintre ele avea păr ţepos şi era îmbrăcată numai în negru, ca Winona din *Viaţă de stafie.* Celelalte două erau şi mai tipice pentru o şcoală pregătitoare: Winona din *Cu picioarele pe pământ* (păr scurt dat de pe frunte) şi Winona din *Sirene* (cardigane, perle şi breton, poate ironică, poate nu).

Nu ştiu cum m-au văzut cele trei Winone în acea seară de septembrie, când am sosit în pantaloni trei sferturi şi o cămaşă de in dar, în ciuda rujului lor întunecat şi a urechilor cu două găuri, au fost prietenoase, oferindu-se să dea mai încet Joy Division[22] cât timp îmi desfăceam bagajul. Tocmai acceptasem un pahar de vin de la Winona-*Sirene,* când cineva a bătut la uşă. Era Eric Washburn. Am fost aşa de surprinsă, încât, pentru o clipă, m-am gândit că venise acolo probabil pentru una dintre colegele mele de

[20] David Keith Lynch (n. 1946), producător, regizor, muzician şi actor de film american, cunoscut pentru filmele sale suprarealiste. Printre filmele lui se numără lungmetrajele *Eraserhead, Omul elefant, Catifeaua albastră, Suflet sălbatic* şi serialul de televiziune *Twin Peaks.*

[21] Formaţie rock britanică formată în Manchester în 1982.

[22] Formaţie rock britanică formată în 1976 în Salford, Manchester.

apartament. Dar venise pentru mine. Purta un șort larg și cămașă și mirosea a țigări și whisky. M-am dus cu el la Conac și direct sus în camera lui. Mi-a spus că se gândise la mine toată vara, că încercase disperat să afle unde locuiam. Chiar mi-a spus că era sigur că mă iubește. Iar eu, ca o proastă, l-am crezut.

9.

TED

Brad şi cu mine începuserăm cu bere, apoi trecuserăm la un moment dat pe whisky Jameson şi băuturi cu ghimbir. Stăteam într-un separeu cu spătare înalte la Cooley's, unul din puţinele baruri deschise tot anul în zona Kennewick Beach. Pe meniuri se lăudau că funcţionau din 1957. Nimeni nu s-ar fi îndoit de adevărul a ceea ce susţineau. În partea din spate a barului se îngrămădeau bibelouri murdare, aduse de o mie de agenţi de vânzare de-a lungul anilor. Aplice de perete Schlitz. O oglindă Genny Light. Un căţel Spuds Mackenzie care se aprindea. M-am bucurat când am trecut la Jameson şi ghimbir – mi-era mai uşor să-mi iau doar o băutură cu ghimbir când era rândul meu să vin cu băuturile.

După ce l-am găsit pe Brad la casă, gata să plece, eu fusesem cel care propusese să bem o bere. A acceptat bucuros, s-a oferit să mă ia cu maşina şi m-a dus vreo trei kilometri mai departe, la Cooley's, în Kennewick Beach. De-abia trecuse de cinci când am ajuns acolo şi am fost primii clienţi. Barmaniţa, o adolescentă în jeanşi negri strâmţi şi un maiou purpuriu, a spus „Bună, Braggett" când am intrat.

— Cum ţi-a zis? am întrebat după ce ne-am instalat într-un separeu din mijloc.

— Braggett. E porecla mea pe aici. Brad plus Daggett. O chestie din liceu. Primul rând îl dau eu, boss.

A ieşit din separeu şi s-a dus la bar. Nu prea ştiam ce speram să scot de la Brad bând cu el, dar Lily îmi ceruse să adun informaţii, aşa că asta şi făceam. Cu cât ştiam mai multe despre el, cu atât aveam să mă descurc mai bine.

În prima oră, Brad şi cu mine am vorbit despre cum mergea lucrul la casă. Mi-a dat aceeaşi impresie dintotdeauna: 80 la sută profesionist desăvârşit şi 20 la sută fanfaron, asemenea vânzătorului de maşini care, cinstit, te ţine departe de tapiţeria de piele, dar tot reuşeşte să-ţi vândă sistemul de

navigație scump. Am băut Heineken și, în vreme ce vorbeam, l-am studiat atent. Era un băutor serios, terminând complet o sticlă de bere din trei guri zdravene. Și, deși era încă arătos, începeau să se arate urmele frecușurilor vieții. Pe fața lui bronzată se vedeau pete întunecate lăsate de soare, iar pe obraji apăruse deja acea colorație trandafirie specifică băutorilor, în ciuda trupului său musculos, pielea începuse să i se lase sub bărbie, ascunsă doar parțial de barbișonul lui negru înspicat cu alb. Cele mai frumoase trăsături ale sale erau ochii căprui-închis și părul des și negru, ușor grizonant la tâmple.

După ce am vorbit despre casă și am băut câteva beri, am spus:

— Sper că Miranda nu te-a scos prea tare din minți. E foarte greu de mulțumit când e vorba de ce vrea.

— Ăsta-i un lucru bun. Cei mai răi clienți sunt cei care se tot răzgândesc. Nu, doamna Severson e grozavă.

Brad a scos o țigară din pachetul de Marlboro Red care stătuse pe masă de când ne așezaserăm. A bătut filtrul de câteva ori de lemnul vopsit al mesei, apoi m-a întrebat dacă mă deranja dacă ieșea afară să fumeze.

Cât a fost plecat, m-am uitat la telefon, care vibrase tăcut în buzunarul meu de mai multe ori în ultimele douăzeci de minute. Miranda îmi trimisese o succesiune de SMS-uri, culminând cu PE BUNE, UNDE DRACU' EȘTI? i-am răspuns că beam ceva cu Brad și că o să mă întorc în scurt timp la hotel. I-am spus că poate să mănânce fără mine. Mi-a răspuns OK, apoi, câteva secunde mai târziu, TE PUP.

M-am răsucit în separeu și m-am uitat afară prin fereastra din față de la Cooley's către locul unde stătea Brad, suflând fumul în întunericul care se lăsase. După unghiul în care își ținea capul, părea că se uita și el în telefonul lui, poate chiar scria ceva. Poate că și el îi trimitea un SMS soției mele. Pentru o clipă, furia s-a aprins în mine, dar mi-am spus că mă aflam într-o misiune de adunare de informații. Războiul începuse cu această mică ambuscadă și cu cât bea mai mult Brad, cu atât aveam o șansă mai mare de a-i descoperi punctele slabe. M-am dus la baie cu paharul meu de bere pe trei sferturi plin și am vărsat cea mai mare parte din el în chiuvetă, în încercarea de a rămâne relativ treaz.

Când Brad s-a întors, nu a mai fost reluat subiectul Mirandei. A început să mă întrebe despre munca mea și despre viața mea în general, și, când a aflat că fusesem la Harvard, a vrut să afle tot ce știam despre programul lor de hochei și la câte campionate Beanpot[23] fusesem. Deși nu mă dădeam deloc în

[23] Un *beanpot* este un vas de ceramică rotund folosit pentru fierberea fasolei (*bean*) și este asociat în special cu orașul Boston, a cărui poreclă este Beantown, Orașul Fasolei, și cu anumite evenimente din Boston, ca de pildă campionatul de hochei pe gheață Beanpot.

vânt după hochei, fusesem de fapt la vreo două meciuri cu colegul meu de cameră din anul doi, care studia engleza şi era obsedat de sport şi care, în final, a devenit un editor de revistă de succes. De la hochei, am trecut la sezonul celor de la Red Sox de anul trecut, un subiect despre care ştiam ceva mai mult. I-am spus că aveam abonament pentru una din lojele VIP şi i-am promis să-l iau şi pe el la un meci anul viitor. După ce am trecut pe whisky Jameson şi simţind că mi-am epuizat repertoriul limitat de conversaţie sportivă, l-am întrebat despre divorţul lui.

— Am doi copii grozavi, a spus el, după ce a scos o altă ţigară din pachetul cartonat şi a bătut-o de masă. Şi o scârbă afurisită de fostă nevastă.

— Copiii sunt la ea?

— Cu excepţia a doua weekenduri pe lună. Uite ce-i, tre' să recunosc asta, şi mai multe nu zic, dar e o mamă bună şi copiii o duc mai bine cu ea. Dar, dacă nu s-ar fi încheiat căsnicia atunci când s-a-ncheiat, o omoram, sau mă omora ea pe mine, şi asta e. O ţinea dracului întruna. *Brad,* unde dracu' eşti? Vino acasă şi repară toaleta, *Brad. Brad,* când ai de gând să ne duci din nou pe mine şi pe copii în Florida? *Brad,* nu-ţi pasă că lucrezi la toate casele astea frumoase, iar nevastă-ta şi copiii tăi stau într-o casă de rahat? Întruna. E bine că n-am avut o afurisită de puşcă.

A rânjit. Dinţii îi erau uşor îngălbeniţi de la nicotină.

— Ştii despre ce vorbesc, frate, a continuat. Sau poate că nu ştii. Care-i necazul cu Miranda?

— Niciun necaz. Suntem ca-n luna de miere. Totu-i bine în paradis.

— Of, la dracu', a zis el tare. Pun pariu că e.

Începuse să vorbească neclar. '*Unpaiucăi.* Apoi mi-a întins pumnul peste masă şi l-am lovit cu pumnul meu, stângaci, zâmbindu-i larg. Cum de era brusc aşa de beat? Deşi beam întruna de vreo două ore, Brad păruse treaz cu cinci minute în urmă.

— Nu, Miranda e grozavă, am spus eu.

— Pe bune, a spus Brad. Adică, să nu mă înţelegi greşit, nu eşti un tip urât sau altele, dar cum ai pus mâna pe o nevastă ca asta?

— Cred că pur şi simplu am avut noroc.

— Mda, noroc şi câteva milioane de dolari.

Imediat ce a rostit asta, pe faţă i s-a văzut regretul. N-am apucat să răspund, pentru că imediat a întins mâna, cu palma în sus, către mine şi a spus:

— O, frate, asta a fost total nepotrivit. N-am vrut să sune aşa.

— E-n regulă, am răspuns.

— Nu, nu e-n regulă. Total nepotrivit. Sunt un ticălos şi am băut prea mult. Iartă-mă, frate. E norocoasă să fie cu tine. Sunt convins că nu are nicio legătură cu banii.

Am zâmbit.

— Nu, eu sunt convins că are *oarecum* legătură cu banii. Dar pot s-o accept.

— Nu, frate. Eu n-o cunosc deloc pe Miranda, dar nu-i pasă de bani. Pot să-mi dau seama.

Brad părea pornit pe un lung monolog de scuză, aşa că m-am bucurat când o blondă cu o tonă de machiaj pe ea s-a strecurat în separeu lângă el şi l-a lovit cu şoldul.

— Hei, Braggett, a spus, apoi a întins mâna către mine.

I-am apucat degetele fără vlagă în ceea ce era teoretic o strângere de mână, în vreme ce ea spunea:

— Bună, prietene al lui Braggett. Eu sunt Polly. Sunt sigură că nu ai auzit nimic despre mine.

— Pol, a zis Brad. El e Ted Severson. E cel care îşi construieşte casa cea nouă de pe Micmac.

— Pe bune, a spus Polly şi mi-a zâmbit.

Chiar şi cu machiajul de clovn se vedea că era drăguţă şi că odinioară fusese frumoasă. Păr blond natural, ochi albaştri şi sâni mari, pe care şi-i expunea într-un tricou în V şi o jachetă tricotată. Porţiunea vizibilă de sâni era foarte bronzată şi plină de pistrui.

— Brad mi-a spus totul despre casă. Aud că o să fie frumoasă.

— Ăsta e planul, am răspuns.

— Ei bine, băieţi, aveam de gând să vă deranjez mica sesiune de înfrăţire masculină, dar văd că discutaţi despre afaceri, aşa că mi-am pierdut orice interes.

— Stai să bei ceva, i-am spus.

— Mersi oricum. Vă las să vorbiţi.

A ieşit din separeu, lăsând în urmă o dâră grea de parfum.

— Iubită? l-am întrebat pe Brad.

— Poate în clasa a opta, a răspuns Brad şi a râs, arătându-şi dinţii. Dar acum că e aici, nu m-ar deranja să o iau din loc. Casa mea e chiar după colţ. Mai bei un pahar şi pe urmă te duc acasă?

— Sigur, am spus, deşi ultimul lucru pe care îl voiam era încă un pahar, iar penultimul lucru pe care îl voiam era să urc într-o maşină cu un Brad beat la volan. Dar asta era o şansă să văd unde locuia Brad şi n-o puteam lăsa să-mi scape.

Se făcuse frig, dar ceaţa se ridicase şi pe cer se roteau o mulţime de stele. Deşi căsuţele de închiriat ale lui Brad erau la vreo trei sute de metri mai încolo, m-a dus cu camioneta, şi a parcat aiurea în faţa primei căsuţe pătrate din vreo duzină care formau un semicerc în dreptul plajei, de cealaltă parte a drumului. Pe un indicator scris de mână era notat CĂSUŢELE CRESCENT şi un număr de telefon.

— Miranda mi-a spus că astea sunt ale tale, am zis eu în timp ce el descuia căsuţa întunecată.

Toate căsuţele erau întunecate, luminate doar de un felinar din stradă şi de cerul senin al nopţii.

— Sunt ale părinţilor mei, dar eu le administrez. Acum nu e sezon, dar vara aduc profit bun.

Am intrat în casă şi a aprins un lampadar. Înăuntru era mai drăguţ decât mă aşteptasem, dar şi mai sumbru, doar câteva mobile de bază, pereţii zugrăviţi în alb, şi în general gol. Singurul obiect care marca acea casă drept căminul lui Brad şi nu o casă închiriată era un televizor imens pe un suport, care părea nelalocul lui în livingul relativ mic. Credeam că o să miroasă a fum de ţigară înăuntru, dar nu mirosea.

Brad s-a dus direct la frigiderul din chicinetă şi eu am închis uşa subţire în urma mea. Am auzit două capace de sticlă pocnind, apoi s-a întors şi mi-a întins o Heineken rece. Ne-am aşezat pe canapeaua bej. Brad s-a prăbuşit puţin, cu picioarele răşchirate. Sticla de bere părea mică în mâinile lui mari şi bronzate.

— De când locuieşti aici? am întrebat, doar ca să spun ceva.

— De vreun an. E o situaţie temporară.

— Mda, am spus. Văd asta. Adică, n-ai vrea să stai aici prea mult.

Cum am spus asta, mi-a părut puţin cam rău şi am văzut o sclipire de ură întunecând faţa lui Brad, înlocuită repede cu o încruntare gânditoare.

— Cum am zis, doar temporar. Până când vine proverbialul succes.

N-am răspuns nimic, şi am tăcut amândoi. M-am uitat în jur, remarcând că teancul de reviste de pescuit de pe măsuţa de cafea era aliniat cu colţul mesei. Deasupra revistelor era telecomanda, aliniată şi ea cu grijă. Pe o măsuţă lipită de latura canapelei, lângă mine, era o fotografie înrămată cu un băiat şi o fată, pe o barcă. Amândoi mici, păreau să aibă vreo doisprezece şi zece ani, şi purtau veste de salvare portocalii.

Am luat fotografia de pe masă.

— Copiii tăi?

— Jason şi Bella. Dar e făcută pe vechea barcă. Am vândut-o la începutul verii şi mi-am cumpărat o Albemarle. Tu pescuieşti?

I-am spus că nu, dar el a continuat să vorbească despre barca lui. Nu prea ascultam, dar de fapt nici nu conta. Aflam unele lucruri despre Brad Daggett. Lăsând deoparte faptul că se culca cu nevasta mea, descopeream că nu-mi plăcea deloc Brad Daggett. Era un beţiv egoist, care probabil avea să devină doar mai egoist şi mai beţiv pe măsură ce îmbătrânea. Nu-i păsa de copiii săi, doar le punea fotografia în casa lui şi era clar că nu-i păsa cu adevărat de nimeni, în afară de el însuşi. Era un personaj negativ din această lume. M-am gândit la Lily, şi m-am gândit la Brad găsindu-şi brusc sfârşitul, şi chiar nu mi-a păsat. Nu doar pentru că asta l-ar pedepsi pentru ceea ce făcea cu soţia mea, dar şi pentru că dispariţia lui Brad de pe acest pământ ar fi un lucru bun. A cui viaţă o făcea el mai bună? Nu a copiilor lui, nici a fostei lui soţii. Nici viaţa lui Polly de la bar, care poate credea că e iubita lui. Era un ticălos, iar un ticălos mai puţin în lume era un lucru bun pentru toţi.

L-am întrerupt pe Brad în monologul lui despre barcă şi i-am spus că mă duc la baie. Mi-am vărsat berea în chiuvetă şi am aruncat o privire în dulăpiorul din baie al lui Brad Daggett. Nu prea aveam la ce să mă uit. Aparate de ras şi deodorant şi gel de păr. O sticlă mare cu Ibuprofen generic. O cutie cu vopsea de păr nedeschisă. O sticluţă cu antibiotice de farmacie care expirase de mai bine de cinci ani. Am deschis-o şi m-am uitat înăuntru; sticluţa era plină cu pastile albastre, romboidale, pe care le-am recunoscut ca fiind Viagra. Aşadar, Brad armăsarul nu prea era armăsar, de fapt. Chiar am râs cu voce tare. Când m-am întors în living, Brad nu îşi schimbase poziţia pe canapea, dar avea ochii închişi şi pieptul i se ridica şi cobora regulat. L-am privit o vreme, încercând să simt ceva în afară de scârbă – încercând să simt poate ceva milă, doar ca să mă testez. N-am simţit nimic.

Înainte să plec, am scotocit în tăcere prin câteva sertare din chicinetă. Unul dintre ele era plin cu obiecte utile în gospodărie: scule, ruletă, un ghem de sfoară, o rolă de scotch, în fundul sertarului era un pistol Smith & Wesson cu dublă acţiune. Am fost surprins, doar pentru că mai devreme făcuse gluma aceea că şi-ar fi omorât nevasta dacă ar fi avut o puşcă. Preţ de o clipă nechibzuită, m-am gândit să-l fur, apoi mi-am dat seama că probabil avea să ştie cine îl luase. L-am lăsat la locul lui, dar am luat totuşi ceva, o cheie proaspăt făcută dintr-o cutiuţă plină cu chei similare. N-avea să-i simtă lipsa şi era posibil să descuie uşa acestei căsuţe sau poate uşile tuturor căsuţelor Crescent.

Am aruncat o ultimă privire în jur înainte să plec. Brad nu se mişcase. Am ieşit în aerul rece, sărat, şi apoi am încercat, fără zgomot, cheia în uşa de la intrare a lui Brad. A intrat în broască şi s-a răsucit. Am lăsat uşa descuiată şi am băgat cheia în buzunar. Mi-am scos telefonul şi mă pregăteam să o sun pe Miranda ca să vină să mă ia cu maşina, dar am decis că aş putea să mă

întorc pe jos. Aerul rece se simţea plăcut pe piele. Am respirat adânc pe nări, iar sarea din aer m-a făcut să mă simt mai viu decât mă simţisem în ultima vreme. Am început să merg. Erau doar câţiva kilometri şi mă simţeam ca şi cum aveam toată energia din lume.

10.

LILY

Pe tot parcursul anului al doilea al meu şi al patrulea al lui Eric, am petrecut aproape fiecare noapte de joi, vineri şi sâmbătă la Conacul St. Dunstan's în camera de la etaj a lui Eric. La acea vreme, mă gândeam la această perioadă ca fiind cea mai fericită din viaţa mea. Retrospectiv, şi nu doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai târziu, mi-am dat seama că a fost şi o perioadă de nesiguranţă şi neliniște. Eram îndrăgostită de Eric Washburn şi el spunea că e îndrăgostit de mine. Îl credeam, dar ştiam şi că eram tineri şi că Eric avea în curând să termine şcoala şi plănuia să se mute la New York şi să-şi găsească o slujbă în domeniul financiar. Iar planul meu era să petrec următorul an la Londra, la Faunce Institute of Art, studiind conservarea şi restaurarea. Chiar dacă Eric şi cu mine vorbeam despre viitorul nostru, îmi spuneam că ştiam că totul avea să se schimbe când el termina şcoala.

În acel an, am dus două vieţi separate, dar compatibile. De duminică până joi studiam şi îmi făceam temele. Colegele mele de apartament, cele trei Winone, dădeau muzica tare şi fumau non-stop, dar erau surprinzător de tăcute şi destul de amabile. Am descoperit că am multe în comun cu Winona-*Sirene*, un şoarece de bibliotecă adevărat care, ca şi mine, a crescut având-o ca idol pe Nancy Drew. Joi seara mă duceam la Conacul St. Dunstan's pentru petrecerea săptămânală. Îmi luam cu mine cea mai mare geantă, în care îndesam un rând de haine şi câteva articole de toaletă, căci întotdeauna rămâneam acolo peste noapte, iar uneori întregul weekend. De vineri dimineaţă până duminică seară, Eric şi cu mine eram rareori despărţiţi, cu excepţia cursurilor şi a meciurilor de racquetball, ultimate frisbee sau a oricărora dintre numeroasele jocuri la care era important să câştige. Vedeam filme la sala de spectacole a campusului şi ne aventuram în New Chester pentru mâncare italienească, iar uneori mergeam la petreceri care nu aveau loc la St. Dunstan's sau la vreun membru al său, dar asta se

întâmpla rar. Am ajuns pe nesimţite la o relaţie confortabilă, plină de o rutină previzibilă, cu glume pe care numai noi le înţelegeam şi ceea ce mi se părea mie a fi o perfectă compatibilitate în materie de sex. Ne adresam unul altuia cu Washburn şi Kintner. Din fericire, nu făceam scene de dezamăgire sau infidelitate. Eu preţuiam ceea ce deveniserăm, dar ţineam gândul pentru mine, spunându-i lui Eric, şi nimănui altcuiva, cât de puternic era ataşamentul meu faţă de el. El îmi răspundea cu aceleaşi sentimente şi uneori vorbea de viitorul nostru împreună de după Mather.

Faith, fosta iubită a lui Eric, era şi ea tot în ultimul an şi continua să vină în mod regulat la petrecerile de joi seara. Ieşea acum cu Matthew Ford, şi, pentru că Faith şi cu mine eram iubitele celor mai importanţi doi membri ai St. Dun's, Faith s-a împrietenit cu mine în acel an, punându-mi uneori chiar întrebări despre relaţia mea cu Eric, deşi niciodată n-am înghiţit momeala. Nu-mi plăcea în mod deosebit Faith, care era exuberantă şi prefăcută şi îi plăcea să fie în centrul atenţiei, dar nu mă deranja să petrec ceva timp cu ea. Dacă Faith n-ar fi fost deloc pe acolo, curiozitatea mea privind-o pe fata care petrecuse doi ani cu Eric ar fi escaladat poate, ajungând obsesie. Dar *era* acolo, şi am ajuns să o cunosc şi, din această cauză, nu şi-a găsit loc în imaginaţia mea.

Îmi dădeam seama ce îl atrăsese pe Eric la Faith. Avea faţa rotundă şi părul negru şi scurt şi era sexy. Hainele ei respectau întocmai Regulamentul oficial al studenţilor, dar bluzele ei erau întotdeauna puţin cam prea strâmte, iar fustele întotdeauna puţin cam prea scurte. Când vorbea, se apropia şi păstra un contact vizual dezarmant, dar râdea adeseori şi făcea glume nostime despre ea însăşi. Dacă mergeam undeva împreună, îşi băga braţul pe sub al meu, iar dacă stătea în spatele meu, îşi trecea degetele prin părul meu. Niciunul dintre părinţii mei nu fusese afectuos într-un fel fizic, aşa că atingerile lui Faith mi se păreau adeseori deranjante şi uneori liniştitoare. O dată, când Faith era beată, mi-a spus că voia să-mi studieze culoarea ochilor. S-a apropiat mult de mine, şi propriii ei ochi căprui mi-au apărut imenşi.

— E ca o tapiserie acolo înăuntru, a spus ea, şi i-am simţit răsuflarea caldă pe obraz. Sunt punctişoare gri şi galbene şi albastre şi maro şi roz.

Eric rareori vorbea despre Faith, dar, într-o noapte, când eram în patul lui, m-a întrebat dacă mă deranja că Faith era atât de mult cu noi.

— Nu prea, am spus. A decis că suntem prietene foarte bune. Ai observat?

— Ea e prietenă foarte bună cu toată lumea. Nu, şterge asta. Cred că te place cu adevărat şi vrea să fie prietena ta, doar că…

— Nu-ţi face griji. Ştiu ce vrei să spui. N-am de gând să devin cea mai bună prietenă a ei. Nu cred că avem ceva în comun. În afară de tine.

— Nu, nu aveţi nimic în comun. Pot să garantez asta. Nu e o persoană rea, iar ea şi Matt fac o pereche bună.

— Probabil, am spus eu.

Şi asta a fost toată discuţia noastră despre Faith.

•

În vara aceea m-am întors la Monk's. Mama avea un nou iubit, Michael Bialik, un profesor de lingvistică bărbos de la universitate, care era surprinzător de realist. Avea propria lui casă la aproape un kilometru de a noastră, un hambar transformat unde locuia cu fiul lui, un copil-minune pianist pe nume Sandy. Michael adora să gătească şi de aceea mama petrecea o mare parte din timp la el acasă, lăsându-mi mie Monk's. Slujba mea la bibliotecă era de doar patru ore pe zi, de luni până vineri, iar restul timpului îl petreceam fie citind, fie pierzând vremea pe afară. Eram îndrăgostită şi eram liniştită. Chiar m-am întors în poiana mea preferată, locul odihnei veşnice a lui Chet. Capacul fântânii era tot la locul lui; arăta aşa cum arătase cu ani în urmă, când îl descoperisem prima oară, ascuns sub iarba îngălbenită de iarnă. Ferma din apropiere era tot nelocuită.

Planul meu fusese să-l vizitez pe Eric în New York în weekenduri, dar când Eric a venit la Monk's s-a îndrăgostit de el, sau cel puţin asta a pretins.

— Vreau să petrec fiecare weekend aici, Kintner. Asta o să fie o viaţă perfectă. Săptămânile în oraş, şi pe urmă pot să iau trenul vineri seară şi să fiu aici cu tine. Weekenduri la ţară.

— N-o să te plictiseşti?

— Nicio şansă. Îmi place aici. Şi tu? Asta ar însemna să-ţi cer să-ţi petreci tot timpul aici.

— Aşa mi-am petrecut fiecare vară, dintotdeauna. Nu mă deranjează. Şi o să te aştept cu nerăbdare pe tine în weekenduri.

Şi astfel, vara noastră s-a dovedit a fi o repetare a anului şcolar. În timpul săptămânii singură. În weekend împreună cu el. Nu mă deranja, pentru că niciodată nu mă deranjase să-mi petrec timpul singură. Iar zilele pe care le petreceam singură erau zile care mă apropiau tot mai mult de weekend, de momentul în care aveam să-l văd pe Eric coborând din trenul de navetişti, cu geanta atârnată pe umăr, cu un zâmbet larg pe faţă. Şi aceste weekenduri erau cu atât mai intense. Departe de Mather, relaţia noastră părea mai matură, mai comodă. Ne simţeam căsătoriţi. Aşa că, nu, nu mă deranja să-l văd pe Eric doar două zile în fiecare săptămână.

Şi nici pe Eric nu-l deranja, din propriile lui motive.

Poate că n-aş fi aflat niciodată care erau acele motive şi poate că aş fi plecat la Londra în acea toamnă simţind că Eric era încă dragostea vieţii mele, dacă tata n-ar fi vizitat New York-ul în ultima săptămână din august şi

nu m-ar fi chemat să luăm prânzul împreună. Urma să i se publice o nouă carte, o colecţie de povestiri, şi era în New York ca să se întâlnească cu agentul lui american şi cu editorul lui american şi să ofere o lectură din carte la Strand Books[24]. Nu mă invitase la sesiunea de lectură, ceea ce nu m-a surprins. Îl întrebasem odată – în primul meu an la liceu, cred – dacă puteam veni la o sesiune de lectură şi el mi-a răspuns: „Doamne, Lily, eşti fiica mea. N-aş vrea să te expun la aşa ceva. E suficient de rău că la un moment dat o să simţi nevoia să-mi *citeşti* cărţile, ca să mai trebuiască să mă asculţi rostindu-le cu voce tare".

Aşa că mi-am luat o zi liberă de la bibliotecă şi m-am suit în trenul de New York. Am luat prânzul cu tata la un restaurant cu pretenţii aflat în hotelul său situat aproape de centru şi am discutat despre anul pe care aveam să-l petrec în Londra. A promis să-mi trimită un e-mail cu o listă de prieteni şi rude pe care trebuia să le vizitez, alături de câteva din locurile lui preferate din oraş, dintre care cele mai multe erau puburi. Apoi m-a luat la întrebări despre mama şi noul ei iubit. A fost foarte dezamăgit să afle că profesorul de lingvistică era, în mare, un tip de treabă. După prânz, ne-am despărţit în faţa hotelului. „Ai crescut frumos, Lil, în ciuda mamei tale şi a mea", mi-a spus, nu pentru prima oară. Ne-am luat rămas-bun cu o îmbrăţişare. Era o zi ciudat de plăcută pentru luna august în oraş, aşa că am pornit-o spre centru, către biroul lui Eric, un loc unde nu mai fusesem niciodată. Aerul, atât de înăbuşitor toată luna, devenise acum brusc lipsit de umiditate, şi îmi făcea pur şi simplu plăcere să merg pe străzile liniştite ale oraşului la ora amiezii. Nu mă hotărâsem dacă să-l deranjez pe Eric în timpul programului ca să-l surprind, dar mă gândeam la asta, începeam să-mi imaginez expresia de pe chipul lui atunci când aveam să intru în biroul său. M-am trezit din reveria mea când mi-am auzit numele strigat de cineva. M-am întors şi am văzut-o pe Katie Stone, studentă în primul an la Mather şi pe care o ştiam de la petrecerile St. Dunstan's, traversând strada şi făcându-mi cu mâna.

— Mi s-a părut mie că tu eşti, a spus Katie, urcând pe bordură tocmai când un taxi galben s-a năpustit lângă noi. Nu ştiam că vara asta eşti în oraş.

— Nu sunt. Stau la casa mamei din Connecticut, dar tata e aici şi am luat prânzul cu el.

— Nu vrei să bem o cafea? Mi s-a dat drumul de la slujbă mai devreme. Doamne, New York-ul e deprimant în august.

Ne-am dus la o cafenea situată la cel mai apropiat colţ de stradă şi am comandat amândouă latte cu gheaţă. Katie a trăncănit despre nişte studenţi de la Mather pe care îi cunoşteam amândouă şi despre câţiva de care nici nu

[24] Strand Bookstore, librărie situată pe Broadway, deschisă în 1927.

auzisem. Era o mare bârfitoare şi am fost surprinsă că nu mă întreba de Eric, aşa că am întrebat-o eu:

— Te vezi des cu Eric?

Ochii lui Katie s-au mărit puţin la auzul numelui lui.

— O! Nu aveam de gând să pomenesc de el. Nu, nu des, doar uneori. Ştii, lucrează pe undeva prin apropiere.

— Da, ştiu. De ce nu aveai de gând să pomeneşti de el?

— Păi, nu ştiam cum te simţi, acum că nu mai sunteţi împreună. Nu ştiam dacă voiai să mai auzi ceva de el.

Am simţit cum mi se răceşte pielea. Am vrut să-i spun lui Katie că bineînţeles că mai eram împreună, dar ceva m-a oprit. În schimb, am întrebat:

— De ce, ce-i cu el?

— Nimic deosebit, din câte ştiu. Ne-am văzut puţin, dar nu e niciodată aici în weekenduri. Tatăl lui e bolnav. Poate că ştiai asta?

— Nu, am spus. Ce are?

— Cancer, cred. Eric se duce acolo în fiecare weekend. Trebuie să fie apropiaţi?

A spus-o ca pe o întrebare şi am reuşit să încuviinţez din cap, în ciuda dorinţei bruşte de a ieşi din cafenea, de a pleca departe de Katie. Din fericire, mobilul lui Katie a început să sune şi când s-a apucat să scotocească în geanta ei enormă, i-am spus că mă duc la toaletă. Am luat cheia de la barman şi m-am încuiat în toaleta cât o debara. Mintea mea o pornise la galop, încercând disperată să înţeleagă informaţia pe care tocmai o primisem, şi în vreme ce o parte din mine punea sub semnul întrebării ceea ce spusese Katie – că trebuia să fie o neînţelegere ridicolă –, o altă parte din mine, mai logică, ştia că era adevărat, că fusesem o proastă. Eric ducea două vieţi şi nimeni nu ştia că se vedea cu mine în weekenduri. După ce am dus înapoi cheia, am văzut-o pe Katie vorbind încă la telefon, şi am profitat ca să o bat uşor pe umăr, să arăt spre ceasul meu şi să mă îndrept repede către uşă. Katie a lăsat în jos telefonul şi s-a ridicat, dar eu doar am mimat „scuze” şi am mers mai departe.

Ajunsă afară, am luat-o pe o stradă rezidenţială laterală. Una dintre casele cu faţadă de gresie avea în faţă trepte de piatră, umbrite de un copac frunzos. M-am ghemuit sus pe trepte, fără să-mi pese dacă proprietarul mă vede şi îmi spune să plec. Nu ştiu cât am stat pe treptele alea, dar au fost probabil vreo două ore. M-am simţit groaznic o vreme, dar curând am început să mă simt liniştită. Am analizat situaţia. Eric îşi compartimentase viaţa cu mine în aşa fel încât se desfăşura doar în weekenduri şi niciodată în oraş. Era felul în care acţiona el; era felul în care acţionase la colegiu. Dar de

ce mințea în privința weekendurilor? Nu putea fi decât un singur motiv – Eric avea o legătură aici în New York.

Cu puțin înainte de ora cinci, am pornit-o către clădirea în care se afla biroul lui Eric. Știam adresa, dar nu și cum arăta. Am mers încet, privind cu atenție mulțimea de oameni. Știam că nu aveam să fiu în stare să gestionez întâlnirea cu Eric, dar încă nu eram gata să părăsesc orașul. Voiam să văd unde lucra, poate chiar să-l văd fără să-l las să mă vadă și el.

Biroul lui era într-o clădire banală de piatră cu patru niveluri, situată lângă un Gray's Papaya[25]. M-am așezat pe o bancă cu fața la intrare și am scos un *New York Post* dintr-o cutie de gunoi din apropiere, l-am desfăcut în fața mea, dar am rămas cu ochii pe ușa de la intrare a clădirii. La scurt timp după ora cinci, au ieșit câțiva bărbați în costum și o femeie în fustă și bluză. Eric nu era printre ei, dar a apărut în următorul grup de trei bărbați. Purta un costum gri-deschis și, când cei trei au ajuns pe trotuar, și-au aprins toți trei, simultan, câte o țigară. Nu am fost surprinsă să-l văd pe Eric fumând, chiar dacă îmi spusese că s-a lăsat de fumat în ziua în care a terminat școala. Nu fumase nici măcar o singură țigară când a venit la mine în Connecticut în weekenduri, dar asta pentru că avea două fețe. După ce și-au aprins țigările, colegii lui au pornit-o către centru, dar Eric a rămas pe loc, privindu-și telefonul. Un taxi galben a oprit lângă el și am crezut că Eric avea să urce, dar în schimb a coborât o roșcată într-o rochie mini retro și l-a sărutat pe Eric pe gură în vreme ce el își arunca țigara.

Au vorbit puțin, iar mâna lui Eric era pe rotunjimea șoldului ei.

Mă durea pieptul, iar lumea a început să tremure, neclară, în fața ochilor mei și pentru o clipă am crezut că făceam un infarct. Apoi momentul cel mai rău a trecut. Mi-am îndreptat spatele și am tras aer adânc în piept, în vreme ce o studiam pe fată. Părea cunoscută, dar încă nu-i văzusem fața. Faptul că era roșcată era ca un cuțit răsucit în rană, chiar dacă îmi dădeam seama și de la distanță că părul ei roșcat se datora unui stilist și nu geneticii.

Eric și roșcata s-au întors și pentru o clipă groaznică am crezut că aveau să coboare de pe trotuar și să traverseze strada către mine, dar au luat-o spre nord, braț la braț. I-am urmărit peste ziarul meu și, în cele din urmă, am reușit să văd bine chipul iubitei din oraș a lui Eric. Era Faith, o Faith roșcată. Privind înapoi, nu am fost cu adevărat surprinsă că era Faith – *bineînțeles că era* –, dar mi-aduc aminte cât de șocată am fost de felul în care își schimbase înfățișarea, că acum avea părul roșu ca al meu. Și am fost furioasă. Am fost furioasă cum nu fusesem de ani buni.

---

[25] Restaurant cu două locații în Manhattan, deschis non-stop și specializat în hotdogi. Numele îi vine de la băuturile de papaya vândute aici.

11.

TED

Înainte să ne luăm rămas-bun la Concord River Inn, după ce hotărâserăm că avea într-adevăr sens ca eu să-mi petrec ceva vreme în Maine cu Brad şi Miranda, Lily şi cu mine ne planificaserăm următoarea noastră întâlnire. Urma să fie la două sâmbete după prima noastră întâlnire, la aceeaşi oră, dar în Old Hill Burying Ground, un cimitir aflat pe un deal ce se ridica deasupra Monument Square în Concord Center. Erau bănci acolo şi puteam sta unul lângă altul să vorbim, şi aveam să fim mai puţin vizibili decât fuseserăm la taverna hanului.

În acea sâmbătă după-amiază, eu am venit devreme. Erau turişti în oraş, dar niciunul pe deal. Am stat singur pe o bancă rece din fier forjat, privind peste acoperişurile de şindrilă către Main Street. Cerul era acoperit cu nori joşi de culoarea granitului. Un vânt constant zbura frunzele colorate prin aer. Mă uitam după Lily, cercetând maşinile care se învârteau prin Monument Square, chiar dacă nu ştiam ce maşină avea Lily. Am încercat să ghicesc. Ceva clasic, mi-am spus, dar cu un oarecare stil. Un BMV vintage, poate, sau un Austin Mini original. Dar, când am zărit-o pe Lily, nu ieşea dintr-o maşină, ci mergea în ritm alert pe Main Street, într-o haină verde până la genunchi, şi părul roşu îi sălta pe umeri la fiecare pas.

Am privit-o cum se îndreaptă către cimitir şi am pierdut-o din vedere când a intrat sub linia acoperişurilor. Am simţit un val de emoţie că aveam să o văd din nou. Pe de o parte era obsesia romantică pe care începusem să o am pentru ea, dar eram şi entuziasmat să-i povestesc despre călătoria mea şi să-i spun despre cheia pe care o furasem de la Brad şi care descuia uşa casei lui. Într-un fel, mă simţeam ca un copil care aduce acasă mamei sale carnetul cu note bune.

Lily a reapărut pe aleea de dale a cimitirului. Mi-a zâmbit înainte să se aşeze la celălalt capăt al băncii.

— Ce privelişte, a spus, cu răsuflarea uşor tăiată de la urcuşul abrupt.

— Te-am văzut venind pe Main Street. Ţi-ai dat seama că te privea cineva?

— Nu, nici nu mă gândeam la asta. Îmi făceam griji că am întârziat şi că poate ai plecat.

— O, n-aş fi plecat. Am prea multe să-ţi povestesc.

S-a întors către mine. În lumina cenuşie de octombrie, faţa ei părea golită de culoare, în vreme ce părul era mai roşu decât îmi aminteam eu, o culoare alarmant de vie printre mormintele monocrome. Am vrut să întind mâna să o ating, să mă asigur că e reală, dar m-am abţinut.

— Ai fost în Maine? m-a întrebat.

— Am fost, am răspuns, apoi i-am spus povestea acelei săptămâni, a timpului pe care l-am petrecut cu Brad, cum am fost în casa lui şi cum i-am luat cheia.

— Nu crezi că o să observe lipsa ei? m-a întrebat.

— Nu cred. Are o grămadă mare de chei în sertar. Se ocupă de o afacere, aşa că presupun că are nevoie de multe chei. Din câte ştiu, există paspartuuri care deschid toate uşile căsuţelor.

— Bun, asta chiar poate fi de folos. Să nu uiţi doar să te asiguri că după ce se va întâmpla totul, scapi de cheia aia, sau o laşi la loc în casa lui. Nu trebuie să fii prins cu niciun fel de dovadă materială. Ştii asta.

Am încuviinţat din cap şi Lily a întrebat:

— Ce altceva ai mai aflat despre casa ta? Există o dată la care să fie terminată?

I-am relatat ce îmi spusese Brad, că se aştepta să-şi termine treaba la începutul lui decembrie, cel mai târziu la începutul lui ianuarie.

— Asta înseamnă că trebuie să acţionăm relativ repede. Cred că e important ca să se întâmple înainte să fie terminată casa.

Am croit un plan, unde va trebui să fiu şi când, şi ce o să facem amândoi. Lily vorbea ca şi cum eram doi colegi în ultima clasă de liceu care discutau ce va face fiecare atunci când ne prezentam proiectul final la ştiinţe. Eu eram o persoană scrupuloasă în privinţa detaliilor – trebuia să fiu, ţinând seama de ceea ce făceam şi de banii pe care îi obţineam – şi aveam tendinţa de a lua notiţe, dar ştiam că nimic nu putea fi notat. Niciodată. Aşa cum spusese Lily mai devreme, asta avea să fie ultima oară când ne vedeam înainte să devin văduv, şi apoi ne vom putea întâlni din nou, întâmplător, ca şi cum nu ne mai văzuserăm niciodată. În timp ce vorbeam şi memoram ceea ce trebuia făcut, am simţit o încordare în piept, am avut o senzaţie de contracţie în gâtlej şi maxilar. Am lăsat capul într-o parte. Gâtul mi-a pocnit.

— Eşti bine? m-a întrebat Lily.

— Sunt bine. Doar că totul devine real. Una era să planificăm excursia mea de explorare în Maine, dar asta e puţin altfel.

Lily şi-a îndreptat spatele, şi-a tras buza de jos sub cea de sus. În ochi i se citea îngrijorarea.

— Nu trebuie neapărat să faci asta, știi bine, a spus. Asta e pentru tine, nu pentru mine, și ultimul lucru pe care îl doresc este să faci ceva care te va urmări tot restul vieții.

— Nu mi-e frică de asta. Poate că sunt îngrijorat că ceva n-o să meargă bine.

— Dacă facem totul așa cum plănuim, atunci nimic n-o să meargă rău. O să te întreb ceva – dacă azi ar fi un cutremur în Maine și Miranda și Brad ar fi omorâți, cum te-ai simți?

— Aș fi fericit, am răspuns, fără să trebuiască să mă gândesc ce să spun. Asta mi-ar rezolva toate problemele, și ei ar merita-o.

— Atunci, asta-i tot ce facem. Creăm un cutremur, unul care îi va îngropa pe amândoi. Și dacă o facem cum trebuie, atunci toată lumea, inclusiv polițiștii care se ocupă de caz, vor crede că Miranda a fost omorâtă de Brad și că Brad a dispărut din oraș. Toate eforturile lor se vor îndrepta spre găsirea lui, și nu-l vor găsi niciodată. S-ar putea să te bănuiască pentru scurt timp. Ar fi ciudat dacă nu te-ar bănui, dar nimic din ceea ce vor găsi nu îi va îndrepta către tine, iar alibiul tău va fi inatacabil.

— OK, am încredere în tine.

— Ascultă, dacă la un moment dat decizi că nu vrei să faci asta, atunci doar anunță-mă. Dar dacă ești îngrijorat că ceva n-o să meargă bine, nu cred că trebuie să-ți faci griji. Dacă suntem atenți și facem totul așa cum am plănuit, nici măcar n-o să fii suspect. Miranda și Brad o să primească ceea ce merită, și nu numai asta, dar gândește-te la compasiunea de care o să te bucuri. Soția ta tânără și frumoasă omorâtă de amantul ei violent. Toate femeile o să te asalteze.

Lily zâmbea. Și-a dat deoparte de pe frunte o șuviță de păr.

— Doar ca să știi, am spus. Nu ăsta e motivul meu.

— Nu?

— Nu, asta doar dacă nu… ăăă, dacă nu te oferi tu pentru postul ăsta.

Lily continua să zâmbească.

— Ah, lucrurile se complică.

— Sau dimpotrivă, am spus.

A râs.

— Just. Sau dimpotrivă.

Ne-am privit preț de o clipă și zâmbetul lui Lily a dispărut. Și-a adunat umerii și și-a mai încheiat un nasture la haină.

— Ți-e frig? am întrebat-o.

— Un pic. Ne plimbăm puțin? N-am mai fost niciodată pe aici.

Am fost de acord și am pășit alene printre pietrele de mormânt șubrede, roase de vreme, cu Lily ținându-mă de braț. Ne simțeam confortabil

împreună, nu trebuia să vorbim, ca şi cum am fi fost un cuplu vechi, împărţind ani şi ani de amintiri comune. Am citit câteva inscripţii, cele mai multe comemorând vieţi trăite în secolul al optsprezecelea, multe întrerupte la vârste care astăzi ar fi socotite o tragedie. Dar trăiseră. Şi, indiferent cât de tineri erau când au murit, toţi erau duşi de mult acum.

Unele dintre pietre aveau litere care se tociseră, devenind hieroglife ilizibile, şi pe multe erau cranii înaripate şi cuvintele *Memento Mori. Aminteşte-ţi că vei muri.* Mi-am trecut un deget peste una dintre sculpturi, un craniu de forma unui bec, cu ochi rotunzi de bufniţă şi două şiruri de dinţi. Sub craniu şi inscripţie erau două seturi de oase încrucişate.

— Oare de ce au renunţat să mai pună pe pietrele de mormânt imagini ale morţii? am remarcat eu. E atât de potrivit.

— Mda, este, a spus Lily şi m-a tras mai aproape cu braţul.

Cimitirul cobora puţin în capătul său îndepărtat şi ne-am trezit sub cea mai înaltă porţiune a sa, sub un copac, încă tivit cu frunze galbene. Ne-am întors aproape în aceeaşi clipă şi eu am luat-o pe Lily în braţe şi ne-am sărutat. I-am desfăcut nasturii hainei şi mi-am strecurat braţele înăuntru, în jurul mijlocului ei. Puloverul ei părea de caşmir. Ea s-a înfiorat.

— Tot îţi mai este frig? am întrebat-o.

— Nu, a spus şi am continuat să ne sărutăm, săruturile noastre devenind mai umede, fiecare dintre noi trăgându-l pe celălalt tot mai strâns aproape.

Mi-am trecut mâna peste partea din faţă a puloverului ei, simţindu-i coastele, apoi mica rotunjime a unui sân, un sfârc întărit. Zgomotul unei crengi rupte ne-a făcut să întoarcem amândoi capul. Pe creasta abruptă a cimitirului, o siluetă singuratică stătea ghemuită, fotografiind una dintre pietrele de mormânt. Ne-am îndepărtat unul de altul, dar am continuat să ne privim.

— Cred că ajunge pentru ziua de azi, a spus ea.

— OK.

Vocea mea era puţin răguşită.

— Ştii planul? Să îl mai reluăm o dată?

— Îl ştiu. E totul aici – şi mi-am bătut uşor fruntea.

— OK, atunci.

Niciunul din noi nu s-a mişcat imediat.

— Aşadar, pe urmă, am spus eu. Putem să continuăm asta?

— Mi-ar plăcea.

— Şi o să-mi spui toate secretele tale?

— Da. O să-ţi spun totul. Abia aştept.

Mi-am adus aminte cum o întrebasem, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, la Concord River Inn, câţi oameni a omorât. Din nou, mi-am spus că nu-mi pasă.

— Ar trebui să plecăm de aici separat.

— Ştiu. Înainte să ajungem într-una din fotografiile omului ăluia.

Am ridicat privirea către creasta dealului. Omul era acum în picioare, uitându-se prin aparatul său la un şir de pietre de mormânt înclinate.

— Plec eu prima, a spus Lily.

— OK. Pe curând…

— Da. Pe curând… şi succes.

S-a îndepărtat de mine, a urcat şi apoi a mers de-a lungul marginii cimitirului, iar bărbatul cu aparatul de fotografiat nici măcar nu s-a întors să se uite la ea. Eu am rămas pe loc, simţind încă pe buze gustul buzelor ei. Mi-am închis fermoarul la haină, apoi mi-am înfundat mâinile în buzunare. Cerul, tot de culoarea granitului, se luminase puţin, aşa că am mijit ochii în timp ce o urmăream cu privirea. Pentru prima oară de când hotărâsem să-mi omor soţia, voiam să se întâmple asta imediat. Mă simţeam ca un copil în săptămâna dinaintea Crăciunului, cu zilele care păreau nesfârşite, fiecare o versiune în miniatură a eternităţii. O voiam pe Miranda moartă. Îşi bătuse joc de dragostea noastră. Îşi bătuse joc de mine. Mă tot gândeam la felul în care se uita la mine Miranda odinioară, cum încă se mai uita şi acum uneori, ca şi cum aş fi fost centrul universului ei. Şi pe urmă îmi frânsese inima. Şi cum puteam să împart banii pe care îi câştigasem cu o femeie care făcuse asta, care îmi frânsese inima ca şi cum nici nu i-ar fi păsat? Ăsta era motivul meu, şi mi-am spus că eu cred în el.

Dar acum aveam un nou motiv. O aveam pe Lily. Făceam asta datorită lui Lily. Aveam să-mi omor soţia ca să pot fi cu ea. Iar acest motiv avea mai multă noimă decât oricare altul.

12.

LILY

Mai era un întreg weekend înainte de plecarea mea la Londra pentru un întreg an şi i-am spus lui Eric că aveam o răceală cumplită de sfârşit de vară şi poate că n-ar trebui să vină. A acceptat, cu condiţia să îl las să mă conducă el la aeroport marţi, când plecam de pe JFK. M-am gândit că avea să fie mai

greu să suport acele două ore cu el în mașină, dar a fost ușor. Pur și simplu mi-am spus să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Pe parcursul verii, Eric și cu mine discutaserăm de mai multe ori despre anul meu în Londra. Îi dădusem ocazia să-și exprime rezervele, dar el insistase că ar trebui să rămânem împreună, să continuăm să nu ne mai vedem și cu altcineva. Prima lui vizită era programată pentru octombrie, la șase săptămâni după sosirea mea acolo. Eric își cumpărase deja biletul. Așa că atunci când ne-am luat rămas-bun în zona de îmbarcare de pe JFK, Eric a spus:

— Șase săptămâni par vreme îndelungată, dar de fapt nu sunt. Ne vedem în curând.

— Hei, am spus eu. Asta o să sune ciudat, dar vreau să știi că dacă tu crezi că separarea asta e prea lungă, o să înțeleg. Dacă vrei să luăm o pauză, să fii cu altcineva, n-o să-mi placă, dar n-o să-ți port pică. Acum este momentul să-mi spui. Nu mai târziu.

El a părut îngrijorat și și-a ațintit privirea într-a mea.

— Asta vrei tu?

— Nu, deloc. Dar vreau să-mi spui adevărul. Nu aș reacționa prea bine dacă m-ai înșela.

— Nu trebuie să-ți faci vreodată griji pentru asta. Niciodată.

I-am privit cu atenție chipul, căutând vreun semn al înșelăciunii. Era ceva ce făcusem mulți ani pe când locuiam cu părinții mei, și ajunsesem să consider că puteam să-mi dau seama când eram mințită. Dar tot ce vedeam pe fața lui Eric erau dragoste și sinceritate.

— De-abia aștept să te văd în octombrie, am spus și l-am strâns tare în brațe pentru o clipă, în vreme ce un Range Rover blocat în spatele nostru claxona.

Într-un fel, nu mințeam. Acum așteptam cu nerăbdare vizita lui Eric. Fața aia a lui, fața aia nevinovată, plină de iubire, îi pecetluise soarta. Încă nu știam cum aveam să o fac, dar știam că o să găsesc o cale de a-l pedepsi pe Eric atunci când o să vină să mă vadă în Londra.

•

Institutul de Artă Faunce accepta doar câțiva studenți străini pe an, așa că în săptămâna mea de orientare am fost la un hotel în Russell Square împreună cu alți patruzeci de studenți americani înscriși cu toții la ceva numit „Academia de studii internaționale din străinătate", un colegiu care se ocupa exclusiv de absolvenții de colegiu americani în anul lor în străinătate. În acea săptămână – în afară de o întâlnire informală cu sponsorii și câteva sesiuni de orientare – ar fi trebuit să formăm grupuri și să ne căutăm o locuință. Ni s-a dat o listă de agenți imobiliari specializați în apartamente de

închiriat pe termen scurt şi ni s-a spus că cea mai bună şansă de a găsi ceva era să formăm grupuri de câte patru sau şase. După cum s-a dovedit, mulţi dintre studenţii americani veniseră deja în grupuri de la colegiile lor. Mă întrebam dacă ar fi posibil să găsesc o garsonieră doar pentru mine, când am fost abordată de o studentă drăguţă care ţinea în mână lista ei cu agenţi imobiliari.

— Ai găsit vreun grup? m-a întrebat.

— Încă nu. Tu?

— Nu, dar sora mea mai mare a urmat programul ăsta şi mi-a zis că ce-ţi spun ei, că e mai uşor să fii într-un grup mare, e o minciună – vor să fii în grupuri mari dintr-un anume motiv – şi că e mult mai uşor să găseşti un apartament doar pentru două persoane, aşa că m-am uitat în jur şi te-am văzut pe tine.

A spus toate astea dintr-o răsuflare, cu un puternic accent texan.

— Sunt dispusă să împart un apartament, dacă vrei, am spus, bucuroasă să cunosc pe cineva care părea să ştie câte ceva despre procesul de închiriere a unui apartament.

A ţopăit puţin şi părul ei castaniu lung i-a săltat pe umeri.

— O, super! Toate grupurile astea sunt cu băieţi şi fete, şi să nu mă înţelegi greşit, îmi plac băieţii, dar n-aş vrea să împart apartamentul cu unul din ei. Pe mine mă cheamă Addison Logan. Ai mei îmi spun Addie, dar m-am gândit că aici în Londra aş putea să încerc cu numele întreg, Addison. Dar tu poţi să-mi spui cum vrei.

— Eu sunt Lily Kintner, am spus şi ne-am strâns mâinile.

Ne-a luat două zile de căutări, dar în cele din urmă am găsit un apartament cu două camere la subsol, într-un şir de clădiri edwardiene în Maida Vale. Se afla la distanţă mare cu metroul de Institutul Faunce şi de cursurile lui Addison, dar era în cel mai drăguţ cartier din câte văzuserăm. Addison mi-a spus că era singurul loc pe care îl vizitaserăm care nu a făcut-o să-şi dorească imediat un duş, şi am fost de acord cu ea. L-am sunat pe tata – care în acel semestru era scriitor invitat undeva în California – şi i-am spus că luasem un apartament în Maida Vale, şi el a comentat cât de şic eram, menţionând un pub numit Prinţul Alfred şi a încheiat spunându-mi că „singurul lucru rău în Londra sunt afurisiţii de studenţi americani".

Addison şi cu mine ne-am împăcat foarte bine, în principal pentru că datorită orarelor noastre ne vedeam foarte rar. După vreo trei săptămâni de la sosirea noastră, am început să o văd încă şi mai rar, pentru că începuse să iasă cu un coleg texan din programul ei care avea un apartament în Camden Town.

— Știu că e penibil să vin tocmai până la Londra și să ajung să ies cu un puști din Lubbock numit Nolan, dar e un puști dulce.

— Nu te scuza față de mine, am spus eu.

— Iubitul tău – Eric, nu? – când ziceai că vine?

I-am spus și ea mi-a promis să nu mă deranjeze în timpul vizitei lui. Am insistat că nu mă deranja în niciun fel, chiar dacă voiam totuși ca Addison să stea departe cât timp Eric era aici. Alături de munca la institut și explorarea librăriilor și muzeelor Londrei, îmi petrecusem timpul încercând să găsesc o modalitate de a-l omorî pe Eric și de a nu fi prinsă. Și eram foarte sigură că o găsisem.

Prima parte a planului meu se baza pe firea competitivă a lui Eric. Petrecusem destul timp privindu-l cum joacă biliard la St. Dun's ca să știu cât de mult ura să piardă. Încerca să o ascundă, dar, când pierdea, mai ales în fața cuiva pe care nu-l plăcea, privirea lui își pierdea orice expresie și găsea o cale de a juca din nou cu acea persoană și de a câștiga. Și chiar vara aceea, când Eric m-a vizitat la Monk's, mă întrebase despre stejarul cel uriaș din curtea din spate. Observase cele două steaguri decolorate care fuseseră bătute în cuie în trunchiul lui, unul cam la trei sferturi din trunchi, iar celălalt aproape de vârf. I-am explicat că într-o vară, cel mai bun prieten din copilărie al tatălui meu venise la noi pentru o lună și cum se cățăraseră pe rând în stejar, fiecare încercând să-și pună steagul mai sus decât celălalt. Asta durase săptămâni la rând, și se încheiase doar atunci când tata, beat, a căzut într-o noapte de pe prima creangă și și-a rupt încheietura mâinii. După ce i-am spus lui Eric povestea, am știut că pentru el va deveni imperios să urce în copac. Și a făcut-o. A avut nevoie de câteva încercări, dar a reușit să ajungă mai sus decât tata sau prietenul lui.

— Cum crezi că s-ar simți tatăl tău dacă eu mi-aș pune acolo propriul meu steag?

Am râs.

— Nu cred că i-ar păsa deloc. S-ar amuza.

— Nu trebuie să-l pun, doar dacă tu crezi că i s-ar părea amuzant.

— Întotdeauna ai fost atât de competitiv?

S-a încruntat la mine.

— Nu cred că sunt chiar atât de competitiv. Ar trebui să-l vezi pe fratele meu.

La acea vreme, am atribuit negarea lui Eric unei lipse de autocunoaștere, dar acum o vedeam ca parte a naturii lui frauduloase. El chiar nu voia ca oamenii să-i cunoască dorința arzătoare de a câștiga cu orice preț. Asta dezvăluia prea mult din firea lui. Și dezvăluia acea parte din el care nu putea fi schimbată. Și astfel, când am auzit de competiția de băut bere de la Sticla și

Paharul, un pub prăfuit situat în capătul străzii mele, am ştiut că l-aş putea face pe Eric să participe. Nu aveam nevoie să fie beat pentru ceea ce plănuisem, dar în mod clar ajuta.

•

Eric a sosit în Londra într-o sâmbătă rece şi umedă. Addison s-a ţinut de cuvânt şi şi-a pus vineri seara câteva lucruri într-o geantă, ca să stea câteva zile cu Nolan.

— Scumpo, cred că eşti aşa de încântată, a spus ea.

— Sunt, am răspuns.

— Păi, încearcă să o şi arăţi.

— Sunt doar agitată, am spus. Nu prea ştiu de ce, dar aşa sunt.

— O să-ţi treacă la cinci minute după ce ajunge aici. Tot ce vă trebuie amândurora e să vi-o trageţi.

A râs şi şi-a acoperit gura cu o mână.

Avionul lui Eric plecase din New York în seara anterioară şi urma să aterizeze pe la 8 dimineaţa. Îi trimisesem prin e-mail indicaţii cum să ajungă la apartamentul meu. Nu o minţisem pe Addison când spusesem că sunt agitată, dar nu eram agitată pentru ceea ce aveam de gând să-i fac lui Eric, eram agitată pentru timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună înainte să-mi pun planul în aplicare. Ştiam că probabil o să vrea să facem sex imediat ce sosea, şi îmi adunam curajul să termin cât mai repede cu asta. Îmi spuneam că era un test, o modalitate de a vedea ce sentimente aveam de fapt pentru el. Ştiam că prezenţa lui Eric nu avea să schimbe niciodată ceea ce credeam despre felul în care mă trădase, dar mă întrebam totuşi dacă mi-ar putea schimba planurile de a-i curma viaţa. Mă îndoiam, dar asta era o cale de a afla. Şi, dacă totul mergea conform planului, Eric avea să mai fie pe aici doar vreo douăsprezece ore. Mă puteam descurca.

Interfonul a sunat la nouă şi jumătate şi am urcat cele câteva trepte până pe palierul din marmură ciobită ca să îi deschid. Părea obosit şi mototolit după călătorie, şi părul îi era ciufulit la spate. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat şi l-am condus în apartamentul de la subsol, i-am arătat totul.

— Cred că eşti frânt, i-am spus.

— Sunt, dar nu vreau să dorm toată ziua. Poate o să trag un pui de somn şi pe urmă putem merge undeva.

— E un pub bun în capătul străzii. Sticla şi Paharul.

— OK. Lasă-mă doar să dorm puţin. Cel mult o oră şi doar dacă vii lângă mine.

I-am spus să se bage în pat şi o să vin şi eu lângă el mai târziu, sperând că o să adoarmă. Dar, după ce s-a dus în dormitor şi după ce am tras de timp vreo cincisprezece minute făcându-mi încet o ceaşcă de ceai, am decis că de

fapt chiar vreau să mă duc lângă el. Nu era doar un test – era un fel de a spune la revedere. Am intrat în dormitorul mic şi întunecat; Eric s-a răsucit în aşternuturi şi i-am auzit respiraţia regulată. Mi-am scos toate hainele şi m-am strecurat în pat, în spatele lui. S-a mişcat, dar nu s-a trezit. Şi el era gol şi senzaţia trupului său cald şi lung lipit de al meu nu m-a făcut să mă trag deoparte, aşa cum crezusem. Mi-am trecut mâna peste pieptul lui tare, am coborât pe stomacul plat şi i-am atins penisul. S-a întărit imediat, el a murmurat în pernă ceva ce n-am înţeles, apoi s-a întors încet spre mine. Mi-am desfăcut picioarele şi l-am împins între ele. A început să spună ceva, dar i-am tras capul în jos ca să fie lângă al meu. Părul îi mirosea a nespălat, dar plăcut. L-am condus în mine, apoi am tras cearşaful şi pătura peste capetele noastre şi am făcut dragoste în acea peşteră întunecată şi sufocantă, fără să spunem nimic, mişcându-ne împreună într-un ritm încet, somnoros.

A adormit la loc după ce am terminat şi eu m-am strecurat departe de el, împingând cearşafurile în jos, în jurul mijlocului. Aerul răcoros era plăcut pe pieptul meu gol, pe pielea umedă de transpiraţie. M-am gândit la ce aveam de gând să-i fac lui Eric mai târziu în acea seară şi am încercat să mă simt prost pentru asta. L-am comparat cu Chet, care voia să facă sex cu un copil, dar cel puţin Chet nu pretinsese că iubea pe cineva. Eric era rău până în măduva oaselor, un om care trecea prin viaţă luând doar ceea ce voia şi rănindu-i pe cei care îl iubeau. Eu îi dădusem dragostea mea – chiar viaţa mea – şi el le tratase pe amândouă cu dispreţ.

Eric s-a trezit, dezorientat şi flămând, la puţin timp după prânz. A făcut un duş şi s-a îmbrăcat şi am plecat amândoi să explorăm cartierul meu. L-am dus la un magazin cu mâncare pentru acasă şi am cumpărat sandvişuri şi sucuri şi am mers cu ele într-un mic parc numit Rembrandt Gardens, care se mărginea cu un canal. Ploaia se oprise, dar cerul era tot întunecat şi jos, iar apa picura din copaci şi băltea peste tot. Mi-am întins jacheta pe o bancă de lemn şi ne-am aşezat şi ne-am mâncat sandvişurile, terminându-le exact atunci când o ploaie rară a început să răpăie în frunzele de deasupra noastră.

— Îmi pare rău pentru vreme, am spus eu.

— E o vreme de pub, a remarcat el.

— Eşti gata să bei ceva? Sticla nu e prea departe de aici. Dar nu încercăm competiţia lor de băut bere. Asta-i tot ce te rog.

— Asta ce e?

A fost tot ce-a trebuit să fac. Atunci când am ajuns la Sticla şi Paharul, un pub obişnuit şi simplu după standardele Londrei, cu podeaua goală şi bănci de lemn, Eric a citit despre întrecerea de băut bere şi a studiat numele celor care reuşiseră. Ca să fii imortalizat pe pereţii Sticlei, tot ce trebuia să faci era

să bei câte o halbă din cele zece tipuri de bere la draft ale pubului, în ordinea în care erau aliniate în spatele barului, pe parcursul a cinci ore. Ți se monitorizau vizitele la toaletă ca să se asigure că nu o vomai. Eric mi-a spus că nu părea deosebit de greu. Și eu crezusem la fel și i-o spusesem lui Stuart, barmanul, săptămâna precedentă. Combinația de beri, mi-a spus el, de la berea neagră și cea amară la pilsner și cidru, îți dădea de furcă și era mult mai grea decât părea. Văzuse mulți tipi vânjoși renunțând, sau vomând, înainte să se încheie.

— O fac, a spus Eric, către mine și către barmaniţa din acea zi, o femeie mai în vârstă pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Serios? Eric!? am spus eu, pe când barmaniţa a zis „Bine, scumpule" și a scos o fișă de înscriere.

— Pune-ți numele aici unde scrie „start", și ora și eu o s-o bifez. Când ți-ai terminat a zecea halbă, tot ce trebuie să faci e să vii la barul ăsta, să te semnezi la sfârșit și pe urmă e treaba ta ce mai faci. Cei mai mulți își pierd ultimele câteva halbe la toaletă.

Am mai protestat puțin, doar așa, de ochii lumii, dar știam că Eric nu avea să se răzgândească. Prima bere a fost o Fuller's ESB și tot asta am băut și eu. Ne-am dus halbele la o masă din colț.

— Sunt în vacanță, a spus el, apoi a luat o înghițitură mare.

— Nu vreau să-ți fie rău tot timpul cât ești aici.

— N-o să-mi fie. Zece halbe în cinci ore. Nicio problemă.

Am rămas acolo cu el vreo trei ore și jumătate. Era clar că Eric era hotărât să termine întrecerea, dar era la a șaptea halbă, bere neagră, și o bea destul de încet.

— Sunt plin până în gât, a spus, dar cuvintele lui, din pricina oboselii cauzate de decalajul de fus orar și de bere, sunau neclar în gura lui.

— Hai să punem punct, am spus. M-am săturat să stau în pubul ăsta.

— N-am de gând să ajung până aici și pe urmă să renunț, a spus și s-a uitat în jur.

Unii dintre localnicii care apăruseră după ce-și terminaseră slujba remarcaseră încercarea lui Eric de a ajunge pe perete. Știam că Eric avea să continue, orice ar fi.

— Atunci eu plec. Sunt moartă de foame și nu vreau să mai mănânc chipsuri. O să iau niște mâncare indiană și o s-o mănânc în apartament.

— Îmi pare rău, Lily.

— Să nu-ți pară. Distrează-te. Încearcă să nu vomiți la bar și ne vedem peste vreo două ore. Știi să te întorci?

— În josul străzii, nu?

Am plecat. Era în amurg, cerul căpătase o nuanță de purpuriu-închis și în aer era o ceață fină. M-am dus direct la restaurantul indian din colț în care fusesem de multe ori. Am comandat un *rogan josh*[26] și *korma*[27] de pui, plus o coca-cola pe care să o beau în timp ce-mi așteptam mâncarea.

— Fără nuci în *rogan josh*? am întrebat când proprietarul a sunat pentru comanda mea.

Știam răspunsul, dar voiam să se înregistreze că am întrebat.

— Fără nuci în *rogan josh,* dar, da, cashew în *korma* de pui.

— Da, știu. Mersi.

Am dus pungile cu mâncare înapoi la apartament. Le-am lăsat pe măsuța mică de lemn din bucătărie și m-am dus în dormitor să mă uit în valiza lui Eric. Își adusese câteva schimburi de haine, *One Up on Wall Street* de Peter Lynch și un costum de alergare. Cele două EpiPen-uri[28] erau într-o pungă de plastic pentru sandvișuri, într-un buzunar interior cu fermoar. Ar fi trebuit să aibă unul la el – îi spusesem asta de o sută de ori –, dar știam că n-o s-o facă. Alergia lui la nuci era fatală, dar vanitatea era cea care îl oprea să ia cu el seringile. „Ce-ar trebui să fac, Kintner, să le port într-o borsetă?" S-a convins singur că n-o să mănânce niciodată în public ceva care ar putea avea chiar și cea mai mică șansă să conțină nuci. Am luat EpiPen-urile și le-am băgat sub saltea, apoi m-am întors în bucătărie. Mi-era foame, așa că am mâncat puțin direct din cutie, înainte de a răsturna *korma* de pui într-un bol larg. Am întins în bol carnea de pui și sosul galben și am adunat metodic fiecare nucă cashew, și le-am pus într-un mojar de piatră pe care îl găsisem într-unul din dulapurile înțesate din bucătăria noastră. Când am fost sigură că adunasem toate nucile, am luat pisălogul și am transformat jumătate din ele într-o pastă fină, apoi am amestecat pasta în *korma* și am pus totul la loc în cutia sa. Am luat nucile rămase, le-am pus într-o bucată de prosop de hârtie și le-am ascuns în spatele condimentelor din frigider. Am spălat pisălogul și mojarul, plus bolul, și le-am pus la loc unde le găsisem. Am pus cutiile cu mâncare indiană în micul frigider al apartamentului. *Korma* de pui era preferata lui Eric, iar restaurantul de unde o luam în New Chester nu punea niciodată nuci cashew în ea. Scena era pregătită. Tot ce aveam acum de făcut era să aștept.

---

[26] Mâncare de origine iraniană, din bucăți de carne de miel gătite într-un sos de iaurt cu ceapă, usturoi, ghimbir și mirodenii aromate.

[27] Mâncare de carne sau legume, cu un sos cu iaurt și un amestec de mirodenii aromate, adeseori cu migdale sau nuci cashew.

[28] Autoinjector (seringă preumplută) folosit pentru tratarea unor reacții alergice severe la înțepături sau mușcături de insecte și diverse alimente.

Am încercat să citesc *Gaudy Night*[29] dar îmi era greu să mă concentrez. Nu eram propriu-zis agitată, dar voiam să se termine. Eric începuse competiţia pe la unu jumătate, aşa că avea să termine, într-un fel sau altul, la şase jumătate. Pe la şase şi un sfert s-a auzit soneria stridentă de la intrare. Am sărit în sus. M-am gândit că renunţase, dar când am ajuns la uşă şi am deschis-o, am văzut-o pe Addison. Plângea, cu umerii săltându-i în sus şi-n jos, şi-şi căuta cheia în geantă.

13.

TED

Când eram în clasa a unsprezecea la liceul Dartrord-Middleham, am invitat o fată dintr-a zecea pe nume Rebecca Rast la balul celor dintr-a unsprezecea. Era o elevă blondă populară pe care o cunoscusem când lucraserăm amândoi la ziarul şcolii. A părut să se bucure când am invitat-o, deşi ştiam că era mai interesată de sportivii şcolii. Pe mine nu mă deranja, nu voiam decât o fată cu care să ies.

Dar, cu o săptămână înainte de bal, m-am întâlnit cu Rebecca la o petrecere cu bere într-o bază militară părăsită din oraşul vecin. Auzisem de petrecerile astea, dar nu fusesem niciodată la vreuna. Erau acolo vreo sută de elevi, o mulţime de maşini lăsate pe asfaltul spart din vechea parcare a bazei şi copii mişunând pe panta de pe latura de sud a clădirilor bătute în scânduri. Majoritatea copiilor aduseseră seturi de şase doze de bere şterpelite de la părinţii lor sau cumpărate de fraţii ori surorile lor mai mari. Eu venisem cu cel mai bun prieten al meu, Aron, care, la fel ca mine, nu era nici popular, niciun paria. Înainte de a ieşi din maşini, fusese cât pe ce să ne întoarcem acasă, intimidaţi de ceea ce vedeam şi stânjeniţi că nu aduseserăm şi noi alcool. Dar apoi am văzut-o pe Rebecca ieşind dintr-o decapotabilă din apropiere cu un grup de prietene şi mi-am spus că ar trebui măcar să o salut pe fata care urma să meargă cu mine la bal săptămâna următoare.

Spre surprinderea mea, a părut încântată să mă vadă şi am petrecut cea mai mare parte a timpului împreună, bând bere caldă pe deal, apoi explorând baza părăsită. În cele din urmă, am urcat pe o scară de incendiu ruginită şi am ajuns pe un acoperiş jos şi plat. Ne-am uitat la stele, pe care

[29] Roman poliţist (1935) de Dorothy L. Sayers.

berea băută le făcea să pară că se mişcă, apărând şi apoi devenind neclare, apoi am început să ne sărutăm. Era o noapte de vară caldă şi Rebecca purta un top care îi lăsa mijlocul descoperit şi o fustă din denim scurtă şi m-a lăsat să o ating peste tot, la un moment dat şoptindu-mi că ar trebui să o luăm mai încet dacă nu aveam la mine un prezervativ. Nu aveam, dar stând întins în pat mai târziu în aceeaşi noapte, mi-am spus că trebuia să fac rost de unul cât de curând posibil şi în mod clar înainte de seara balului. Era un gând incitant, dar şi mai incitant era faptul că aveam prima mea iubită.

În seara balului am luat-o pe Rebecca de la casa modestă a părinţilor ei de lângă iazul Middleham. În timp ce mama Rebeccăi făcea fotografii, tatăl ei stătea rezemat de automobilul său Dodge Dart, fumând un trabuc şi aruncându-mi privi de gheaţă de sub o şapcă cu Patriots[30]. M-am bucurat când am intrat amândoi în maşina mea şi am pornit-o spre Holiday Inn, unde se ţinea balul. Rebecca purta o rochie bleu cu decolteu adânc. Avea părul împletit într-o coadă franţuzească şi mirosea a vanilie.

În ciuda stării mele de agitaţie, primele câteva ore ale balului au mers bine. Rebecca sporovăia şi flirta. Am mâncat amândoi un cordon-bleu şi am dansat de câteva ori. În timpul unuia dintre dansuri, un slow, am sărutat-o uşor pe Rebecca pe tâmplă. Ea m-a tras mai aproape şi eu m-am gândit la prezervativul înfăşurat în folie, ascuns în portofel, sub permisul de conducere.

Abia cu vreo douăzeci de minute înainte de sfârşitul balului s-a stricat totul. Mă dusesem la toaletă şi, când m-am întors, Rebecca nu mai era la masa noastră. Am zărit-o în cealaltă parte a sălii, rezemată de perete şi vorbind cu un tip dintr-a unsprezecea pe care l-am recunoscut ca fiind Bill Johnson, mijlocaş în echipa de fotbal a şcolii. M-am oprit în loc, am simţit cum mâinile şi picioarele îmi devin reci şi gâtlejul mi se contractă. În loc să traversez întinderea nesfârşită a sălii pentru a-i înfrunta, m-am întors la masa mea şi de acolo i-am privit pe Rebecca şi pe Bill cum se îmbrăţişează, apoi se sărută, apoi pleacă împreună de la bal.

Luni după-amiază m-am întâlnit cu Rebecca pe coridorul liceului. Am crezut că ar putea să-şi ceară scuze, dar am văzut cum privirea ei trece peste mine şi ea se întoarce cu spatele. În acea săptămână am aflat că ea şi Bill formau un cuplu. Nu ştiu dacă a fost mai uşor sau mai greu că prea puţini dintre colegii mei au părut să-şi dea seama că fusesem umilit în seara balului. Ceea ce ştiu e că, dacă Rebecca ar fi încercat măcar să-mi ceară scuze, lucrurile ar fi putut sta altfel.

[30] New England Patriots, echipă de fotbal american cu sediul în Boston.

Mi-am plănuit răzbunarea vreme de mai bine de un an. Era logic că, dacă aveam de gând să-i fac ceva Rebeccăi, trebuia să las să treacă ceva timp. Altfel aş fi fost primul suspect. Mi-am dedicat ultimul an de şcoală efortului de a lua cele mai bune note posibil, încercând să nu atrag atenţia asupra mea şi neîngăduindu-mi să ajung în alte situaţii potenţial umilitoare. Am fost acceptat la Harvard, ceea ce l-a surprins chiar şi pe consilierul meu şcolar, şi, deşi această acceptare a părut un soi de răzbunare, tot voiam să i-o plătesc Rebeccăi. Ideal ar fi fost să găsesc o modalitate de a o umili în acelaşi fel în care mă umilise ea pe mine, dar nu am găsit în ce fel să fac asta. Am optat pentru o a doua variantă – aveam să o sperii foarte, foarte rău.

Cu o săptămână înainte de terminarea şcolii, mi-am lăsat Fordul Escort în parcarea din spatele lui Arnie's Liquors într-o după-amiază înnorată, apoi am străbătut fâşia de pădure care ducea în spatele casei familiei Rast. Dacă mă vedea cineva, ar fi văzut un puşti într-o jachetă din denim şi o şapcă de baseball trasă bine peste ochi, ceva ce în mod normal nu aş fi purtat niciodată. Dar nu m-a văzut nimeni. Aveam o rangă în rucsac, ca să forţez uşa din spate, dar era deja deschisă. Ştiam că nu avea să fie nimeni acasă, că domnul Rast plecase cu multe luni în urmă şi că doamna Rast lucra în schimbul de zi la CVS. Şi mai ştiam, speram ca Rebecca să vină acasă singură după terminarea şcolii, la ora trei. M-am ascuns în dulapul din camera ei şi am aşteptat.

Când mă gândesc acum la acele momente, îmi aduc aminte de groaza şi de emoţia pe care le simţeam în spaţiul acela mic şi întunecat, cu hainele Rebeccăi foşnind atunci când le atingeam, începând să transpir din cauza măştii de schi de pe faţă. Uşa dulapului era puţin crăpată şi am putut auzi maşina Rebeccăi oprind pe alee, pe ea intrând în casă şi urcând încet scările. S-a dus întâi în baie, unde mi s-a părut că a stat foarte mult, apoi s-a auzit apa trasă la toaletă şi ea a intrat în cameră, fredonând ceva, încet şi fals. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă întrebam dacă nu o auzea. Plănuisem să sar din dulap cu masca mea de schi, dar nu a fost nevoie. Ea a venit direct la uşa dulapului şi a făcut-o să gliseze într-o parte. Am păşit către ea, cu foarfecă într-o mână şi banda adezivă în cealaltă. A deschis gura să ţipe, dar nu s-a auzit niciun sunet. Am văzut cum i se scurge tot sângele din obraji şi am fost convins că o să leşine, dar în schimb s-a întors să o ia la fugă. Am placat-o din spate, dându-mi seama în timp ce o trânteam că se dezbrăcase şi rămăsese doar în lenjerie. Am ţinut-o jos şi am reuşit să-i înfăşor banda în jurul feţei şi al gurii mai întâi, apoi în jurul mâinilor şi gleznelor. Nu a fost uşor; am primit câteva lovituri de picioare, dar m-am abţinut să scot vreun sunet ca să nu ştie cine sunt. După ce a fost legată bine cu banda, am târât-o în dulap şi, înainte să închid uşa, mi-am trecut lama foarfecii de-a lungul

gâtului ei. Îşi ţinea ochii strâns închişi, şi lacrimi îi ieşeau de sub pleoape. Am simţit izul iute al urinei.

Am aruncat haina, masca de schi, foarfeca, ranga şi rucsacul în lada de gunoi din spatele magazinului de băuturi. Am condus până acasă tremurând, emoţiile mele alternând între o satisfacţie enormă că i-am plătit Rebeccăi pentru durerea pe care mi-o provocase, şi un sentiment îngreţoşător că mersesem prea departe. Simţămintele astea au durat toată vara, ruşinea fiind temporar înlocuită cu teama oribilă că o să fiu prins. Aveam să fiu făcut de râs în mod public şi trimis la închisoare şi n-o să mai pot ajunge la Harvard. Dar poliţia nu a apărut niciodată la uşa mea şi, pe măsură ce vara se scurgea, am început să cred că am scăpat. Am auzit totuşi despre incident o dată, de la o prietenă bârfitoare de-a mea pe nume Molly. Mi-a spus că Rebecca Rast – „O ştii, nu? O, Doamne, ai fost la bal cu ea, aşa-i?" – fusese atacată în propria casă, legată şi închisă în dulap, şi că toată lumea credea că era propriul ei tată, tipul ăla înfiorător care lucra la o staţie de benzină. Asta a fost tot ce am auzit despre ce se întâmplase.

Încă o mai visez pe Rebecca Rast. În coşmarurile astea – şi în mod clar sunt coşmaruri –, Rebecca moare în noaptea în care o înfăşor în bandă adezivă şi o las în dulap. În visele astea sunt chinuit de vinovăţie şi îngrozit că o să fiu prins, şi nu pot niciodată să-mi aduc aminte dacă am vrut s-o omor sau dacă am vrut doar s-o sperii. Dar oricum ar fi, sunt un criminal şi faptul că ştiu asta a pus stăpânire pe viaţa mea.

În dimineaţa de vineri în care Miranda lua avionul către Miami Beach pentru o petrecere de burlăciţe, m-am trezit după un astfel de vis. Eram singur în pat şi am rămas acolo un moment, în vreme ce imaginile din coşmar îmi fulgerau prin minte, apoi dispăreau. La început, am crezut că era un vis cu Rebecca Rast, dar apoi mi-am dat seama că persoana pe care o omoram în vis fusese Miranda. O închisesem în dulapul Rebeccăi şi ea murise acolo. Alte imagini din vis mi-au revenit în minte. O înmormântare unde nimeni nu voia să se uite la mine. Spaima cumplită că am uitat să ascund cadavrul. O imagine a tatălui meu, cu apă care îi ieşea din nas. Un câmp unde săpam frenetic. Preţ de un moment cumplit, am crezut că acestea nu erau imagini din visul meu, ci amintiri recente. Mai avusesem senzaţia asta şi înainte, întotdeauna când eram în acea stare nedesluşită între somn şi trezie – senzaţia înfiorătoare că visul era de fapt real, că eram un criminal şi că era doar o chestiune de timp până când întreaga lume avea să o ştie. Am scuturat din cap şi mi-am spus că visasem, apoi m-am ridicat din aşternuturile încurcate şi mi-am luat telefonul de pe măsuţa de toaletă. Era trecut de opt, mult mai târziu decât mă trezeam de obicei. Taxiul Mirandei

venea la opt jumătate să o ducă la Logan. Mi-am tras pe mine o pereche de jeanşi şi o bluză de bumbac şi am coborât.

— Hei, somnorosule, a spus ea când am găsit-o în sufragerie.

Stătea la masa lungă Stickley[31], cu bagajul lângă ea. Purta o rochie albastră scurtă şi o pereche de cizme de cowboy roşii şi îşi studia nerăbdătoare telefonul.

— Nu ţi-e frig în aia?

A ridicat privirea.

— Ba da, dar nu pentru mult timp. O să-i spun şoferului să dea căldura la temperatura din Miami. Şi-a închis telefonul, l-a băgat în geantă şi s-a ridicat în picioare. Ce-ai de gând să faci cât sunt plecată?

— În primul rând, tu eşti întotdeauna plecată, aşa că nu e nimic nou. Şi în al doilea, muncă, evident.

— Ar trebui să iei masa cu Mac diseară. Sunt sigură că e liber.

— De fapt, nu e. E la înmormântarea mătuşii lui. Ai uitat că ţi-am spus? Nu, o să scot mielul ăla din frigider. O cină specială, doar pentru mine.

— Te rog. Mănâncă-l pe tot. Casey a spus că diseară mergem la Joe's Stone Crab.

I-am dus bagajul în hol, rezistând impulsului de a comenta ceva despre cât de greu era pentru un weekend de trei zile. Miranda s-a uitat prin fereastra cu carouri din uşa de la intrare.

— Limuzina e aici, a spus şi m-a tras către ea pentru o îmbrăţişare neobişnuit de strânsă. O să-mi fie dor de tine, Teddy, a spus.

— De fapt, exact pentru câtă vreme pleci?

Ea m-a lovit uşor peste piept.

— Nu glumi. Chiar o să-mi fie dor de tine. Eşti un soţ bun, să ştii.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, am spus, încercând să pun ceva sentiment în voce.

Felul în care se purta Miranda m-a făcut să mă întreb pentru o clipă dacă petrecerea de burlăciţe era o invenţie. Oare se întâlnea cu Brad în Miami?

Miranda a deschis uşa şi şoferul a sărit din Lincolnul Town Car şi s-a repezit în sus pe scări pentru a lua bagajul. Miranda l-a urmat către maşină şi vântul tăios i-a ridicat marginea rochiei. S-a întors să-mi facă cu mâna, şi părea fragilă şi înfrigurată în hainele ei nepotrivite. Înainte să închid uşa, şi-a scos din geantă ochelarii ei de soare imenşi şi mi-a trimis o bezea.

Ziua se întindea înaintea mea. Aveam telefoane de dat şi un prospect de citit pentru tipar, dar asta avea să-mi ia doar jumătate de dimineaţă. Mi-am

[31] Gustav Stickley (1858-1942), fabricant şi designer de mobilă, editor şi promotor al stilului American Craftsman.

luat o ceaşcă de cafea şi m-am dus la computer. Am căutat pe Google numele Lily Hayward pentru a suta oară, dar niciun rezultat nu a părut să aibă legătură cu ea, în afară de cel cu slujba ei de la Colegiul Winslow. Am dat căutare pe oraşul Winslow şi am trasat o rută de la casa mea la un restaurant cu aspect promiţător din centrul oraşului. Ce rău aş fi făcut dacă mă duceam acolo să iau prânzul? Se anunţa o zi de octombrie frumoasă; după o vară lungă şi fierbinte, frunzele aveau acum cele mai minunate culori. Puteam să fac o plimbare, să mănânc ceva, să văd oraşul în care locuia Lily. Şi dacă o vedeam – iar şansele erau infime –, atunci ce putea fi rău în asta? Nu trebuia să ne salutăm, iar dacă o făceam, ar fi contat cu ceva?

Mi-am terminat treaba, apoi am făcut un duş şi m-am îmbrăcat. În garaj am decis, sub impulsul momentului, să-mi scot Porsche-le 911 vintage, din 1976, maşina pe care o cumpărasem după prima mea mare afacere, în loc să iau Audi-ul. Am evitat The Pike[32] şi am luat-o către râu, intrând pe Storrow Drive. Râul Charles era plin de canotori de la colegii, pregătindu-se pentru weekendul cu regata[33] care se apropia. Ziua era perfectă, pe cer nu se vedeau decât dârele de vapori lăsate de avioane. Am ridicat privirea, întrebându-mă dacă vedeam urmele avionului care o ducea pe soţia mea în Florida.

Din Storrow Drive am intrat pe Soldiers Field Road, apoi am străbătut Waltham şi Newton până am ajuns la Boston Post Road, după care am luat-o spre vest prin suburbii către Winslow. Schimbând vitezele, m-am întrebat de ce mi-am pus transmisie automată pe Audi. Următoarea maşină pe care o s-o cumpăr o să aibă transmisie standard.

Am rulat pe Main Street către zona centrală a oraşului Winslow, căutând un loc de parcare într-un centru surprinzător de activ. Grupuri mari de studenţi traversau strada. Majoritatea erau fete în jeanşi şi cizme, cu părul strâns în cozi de cal. Aşteptând câteva fete să treacă, m-am uitat prin porţile de fier din apropiere către campusul colegiului. Se vedeau trei clădiri joase din cărămidă care mărgineau o peluză bine îngrijită. Un şir de stejari marca o potecă ce traversa campusul. Oare Lily era într-una din clădirile pe care le vedeam? Era ea genul care îşi aducea un prânz simplu şi mânca în biroul ei, sau se ducea pe jos până în centru ca să ia acolo masa? În definitiv, era vineri, o zi însorită de octombrie. Maşina din spatele meu a claxonat şi am pus Porsche-ul în mişcare, apoi am ieşit din Main Street într-o stradă laterală cu o parcare cu plată. Am găsit un loc liber, după care m-am întors

[32] The Massachusetts Turnpike sau The Pike este porţiunea estică a autostrăzii I-90 şi se întinde pe 222 de kilometri.

[33] Aşa-numita Head of the Charles Regatta are loc în penultimul weekend din octombrie pe râul Charles şi este cea mai mare regată de două zile din lume.

pe jos către grupul de restaurante pe lângă care trecusem mai devreme. Cel despre care citisem pe net, The Carvery, era acolo, dar am ales un restaurant numit Alison's, care avea o masă afară aşezată cu faţa la soarele strălucitor al miezului de zi şi la campusul colegiului Winslow. I-am comandat ospătăriţei, studentă la colegiu, un Bloody Mary şi o salată Cobb şi am privit trecătorii. Studentele aveau aspectul acela curat de tinere feministe convinse. Duceau pe umăr rucsacuri care arătau ca şi cum ar fi fost bune pentru antrenamentul unui fotbalist. Femeile care nu erau studente erau în general casnice între două vârste ieşite la cumpărături sau să ia masa. Purtau fulare croşetate şi haine cu volane care le ascundeau şoldurile. Am văzut câteva persoane cu alură de profesor – bărbaţi cu tunsori urâte şi sacouri de tweed şi femei care arătau ca o versiune mai vârstnică a studentelor cu aer solemn. Dar nu am văzut-o pe Lily, chiar şi atunci când, după prânz şi un al doilea Bloody Mary, am făcut o plimbare prin campusul colegiului Winslow.

Era un colegiu drăguţ, cu campusul său care cobora într-o pantă lină din centrul oraşului către un iaz care era înconjurat de o alee. Am stat o vreme pe o bancă de lemn în grădina botanică, lângă o seră cu un acoperiş înalt şi ţuguiat. Nu mai era nimeni în jur şi mi-am imaginat că acesta ar putea fi genul de loc unde ar veni Lily să-şi mănânce prânzul. Poate chiar pe banca asta. Am rămas pe bancă până când norii s-au adunat pe cer şi soarele a dispărut şi brusc s-a făcut frig.

Uitasem să mai bag nişte monede în parcometru după prânz şi am găsit sub ştergător o amendă din partea primăriei oraşului Winslow. Cincisprezece dolari. Am strecurat-o în buzunarul hainei şi m-am urcat în Porsche. Dintr-odată m-am simţit obosit şi am luat-o pe Pike până la Boston, ajungând acasă exact când am primit un SMS de la Miranda, în care îmi spunea că aterizase cu bine în Miami şi că festivităţile începuseră. I-am răspuns, apoi m-am dus la computer să-mi verific e-mailurile. Era o perioadă relaxată pentru mine, nu că aş fi avut nevoie de muncă. După ani de stagnare, piaţa de capital începea să fie din nou activă. Portofoliul meu de investiţii era considerabil, iar munca era doar o modalitate de a-mi umple timpul.

Încă un SMS de la Miranda: „nu uita să scoţi mielul din congelator".

I-am răspuns, mulţumindu-i că îmi aducea aminte.

De fapt, uitasem, aşa că am coborât în bucătăria de la subsol, am scos cotletele din congelator şi am lăsat să curgă apa peste ele. SMS-ul de la Miranda era ciudat, la fel ca şi acea despărţire mult prea sentimentală. Avea de gând să facă ceva rău? Sau poate se despărţise de Brad şi dintr-odată avea remuşcări? Chiar şi aşa, asta nu ştergea nimic din tot ce îmi făcuse.

M-am dus în pivniţa de vinuri alăturată şi am luat o sticlă de Syrah de pe Vechiul Continent, care avea să meargă bine cu mielul. Cotletele începeau să se dezgheţe, aşa că le-am lăsat în punga lor de plastic într-un vas cu apă rece şi am urcat în living. Nu mă uitasem încă pe ziarul din acea zi, şi m-am aşezat în fotoliul de piele şi am citit ştirile zilei în timp ce beam un gin cu apă tonică. După o vreme, am lăsat ziarul jos şi m-am gândit la Miranda şi Brad şi Lily şi tot ce se întâmplase sau ceea ce urma să se întâmple, de la întâlnirea cu Lily în avionul de la Londra. Fără să vreau, mă tot întorceam la visul din care mă trezisem în acea dimineaţă. Senzaţia aceea îngrozitoare că, odată ce ai omorât pe cineva, nu poţi niciodată să revii şi să anulezi ce ai făcut. N-o să mai poţi niciodată să te trezeşti dintr-un vis şi să rămâi întins acolo în pat, spunându-ţi că viaţa ta poate fi un şir nesfârşit de păcate, dar că nu eşti un criminal. Şi, brusc, mi-am dat seama că planul meu de a-i omorî pe Miranda şi Brad devenise o modalitate de a atinge un scop, devenise o cale de a ajunge mai aproape de Lily, şi că nu era neapărat nevoie să comit o crimă pentru a ajunge acolo. Puteam pur şi simplu să-i spun Mirandei că voiam să divorţez, apoi îi trimiteam un e-mail lui Lily şi o întrebam dacă era liberă pentru cină. Nimeni în afară de noi nu trebuia să ştie de planurile pe care le făcuserăm. Miranda îl putea avea pe Brad, iar eu aş fi avut-o pe Lily, şi nimic deosebit nu se va fi întâmplat. Întotdeauna fusesem bun la aşezarea lucrurilor pe categorii, aşa că aveam să-mi închid furia şi ruşinea pentru tot ce se întâmplase cu Miranda într-o cutie şi aveam s-o închid. O să-mi las căsnicia în mâinile avocaţilor; jumătate din toţi banii mei îmi erau mai mult decât suficienţi. Un sentiment de uşurare m-a cuprins. Era ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis urât şi mi-aş fi dat seama că fusese doar un vis, că nu se întâmplase în realitate.

Soneria de la uşă a sunat şi am tresărit uşor în fotoliu.

În timp ce mă îndreptam către uşă, m-am uitat la ceas. Trecuse de şase. Cine venea în vizită? Mi-am spus că probabil era doar vreun curier şi am încercat să-mi aduc aminte dacă aşteptam vreun colet.

Am pus lanţul la uşă şi am deschis-o de-o palmă. Era Brad Daggett, cu un zâmbet uşor jenat pe faţă. Mi-a trebuit un moment ca să realizez că Brad, din Maine, era în pragul casei mele în Boston. Părea total nepotrivit, ca atunci când vezi un bărbat în smoching la un târg rural.

— Ted, a spus el, părând să gâfâie uşor. Mă bucur eşti acasă. Putem să discutăm puţin?

— Sigur, am spus, scoţând lanţul şi deschizând uşa. Intră.

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, mi-a părut rău. Nu exista niciun motiv plauzibil pentru ca Brad să vină tocmai din Maine să mă vadă. Aproape intrase în casă, când am împins puţin uşa, oprindu-l în drum.

— Brad, ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Lasă-mă să intru, Ted. O să-ţi explic.

Vocea îi tremura şi am simţit băutura în răsuflarea lui. Privirile ni s-au întâlnit şi dintr-odată mi s-a făcut frică. Am împins puţin mai tare uşa, dar Brad nu s-a mişcat. A scotocit în buzunar şi în clipa următoare mă uitam la pistolul pe care îl scosese.

— Lasă-mă să intru, Ted, a repetat şi eu m-am dat înapoi, iar Brad a păşit în casa mea.

14.

LILY

— Addison, ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nenorocitul de Nolan, a spus ea, intrând, şi m-a urmat în jos pe scări.

Îşi ştergea haina de picăturile de ploaie, care mă stropeau pe ceafă.

— V-aţi certat? am întrebat după ce am intrat amândouă în apartament.

S-a uitat la mine, în vreme ce-şi ştergea lacrimile de pe obraji cu palmele.

— Are o iubită la TCU[34]. O relaţie *serioasă.*

— Rahat, am spus. Cum ai aflat?

Addison mi-a povestit cum intrase în computerul lui şi îi citise e-mailurile şi cum el mărturisise totul, spunându-i că avusese de gând să-i spună despre Linda, dar la început crezuse că ei doi – Addison şi cu el – aveau doar o aventură, dar acum nu mai ştia. Ascultam pe jumătate, în vreme ce deschideam o sticlă de vin şi îi turnam lui Addison un pahar, dar mintea mea încerca disperată să decidă ce să facă atunci când Eric avea să se întoarcă. Să renunţ la întregul plan şi să-i spun că eram foarte sigură că în *korma* de pui erau nuci cashew sau să las totul să se desfăşoare conform planului, cu Addison ca martor? Din unele puncte de vedere, ar putea fi mai bine să o am pe Addison aici. Ea avea să-mi susţină povestea – că un Eric beat a mâncat din greşeală nişte mâncare indiană care avea nuci cashew în ea, şi că nu i-am putut găsi imediat EpiPen-ul. Dar în acelaşi timp, cu Addison aici, lucrurile puteau merge prost în mai multe feluri. Putea chema o ambulanţă care să ajungă la timp. Putea să observe că EpiPen-ul nu era acolo unde credea el că e. Şi dacă Eric întreba de *korma* de pui – dacă avea sau nu nuci în ea –, atunci nu puteam să mint în faţa ei. Şi, cel mai important, nu era corect faţă de

[34] Texas Christian University, universitate privată din Fort Worth, Texas.

Addison să o las să vadă cum moare Eric de şoc anafilactic. Am decis că planul cade.

— Stai puţin. Unde e Eric? N-a ajuns avionul lui? a întrebat Addison, rotindu-şi privirea prin micul nostru apartament, de parcă el ar fi fost aici şi cumva ea nu-l văzuse.

— Ştii întrecerea de la Sticla şi Paharul?

— Chestia cu zece halbe?

I-am spus cum Eric a insistat că o poate face şi i-am spus cum mie mi s-a făcut foame şi m-am săturat să îl aştept, aşa că am plecat.

— Cred că niciuna din noi nu are o seară prea bună cu tipul ei.

— Ei, n-o să mor, am spus. Tu eşti cea care a încasat-o. Ce-ai de gând să faci?

Înainte să-mi poată răspunde Addison, s-a auzit din nou soneria.

— Ăsta e Eric, am spus. Pregăteşte-te. O să fie pulbere.

— Lily, eu o să plec. Am uitat complet că vine în seara asta.

Addison s-a ridicat în picioare şi şi-a luat geanta de pe masa din bucătărie.

— Nici gând. Stai aici.

Am urcat din nou scările, pregătindu-mă sufleteşte pentru un Eric beat, dar când am deschis uşa, nu Eric era acolo, ci Nolan, cu ochii roşii de plâns.

— Ah, bigamul, am zis eu şi el mi-a aruncat o privire confuză.

— E aici?

Nolan era înalt şi costeliv, cu urechile de un roşu aprins. Părul lui tuns foarte scurt era de un blond aproape alb şi purta un colier de scoici strâns în jurul gâtului.

— E aici, am spus, dar asta nu înseamnă că vrea să te vadă. Aşteaptă aici şi mă duc să văd.

L-am lăsat pe Nolan pe verandă şi am coborât din nou la subsol. Addison îşi umplea din nou paharul.

— Ghici cine e aici, am spus.

— Cine?

Părea sincer nedumerită.

— Nolan. L-am lăsat sus. Vrei să-i fac vânt?

A răsuflat lung, dramatic.

— Nu, o să vorbesc cu el.

A rămas aşezată acolo la masă, şi mi-am dat seama că se aştepta să mă duc eu să-l aduc. Am urcat scările pentru ceea ce mi s-a părut a douăzecea oară în acea seară şi când am ajuns la uşă, am auzit voci bărbăteşti vorbind tare. Am recunoscut-o pe una ca fiind a lui Eric; se întorsese de la pub.

— Văd că voi doi aţi făcut cunoştinţă, am spus, deschizând uşa şi găsindu-i împreună, Eric cu o mână pe umărul lui Nolan, spunându-i despre întrecerea de la pub.

Am ştiut că Eric reuşise, după felul în care s-a întors spre mine, cu un zâmbet strengăresc pe faţă.

— Şi se pare că ai triumfat, am adăugat către Eric.

— Cu greu, a spus. E mult mai al naibii de greu decât pare.

— Haideţi jos, voi doi. Eric, lasă-i pe Nolan şi pe colega mea de apartament singuri. Trebuie să stea de vorbă.

Am coborât cu toţii pe treptele zgomotoase. Addison stătea acum în faţa uşii, pe palierul luminat doar de un bec agăţat de firul lui. L-am pus la curent pe Eric cu ceea ce se întâmpla, privind cu atenţie pentru a vedea reacţia pe care ar fi putut-o avea auzind că Nolan, la fel ca el însuşi, se întâlnea cu două femei în acelaşi timp.

— Crezi că o să se împace? a întrebat el, apoi a spus, înainte ca eu să pot răspunde: Tre' să mănânc ceva.

Mă pregăteam să-i spun că era nişte mâncare indiană în frigider pe care i-o puteam încălzi şi că n-ar trebui să rişte cu *korma* de pui pentru că eram convinsă că are nuci în ea, când Addison a revenit în apartament.

— Nu vă faceţi griji. O să vă lăsăm singuri. Mergem să bem ceva.

Nolan era în spatele ei şi mi-am dat seama după roşeaţa din jurul gurilor lor că se sărutaseră în coridor. Nu ştiu ce spusese el, dar avusese efect. Addison şi-a luat repede haina şi geanta şi au ieşit din nou afară în seara umedă. Brusc, mi-am dat seama că planul meu devenea iar funcţional dacă aşa voiam eu. Stomacul mi s-a strâns de nelinişte, dar ceea ce tocmai văzusem între Nolan şi Addison mi-a întărit hotărârea. Tipii ca Nolan şi Eric frâng inimi şi scapă mult prea des nepedepsiţi.

— Uite ce-i, Eric, am spus. Sunt frântă. Şi eu am băut prea mult şi Addison m-a terminat. Mă duc să mă culc. Ai nişte mâncare indiană în frigider, dacă vrei. Ţi-am luat *korma* de pui.

— Eşti o sfântă afurisită, a spus el şi mi-a dat un sărut umed pe un colţ de gură.

M-am dus în dormitor, am împins uşa ca să rămână întredeschisă, mi-am scos jeanşii şi puloverul şi mi-am tras pijamaua de lână care îmi ţinea cald în apartamentul nostru rece. Îl auzeam pe Eric scotocind prin bucătărie; a urmat zăngănitul vaselor, apoi bâzâitul cuptorului cu microunde murdar. Simţeam mirosul de *korma* – aroma de mirodenii şi lapte de cocos – pe măsură ce mâncarea începea să se încălzească. Stăteam pe marginea patului. Eram calmă, dar mintea mea era agitată, plină de diverse imagini. Îl vedeam pe Chet în poiană în amurg, legănându-se deasupra mea, fără să ştie că avea

să moară. Îl vedeam pe Eric ieşind din clădirea lui de birouri, aprinzând o ţigară, întâlnindu-se cu Faith. Îl vedeam pe Eric în noaptea când am făcut prima dată dragoste, cu ochii lui căprui-închis atât de aproape de ai mei.

Cuptorul s-a oprit din zumzăit şi l-am auzit pe Eric deschizând şi închizând uşa, apoi a urmat un moment de linişte. Am presupus că mânca repede, poate chiar în picioare.

După un minut, uşa dormitorului s-a deschis. Eric stătea acolo, cu cutia cu mâncare în mână, deja roşu la faţă. Iar în jurul ochilor începuse să se umfle.

— Sunt nuci înăuntru, a spus, arătând spre cutie.

A sunat ca şi cum ar fi vorbit cu gura plină de vată.

— Eşti sigur? Unde-i EpiPen-ul? l-am întrebat.

— Geantă.

A împuns aerul cu o mişcare disperată, arătând cu degetul către locul unde se afla geanta.

Am ridicat geanta din locul ei de pe podea şi am pus-o pe marginea patului. Eric a lăsat cutia pe biroul din camera mea şi s-a dus repede la geantă, împingându-mă deoparte. A scotocit prin buzunarul cu fermoar unde pusese seringile, apoi s-a întors către mine, cu panică în ochi, şi cu roşeaţa pielii mai intensă. Cu o mână se scărpina pe gât.

— Nu le-ai adus? l-am întrebat cu o voce care părea panicată.

— Da, a spus şi abia am deslușit ce-a spus.

Cuvântul suna ca şi cum venea de la o mare distanţă, strigătul unui om prins în capcană undeva în adâncurile pământului, într-o peşteră strâmtă şi umedă.

Eric a răsturnat conţinutul genţii pe pat şi a început să caute repede printre lucruri. S-a aşezat, cu trupul rigid, cu buzele strânse, în vreme ce încerca să tragă aer în plămâni. Am început să-l ajut să scotocească printre haine şi obiecte de toaletă, dar el m-a apucat de braţ şi a mimat vorbitul la telefon.

— Vrei să sun după ajutor? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap. Zona roşie din jurul gâtului se umflase într-un mod alarmant, ca o întindere de uscat pe o hartă topografică. Dar faţa îi rămăsese palidă, iar acum căpăta o nuanţă albăstruie. Am alergat în camera de alături, am luat telefonul şi am rămas aşa un moment, ascultând ce se întâmpla în dormitor. Am auzit un alt fermoar deschizându-se, apoi o buşitură uşoară. Am pus receptorul încet la locul lui, am numărat în gând până la zece, apoi m-am dus la uşă şi am aruncat o privire în dormitor. Eric era întins pe jos, cu o mână tot la gât, dar nu se mai scărpina. Mâna lui doar stătea acolo, nemişcată. L-am privit suficient de mult cât să îmi dau seama că nu respiră, apoi, ca să mă asigur, am mai aşteptat un minut, după care am traversat

camera şi i-am pus două degete pe gât ca să-i iau pulsul. Nu avea puls. M-am întors la telefon şi am format 999, le-am dat numele şi adresa mea, i-am spus femeii cu voce veselă de la celălalt capăt al firului că iubitul meu era în şoc anafilactic.

După ce am telefonat, m-am mişcat repede. Am luat din frigider cele câteva nuci cashew întregi înfăşurate în prosopul de hârtie şi am băgat câteva în *korma* de pui care rămăsese în castronul lui Eric (cald încă de la cuptorul cu microunde) şi câteva în cutia în care o cumpărasem. Apoi am aruncat în veceu prosopul, am tras apa şi m-am spălat pe mâini, în dormitor, Eric nu se mişcase. Am strecurat mâna sub saltea şi am scos punga de plastic în care se aflau cele două EpiPen-uri nefolosite. Lucrurile lui Eric era împrăştiate prin cameră. Am şters amprentele mele de pe pungă cu o şosetă, apoi am băgat punga într-un adidas de-al lui. Părea locul în care cineva ar fi putut ţine medicamentele de urgenţă. Eric n-ar fi făcut-o niciodată, dar nu avea să spună nimănui asta. Şi nu avea să spună nimănui că eu zisesem că nu erau nuci în *korma* de pui. Aveam să le spun paramedicilor că era beat şi că probabil se hotărâse să mănânce totuşi din pui, şi că eu eram în dormitor, şi că pe urmă n-am putut găsi EpiPen-urile. Am încercat să mă gândesc dacă mai era ceva ce trebuia făcut ca să aranjez scena. M-am gândit că ar putea da bine dacă îl apăsam pe Eric de câteva ori pe piept, ca să arate ca şi cum aş fi încercat să-l resuscitez. Oare un coroner ar putea să-şi dea seama de asta? Mă pregăteam să încep, când s-a auzit iar soneria.

Am alergat sus pe scări ca să le dau drumul paramedicilor.

•

Trei zile mai târziu, după ce familia lui Eric a fost anunţată şi s-au făcut toate aranjamentele ca să îi fie trimis trupul acasă, poliţistul care ajunsese după paramedici în acea seară de vineri a venit la uşa mea ca să-mi spună că nu va exista o anchetă.

Desigur, am fost încântată, dar şi surprinsă. Citisem atâtea cărţi poliţiste englezeşti, încât presupuneam că orice moarte uşor neobişnuită va conduce la o anchetă, una în care toate dovezile vor fi în sprijinul unei morţi accidentale şi tragice. Într-un fel, eram dezamăgită.

— OK, am spus, luându-mi o expresie nedumerită. Asta ce înseamnă?

— Înseamnă doar că în acest caz coronerul consideră moartea accidentală şi nu vede necesară o anchetă suplimentară. E decizia corectă, aş zice, deşi o anchetă oficială ar fi pus în discuţie Sticla şi Paharul şi întrecerea aia a lor. Poate că o să trec eu pe acolo şi o să stau de vorbă cu ei despre asta.

Poliţistul avea ochi blânzi şi o mustaţă care îi acoperea buza de sus. Până atunci îi spusesem de două ori toate faptele esenţiale. Cum Eric era beat şi

cum îi spusesem despre nucile din *korma* şi cum el a mâncat totuşi din ea, şi pe urmă nu şi-a mai adus aminte unde îşi pusese medicamentele.

— Mulţumesc foarte mult, am spus.

— Mda, cred că aş putea să trec pe la pub şi să mai vorbesc cu ei, a repetat.

A mai zăbovit o clipă în prag, apoi s-a întors şi a plecat. Îmi spusese numele lui, dar îl uitasem.

Consiliera mea de la Institutul Faunce m-a întrebat dacă voiam să mă întorc în America şi i-am spus că rămâneam în Londra. Că, dacă erau funeralii, probabil că o să mă întorc pentru ele acasă, dar că, în ciuda traumei, eram fericită în Londra şi în cadrul programului. Era adevărul – îmi plăcea grozav apartamentul de la subsol din Maida Vale, şi îmi plăcea grozav că Addison, de la incident, nu era aproape niciodată acolo. Niciodată nu mă văzusem ca o fată de oraş, preferând liniştea din Connecticut agitaţiei umane apăsătoare din New York, dar Londra rezidenţială era diferită. Era ceva liniştitor în şirurile lungi de case, în vegetaţia ei bogată, în freamătul ei politicos, anonim. Străzile din apropierea casei mele erau atât de liniştite, încât cântecul păsărilor era mai obişnuit decât zgomotul oamenilor. M-am bucurat când am aflat, prin e-mail, că familia Washburn hotărâse să ţină o înmormântare privată, în familie, şi că avea să fie în viitor o slujbă memorială mai mare. Am decis să iau parte la ea. În primul rând, ar fi părut ciudat dacă nu mă duceam, dar voiam şi să văd dacă apărea Faith, iar dacă venea, eram curioasă cum avea să se poarte cu mine. Încă mă mai întrebam dacă într-adevăr conspirase cu Eric să mă înşele în cursul verii sau dacă fusese şi ea o victimă a duplicităţii lui. Asta era ceva ce intenţionam să aflu.

La o lună şi jumătate după moartea lui Eric, am luat-o pe un alt drum de la metrou către apartamentul meu şi am trecut pe lângă Sticla şi Paharul. Era o seară rece şi întunecată, iar prin ferestrele pubului vedeam lumina blândă şi siluetele celor care veniseră să bea după muncă. Nu mai intrasem aici din ziua în care murise Eric. Am deschis uşa şi am pătruns în spaţiul aglomerat, plin de murmurele vocilor englezeşti. Am comandat o halbă de Guinness la bar şi m-am dus cu ea la peretele care explica regulile întrecerii de băut bere. Nimic nu se schimbase şi m-am întrebat dacă poliţistul prietenos chiar trecuse pe aici să stea de vorbă cu proprietarii pubului despre schimbarea întrecerii. Dacă a făcut-o, ei nu l-au ascultat. Lângă reguli era o tablă mare de lemn, plină cu plăcuţe gravate cu nume, numele în majoritate masculine ale celor care încheiaseră cu bine întrecerea. M-am uitat la coada listei. Eric Washburn era penultimul nume. Mai era şi un avizier acoperit cu fotografii Polaroid prinse cu piuneze. Toate instantaneele arătau la fel – bărbaţi palizi, cu ochi înceţoşaţi, ţinând în sus o halbă goală. În

colțul din dreapta sus am găsit poza lui Eric. Își ținea capul ușor dat pe spate și înclinat, iar ochii îi străluceau cu ceea ce recunoșteam a fi mândrie. Încă mai avea puțin bronz de vară și, cu capul dat pe spate, genele lui frumoase, ca de fată, se vedeau și mai bine. M-am gândit să iau eu fotografia, dar am decis să nu fac asta. Aici era locul ei. Un testament.

În vreme ce îmi terminam berea, m-am gândit că acum cariera mea de criminală se încheiase. Nu pentru că îmi pierdusem curajul, ci pentru că n-o să mai fie niciodată nevoie. N-o să mai îngădui niciodată nimănui să se mai apropie atât de mult de mine, să mă rănească așa cum a făcut-o Eric. Acum eram o femeie în toată firea. Supraviețuisem vulnerabilității copilăriei și pericolului primei iubiri. Mă simțeam ușurată să știu că n-o să mai fiu niciodată în acele situații, că de acum înainte eu o să fiu singura persoană responsabilă pentru propria mea fericire.

M-am întors în acea seară la apartamentul meu pustiu, mi-am pregătit o cină simplă, apoi m-am instalat în fotoliul meu preferat ca să citesc.

Înaintea mea se întindea o viață lungă și necomplicată.

15.

TED

M-am tras în spate în holul de la intrare, cu ochii la pistolul din mâna lui Brad.

— Ce dracu'? am spus și m-am uitat la fața lui.

Nu arăta bine, tenul lui, de obicei roșcovan, era acum cenușiu, iar mușchii gâtului încordați. Purta o geacă de blugi căptușită cu blană de oaie și pe frunte avea o peliculă de sudoare. Părea beat.

— Drăguț locșor ai aici, a spus și cuvintele au ieșit într-un ritm ciudat, ca și cum le repetase.

— Vrei să-ți arăt casa, Brad? Vrei ceva de băut?

Fruntea i s-a încruntat, ca și cum cuvintele mele îl nedumereau.

— Da, mult mai drăguț decât cocioaba aia nenorocită a mea, nu? Ăsta e locul unde trăiește un adevărat bărbat, nu?

În minte mi-a apărut o imagine. Seara în care eu și Brad am băut. Eu spunând ceva despre locul unde locuia Brad. O privire plină de ură în ochii lui. Și dintr-odată am știut că Brad era aici ca să mă omoare și, în loc să intru în panică, am devenit calm și rațional, iar mintea a început să-mi lucreze

intens. Ştiam că îl puteam convinge să renunţe. Ştiam că eram mai inteligent decât el.

— Serios, Brad, ce faci cu arma aia?

— Tu ce crezi că fac? a spus şi a ridicat-o, aţintind-o către capul meu.

Totul din cameră a dispărut, în afară de acea armă.

— Dumnezeule, Brad, gândeşte-te puţin.

M-am holbat la pistol, probabil acelaşi pe care îl văzusem în sertarul lui Brad din Kennewick. Un pistol cu dublă acţiune. Am văzut cum degetul mare al lui Brad alunecă pe percutor. Oare nu ştia că putea pur şi simplu să apese pe trăgaci? Trebuia să fac ceva, fie să atac, fie să fug. Eram la mai puţin de o jumătate de metru de el şi m-am trezit aruncându-mă înainte. Ultima dată când mă luptasem cu cineva fusese în clasa a treia şi pierdusem în faţa unui puşti pe nume Bruce din clasa întâi. Pur şi simplu l-am împins pe Brad cât de tare am putut, răsucindu-l astfel încât pistolul să-şi schimbe direcţia. A zburat în spate, lovindu-se cu capul de uşa de la intrare cu un pocnet puternic. Am crezut că poate şi-a pierdut cunoştinţa, dar a şuierat un cuvânt pe care nu l-am înţeles. M-am întors şi am fugit către scări. Când am pus piciorul pe prima treaptă, deja cu gândul la telefonul de pe primul palier, am auzit pocnetul sonor al pistolului lui Brad şi am simţit o pală puternică de aer în spate, ca şi cum glonţul m-ar fi ratat cu doar un centimetru. Am continuat în sus, sărind peste trepte. Când am ajuns în capul scărilor, l-am auzit pe Brad în spatele meu, am auzit bocancii lui de lucru pe primele trepte ale scării. Am întins mâna către telefon, aşezat pe o măsuţă de epocă, şi m-am împiedicat, căzând pe covor şi răsturnând masa cu telefon cu tot. Ceva cald mi se vărsase pe stomac şi am dus mâna acolo. Când am luat-o, am fost surprins să văd sânge şi, pentru o clipă, m-am întrebat de unde venea. Apoi Brad era în picioare deasupra mea, cu pistolul îndreptat înspre mine. Respira greu, un fir de salivă îi atârna de buza de jos.

— De ce? am spus, dar în aceeaşi clipă am ştiut.

Brad nu era un psihopat, decis să mă omoare pentru că spusesem ceva jignitor despre casa lui. Făcea asta din cauza soţiei mele. Şi în câteva momente, totul mi-a devenit clar. Miranda se folosea de Brad ca să scape de mine. Voia toţi banii pentru ea. De ce nu înţelesesem asta înainte? Am simţit o durere ascuţită în stomac şi m-am crispat, apoi aproape am izbucnit în râs.

Am ridicat privirea către Brad, cu faţa lui idioată şi pistolul care îi tremura în mână.

— Miranda n-o să fie niciodată cu tine, i-am spus.

— Nu ştii dracului nimic.

— Brad, se foloseşte de tine. Pe cine crezi că o să suspecteze poliţia? Ea e în Florida. Voi doi aveţi o aventură. Toată lumea ştie asta.

Am văzut îndoiala de pe chipul lui şi am simţit o rază de speranţă. Mi-am ţinut mâna pe rana din stomac. Sângele care pulsa printre degetele mele era cald şi gros.

— Te crezi aşa grozav, a spus.

— Brad, eşti idiot.

— Mai vedem noi, a spus şi a apăsat pe trăgaci.

PARTEA A DOUA

CASA PE JUMĂTATE TERMINATĂ

16.

LILY

— Hei, bună, i-am spus lui Ted Severson.

Stătea la bar în sala de aşteptare de la clasa business în Aeroportul Heathrow. Îl recunoscusem imediat, dar mă îndoiam că şi el mă recunoscuse. Ne văzurerăm o singură dată, cu vreo doi ani în urmă, când mă întâlnisem cu Faith Hobart într-o piaţă din South End.

— Acum sunt cunoscută cu numele de Miranda, îmi zisese atunci Faith.

— Ah.

— Chiar e numele meu. Faith e al doilea nume. Miranda Faith.

— Nu cred că ştiam asta. Aşadar, ţi-ai pierdut credinţa[35].

Ea a râs.

— Da, cred că ai putea spune asta. El e logodnicul meu, Ted.

Un bărbat frumos, oarecum rezervat, care se uita la o tavă de scrisori *vintage,* s-a întors şi a dat mâna cu mine. Avea palma uscată şi încleştarea puternică a celui care strângea multe mâini, dar, după câteva cuvinte despre cât se bucura să mă cunoască, s-a întors la loc către tavă. I-am spus lui Faith/Mirandei că mă întâlneam cu cineva şi trebuia să plec. Înainte să ne despărţim, ea a spus, pe un ton scăzut:

— A fost groaznic ce s-a întâmplat cu Eric. Îmi pare rău că nu am luat legătura cu tine pe urmă, dar tu erai în Londra, şi…

— Nu-i nimic, Faith, e-n regulă.

M-am îndepărtat. De multe ori mă gândisem ce s-ar putea întâmpla dacă m-aş întâlni din nou cu Faith. (Bănuiesc că acum ar trebui să-i spun Miranda.) Cum s-ar purta cu mine? Fusese surprinsă când aflase că Eric a murit în Londra când venise să mă vadă? Şi ea îl înşela? Dar, după ce am întâlnit-o în piaţă, după ce am văzut-o cu noul ei păr negru ca pana corbului

[35] Joc de cuvinte; în engleză, *Faith* este nume propriu, dar înseamnă şi „credinţă, încredere”.

şi cu botinele ei de cinci sute de dolari şi cu un logodnic neatent, am ştiut. Am ştiut că şi pe mine mă înşelase. Când era cu Eric în New York, ştia că el încă se mai vedea cu mine în weekenduri în Shepaug. A fost mai presus de orice o răzbunare pentru că ieşisem cu Eric? Era ea doar una dintre femeile alea care fură bărbaţii altor femei? Pentru o clipă, acolo, în South End, în Boston, am simţit din nou acea strângere dureroasă de inimă pe care o simţisem atunci când am ştiut cu siguranţă că Eric mă înşelase cu Miranda şi că viaţa mea nu mai avea să fie niciodată la fel.

Mi-am spus să nu-mi fac griji pentru asta şi nici nu-mi făceam în mod deosebit, dar, când l-am văzut pe Ted Severson la aeroport (Miranda şi el erau căsătoriţi acum, citisem anunţul în *The Globe*), am decis să vorbesc cu el.

— Hei, bună, am spus, dându-i şansa să mă recunoască, deşi mă îndoiam că are s-o facă.

A ridicat privirea, fără să aibă idee cine eram. Era vizibil beat, cu ochii roşii şi buza de jos căzută. Bea Martiniuri. Am comandat şi eu unul, deşi urăsc Martiniurile. Ne-am întors la Boston în acelaşi avion şi mi-a povestit totul despre viaţa lui tristă, despre cum Miranda îl înşela, despre furia şi resemnarea lui. Mi-a spus toate lucrurile astea pentru că era convins că n-o să mă mai vadă niciodată. Într-un alt moment, într-un alt loc, nu mi-ar fi spus niciodată tot ce mi-a spus. Mi-a spus chiar câtă ură simţea pentru soţia lui şi, în glumă, că voia să o omoare. M-am gândit că nu trebuie să mă bag în asta, dar am ştiut din momentul în care am început să vorbim că era prea târziu. Miranda apăruse din nou în drumul meu şi asta dintr-un motiv anume. Poate că era egoism, sau poate era dreptate, sau poate era ceva cu totul diferit, dar în cursul următoarelor săptămâni l-am convins pe Ted Severson să o omoare pe Miranda, cât şi pe Brad Daggett, iubitul ei. Nu a fost greu. Şi exact atunci când planul urma să fie pus în aplicare, am luat într-o dimineaţă *Sunday Globe* de pe veranda mea şi, în timp ce-mi beam cafeaua la masa din bucătărie, am văzut o poză a lui Ted, un pătrăţel pixelat în capul unui articol din secţiunea metropolitană a ziarului.

Am citit textul care o însoţea, cu ceaşca de cafea rămasă în aer, la jumătatea drumului spre gură.

REZIDENT DIN SOUTH END
ÎMPUŞCAT ÎN PROPRIA CASĂ

„Boston – Poliţia investighează omorârea unui rezident din zona Worcester Square, South End, în seara zilei de vineri.

Poliția a răspuns unui apel privind o serie de împușcături la 6:22 seara. Conform detectivului Henry Kimball de la Poliția din Boston, Ted Severson, 38 de ani, victima asasinatului, a fost găsit pe palierul de la etajul întâi al casei sale și a fost declarat mort la fața locului.

«Investigăm în paralel o spargere petrecută vineri seara în aceeași clădire în care a avut loc crima», a spus Kimball. «Încă nu știm dacă cele două au legătură, dar solicităm ca oricine ar avea vreo informație să ne ajute.»

Ted Severson, președinte al Severson Inc., o firmă de consultanță, a lăsat în urmă o soție, Miranda Severson, născută Hobart, care se afla în Florida la momentul împușcării lui.

Potrivit unei vecine, Joy Robinson, Ted și Miranda Severson «erau un cuplu tânăr și frumos. Arătau ca niște oameni pe care îi vezi la televizor. Nu-mi vine să cred că li s-a întâmplat așa ceva. Și în cartierul ăsta.»

Oricine are vreo informație privind cazul de omucidere sau cel de spargere poate suna la numărul de telefon Crime Stoppers al Poliției din Boston".

Am pus cafeaua jos și am citit din nou povestea. Am simțit cum mă trec fiorii. Nu îmi trecuse prin cap că, în vreme ce eu și Ted plănuiam cum să fie omorâtă Miranda, și ea putea face același lucru cu Brad. *Trebuia* să fie Miranda, cu ajutorul lui Brad. Nu avea cum să fie un jaf oarecare transformat în crimă. Era prea perfect că Miranda fusese plecată din oraș în Florida, cu un alibi solid. Probabil că Brad venise din Maine și îl împușcase pe Ted. Poate că spărsese vreo casă din apropiere ca să tulbure apele. Sau poate că nu. Oricum ar fi, Miranda se descotorosise de Ted și toți banii lui ajungeau la ea.

M-am gândit la Ted. Fusese găsit împușcat pe palierul de la etajul casei lui. Probabil că îl lăsase pe Brad să intre în casă, apoi încercase să fugă. Probabil că știuse că avea să moară și probabil că știuse că Miranda pusese totul la cale. Am simțit un nod în gât și ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar nu am plâns. Începusem să țin la Ted. Când am vorbit în avion, îl văzusem doar ca pe o cale de a afla mai multe despre inamica mea din colegiu. Miranda Faith Hobart era un fir răzleț din textura propriei mele povești și îmi spusesem că, deși îmi făcuse rău furându-mi iubitul, nu eram deloc convinsă că era cu adevărat o persoană imorală. Dar, după ce am stat de vorbă cu Ted în avion și am auzit povestea trădării ei, știam că nu putea fi așa. Era putredă până-n măduva oaselor.

Şi poate că mă incita să am din nou o pradă. Trebuie să recunosc asta. Crima era o dorinţă pe care nu mi-o mai satisfăcusem de mulţi ani.

Dar Ted ajunsese să-mi placă. De fapt, chiar mai mult de-atât. Când ne-am sărutat în cimitirul din Concord, am fost surprinsă de propria mea reacţie, de cât de mult am simţit dintr-un sărut. Mi-am spus – aşa cum îmi spuneam întotdeauna când începeam o relaţie cu un bărbat – că dragostea nu era niciodată o opţiune. Ştiam că nu puteam să mai trec vreodată prin asta. Dar îmi plăcea mult de Ted. Era frumos şi totuşi cumva stângaci, ca şi cum de fapt nu reuşise să se obişnuiască deloc cu norocul lui. Era unul dintre acei bărbaţi care deţin lumea, dar nu o ştiu. Îmi dădeam seama cum de îi plăcuse Miranda. Nu numai că era cea mai sexy femeie din orice încăpere în care se afla, dar era şi incredibil de relaxată şi încrezătoare în sine. Probabil că asta îl atrăsese. Dar dincolo de intensitatea sărutului nostru – frunzele galbene din jurul nostru, mâna lui pe puloverul meu ceea ce simţisem de fapt cu Ted a fost senzaţia neobişnuită de a putea fi eu însămi cu el, de a putea împărţi secrete cu o altă fiinţă umană. El îmi împărtăşea cele mai adânci gânduri ale sale, dorinţa lui de a-şi omorî soţia, şi, într-o bună zi, mi-am spus eu, poate că o să reuşesc să-i povestesc despre trecutul meu.

Dar acum Ted nu mai era. Şi singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de tare voiam să-l văd din nou şi cum asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Am intrat online să văd dacă puteam găsi ceva mai multe despre ce se întâmplase vineri seara. Nu era nimic, doar câteva articole care repetau informaţia din *Globe.* M-am gândit mai bine la crimă şi la felul în care o plănuise Miranda. Trebuia să fie Brad cel care apăsase pe trăgaci. Exista şi posibilitatea să fie o a treia persoană implicată, dar mă îndoiam. Aşadar, cum o făcuseră? Miranda pleacă din oraş şi se asigură că Ted o să fie singur acasă în acea seară de vineri. Brad vine cu maşina din Maine. Mai întâi, sparge o casă din apropiere şi o jefuieşte. Probabil un vecin despre care Miranda are informaţii. Trebuie să ştie că vecinul e plecat şi că nu are un sistem de alarmă. Asta ar fi destul de uşor. După spargere, Brad se duce probabil acasă la Ted şi bate la uşă. Ted îi dă drumul înăuntru, şi pe urmă tot ce are de făcut Brad e să îl împuşte. Avea să arate ca un jaf sfârşit prost. Apoi Brad se întoarce în Maine.

M-am întrebat care era alibiul lui Brad. Trebuia să aibă unul, dar cum putea avea dacă a venit cu maşina din sudul statului Maine până în Boston şi înapoi şi a comis două infracţiuni? Asta lua cel puţin trei ore, probabil chiar mai mult, deoarece trebuia să păstreze limita legală pe autostradă. Poate că Miranda se baza pe faptul că absolut nimeni nu ştia despre ea şi constructorul ei. Dar putea fi aşa? Ted aflase. Şi altcineva din oraş probabil

că ştia. Oamenii lui? Barmanița de la Kennewick Inn? Părea imposibil ca ei să fi reuşit să păstreze secretul absolut.

Desigur, eu ştiam. Asta mă punea într-o situaţie unică – deţineam toate aceste informaţii de la Ted Severson şi nimeni din lumea asta nu ştia nici măcar că noi ne cunoscuserăm. Aş putea să mă duc la poliţie, desigur, şi să le spun totul, fără măcar să menţionez că şi Ted plănuise să-şi omoare soţia. Dar nu aveam de gând să fac asta. Exista riscul ca poliţia să facă varză punerea sub acuzare şi Miranda să scape. Şi, chiar dacă era arestată şi condamnată, avea să devină o vedetă naţională. Parcă o şi vedeam – o femeie care arăta ca ea şi care îşi convinsese iubitul să-i omoare soţul. Avea să tot apară la televizor mulţi ani de-acum încolo.

Miranda merita să fie pedepsită, acum mai mult ca oricând.

I-am trimis un SMS prietenei mele Kathy, în care îi spuneam că nu mă simt bine şi contramandam planul nostru de a merge la un film în acea după-amiază. Apoi i-am trimis un e-mail şefului meu de la Colegiul Winslow, ca să-l anunţ că mă păştea o răceală şi aveam de gând să-mi iau liber a doua zi. Şeful meu era îngrozit de microbi şi întotdeauna acorda bucuros zile libere pe caz de boală.

Aveam multă treabă şi primul pas era să fac o vizită în Kennewick şi să-l cunosc pe Brad Daggett. Ştiam că trebuia să mă mişc repede, pentru că era posibil ca poliţia deja să se apropie de el, iar eu trebuia să ajung acolo înaintea ei.

17.

MIRANDA

De-abia trecuse de zece dimineaţa şi simţeam băutura în răsuflarea lui. La rădăcina părului se vedeau broboane de sudoare, iar pielea de sub ochi era umflată şi părea vineţie.

— Eşti singur aici?

— Dap, a spus Brad.

Stăteam amândoi pe aleea cu pietriş a casei pe jumătate terminată din Maine. Era duminică. Brad îl omorâse pe bărbatul meu vineri seara şi ştiam, doar uitându-mă la el, că îi judecasem greşit capacităţile. Părea nervos, ochii îi străluceau prea tare.

— A mers OK, am spus. Poliția crede că e un jaf care a ieșit prost. Exact cum am plănuit.

— Dap, a zis el din nou.

— Cum te simți? Pari bolnav.

— Nu mă simt prea bine. A fost mai greu decât am crezut că o să fie.

— Iubitule, îmi pare rău, am spus. O să-ți treacă în curând, crede-mă. O să ne căsătorim. O să fii bogat. Crede-mă, o să-ți treacă în curând.

— Dap, știu asta.

— Atunci trebuie să te aduni. Dacă vine poliția să stea de vorbă cu tine, nu poți să arăți ca un zombi. OK? Gata, a trecut. Ted e mort și nu mai avem cum să dăm înapoi.

O mașină a trecut pe lângă noi pe Micmac Road și Brad a întors capul să se uite la ea. Eu m-am uitat la Brad. Era o dimineață rece și răsuflarea lui se condensa în aer. S-a întors spre mine.

— Nu știu dacă ar trebui să ne întâlnim așa aici, a spus și a scos o țigară din pachetul cartonat de Marlboro Red aflat în buzunarul din față al jachetei lui.

A aprins-o cu un chibrit, ținându-și mâinile căuș, deși nu era vânt.

— Ești constructorul angajat de mine. Soțul meu tocmai a fost omorât și trebuia să-ți spun să întrerupi lucrul pentru câteva zile, doar cât îmi dau seama ce e de făcut. Nu e nicio problemă. Sunt în drum spre mama mea. Nimeni nu știe despre noi. Nimeni. Trebuie să te aduni, Brad.

— Știu. O să mă adun. Doar că… Tu n-ai fost acolo. Părea speriat.

— Bineînțeles că părea speriat, iubitule.

— Și mai e ceva.

— Ce?

— Cred că știa despre noi.

— Ce vrei să spui?

— A zis niște chestii. A zis că n-o să fii niciodată cu mine și că te folosești de mine.

— Probabil că a pus lucrurile cap la cap. Cum te-a văzut intrând cu pistolul, s-a prins că tu și cu mine suntem împreună. Nu avea cum să fi știut de noi înainte.

— Eu cred că știa. Nu arăta surprins. S-a purtat ca și cum știuse tot timpul.

M-am gândit o clipă, întrebându-mă dacă era posibil, dar am decis că nu era.

— Cum ar fi putut să știe? i-am spus lui Brad.

— Drace, nu știu, Miranda, dar îți spun eu că știa.

Vocea îi era ascuţită şi mâna cu ţigara se mişca în sus şi-n jos în vreme ce vorbea.

— Şşş. E OK. Poate că ştia despre noi, dar acum e mort, aşa că nu contează, OK?

— Ar fi putut să spună cuiva.

— Cui să-i spună? Îl cunosc eu. Nu are prieteni apropiaţi. Poate că doar ne bănuia, dar nu i-ar fi spus nimic nimănui. Crede-mă.

— OK.

A tras lacom şi lung din ţigară.

— Iubitule, ascultă-mă. Trebuie să fii pregătit cu povestea ta. Tu eşti constructor şi lucrai pentru Ted şi pentru mine. Ted nu era niciodată pe aici, dar eu da. Păream puţin cam plictisită, îmi băgăm nasul în fiecare detaliu, dar în afară de asta eram în regulă. Nu m-am dat niciodată la tine. Tu nu te-ai dat niciodată la mine. De ce să strici aşa o afacere bănoasă? Tipii erau putrezi de bogaţi. Habar n-ai cine ar fi putut să-l omoare pe Ted. Habar n-ai dacă Ted şi cu mine eram fericiţi. Păream fericiţi când ne-ai văzut împreună, dar, sincer, nu erai prea atent la asta. Asta-i tot. Asta-i tot ce ştii.

— OK.

— Repetă-mi-o.

— Dumnezeule, Miranda, am priceput.

— OK. Acum spune-mi despre seara cu Polly. Cum a mers?

— Grozav. Am mâncat de prânz la Cooley's, am băut întruna şi am plecat pe la trei. Ne-am dus la mine. Era beată şi şi-a pierdut cunoştinţa înainte să plec.

— I-ai tras-o?

— Dumnezeule, Miranda!

— Nu întreb pentru mine. Nu-mi pasă. Probabil că e mai bine dacă i-ai tras-o, în caz că cineva o întreabă despre povestea asta.

— De ce s-o întrebe? Parcă ai spus că…

— N-o s-o întrebe nimeni, dar mă asigur doar. Ea e alibiul tău. Vreau să ştiu ce-o să spună în caz că, prin absurd, poliţia îţi verifică alibiul.

— O să fie bine. O să spună probabil că sunt iubitul ei şi că am băut ceva şi pe urmă am făcut sex acasă la mine. O să spună că am fost acolo toată noaptea. N-o să spună că a leşinat. O cunosc eu.

— Mai era acolo când te-ai întors?

— Dap, nici nu se mişcase.

— Ai trezit-o tu?

— Dap, am făcut exact cum ai spus. Am trezit-o. Era vreo zece, şi am dus-o la maşina ei.

O altă mașină a trecut pe Micmac și Brad a urmărit-o și pe asta. Își aruncase țigara și cu mâna liberă se trăgea ușor de unul din favoriți.

— OK, am spus. O să plec acum. Spune-i echipei să-și ia două zile libere, OK, până hotărăsc ce fac. O să te sun, dar numai ca să vorbim de muncă, OK?

— Dap, știu.

— N-o să se întâmple nimic rău, Brad, zău. Nici nu cred că poliția o să vrea vreodată să stea de vorbă cu tine.

— Știu.

Am făcut un pas în față, aruncând o privire către drum ca să mă asigur că e pustiu, apoi am luat mâna mare și noduroasă a lui Brad și am tras-o în jos, în partea din față a pantalonilor de sport pe care îi purtam. Nu aveam chiloți pe mine și vineri, în cele câteva ore cât am fost în Miami, mă dusesem cu prietenele mele la un spa și îndurasem o epilare braziliană. Am împins degetele lui Brad adânc între picioarele mele.

— Și când se termină totul, am șoptit, tu și cu mine o să ne luăm o vacanță lungă pe o insulă tropicală unde nu ne cunoaște nimeni și o să ți-o trag până n-o să mai știi de tine.

— OK. Dumnezeule, a spus el, trăgându-și mâna și făcând un pas în spate. O să ne vadă cineva.

— Îți faci prea multe griji, am spus. Asta e problema ta.

— OK, a repetat el și și-a scos altă țigară din pachet.

S-a uitat înapoi la camioneta lui, gândindu-se probabil la sticla pe care o ținea acolo în torpedou.

— Tre' să plec, iubitule, am spus și m-am urcat în mașină. Fii calm, OK?

El a încuviințat din cap, iar eu am întors și am ieșit de pe alee. Brad fusese o mare greșeală. Asta era foarte clar, și tot ce puteam face era să sper că poliția își va limita investigația la Boston și nu-l va lua niciodată la întrebări.

Am intrat din nou pe I-95 și m-am instalat confortabil pentru lungul drum către Orono. După ce m-am măritat cu Ted, încercasem să o conving pe mama să se mute mai aproape de Boston, dar ea a insistat să rămână în Maine. I-am dat niște bani și până la urmă și-a cumpărat în oraș o casă de vreo 150 de metri pătrați, de care s-a îndrăgostit datorită unui frigider de inox și a blaturilor de granit, i-am spus că a avea o casă drăguță în Orono era ca și cum ar fi fost proprietara a jumătate dintr-un loc de parcare în Boston, dar tot n-a vrut să se mute. Cred că motivul pentru care voia să rămână în Maine era să le facă în ciudă prietenelor ei cu noua ei avere. Alături de apartament, primise și o nouă garderobă și un Mercedes.

— I-ai spus tatălui tău că acum conduc un Mercedes? Știi, am avut și noi unul, vreo cinci minute, mi-a zis după ce își cumpărase mașina.

— Tatii nu-i pasă ce mașină conduci tu, mamă.

— Crezi că pentru că e un soi de intelectual nu-i pasă ce mașină conduce cineva.

— Nu, nu-i pasă doar ce mașină conduci tu, mamă.

Asta fusese cu câteva săptămâni în urmă. Nu mai vorbiserăm de atunci până ieri, când am sunat-o ca să-i spun că Ted, ginerele ei, fusese omorât într-o încercare de jaf. I-am spus că veneam să stau la ea câteva zile, că nu voiam să rămân în Boston.

— Sigur că nu vrei, Faith.

Mama continua să-mi spună Faith, al doilea nume al meu și cel pe care îl folosisem de la vârsta de șase ani până la sfârșitul colegiului. Insistasem să-l schimb în clasa întâi, când mai era o altă fată numită Miranda. Când i-am spus mamei că reveneam la Miranda, refuzase.

— De-abia m-am obișnuit cu el, Faithy, și nu mă mai schimb.

Mi-am dat seama că detectivul Kimball nu a fost foarte încântat când i-am spus că mă duceam în Maine ca să stau cu mama mea.

— Putem să vă luăm o cameră la hotel aici, în oraș, spusese. Mama dumneavoastră ar putea veni aici.

— E așa de important să rămân în Boston?

— Ar fi bine să vă avem aici ca să răspundeți la orice întrebare ar putea apărea.

Detectivul Henry Kimball vorbea cu o voce joasă și părea mult prea agitat ca să fi ajuns să aibă vreo poziție notabilă în departamentul de poliție. Avea păr castaniu puțin cam lung și ochi căprui. Purta o haină de tweed și jeanși. M-am gândit că arăta ca unul din sufletele alea pierdute care lucrau la revista literară a colegiului și m-am întrebat cât de repede l-aș putea face să se îndrăgostească de mine. Al dracului de repede, mi-am zis.

— Mă duc doar până în Maine. Aveți numărul meu de telefon. Nu pot să stau… acum nu pot să stau în casa mea. Înțelegeți…

— Sigur, înțeleg, doamnă Severson. Pe deplin. Bun, atunci, ținem legătura. O să vă sun imediat ce apare ceva nou în investigație.

Avusesem această discuție după ce identificasem trupul lui Ted. Am luat un taxi de la secția de poliție până acasă și mi-am pus niște lucruri într-o geantă. Brad se gândise că dacă plecam așa de curând în Maine avea să pară suspect, dar eu eram convinsă că avea să pară complet normal.

După ce mi-am pierdut soțul, avea să fie logic că voiam să fiu cu mama mea. Asta dacă nu cumva îmi cunoșteai mama. Dar drumul către Maine îmi dădea ocazia să mă opresc în Kennewick ca să văd ce face Brad și să aflu dacă trebuia să-mi fac griji pentru starea lui de spirit. Și, așa cum s-a dovedit, în mod clar trebuia să-mi fac griji.

După ce am trecut de Portland, staţiile decente de radio au început să se piardă, aşa că am pus unul din CD-urile cu mixuri pe care mi le făcuse Ted. A început cu un cântec despre care el susţinea că fusese la petrecerea la care ne cunoscuserăm. „Mansard Roof" cu Vampire Weekend. Nu-mi aminteam cântecul de la acea petrecere, dar îmi plăcea, aşa că am cântat şi eu. Când m-am căsătorit cu Ted, nu plănuisem să-l omor. Nu-l iubeam, dar îmi plăcea destul de mult. Şi era generos. Mă lăsa să-i cheltuiesc banii fără să se plângă. Nu că avea de fapt de ce să se plângă; din câte îmi dădeam eu seama, banii nu aveau să se termine niciodată. Apoi, într-o bună dimineaţă, m-am trezit în Boston, cu soarele intrând pe fereastra dormitorului. M-am uitat la Ted, încă dormind adânc, cu faţa purtând urmele feţei de pernă. Am studiat un petic mic de barbă neagră de sub bărbie pe care probabil îl ratase când se bărbierise în ziua precedentă. Sforăia uşor, dar fiecare răsuflare tremurată începea cu un uşor sughiţ nazal, ca şi cum răsuflarea i se oprea în pragul a ceva. Era enervant să-l ascult şi mi-am dat seama că aveam să-mi petrec tot restul vieţii trezindu-mă şi privind aceeaşi faţă, care devenea din ce în ce mai bătrână şi sforăia din ce în ce mai mult. Asta era suficient de rău, dar mai ştiam şi că imediat ce se trezea, Ted avea să se uite spre mine şi chipul lui avea să arate atât de încântat şi o să zică ceva gen „Hei, frumoaso". Ăsta era cel mai rău lucru. Şi eu va trebui să zâmbesc, când tot ce voiam era să-i şterg zâmbetul ăla idiot de pe faţă. Ted s-a mişcat puţin şi am ştiut că urma să se trezească. Pe cât de tăcut am putut, am dat deoparte pilota şi mi-am coborât picioarele peste marginea patului. Dar n-am fost suficient de rapidă. Ted s-a trezit şi şi-a trecut un deget peste spatele meu, spunând cu o voce adormită, răguşită de somn: „Unde te duci, sexy?" Şi, în acea clipă, am ştiut că nu puteam face asta. Voiam banii, dar nu-mi puteam petrece toată viaţa cu Ted. Nici măcar lângă el. Tocmai începuserăm să săpăm fundaţia la casa din Kennewick. M-am gândit la Brad Daggett, constructorul nostru, şi m-am întrebat dacă ar putea fi bun şi la altceva în afară de construcţia de case.

Când am ajuns la periferia oraşului Bangor, pusesem CD-ul de două ori, dar am continuat să-l ascult. Am ieşit din I-95, am trecut pe lângă turnul de apă Thomas Hill şi am intrat pe Kenduskeag Avenue, care m-a dus direct în oraş. Era o vreme mohorâtă, frunzele copacilor se îngălbeniseră deja şi căzuseră. Cele mai multe fuseseră strânse în saci sau adunate pentru a deveni muici, şi oraşul îşi redobândise paleta obişnuită de culori, şindrilă şi cărămidă, de la clădirile scunde de sub un cer jos şi cenuşiu.

Am intrat pe State Street, ocolind râul Penobscot şi îndreptându-mă spre nord, către Orono. La vreo cinci sute de metri de apartamentul mamei mele, telefonul a sunat. Am închis radioul şi am răspuns.

— Doamnă Severson, sunt detectivul Kimball.

— Bună ziua, am spus şi, chiar dacă putea să fi sunat pentru orice, inima mi s-a oprit pentru o clipă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar avem o întrebare. Ştiţi cumva ce a făcut soţul dumneavoastră în ziua… vineri, în cursul zilei?

— Ăăă. Din câte ştiu, a fost acasă toată ziua. Am vorbit dimineaţa, înainte să plec spre Florida. Mi-a spus că are de lucru şi în acea seară avea de gând să mănânce singur acasă. Voia să-şi facă nişte miel. I-am trimis un SMS să-i aduc aminte să-l scoată din congelator.

Mi-am forţat vocea să tremure puţin.

— A-ha. Soţul dumneavoastră cunoştea pe cineva în Winslow, Massachusetts?

Am încetinit, uitându-mă după casa mamei mele.

— Winslow. Nu cred. De ce?

— Am găsit în maşina lui o amendă pentru parcare ilegală în Winslow. Era de la ora 14:33 în vinerea în care soţul dumneavoastră a murit. Eram doar curioşi dacă ştiţi de ce s-a dus acolo.

Am zărit aleea din faţa casei mamei, Mercedesul coupé de un alb strălucitor, şi am oprit lângă el.

— Habar n-am. Dar unde e Winslow? Acolo e colegiul, nu?

— Da. Avea soţul dumneavoastră vreun client acolo?

— E posibil. Habar n-am. De ce? Credeţi că are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat?

— Nu, nu. Doar urmărim orice indiciu. Deci, din câte ştiţi, soţul dumneavoastră nu s-a întâlnit cu nimeni cunoscut în ziua de vineri.

— Din câte ştiu, nu, dar nu am fost acolo…

— Bineînţeles. Mulţumesc foarte mult, doamnă Severson. Dacă vă vine altceva în minte, sau vă aduceţi aminte de cineva din Winslow pe care soţul dumneavoastră l-ar fi putut cunoaşte, vă rog să mă sunaţi. Aveţi numărul meu?

— Tocmai m-aţi sunat. Deci îl am.

— Corect, mulţumesc.

Am rămas o vreme în maşină, deşi am zărit silueta întunecată a mamei mele uitându-se afară pe fereastra livingului ei de la etaj. Eram puţin îngrijorată că poliţia socotea necesar să cerceteze unde se aflase Ted în ziua în care fusese omorât. Mă bazam pe faptul că aveau să presupună pur şi simplu că Ted se luptase cu un hoţ. Am tras adânc aer în piept, m-am gândit pentru o clipă dacă mama mai fuma şi dacă erau ţigări în casă, apoi m-am liniştit singură. Bineînţeles că voiau să ştie unde se dusese Ted în acea zi. Asta era procedura. Dar de ce se dusese în Winslow şi de ce mie nu îmi spusese nimic despre asta? Nu minţisem când i-am spus detectivului că, din

câte ştiam eu, Ted nu cunoştea pe nimeni în Winslow. Dar numele oraşului îmi spunea vag ceva şi nu-mi puteam aduce aminte ce. Cineva cunoscut locuia acolo acum, sau poate confundam Winslow cu Winchester. Şi de ce să se ducă Ted în Winslow? Era posibil să fi avut şi el secrete? Acum mai aveam ceva pentru care să-mi fac griji, pe lângă faptul că Brad avea să cedeze nervos. Întotdeauna mi se întâmpla asta.

Am ieşit în aerul rece din Orono. Frunze moarte erau împinse de vânt pe alee. Mi-am luat geanta de pe bancheta din spate a Mini-ului şi m-am îndreptat către uşa de la intrare a casei mamei mele.

18.

LILY

Tot drumul de la Winslow la Kennewick m-am gândit la ce îi făcuse Miranda lui Ted. El era un inocent. Chiar dacă plănuise moartea Mirandei şi a lui Brad, eu ştiam, în adâncul sufletului meu, că el nu era un criminal din fire, nu era un adevărat prădător. Iar acum îmi dădeam seama că el fusese tot timpul prada. M-am întrebat dacă în subconştient simţise că Miranda voia să-i facă rău. Oare de aceea dorea să o omoare pe Miranda – pentru că o simţea pe urmele lui, la fel cum un şoarece simte prezenţa unei pisici, la pândă şi nemişcată în iarba înaltă?

Ziua era rece şi cenuşie, dar lăsasem geamul puţin deschis şi, când am ieşit în sensul giratoriu de la nord de Portsmouth, am simţit mirosul sărat al mării. Nu cunoşteam prea bine Maine-ul. De când locuiam în Massachusetts, vizitasem de câteva ori Cape Cod, stând în Wellfleet în casa unei colege de serviciu şi prietene, dar fusesem la nord de statul meu doar în câteva ocazii. Am intrat pe Route 1 şi am trecut prin Kittery, tărâmul magazinelor de reduceri, şi am zărit Trading Post, locul de unde şi-a cumpărat Ted binoclul cu care a spionat-o pe Miranda. Mi l-am imaginat chiar pe drumul acesta, acum doar câteva săptămâni; îmi puteam închipui cum trebuie să se fi simţit, acea senzaţie cumplită de gol în stomac pe care o ai atunci când ai fost trădat de cineva pe care îl iubeşti.

Odată ce am trecut de magazine, priveliştea de pe şosea s-a lărgit, şi am zărit când şi când zonele băltoase de lângă ţărm şi, în depărtare, Atlanticul, aproape de aceeaşi nuanţă cenuşie ca şi cerul jos, placid.

Mi-a luat ceva vreme să găsesc Kennewick Inn. Am ieşit de pe Route 1 la Kennewick Beach, apoi a trebuit să mă întorc spre sud către Kennewick Harbor. Am trecut pe lângă câteva grupuri de căsuţe de închiriat albite de sare şi m-am întrebat care îi aparţineau lui Brad şi familiei sale. Am trecut şi pe lângă Cooley's, cu firma sa de neon stinsă în acele prime ore ale după-amiezii de duminică. O camionetă zăcea în parcarea ei şi m-am întrebat dacă Brad era deja acolo. Dincolo de Kennewick Beach, Micmac Road şerpuia printre nişte proprietăţi scumpe. Am căutat cu privirea casa pe care Ted şi Miranda o construiau şi am zărit-o aproape imediat – o monstruozitate bej căţărată departe pe un promontoriu, cu oceanul întunecat întinzându-se în spatele ei. În faţa casei erau două mari containere de gunoi, dar nu se vedea niciun vehicul.

Am mers înainte până am ajuns la han şi am oprit pe aleea de pietriş aproape goală. Sub firma de lemn a hanului, cu litere bogat ornamentate, atârna o pancartă pe care scria CAMERE LIBERE. Ştiam că trebuiau să fie. Era o duminică de octombrie şi la vremea asta a anului turiştii se îndreaptă spre munte ca să se uite la frunze, lăsând ţărmul mării celor ce locuiesc aici permanent.

Am studiat Kennewick Inn. Era o clădire cu structură de lemn, ridicată chiar la drum, cu o anexă mare în spatele ei, proiectată să pară la fel de veche precum clădirea originală. Toată lemnăria exterioară fusese recent vopsită în alb şi chiar şi în lumina cenuşie a zilei părea să strălucească, promiţând lux şi confort. Nu ştiam dacă era înţelept să iau o cameră; exista o vagă posibilitate ca Miranda să stea şi ea aici. Şi totuşi, era puţin probabil – soţul ei tocmai fusese omorât şi am presupus că era în Boston, ocupându-se de afacerea lor. Dar nu puteam fi sigură. O întâlnire cu ea nu ar fi fost cel mai rău lucru posibil. Nu exista niciun motiv ca ea să suspecteze că aveam cumva de-a face cu soţul ei. Nu exista absolut nicio legătură între noi. Şi totuşi ar fi putut să o pună în gardă, iar ca planul meu să funcţioneze, aveam nevoie să fie relaxată.

Am decis să rămân. Adevărul era că voiam să arunc o privire la locul unde Miranda trăise cea mai mare parte a anului trecut. Oamenii trebuiau să o ştie aici. Ar putea exista bârfe. Şi toate ar fi în avantajul meu.

M-am îndreptat de la maşină spre recepţie, în aerul tare care mirosea a fum. Un muncitor într-o salopetă pătată cu vopsea tocmai ieşea pe uşa laterală a hanului când am ajuns eu acolo şi a ţinut uşa pentru mine, ca să intru cu geanta. Am mers pe scândurile mari şi inegale ale podelei către recepţia unde nu era nimeni. Am aşteptat un minut, apoi am apăsat pe sonerie. Dintr-un birou alăturat a apărut un bărbat cu părul cărunt şi o mustaţă pe oală. Pe ecusonul lui scria John Corning, administrator.

— Plecaţi?

— Vin, de fapt. Dacă e vreo cameră. Nu am rezervare.

A durat vreo cincisprezece minute ca John să-mi descrie câteva camere disponibile. Am ales una în partea veche a hanului. Am fost avertizată că tavanul e scund, dar că am o privelişte frumoasă a oceanului.

— În vizită doar? a întrebat John.

— Aveam câteva zile libere şi, cum n-am fost niciodată aici, m-am gândit să mă răsfăţ puţin.

— Păi, ai ales locul perfect. Există servicii de spa aici, dar sunt doar cu rezervare. Trebuie să suni înainte. Restaurantul e închis în seara asta, dar taverna Livery e deschisă jos, la subsol, şi mâncarea e la fel de bună, dacă mă întrebi pe mine. Încearcă sandvişul cu homar. Şi pot să-ţi recomand cu plăcere restaurantele din preajmă. Vrei să te conducă cineva în camera ta?

I-am spus că nu voiam şi am urcat la etaj pe scările înguste. Priveliştea din camera mea era o felie îngustă de ocean dincolo de un pâlc des de copaci pe faleza de peste drum, dar camera era drăguţă, cu pereţi albastru-închis, mobilă în stil shaker şi un pat cu baldachin cu o cuvertură roşu cu alb şi albastru pe el. Bineînţeles, m-am întrebat dacă asta era una din camerele în care stătuseră Ted şi Miranda. Oare dormiseră împreună în patul ăsta?

Mi-am despachetat lucrurile. Îi spusesem lui John de la recepţie că o să stau două nopţi, dar îmi adusesem haine pentru mai mult de-atât. O să văd la momentul respectiv. Era prea cald în cameră, caloriferul păcănea şi şuiera, aşa că am deschis fereastra şi am rămas acolo, în vreme ce aerul rece se revărsa peste mine. Norii joşi începeau să se subţieze pe măsură ce după-amiaza se scurgea şi vedeam cum se lungea umbra hanului peste drum. Avea să se întunece în mai puţin de o oră. Avusesem de gând să mă plimb pe cărarea de pe faleză, dar am decis că o puteam face a doua zi. Am lăsat fereastra crăpată şi m-am întins pe patul moale. Tavanul era străbătut de grinzi întunecate şi mi-am imaginat-o pe Miranda în camera asta privind acelaşi tavan. Mi-am imaginat-o singură, goală sub cearşaf, gândindu-se la cei doi bărbaţi din viaţa ei – soţul şi amantul – şi plănuindu-şi crima. Am încercat să mă gândesc la Ted, dar mintea mea se întorcea mereu către Miranda. Era posibil să mă fi înşelat în privinţa ei şi Ted să fi fost într-adevăr omorât de un hoţ pe care l-a surprins? Nu credeam asta, dar ştiam că era totuşi o posibilitate. Era primul lucru pe care trebuia să-l aflu, şi motivul pentru care trebuia să îl cunosc pe Brad cât de curând posibil.

Miranda îmi umplea gândurile. Mi-am amintit-o aşa cum era cu ani în urmă, uitându-se în ochii mei în acea noapte de beţie de la St. Dunstan's. Voia să-i studieze, a spus, şi o lăsasem. Simţeam mirosul dulce de votcă în răsuflarea ei şi una din mâinile ei îmi atingea încheietura. Mi-a înşirat toate

culorile pe care le vedea în ochii mei. Atunci m-am întrebat ce era în mintea ei. M-am gândit că avea legătură cu Eric, şi că încerca să mă sperie, deoarece ieşeam cu fostul ei iubit, dar acum mă gândesc dacă asta nu cumva avea de-a face cu mine. Ce văzuse în ochii mei? Îl văzuse pe Chet în fundul fântânii? O trăsătură comună amândurora care mergea dincolo de Eric Washburn? Un tip al cărui nume nu mi-l mai aduc aminte strigase „sărutaţi-vă odată!" din cealaltă parte a încăperii şi noi ne-am întors privirile, dar n-o să uit niciodată acel moment. M-am întrebat dacă şi ea îşi amintea de el.

Am rămas în cameră până la puţin după cinci, apoi mi-am pus pe mine cei mai strâmţi jeanşi pe care-i aveam. Mi-am prins părul într-o coadă de cal şi m-am machiat mai puternic decât de obicei, inclusiv cu creion negru. După cina la Livery, aveam de gând să merg la Cooley's pe plajă şi trebuia să arăt adecvat.

Livery era liniştit când m-am aşezat pe un scaun la bar. Barmanul, un uriaş cu aspect dispeptic, cu bretele şi cravată, tăia lămâi şi limete, iar o chelneriţă ştergea mesele. Zona barului era lungă şi îngustă. La un capăt era un şemineu unde nu ardea focul, iar la celălalt, un bărbat cu păr cărunt lung tocmai scotea din husa ei o chitară acustică şi monta un difuzor. Mi-am agăţat geanta de un cârlig de sub barul de stejar şi am comandat o sticlă de bere blondă. La televizorul montat deasupra sticlelor erau momente memorabile din meciurile de fotbal şi m-am prefăcut interesată de ele. Mă întrebam dacă o să vină cineva într-o seară de duminică, dar la şase, pe când îmi beam încet cea de-a doua bere, acolo erau deja cel puţin cincisprezece clienţi, cei mai mulţi aşezaţi la bar, iar bărbatul cu chitara acustică deja cântase două cântece de-ale celor de la Eagles. Nu mâncasem nimic de la micul dejun şi am comandat un burger de curcan cu cartofi dulci prăjiţi. Chiar când soseau, John, administratorul hotelului care mă primise, s-a aşezat la două scaune de mine şi a cerut un Martini Grey Goose.

— Hei, bună, am spus, întorcându-mi uşor scaunul în direcţia lui.

I-am văzut ochii cercetându-mi faţa. Ştiam că arătam foarte diferit de cum fusesem la venire. După un moment lung, a spus:

— Bună, oaspete fără rezervare. Îţi place camera ta?

— E minunată. Ai avut dreptate.

— Nu te-ai lovit la cap când ai intrat?

— Cât pe ce.

I-a sosit băutura, în care votca forma un menisc tremurător la gura paharului.

— Păi, şi cum vrei să beau eu asta? i-a spus barmanului, care, fără nicio vorbă, a luat un pai mic negru şi i l-a băgat în Martini.

John a coborât nivelul votcăi cu jumătate de centimetru, apoi a aruncat paiul înapoi către barman, care l-a lăsat să i se lovească de piept şi să cadă apoi pe podea.

— E minunat să poţi pleca de la slujbă şi să te duci la mai puţin de o sută de metri să bei un Martini, am remarcat eu.

— Nu glumeam când zicem ce grozav e aici. Vezi ce reclamă bună fac, bând la locul meu de muncă.

Râsul lui era aproape ca un chicotit, şi umerii îi săltau în sus şi-n jos.

Am sporovăit în timp ce mi-am mâncat burgerul, iar el şi-a băut încet Martiniul, adăugând mereu gheaţă. Începeam să renunţ la orice speranţă de bârfă despre Ted şi Miranda, dar când a sosit cel de-al doilea Martini al lui John, m-a întrebat:

— Ziceai că eşti din Boston?

— Nu, dar tot Massachusetts. Winslow, la vreo treizeci de kilometri spre vest.

— Ai citit despre crima din South End? Ted Severson?

— Am citit. A fost o spargere sau ceva de genul ăsta, nu?

— Exact. Îşi construia o casă aici, chiar la vreun kilometru şi ceva mai sus pe drum. A arătat spre nord cu o mână mare, cărnoasă. Ei stau aici… stăteau aici… tot timpul.

— O, Doamne. Îl ştiai?

— Pe el îl ştiam chiar bine, iar Miranda, nevasta lui, practic a locuit aici tot anul trecut.

— Chiar a locuit aici, a intervenit barmanul, ieşind din tăcerea sa. Cobora aici pentru cină în cele mai multe seri.

— A aflat şi Sidney? l-a întrebat John pe barman şi am observat că cele două femei tinere aşezate ceva mai încolo la bar se opriseră din vorbit şi acum erau atente la discuţia noastră.

— Nu ştiu, dar sunt sigur că a aflat. Tot oraşul ştie.

— E gata casa? am întrebat eu, vrând să rămân în conversaţie.

— Nu, nu încă, a spus John. Dacă mergi pe poteca de pe faleză până la capăt, poţi să te uiţi la ea. O să fie uriaşă. Puţin cam urâtă, mi s-a părut mie, dar să nu spui c-ai auzit-o de la mine.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ea?

— Habar n-am, zău. Probabil că Miranda o s-o termine şi o să se mute aici.

— O, în mod sigur o să se mute aici.

Asta venise de la cele două femei care trăgeau cu urechea. Aveau amândouă vreo douăzeci şi ceva de ani, una într-un hanorac de la UNH[36],

[36] University of New Haven.

cealaltă într-o geacă și o șapcă cu Patriots. Femeia care a vorbit, cea în hanorac, avea deja o voce răgușită, ca și cum fumase toată viața.

— Crezi? a întrebat John.

— Dap, adică oricum practic locuia aici și vorbea mereu despre cât de mult îi plăcea și cât de grozavă avea să fie casa, și așa mai departe. Știți, ea-i din Maine. Orono. Adică, poate că n-o să vrea să se mute într-o casă așa de mare, acum că soțul ei a murit, dar chiar nu m-aș mira dacă ar veni aici. Cu banii ei, poate că locuiască oriunde.

— De ce stătea tot timpul aici dacă nu era gata casa? am întrebat eu.

John a răspuns:

— Supraveghea. A zis că practic ea a proiectat-o. Soțul ei venea aici în weekenduri. Îl știm cu toții foarte bine.

— Cum era?

— Cum era? Era de treabă, dar puțin cam distant, cred eu. Cu toții simțeam că o cunoaștem foarte bine pe Miranda, iar pe Ted mai puțin. Poate doar pentru că ea era pe aici așa de mult.

— Și Miranda întotdeauna lua de băut de la bar și Ted n-o făcea niciodată.

Asta fusese femeia cu șapca cu Patriots, și cum a spus-o, s-a albit la față când și-a adus aminte că Ted fusese omorât. Și-a dus mâna la gură și a zis: „Nu că…", apoi a tăcut.

— Erau bogați? am întrebat eu.

Toată lumea din micul nostru cerc de bârfitori a reacționat imediat – cele două femei au spus „O, daaa" la unison, John a pufăit zgomotos, iar barmanul a încuviințat din cap cu o mișcare înceată, exagerată.

— Putred, a spus John. Ar trebui să te duci mâine pe cărarea de pe faleză și să vezi casa. N-ai cum s-o ratezi. Are vreo zece dormitoare. Nu exagerez.

Chitaristul a început „Moonlight Mile" a celor de la Rolling Stones, iar noii mei prieteni au vorbit despre cât de bogați erau Ted și Miranda Severson. Femeia în hanorac a folosit cuvântul „baștani", în vreme ce John a spus că erau „foarte înstăriți". M-am dus până la toaletă și, când m-am întors, cele două femei puneau suporturi de pahare pe gura sticlelor lor de Bud Light Lime ca să iasă afară să fumeze o țigară, iar John îmi adusese o altă bere.

— Dacă tot bârfim, am spus eu, așezându-mă din nou pe scaunul meu, pare ciudat să petreacă așa de mult timp aici la un hotel fără soțul ei. Nu crezi că se vedea cu cineva?

John și-a mângâiat o parte mustății lui răsucite.

— Nu cred. Întotdeauna părea încântată când venea Ted.

În vocea lui John apăruse o ușoară răceală, ca și cum poate întrebasem ce nu trebuia.

— Mă gândeam și eu, am spus. E așa de trist.

Am mai rămas pentru câteva beri. John a plecat după al doilea lui Martini şi eu m-am mutat lângă cele două femei şi m-am prezentat. Numele lor erau Laurie şi Nicole şi amândouă erau chelneriţe, una la o pescărie în Portsmouth şi cealaltă la restaurantul unui alt hotel de pe ţărm, la vreo trei kilometri mai departe. Duminică seară ieşeau în oraş. Singurul lucru despre care voiau să vorbească era despre Ted şi Miranda, cu tonul conversaţiei alternând între respectuos şi lasciv. La ora opt, Livery era aproape plin, şi un alt cuplu, prieteni cu Nicole şi Laurie, ni s-a alăturat. Mark şi Callie aveau vreo treizeci şi ceva de ani, lucrau tot în restaurante şi, după ce s-au aşezat, multe din cele spuse deja despre uciderea lui Ted Severson au fost repetate. Eu am stat şi în general doar am ascultat. Deja hotărâsem că la Cooley's aveam să mă duc abia în seara următoare. Chiar dacă băusem bere blondă, fusese prea multă, majoritatea cumpărată de noii mei prieteni, şi mă simţeam prea ameţită ca să pot risca o conversaţie cu Brad Daggett.

Cum se apropia ora închiderii şi grupul devenise mai zgomotos, am întrebat din nou despre posibilitatea ca Miranda să se fi combinat cu cineva pe aici prin Maine.

— Nu cred, a spus Laurie, care se desemnase persoana cea mai apropiată de Miranda din grup. Dacă a făcut-o, atunci nu ştiu când o făcea, pentru că seara era doar aici şi întotdeauna se ducea direct în camera ei când se încheia seara. Nu, nu cred că făcea ceva aici. De fapt, nici nu prea ai ce alege pe-aici.

— Dap, cam aşa ceva, a spus Nicole.

— Fără supărare, Mark. Tu eşti luat, dar, serios, mă îndoiesc.

— E-al dracului de atrăgătoare, totuşi. Te cam pune pe gânduri, a spus Mark, iar iubita lui, Callie, l-a aprobat dând hotărât din cap, la fel Nicole şi Laurie.

— Chiar aşa? am întrebat eu.

— O, Doamne, da. Era atrăgătoare ca un model. Cu totul sexy.

— Precis era agăţată, nu?

— Dacă s-a dus în alte părţi, cu siguranţă. La Cooley's, de pildă. Dar nu şi aici. Ăsta nu e un bar în care să agăţi.

— Sidney ar fi agăţat-o, a remarcat Callie.

Din nou au răspuns cu toţii, încuviinţând din cap.

— Dap, Sidney e obsedată, a spus Laurie, apoi către mine: Lily, Sidney e barmaniţă aici în cele mai multe seri. A fost îndrăgostită complet de Miranda, dar, ştii, asta a fost doar din partea ei.

Altceva n-am mai aflat, şi, când barul s-a închis la zece, m-am întors în camera mea, mi-am pus boxerii şi tricoul în care dormeam de obicei şi m-am strecurat în aşternuturi. Nu puteam dormi dacă nu aveam picioarele

înfăşurate complet în cearşaf. Am stins veioza şi camera s-a cufundat în beznă, un întuneric cu care nu eram obişnuită. În Winslow, unde locuiam, era linişte, dar pe strada mea erau felinare şi dormitorul meu nu era niciodată complet întunecat. Am încercat să mă gândesc la Ted, dar întunecimea camerei m-a făcut să-mi aduc aminte unde se afla el acum şi, pe când mă cufundam în somn, Miranda îmi tot apărea în minte, cu ochii atât de aproape de ai mei, şi atingerea ei pe încheietura mâinii mele devenea încleştare, iar unghiile ei ascuţite creşteau precum nişte gheare şi se înfigeau în carnea mea.

19.

MIRANDA

În acea noapte în Orono – după ce am mâncat nişte mâncare chinezească la pachet foarte proastă şi m-am uitat la mama mea cum se chinuie să mă întrebe despre soţul meu mort în loc să-mi spună despre viaţa ei jalnică –, am stat întinsă în camera de oaspeţi goală, într-un pat îngust care era cam singura mobilă de acolo. Pereţii aveau o nuanţă oribilă de alb murdar şi, chiar şi în lumina slabă de la felinarul din stradă, mă simţeam apăsată de prostul lor gust.

Eram pe deplin trează, încă îngrijorată pentru Brad şi capacitatea lui de a nu ceda nervos, şi întrebându-mă iar de ce se dusese Ted la Winslow în ziua în care îl omorâse Brad. Întreaga zi îmi repetasem în minte numele – *Winslow, Winslow.* Tot mai eram convinsă că ştiam pe cineva care locuia acolo. Clar era cineva pe care îl cunoştea şi Ted, şi mi-am stors creierii, am luat la rând toţi prietenii noştri, ca să încerc să aflu. Dar până acum, nimic.

Mi-am ronţăit pieliţa de la degetul mare, până când am simţit gust de sânge, şi atunci m-am forţat să mă opresc. M-am gândit să mă ridic din pat, să cobor şi să caut ţigările pe care mama pretindea că nu le avea, dar ştiam că dacă mă aude, o să iasă din camera ei şi iar o să înceapă să trăncănească. În schimb, am încercat să mă masturbez, singura modalitate sigură de a adormi. Mi-am închipuit nişte bărbaţi fără chip, aşa cum făceam întotdeauna, dar feţele lor deveneau mereu cele ale lui Brad sau Ted şi, până la urmă, am renunţat şi m-am resemnat la o noapte albă. M-am holbat la tavan şi la felia de lumină ce se rotea uneori peste el atunci când trecea o maşină pe drum.

Probabil că adormisem, pentru că m-am trezit cu mama stând în picioare lângă mine, într-un capot roz, cu părul încă ud de la duş.

— Dumnezeule, mamă, am spus.

— Iartă-mă, Faithy. Voiam doar să mă uit la fata mea cum doarme liniştită.

— Exact despre asta e vorba. Dormeam liniştită.

— Atunci culcă-te la loc. Eu o să fiu jos, în bucătărie. O să-ţi păstrez micul dejun cald.

După ce a plecat, am rămas trează în pat şi mi-am verificat telefonul. Îl închisesem cu o seară înainte şi aveam vreo mie de mesaje vocale şi SMS-uri de la prieteni, care îmi trimiteau condoleanţe şi mă întrebau dacă am nevoie de ceva. Am intrat pe net să văd dacă mai era ceva nou în legătură cu omorârea lui Ted, şi se părea că nu era nimic – articolele încă vorbeau despre o spargere întâmplătoare, şi tot cartierul era unit în solidaritate şi teamă. Lipsa de veşti e un semn bun, mi-am spus şi am decis să mă întorc la Boston în acea zi, sau poate la Kennewick. Încă o zi şi o noapte cu mama mea ieşeau din discuţie.

La micul dejun am discutat despre planurile mele, mama punând doar întrebări la care ştia deja răspunsul. Întotdeauna fusese aşa. *Cu ce o să te îmbraci în prima zi de şcoală*? *La ce colegiu te gândeşti să te înscrii*? *De ce crezi că tatăl tău ar face una ca asta*? În acea dimineaţă m-a întrebat unde aveam de gând să locuiesc acum, că Ted nu mai era.

— Nu în Boston, evident, a răspuns tot ea înainte să apuc eu să spun ceva. Ştiu asta deja.

— Boston, probabil, am replicat.

— Faithy, nu spune asta. După tot ce s-a întâmplat. Cartierul tău în mod clar nu e sigur. De fapt, niciodată n-am crezut că ar fi, şi am avut dreptate. Am văzut filmul ăla cu Matt Damon despre South…

— Mamă, eu locuiesc în South End, nu în South Boston. Sunt două cartiere total diferite.

— În mod clar nu sunt. Sau dacă sunt, atunci sunt amândouă pline de violenţă şi periculoase. Ai putea să te muţi aici, să arăţi tuturor din Orono cum te-ai descurcat în viaţă. Cu banii tăi, ai putea să cumperi cea mai mare casă de aici.

— Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta – nu acum, OK?

S-a mulţumit să încuviinţeze solemn din cap şi s-a apucat să spele vasele la chiuvetă, scoţând din când în când mici oftaturi. Am iertat-o pentru purtarea şi egoismul ei. Întotdeauna o iertasem. Se spune că personalitatea ne este formată şi deja bine fixată atunci când atingem vârsta de cinci ani, dar personalitatea Sandrei Roy, cel puţin din a doua jumătate a vieţii sale, a

fost formată complet de ziua în care tatăl meu, şeful catedrei de istorie de la Universitatea din Maine, şi-a pierdut postul titular pentru că făcuse propuneri indecente unei studente din anul întâi. Până în acel moment, mama socotea că duce o viaţă de lux. Cred că aşa şi era, într-un fel – crescuse într-un apartament închiriat în Derry, unde l-a cunoscut pe Alex Hobart, masterand dintr-un oraş al clasei mijlocii din Vermont. A renunţat la colegiu în anul trei ca să se mărite cu el şi, câteva luni mai târziu, l-a născut pe fratele meu, Andrew, iar peste un an m-a avut pe mine. Când eram amândoi mici, tatăl nostru a obţinut un post care îi putea asigura titularizarea la catedra de istorie a universităţii. S-a remarcat, devenind cel mai tânăr şef de catedră din istoria şcolii; salariul lui, care creştea în fiecare an, era practic o avere în Orono, şi mama, fericită cu doar cei doi copii, a transformat casa noastră colonială, construită după o comandă specială, în proiectul ei deosebit. Când aveam nouă ani, familia a călătorit în Europa şi mama s-a întors acasă cu un nou fel de a vorbi, ca o actriţă americană din anii 1950, cu cuvinte retezate şi nişte vocale vag englezeşti.

Şi pe urmă, în anul în care am început liceul, totul s-a năruit. O fată din anul întâi care era la seminarul tatii despre Egiptul antic l-a înregistrat cerându-i să facă sex cu el în schimbul unor note. Totul a devenit public şi tata a fost imediat concediat. Mama l-a dat afară din casă şi a depus actele pentru divorţ. Mi-aduc aminte de anul acela ca de un lung monolog alimentat cu furie din partea mamei, care părea să-l condamne pe tata mai degrabă pentru pierderea slujbei sale bine plătite decât pentru încercarea lui de şantaj sexual. Monologurile astea îmi erau adresate mie. Andrew descoperise marijuana, apoi pe cei de la Phish[37] şi-şi petrecea tot timpul liber în camera lui, cu capul acoperit de căşti uriaşe. Nu existau economii; toţi banii părinţilor mei se duseseră pe mobilarea casei şi excursii, şi, la doi ani după divorţ, mama a vândut casa colonială şi ne-am mutat într-un apartament cu trei camere la mansardă, închiriat în mod obişnuit unor studenţi. Andrew, pe atunci în ultimul an de liceu, a stat în apartament mai puţin de o lună, după care s-a mutat în casa unui prieten. Mama a protestat, dar eu ştiam că, de fapt, nu o deranja. Se întorsese împotriva tuturor bărbaţilor, şi asta îl includea şi pe fratele meu leneş. „Doar noi fetele, acum", spunea ea, insistând că apartamentul era o chestie temporară. Dar am rămas acolo în ultimii mei doi ani de liceu. Fratele meu a terminat şcoala, apoi a petrecut un an urmându-i pe cei de la Phish într-un turneu prin toată ţara, sfârşind în San Diego, unde locuia şi acum. Ultima dată când avusesem veşti

[37] Formaţie rock americană, formată la Universitatea din Vermont în 1983, renumită pentru improvizaţiile sale şi explorarea diferitelor genuri muzicale.

de la el, lucra la o berărie şi trăia cu o femeie care avea deja patru copii. Sunase şi îmi lăsase un mesaj pe telefon după ce Ted murise, dar nu-l sunasem înapoi şi probabil că n-o voi face.

După divorţ, tatăl meu s-a mutat în Portland, unde a găsit un post de director adjunct la un colegiu de stat. Mama şi-a găsit de lucru ca recepţioneră la un dentist, şi, cu salariul ei şi cecurile amărâte cu pensia alimentară pentru copii ale tatii, am reuşit să o scoatem cumva la capăt. Refrenul constant al căminului nostru cu două femei era că viaţa mamei mele era distrusă, dar că a mea putea fi mai bună. Iar prin „mai bună", mama înţelegea mai mulţi bani.

În liceu am fost mediocră, dar am devenit o hoaţă de talie mondială din magazine. Cele mai multe furturi nu aveau loc în Orono, ci în Brangor sau Portland, în timpul vizitelor mele la tata. În general furam din magazinele universale, care angajau detectivi speciali care se plimbau de colo-colo încercând să semene a clienţi. Detectivii ăştia erau pregătiţi să caute hoţi observându-le limbajul trupului, căutându-i pe cei care erau agitaţi sau se purtau suspect. Pe mine nu m-au prins niciodată pentru că niciodată nu mă purtam ca o hoaţă. Mi-am perfecţionat nonşalanţa perfectă a unei fete cu cardul de credit al părinţilor în buzunar care venise pentru un mic shopping fără un scop precis. Oriunde mergeam, aveam la mine o geantă mare şi căutam lucruri mici şi scumpe. Eşarfe. Parfum. Am devenit foarte iscusită.

Singura dată când am fost văzută furând a fost de către un coleg într-o drogherie din Orono. Foarte rar furam de acolo – era prea aproape de casă şi era un magazin în care mă duceam foarte des. Eram în clasa a unsprezecea atunci. Am cumpărat câteva obiecte de la una din casierițele cu ochi de vultur, dar am ieşit afară cu trei pachete de lame de rezervă pentru aparatul meu de ras Gilette Venus în geantă.

După ce am ieşit pe uşa automată, am auzit vocea unui tip spunând:

— Cred că ai uitat să plăteşti pentru ceva.

M-am întors. Era un puşti pe care îl ştiam de la şcoală. James cumva. Nu mi-am dat seama că lucra la drogherie.

— Poftim? am zis, încercând să afişez aerul că aveam lucruri mai importante de făcut decât să vorbesc cu un angajat de la drogherie.

— În geanta ta. Te-am văzut când ai băgat lamele acolo.

— O, Doamne, am spus eu, cu o expresie şocată. Am uitat total de alea. O să…, am zis şi am dat să mă întorc către magazin.

Băiatul a râs şi m-a apucat de braţ, trăgându-mă peste drum, în parcarea aflată în plin soare arzător. Era august, acea perioadă de două săptămâni din an în care nordul Maine-ului devine torid şi înăbuşitor şi infestat de ţânţari. Asfaltul se înmuiase şi umpluse aerul cu mirosul de bitum încins.

— Nu te torn, a spus el. Doar că te-am văzut. Puţin îmi pasă dacă furi. Eu fac asta mereu.

— O! Am râs. Te ştiu, nu-i aşa?

Ne-am prezentat. Numele lui era James Audet şi era şi el tot într-a unsprezecea, deşi venise la liceul din Orono la jumătatea anului anterior. Era arătos, cu ochi albaştri, pometi înalţi şi păr blond şi des. Mai era şi scund şi plin de muşchi ca să compenseze lipsa înălţimii, ceea ce-l făcea să păşească asemenea unui gimnast, săltând pe vârfurile picioarelor. În liceu eu eram cam singuratică, aşteptând răbdătoare să ajung la colegiu şi hotărâtă ca notele mele să fie suficient de bune ca să-mi asigure o bursă undeva în afara statului. James şi cu mine am devenit repede prieteni. Mi-a mărturisit convingerea lui, că singurul lucru care conta în viaţă erau banii, şi că avea de gând să facă foarte mulţi.

— Atunci însoară-te cu o femeie bogată, i-am spus eu.

Eram la un Friendly's, la două oraşe mai departe de al nostru, unde ne plăcea să pierdem vremea.

— Sunt prea scund. Femeile bogate vor bărbaţi înalţi.

— Pe bune?

— E dovedit. Pe de altă parte, tu ai putea clar să te măriţi cu un bărbat bogat. Uite ce ţâţe ai.

— Îh. Arăt ca o ciudată.

— Ascultă-mă pe mine. Tu eşti fata aia puţin cam stângace în liceu care vine la reuniunea absolvenţilor şi arată ca un model. Am văzut chestia asta de o sută de ori.

— Unde ai văzut-o?

— În filme, normal.

După ce am terminat şcoala, ne-am luat amândoi slujbe în ceea ce era considerat centrul din Orono, James la o pizzerie, iar eu la aceeaşi drogherie din care furam pe vremuri. Intrasem la Mather, un colegiu privat din Connecticut. Era o şcoală făcută în primul rând pentru copiii bogaţi din New York şi Boston, dar eu terminasem a treia în clasa mea şi situaţia financiară a părinţilor mei făcea ca mai bine de jumătate din taxele de şcolarizare să-mi fie plătite prin bursă. James se ducea la Universitatea din Maine, unde tatăl lui era antrenorul echipei de lupte greco-romane. Eram amândoi virgini şi în iulie în acea vară am decis să facem sex împreună ca să nu mergem la colegiu lipsiţi de experienţă. Am făcut-o pe bancheta din spate a maşinii lui James, un Chevrolet Caprice Classic. După, m-a întrebat cum mi s-a părut. „Incestuos", am spus eu şi am râs amândoi aşa de tare, că James a căzut de pe banchetă şi s-a julit la şold. Am continuat totuşi să o facem, spunându-ne că văzuserăm toate filmele bune din acea vară şi cu sexul ne treceam timpul.

În ultima noastră seară împreună, înainte să vină tata să mă ia şi să mă ducă în Connecticut, James mi-a spus:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Păi, o să ne vedem de Ziua Recunoştinţei.

— Da, ştiu. Doar că presupun că atunci o să ai un iubit bogat şi n-o să mai vrei nici să vorbeşti cu mine.

— O să *vorbesc* cu tine, am spus.

Dar a avut dreptate şi nu prea ne-am mai văzut după ce am început colegiul. Mă mai gândeam la el doar atunci când veneam în Maine. M-am întrebat acum dacă ştia cât de bogată eram.

— Mai ştii ceva de familia Audet? am întrebat-o pe mama după ce am strâns farfuriile de la micul dejun şi ne-am mutat în livingul cu bovindourile înalte care dădeau spre biserica metodistă şi cimitirul de alături.

— Fiul lor Jim s-a însurat. Ştiai asta. Lucrează la o bancă în Bangor şi am auzit că nevastă-sa e gravidă.

— Acum îşi zice Jim?

— Aşa îi spune Peg. Nu l-am mai văzut de când era în liceu. E tot scund, din câte am auzit.

Mi-a sunat mobilul. Am recunoscut numărul, era cel al detectivului Kimball din seara precedentă. Un fior de frică m-a străbătut.

— Mamă, trebuie să răspund.

Am răspuns la telefon în vreme ce mă îndreptam către bucătărie.

— Doamna Severson?

— Da.

— Sunt tot detectivul Kimball. Ce mai faceţi?

— Sunt bine, am spus cu o voce rece.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar va trebui să vă cer să vă întoarceţi la Boston.

— OK. De ce?

— O vecină de-a dumneavoastră crede că l-a văzut pe bărbatul care e posibil să-l fi omorât pe soţul dumneavoastră. Avem un portret-robot şi trebuie să veniţi la secţie să vă uitaţi la el.

— De ce? Credeţi că e cineva pe care l-aş putea cunoaşte? am spus şi imediat mi-am regretat tonul.

Sunase defensiv.

— Nu neapărat. Încă abordăm cazul ca un jaf sfârşit tragic, dar trebuie să eliminăm orice altă posibilitate. Există această posibilitate, ca acela care a făcut-o să fie cineva care îl voia pe soţul dumneavoastră mort, şi, dacă aşa este, atunci poate că îl puteţi identifica.

— Mă întorc în după-amiaza aceasta.

— E grozav, doamnă Severson. Ştiu că nu va fi uşor pentru dumneavoastră, dar orice ajutor…

— N-o să fie nicio problemă.

Detectivul a tuşit de şase ori la rând, apoi a spus:

— Scuze, sunt răcit. Încă ceva. Întâmplător, v-aţi adus aminte de cineva pe care l-ar putea cunoaşte soţul dumneavoastră în Winslow? Vă amintiţi, v-am întrebat despre asta asea…

— Nu. M-am gândit, dar nu mi-a venit nimic în minte. Îmi pare rău.

— Mă întrebam doar. Vă rog să mă sunaţi când ajungeţi în Boston. Pot să vă aduc portretul oriunde aţi…

— O să vă sun, am spus şi am închis.

O auzeam pe mama vorbind la telefonul ei în living. Tot ce am putut desluşi a fost cuvântul *teribil* repetat de câteva ori. M-am uitat afară pe fereastră. Se întunecase, norii care alergau pe cer erau umflaţi şi de culoarea cernelii, se apropia o furtună. Din cauza întunericului de afară, îmi vedeam reflexia în fereastra bucătăriei. M-am privit lung, gândindu-mă la Winslow. Eram sigură că ştiam pe cineva care locuia acolo… să fie cineva din liceu, sau cineva de la Mather?

Şi apoi mi-a venit în minte şi am ştiut dintr-odată la cine mă gândeam. Era Lily Kintner, fata aia ciudată de la Mather care era cu Eric Washburn când el a murit în Londra. Mi-am adus aminte că auzisem că locuia în Winslow şi lucra la colegiu ca bibliotecară. Dar ea nu-l cunoştea pe Ted. Cel puţin nu credeam că îl cunoştea. Era posibil să se fi cunoscut odată, cu ani în urmă, când mă întâlnisem cu ea în South End? Pe ea o vizita oare Ted?

Mama era tot la telefon, şoptind tare, de parcă eu nu puteam să aud tot ce spunea, şi m-am dus sus să-mi fac bagajul pentru întoarcerea la Boston.

20.

LILY

Cooley's era o bombă, aşa îmi spusese Ted, şi avusese dreptate. Era un bar cu un aspect şi atmosferă care veneau din ani de kitsch acumulat, până în punctul în care părea fals. Dacă locul ăsta ar fi fost în New York sau Boston, aproape că ai fi crezut că un hipster plin de idei îl deschisese cu un an în urmă. Dar aici, aplicele de perete de la World of Schlitz erau acoperite cu un strat adevărat de mizerie, iar barmanul morocănos era chiar într-o

pasă proastă şi nu doar un actor care încerca să-şi joace rolul. M-am aşezat în colţul îndepărtat faţă de bar, cu faţa spre uşă. Mă întrebam dacă aveam să-l recunosc pe Brad Daggett atunci când o să intre. Credeam că da. Ted îl descrisese ca pe un cretin solid şi arătos care începea să-şi arate vârsta. Asta era o descriere valabilă cam pentru jumătate dintre bărbaţii care veneau la un bar precum Cooley's într-o seară de luni, dar eu mă bazam şi pe faptul că Brad omorâse recent un om. Ştiam că puteam recunoaşte un criminal.

Ajunsesem acolo la cinci şi ceva, venind cu maşina de la Kennewick Inn pe o ploaie torenţială care înnegrise cerul întunecat. Erau trei maşini în parcarea de la Cooley's, dar eu eram primul client. M-am instalat pe scaunul meu, mi-am scos jacheta umedă şi am comandat o Miller Lite. Barmanul, o imagine perfectă a lui Ichabod Crane din producţia Disney[38], a desfăcut sticla şi mi-a adus-o, apoi a pus pe bar un meniu laminat cu colţurile rupte. L-am scanat – plăcinta cu scoici Cooley's era specialitatea casei.

Era o seară liniştită. Deşi fusesem surprinsă de mulţimea relativ însufleţită din Livery cu o seară în urmă, n-am fost surprinsă de numărul mic de suflete care se hotărâseră să înfrunte Cooley se într-o seară rece şi umedă de luni. La şapte, singurii alţi clienţi de acolo erau un bărbat singuratic, de cel puţin şaptezeci de ani, care îşi urcase greutatea considerabilă pe un taburet şi comandase un cocktail cu whisky, două blonde trecute care puseseră stăpânire pe celălalt capăt al barului, plus o pereche de turişti între două vârste care şovăiseră în prag, deciseseră că nu aveau curajul să se întoarcă şi să plece, aşa că se aşezaseră într-unul din separeurile cu spătare înalte. În cele două ore de când eram la Cooley's, băusem două sticle de bere şi încercasem faimoasa plăcintă cu scoici, din care primisem o felie adusă pe o farfurie ciobită lângă o grămăjoară de fire de pătrunjel. Era un aluat de plăcintă umplut cu o scoică tăiată în bucăţi şi un amestec de pesmet de culoarea nisipului ud. Avea gustul unei versiuni dubioase a umpluturii groaznice pe care o răzui de pe creveţii umpluţi copţi. Am luat două îmbucături, apoi am cerut o farfurie de cartofi prăjiţi. Barmanul a părut amuzat.

Petrecusem cea mai mare parte a zilei la Kennewick Inn, citind ziarul în lobby lângă foc, apoi mâncasem de prânz în Livery, unde fusesem servită de Sidney, barmaniţa drăguţă şi subţire despre care se spunea că îi căzuse cu tronc Miranda. În timp ce-mi mâncam salata, se mişca în spatele barului cu mişcări hotărâte, asigurându-se că toate paharele erau curate, că toate suprafeţele erau şterse. Purta o cămaşă bărbătească, cu mânecile suflecate

[38] *The Adventures of Ichahod and Mr. Toad* (1949), film alcătuit din două segmente, primul bazat pe romanul pentru copii *Vântul prin sălcii* de Kenneth Grahame şi al doilea bazat pe povestirea *Legenda Văii Somnului* de Washington Irving.

până sus pentru a-şi arăta bicepşii. Unul din braţe era complet acoperit cu flori şi fete sumar îmbrăcate. Nu părea prea vorbăreaţă, aşa că am decis să nu o întreb despre Ted şi Miranda. Dar chiar înainte să plec, o angajată a hotelului a coborât la bar să-şi umple o ceaşcă cu Cola Diet şi le-am auzit discuţia.

— Ai vorbit cu Miranda? a întrebat-o pe Sidney angajata, o brunetă machiată excesiv, într-un costum negru.

— I-am lăsat un mesaj pe telefon, ca să-i spun cât de rău ne pare tuturor. Nu mă aştept să-mi răspundă.

— Dumnezeule!

— Ştiu, da. Mă tot gândesc la ea… la chestia asta… la Ted…

— Ce crezi că o să facă acum?

Femeia în costum, care arăta ca o organizatoare de evenimente, a luat o gură zdravănă de cola cu paiul.

— Asta mă întreabă toată lumea. Sincer, n-am nici cea mai mică idee. Mi-e prietenă, aş zice, dar nu e ca şi cum aş cunoaşte-o *chiar aşa* de bine. Ce ştiu eu, poate că n-o s-o mai vedem niciodată.

Am lăsat banii pe bar şi m-am dat jos de pe scaunul meu. Auzisem ceea ce voiam să aud. Dacă nu cumva oamenii erau foarte discreţi, se părea că angajaţii hotelului şi obişnuiţii de la Livery nu ştiau că Miranda îşi făcea de cap cu Brad. Nu mă miram. Se străduise incredibil de tare să o ascundă şi, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Ted să-i vadă împărţind o ţigară şi să devină bănuitor, atunci nimeni în afară de Brad şi Miranda înşişi nu ar fi ştiut că erau mai mult decât angajat şi angajator. Asta m-a făcut să-mi dau seama că Miranda plănuise probabil încă de la început să-l folosească pe Brad pentru a-l omorî pe Ted. Nu se dusese niciodată la Cooley's. Brad nu venise niciodată la Livery. Bănuiala mea era că singurul loc în care avuseseră o relaţie fizică era casa în construcţie, şi doar când nu mai erau acolo şi alţi muncitori.

După prânz, m-am întors în camera mea ca să-mi pun bocancii şi o jachetă de vânt ca să merg pe drumul de pe faleză. Abia aşteptam. Aerul era înviorător şi rece, oceanul pe care îl văzusem de la fereastra camerei mele cenuşiu şi cu valuri stârnite de vânt. Verificasem starea vremii pe telefon şi se părea că venea o furtună torenţială, dar mai târziu, către seară. Am ieşit din hotel şi am traversat Micmac-ul, cu hainele lipite de trup din cauza vântului. Am coborât pe treptele rudimentare care duceau la fâşia scurtă de plajă de unde începea poteca de pe faleză. Pe plajă mai erau doar un bărbat care stătea pe loc şi un labrador ciocolatiu care alerga în salturi mari după o minge de tenis pe care bărbatul i-o arunca dintr-un dispozitiv de plastic. Am trecut imediat pe potecă; era flux şi prima sută de metri era alunecoasă din

cauza algelor care se îngrămădiseră peste pietrele plate, dar după aceea poteca urca şi părăsea marginea apei, aşa că eram apărată de vânt de o fâşie de copaci şi arbuşti piperniciţi – cei mai mulţi celastrus, cu fructele lor galbene despicate pentru a-şi arăta roşul de dedesubt, şi illex. Mergeam încet, nu atât cu grijă, cât pentru că mă bucuram de frumuseţea drumului. Niciodată nu fusesem o mare admiratoare a ţărmului mării – toate trupurile alea unse, nemişcate, întinse pe plajă ca nişte bucăţi de carne pe un grătar. Poate că sunt subiectivă, pentru că pielea mea albă, plină de pistrui, nu se bronzează la soare, ci devine roşie şi băşicată. Îmi place să înot, dar prefer apa lacurilor şi a iazurilor celei sărate a oceanului, şi n-am fost niciodată în stare să suport senzaţia pe care mi-o dă nisipul lipit de picioare. Dar bucata asta anume de ţărm din Maine mi se părea diferită. Poate că era vorba doar de vremea impresionantă sau de norii care se fugăreau împinşi de vânt, dar pe această potecă mă simţeam învăluită în frumuseţe, copleşită de forţa elementară a naturii. Lespezile mari de piatră cenuşie erau mult mai atrăgătoare decât fâşiile de plajă nedurabile după care jinduiesc majoritatea oamenilor. Am tras adânc aer în piept, de parcă eram însetată după el.

Nu mai era nimeni pe potecă în acea zi. Nu eram surprinsă. Când am ajuns la capătul ei, de unde se vedea spatele casei lui Ted şi a Mirandei, vântul se înteţise şi rafale de ploaie începuseră să bată lateral, răpăind pe haina mea.

Am căutat cu privirea locul unde probabil Ted se instalase cu binoclul său. Erau mai multe, dar o movilă cu iarbă, aflată în spatele unui copăcel mic şi răsucit, părea să fie cea mai ferită. Binoclul lui Ted trebuie să fi fost unul puternic, căci casa părea să se afle la o distanţă greu de străbătut, dincolo de o fâşie urâtă de pământ peste care trecuse un buldozer. M-am gândit dacă să traversez acea bucată de pământ ca să mă uit mai bine la casă, dar era posibil ca Brad sau alţi lucrători să se afle acolo. Aşa că m-am întors. Talazurile se spărgeau de stânci, aruncând în aer jeturi de apă şi spumă. Mi-am ridicat faţa către ploaia care cădea pieziş, fără să-mi mai fac griji că mă udam, şi am păşit cu grijă, dar hotărât, pe potecă.

La han, m-am dus la micul bar de lângă şemineul din lobby, am comandat un whisky fierbinte – băutura de iarnă a tatălui meu – şi l-am luat în cameră, unde am sorbit din el întinsă într-o cadă foarte adâncă. Mă simţeam bine şi a trebuit să-mi aduc aminte că mă aflam în Kennewick cu un scop, că aveam de răzbunat un prieten. După baie am dormit puţin, apoi mi-am pus din nou jeanşii strâmţi pe care îi purtasem cu o seară în urmă, m-am fardat exagerat şi am plecat cu maşina la Cooley's.

Mă aflam acolo de vreo trei ore, savurasem trei beri slabe, când am decis că probabil Brad nu avea să apară. Turiştii plecaseră, la fel şi cele două femei de la bar. După aceea, trei bărbaţi intraseră pe rând şi de fiecare dată

veniseră legănându-se pe uşa de afară, scuturându-şi ploaia de pe haine. Mă aşteptasem ca printre ei să fie şi Brad. Dar unul abia era trecut de douăzeci de ani, unul era un bărbat cu burtă şi barbă mare, iar cel de-al treilea a apărut într-un blazer albastru peste o cămaşă albă şi jeanşi călcaţi. M-am gândit că avea vârsta potrivită, în jur de patruzeci, dar avea obrazul ras. L-am privit totuşi cu atenţie. Era posibil ca Brad să-şi fi ras ciocul despre care îmi spusese Ted şi era posibil să se fi îmbrăcat mai deosebit dintr-un motiv anume. Poate că avea întâlnire cu un client. Poate că aştepta o femeie. A observat că mă uit la el, a ridicat o sprânceană în direcţia mea şi şi-a ridicat paharul de bere. Eu mi-am îndreptat privirea către telefon, ca să-l descurajez să se apropie. Decisesem că probabil nu era Brad. Era aşezat destul de aproape de mine ca să-i văd mâinile îngrijite şi vârfurile grizonante ale părului şi, dacă nu cumva Brad era un criminal genial care îşi schimbase total înfăţişarea, mă îndoiam că el ar fi. Mi-am plătit nota cash şi am ieşit afară din Cooley's pe tocurile înalte cu care nu eram obişnuită.

— Nu pleca din cauza mea, a spus blazerul albastru când am trecut pe lângă el.

M-am întors şi l-am măsurat cu privirea.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Chris.

— Chris, unde lucrezi?

A părut puţin cam nedumerit de întrebările mele, dar mi-a răspuns.

— Sunt manager la Banana Republic[39] în Kittery. Ne cunoaştem?

— Nu, am spus. Eram doar curioasă. Noapte bună, Chris.

Şi mi-am continuat drumul afară din bar.

Afară, ploaia în rafale de mai devreme se transformase într-una mocnită. Direcţia vântului se schimbase şi, deşi oceanul era chiar peste drum, aerul mirosea a pini şi gunoaie proaspete. O camionetă, parcată pe două locuri, stătea cu motorul pornit, cu fereastra din dreptul şoferului coborâtă. Am trecut pe lângă ea şi am simţit în aerul umed mirosul de ţigară. Am ajuns la maşina mea şi am cotrobăit o vreme prin geantă, sperând că şoferul camionetei o să-şi termine ţigara şi o să coboare, ca să mă pot uita la el. Tocmai îmi scoteam cheile din geantă, când motorul camionetei s-a oprit. M-am întors şi am văzut arcul graţios descris de mucul de ţigară care traversa parcarea, ca să aterizeze cu un fâsâit sonor într-o baltă. Un bărbat înalt a coborât din camionetă. În lumina unui neon exterior, montat pe o latură a barului, l-am văzut. Păr negru, umeri laţi, şi când s-a întors, ca să închidă portiera camionetei, i-am văzut limpede ciocul. Trebuia să fie Brad.

[39] Lanţ de magazine de haine deţinut de Gap Inc.

N-aveam deloc de gând să-l urmez în Cooley's.

— Brad, am spus și el a ridicat capul ca să se uite la mine.

Chiar și în lumina slabă din parcare, am văzut că ochii îi erau umflați de nesomn și că avea înfățișarea spectrală, agitată, a cuiva care făcuse ceva foarte rău.

— Eu? a zis el.

— Ești Brad, nu-i așa?

— Îhî.

— Brad Daggett?

— Dap.

A aruncat o privire furișată prin parcare, căutând poate echipa SWAT care se pregătea să-l pună la pământ dacă făcea vreo mișcare bruscă.

— Putem vorbi puțin? Aici? E important.

— OK, sigur. Ne cunoaștem?

— Nu, am răspuns. Dar avem prieteni comuni. Îi cunosc foarte bine pe Ted și Miranda Severson. Știi ceva? E umed și frig aici. Putem să stăm în mașina mea și să vorbim sau putem sta în camioneta ta, dacă te simți mai bine acolo.

Și-a rotit din nou privirea prin parcare. Știam că în mintea lui rotițele se învârteau nebunește, întrebându-se cine puteam fi și ce puteam să vreau.

— N-ai de ce să-ți faci griji, am spus, cu o voce cât mai liniștitoare cu putință. Hai să stăm în camioneta ta.

— OK, sigur, a zis și și-a deschis portiera.

Eu am făcut cei trei pași prin parcarea udă și am deschis ușa din dreapta. Înainte să urc în mașină, am deschis fermoarul genții. Înăuntru, chiar deasupra, era un pistol cu electroșocuri de 15 centimetri, care arăta ca o lanternă. Nu credeam că va fi nevoie să-l folosesc, dar voiam să fiu precaută. Nu știam cum reacționa Brad la faptul că omorâse un om cu sânge rece cu mai puțin de o săptămână în urmă, dar trebuia să presupun că era nervos și paranoic, și posibil periculos.

— Deci îi cunoști pe Seversoni? a spus Brad după ce am urcat amândoi în mașină, pe un ton care suna a nonșalanță forțată.

Interiorul camionetei era impecabil de curat și mirosea a fum de țigară și a detergent de mașină.

— Da, am spus. Ei, adică îl cunoșteam pe Ted Severson și o cunosc pe Miranda.

— A fost oribil ce…

— Ce i s-a întâmplat lui Ted, știu că a fost. De fapt, de-asta și sunt aici. Ascultă-mă o clipă, OK, Brad? N-o să-ți placă ce-o să spun, dar trebuie să asculți. Crezi că poți să faci asta?

L-am privit în faţă. Ochii îi erau tiviţi cu roşu, iar faţa lui, în ciuda bronzului adânc, de piele tăbăcită, avea aspectul buhăit al cuiva care nu se simte bine. Răsuflarea îi mirosea a grâne ude şi m-am întrebat cât băuse până atunci. A încuviinţat din cap.

— Sigur, sigur.

— Brad, am nevoie să-mi faci o favoare. O mare favoare. Şi dacă îmi faci favoarea asta, atunci n-o să spun nimănui că te-ai dus cu maşina până la Boston vinerea trecută, seara, şi l-ai omorât pe Ted Severson.

M-am pregătit, cu o mână pe pistolul din geanta deschisă. M-am gândit că poate o să se repeadă la mine, sau cel puţin o să-mi spună într-un fel violent că habar n-avea despre ce vorbesc. În schimb, buza lui groasă de jos a căzut puţin, maxilarul i s-a încleştat şi pentru o clipă am crezut că o să izbucnească în lacrimi. Dar tot ce-a făcut a fost să spună, cu o voce care suna sec şi disperat:

— Cine eşti? Ce vrei de la mine?

— În clipa asta, am răspuns, sunt cel mai bun prieten al tău din lume.

21.

MIRANDA

Am plecat din Orono pe acelaşi drum pe care venisem, trecând iar prin Bangor. Înainte să intru pe I-95, m-am oprit la o staţie locală de benzină, unde m-a servit un adolescent. Am stat în maşină şi m-am gândit la Brad. Oare idiotul chiar fusese văzut în cartierul meu în noaptea crimei? Mă rugam ca acel portret-robot pe care îl avea detectivul să fie al altcuiva, sau să nu semene nici pe departe cu Brad, pentru că, dacă aducea cu el – chiar şi vag –, trebuia să pomenesc ceva despre asta. Şi dacă se întâmpla aşa, atunci Brad Daggett avea să fie luat la întrebări de poliţie şi nu credeam că va fi în stare să se descurce. Mi-am imaginat faţa lui năduşită şi ochii care îi fugeau în toate părţile; poliţiştii aveau să-i arunce o singură privire şi o să ştie că el era omul lor. Şi o să cedeze, asta era sigur. O oră într-o cameră de interogare avea să fie suficient. Şi pe urmă, singura mea opţiune va fi să susţin că Brad era nebun, că în mod clar devenise obsedat de mine şi îl omorâse pe Ted din proprie voinţă. Aş fi putut chiar să le spun că Brad şi cu mine făcuserăm sex, de vreo două ori, în casa pe care o construiam, dar că niciodată nu îi sugerasem să-mi omoare bărbatul. Avea să fie cuvântul lui împotriva

cuvântului meu, şi n-o să se poată dovedi că aveam vreo legătură cu asta. Dar oamenii o să ştie. Bineînţeles că o să ştie. Mi-am dat seama că îmi încleştasem dinţii şi m-am oprit.

Am inspirat pe nas, savurând mirosul benzinei în timp ce aşteptam ca omul de la staţie să-mi ia banii de pe card. A început ploaia – stropi graşi, intermitenţi, care scoteau sunete plesnitoare pe acoperişul maşinii în vreme ce mă îndepărtam de staţia de benzină către I-95.

Mi-am tot făcut griji pentru Brad cea mai mare parte a drumului până la Boston. Poate că o să facă faţă situaţiei atunci când o să stea de vorbă poliţia cu el. Poate că alibiul lui va ţine. Şi poate – speram eu – portretul-robot pe care îl avea detectivul n-o să aducă nici pe departe cu Brad. Ăsta ar fi cel mai bun scenariu, dar, în adâncul sufletului, ştiam cumva că desenul avea să semene exact cu Brad, că el încurcase treburile şi cineva îl văzuse. După o vreme, m-am forţat să mă gândesc la altceva şi am început să mă gândesc la Lily Kintner, femeia care locuia în Winslow, şi la care nu m-aş fi gândit niciodată dacă Ted nu s-ar fi dus acolo vinerea trecută şi n-ar fi primit o amendă în parcare. Existase o vreme când Lily fusese o prezenţă constantă şi supărătoare în viaţa mea. Era cu doi ani mai mică decât mine la Mather. O cunoscusem în anul trei, când iubitul meu Eric Washburn îi dăduse o invitaţie la St. Dun's.

— Cine e? întrebasem eu.

Eu nu fusesem invitată la o petrecere de joi seara la St. Dun's până în anul doi şi numai după ce mi-o trăsesem timp de trei săptămâni cu Eric Washburn.

— Îl ştii pe David Kintner, romancierul? m-a întrebat Eric.

— Nu, am spus eu.

— E fiica lui.

A venit la acea primă petrecere de joi seara şi aproape că nici n-am văzut-o. Era ca un copil al nimănui dintr-un roman victorian – slabă şi palidă, cu păr lung, roşcat. Am privit-o şi la început am crezut că era agitată, pierzându-se în peretele de care se rezemase cu un pahar în mână, prea speriată ca să stea de vorbă cu cineva. Dar m-am apropiat de ea, m-am uitat mai bine şi mi-am dat seama că de fapt nu-i păsa că era la St. Dun's. Părea aproape indiferentă, ca o fată care stă în ultimul rând la un curs plictisitor. Oare chiar înţelegea ce însemna să primească o boboacă un cartonaş cu craniu? Am crezut că n-o să mai vină niciodată, dar s-a tot întors, în fiecare joi, şi era clar că Eric devenise interesat de ea. Am găsit la bibliotecă una dintre cărţile tatălui ei şi am citit o parte din ea într-o cameră de studiu de la subsol. Se presupunea că e o comedie, dar era în mare parte despre nişte băieţi dintr-un internat din Anglia care se purtau cu cruzime între ei. Mi s-a

părut genul de carte stupidă pe care Eric ar idolatriza-o. Nu mi-a păsat prea mult în acel moment, pentru că începusem să mă culc cu Matthew Ford, ceea ce îl făcea pe Eric să pară practic din clasa de mijloc.

În ultimul an, Eric şi Lily au devenit un cuplu. Era în regulă pentru mine. Matthew şi cu mine ne potriveam mult mai bine decât mă potrivisem eu cu Eric. Spre deosebire de Eric, Matthew era suficient de nesigur pe el ca să compenseze asta cumpărându-mi tot ce voiam. I-am spus nişte poveşti complicate, cum că proveneam dintr-un clan franco-canadian bogat, dar că tatăl meu fusese dezmoştenit pentru că se mutase cu familia lui în Maine şi îşi învăţase fiica doar engleza. Înainte de vacanţa de Crăciun din acel an, i-am spus lui Matthew că aveam nevoie de o mie de dolari ca să mă duc pe ascuns în Montreal şi să-mi vizitez bunica paternă, care era pe moarte. Mi-a dat banii cash. Era o relaţie bună, dar nu îmi făceam iluzii că avea să continue şi după ultimul nostru an de colegiu. Am presupus că acelaşi lucru avea să fie valabil şi pentru Eric şi Lily, mai ales că ea era doar în anul doi, dar cu cât îi vedeam mai mult împreună, cu atât realizam mai bine că era ceva serios. Cel puţin din partea lui Lily era serios; de asta îmi dădeam seama. Nu eram convinsă că Eric era capabil de dragoste. Din punctul ăsta de vedere semăna cu mine, cineva care putea să se ambaleze repede şi apoi putea să-i treacă la fel de repede. O dată, când eram împreună, mi-a spus că simţea că putea foarte uşor să aibă aceeaşi relaţie în acelaşi timp cu două femei. Nu uitasem că-mi spusese asta şi i-am amintit-o în săptămâna din ultimul an când terminaserăm cu examenele şi cei din anii mai mici încă erau ocupaţi cu învăţatul.

— Ai vreo propunere? a întrebat.

Stăteam în casa scărilor la St. Dun's, împărţind o ţigară şi ascultând zgomotele unei petreceri pe sfârşite de la parter. Cântau cei de la Radiohead[40] şi cineva striga să se schimbe muzica.

— Nu ştiu, am spus. Toată lumea crede că tu şi cu Lily aveţi ceva serios.

— Şi tu cu Matthew?

— Se termină în ziua absolvirii.

— Ah, OK.

— Ascultă, am spus, şi i-am atins maxilarul neras. E săptămâna noastră, a celor din ultimul an. Ce zici?

Am făcut sex în acea noapte şi am continuat să facem toată vara aceea. Eric o vizita pe Lily acasă la părinţii ei în weekenduri, iar în timpul săptămânii era cu mine. Lily nu venea niciodată în oraş, iar el le-a spus prietenilor lui că în weekend îşi vizita tatăl bolnav. În glumă, mi-am vopsit

[40] Trupă rock britanică, formată în 1985.

părul roşu şi i-am spus lui Eric să pretindă că are o singură iubită. Mi-au plăcut weekendurile mele din acea vară, singură în New York. Închiriasem doar pentru mine o garsonieră în Village, aşa că sâmbăta şi duminica erau în întregime doar ale mele. Mi-i imaginam pe Eric şi Lily la ţară, îndrăgostiţi, şi nu mă deranja absolut deloc. De fapt, mă făcea să râd.

Eric a murit în acea toamnă în Londra. O vizita pe Lily şi uitase să-şi ia cu el antialergicele. A căzut mort pentru că mâncase alune. M-am întrebat de multe ori cum fusese pentru Lily. Auzisem că a murit în apartamentul ei, cu ea privindu-l. Mi-o imaginam căutând disperată EpiPen-ul, încercând să-l ţină în viaţă. Întotdeauna mi-am spus că Lily a avut noroc. L-a ştiut pe Eric Washburn doar ca pe un iubit fidel. N-a aflat niciodată adevărul despre el.

M-am întâlnit cu Lily câţiva ani mai târziu. Nu avea cont pe Facebook, dar auzisem despre ea – că era un soi de bibliotecară la Colegiul Winslow – şi ceva despre tatăl ei, care fusese implicat într-un accident de maşină în care a murit a doua lui soţie. Am recunoscut-o imediat. Nu se schimbase deloc, palidă şi pierdută, cu părul ăla de Pippi Şoseţica[41] tuns exact la fel, cu faţa lipsită de expresie. I-am spus că îmi părea rău pentru ce se întâmplase cu Eric Washburn şi ea s-a holbat pentru o clipă la mine cu o privire egală, fixă. În asta a constat interacţiunea noastră. Am încercat să-mi amintesc dacă îi făcusem cunoştinţă cu Ted, şi cred că probabil i-am făcut, dar nu eram sigură. Mi-am adus însă aminte de privirea ei rece, de ochii verzi, aproape translucizi. Oare ştia despre mine şi Eric în acea vară? Şi dacă ştia, atunci era posibil ca moartea lui Eric să nu fi fost accidentală? Nu credeam asta, dar cumva mă irita că Lily revenise în mintea mea. Erau multe motive pentru care Ted ar fi putut să se ducă la Winslow în acea vineri; şansa ca asta să fi avut vreo legătură cu Lily era incredibil de mică.

Am ajuns înapoi în Boston la ora patru după-amiaza. Am parcat la trei străzi de casa mea şi m-am dus la barul unui hotel butic, unde am băut o votcă cu gheaţă şi am comandat o porţie de orecchiette cu homar. Eram leşinată de foame. După ce mi-am mâncat pastele, m-am întors la maşină şi l-am sunat pe detectivul Kimball. A răspuns imediat.

— Sunt în Boston, i-am spus.

— Grozav, a replicat. Unde sunteţi? Pot să vin să vă iau dacă vreţi, să vă aduc la secţie.

I-am spus că eram în capătul străzii noastre, parcasem pe stradă, nu ştiam ce să fac sau unde să mă duc. Am pus un mic tremur în voce când am spus asta.

---

[41] Pippi Långstrump, personaj dintr-o serie de cărţi pentru copii de scriitoarea suedeză Astrid Lindgren, o fetiţă roşcată cu codiţe de un roşu aprins.

— E de-nțeles. Dacă așteptați acolo, pot să vin să vă iau. Apoi, dacă vreți, puteți da niște telefoane de la secție. Poate că vreți să vă duceți acasă la vreo prietenă, sau la un hotel…

Detectivul a ajuns zece minute mai târziu într-un Mercury Grand Marquis alb și m-a dus la secție. În mașina lui mirosea a țigări rulate manual și a mentă. El purta jeanși și o haină de catifea reiată. Cravata lui părea vintage și era ușor zdrențuită pe o parte.

— Vă mulțumesc foarte mult că v-ați întors la Boston, mi-a spus, în vreme ce se strecura prin trafic, cu o mână pe volan, cu cealaltă pe genunchi, cu arătătorul bătând în ritmul unei muzici inexistente. Suntem foarte optimiști în privința acestui indiciu. Credem că avem o descriere detaliată a omului care v-a omorât soțul.

— Cum? am întrebat.

— O femeie care venise în vizită la unul dintre vecinii dumneavoastră stătea în mașină și scria un SMS. A văzut un bărbat care ieșea din casa care a fost spartă – familia Bennett, de la 317, îi cunoașteți? – și pe urmă s-a dus la casa dumneavoastră. Femeia a zis că a continuat să-l urmărească pentru că părea să se furișeze și era agitat. A trecut chiar pe sub un felinar din stradă și ea i-a văzut bine trăsăturile. A lucrat cu desenatorul nostru și cred că avem un portret foarte asemănător.

Detectivul mi-a aruncat o privire. Zâmbea puțin timid, ca și cum nu era prea sigur cum ar trebui să se poarte. I-am văzut ochii scanându-mi fața.

— De ce vreți să mă uit la desen? Credeți că aș putea să-l știu?

— Credem că e posibil. Martora noastră a spus că suspectul a sunat la ușa casei dumneavoastră. Soțul dumneavoastră a venit la ușă și a vorbit puțin cu bărbatul. De fapt, martora zice că nu s-a mai uitat pentru că părea că cei doi se cunoșteau. Când s-a uitat din nou, bărbatul nu mai era acolo și ea a presupus că intrase în casă.

— O, Doamne, am făcut eu. Era cineva cunoscut de Ted?

— E doar o posibilitate, doamnă Severson. E posibil să fi fost un spărgător oarecare, care l-a convins să-i dea drumul în casă. De aceea vrem să vă uitați la desen.

— Sunteți sigur că bărbatul ăsta care a sunat la ușă a fost același care l-a împușcat… care l-a împușcat pe soțul meu?

Detectivul a rotit volanul cu un gest nonșalant și s-a strecurat într-un loc liber în parcarea din fața secției de poliție.

— Așa credem, a răspuns, oprind motorul. Martora a spus că stătea în mașină undeva în jur de șase după-amiaza, și aceasta este cu aproximație ora decesului stabilită de legist. Ea n-a auzit vreo împușcătură, dar motorul

ei mergea şi casa dumneavoastră are pereţii groşi, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Am lăsat capul în jos şi am tras adânc aer în piept, pe nas.

— Vă simţiţi bine? a întrebat detectivul.

— Am avut şi momente mai bune. Îmi pare rău. Am nevoie de o clipă doar… haideţi să intrăm să mă uit la desen.

Detectivul Kimball m-a condus în secţie în tăcere, am trecut prin zona de recepţie puternic monitorizată şi am ajuns într-un coridor cu podeaua acoperită cu un linoleum uzat şi cu pereţii de cărămidă. L-am urmat pe detectiv într-o zonă deschisă care fusese împărţită în cubicule. Mă mişcam încet. Era clar din ceea ce auzisem că Brad fusese văzut bine. Îmi ţineam furia sub control şi mă gândeam la ceea ce trebuia să-i spun detectivului. Dacă desenul semăna chiar şi puţin cu el, trebuia să spun asta, altfel urma să li se pară suspect atunci când, în cele din urmă, aveau să dea peste Brad. Ceea ce speram cu disperare era ca portretul să nu semene deloc cu el, ca să pot spune cu sinceritate că habar n-aveam la cine mă uitam.

Am ajuns la biroul detectivului, într-un cubicul înconjurat de pereţi mobili. Mi-a oferit un scaun de plastic, iar el s-a instalat într-un scaun rotativ tapiţat. Biroul lui era încărcat, dar teancurile de dosare şi hârtii păreau organizate în turnuleţe distincte, fiecare având deasupra un post-it într-o culoare diferită. A scos un dosar din vârful unuia din turnuleţele mai mici şi l-a deschis.

— Vedeţi bine acolo? m-a întrebat.

Ne aflam sub o lumină fluorescentă puternică fixată în tavanul jos din plăci de polistiren, şi i-am spus că vedeam foarte bine. A scos o foaie de hârtie din dosarul gălbui şi a răsucit-o spre mine, ca să pot vedea desenul. Semăna destul de bine cu Brad – gâtul gros, ciocul negru, ochii întunecaţi puţin cam apropiaţi sub sprâncenele groase. Trăsătura lui cea mai distinctă – părul des şi linia părului joasă – era acoperită cu şapca de baseball pe care o purta. Simţeam ochii detectivului Kimball aţintiţi asupra mea. Îi simţeam nerăbdarea intensă.

— Nu ştiu, am spus, şi mi-am împins înainte buza inferioară, studiind desenul pentru a-mi acorda câteva secunde în plus.

Dar asemănarea era prea mare ca să nu pomenesc nimic de ea.

— Ştiţi cu cine seamănă? am spus. Seamănă cu constructorul nostru din Maine. Brad Daggett. Dar Brad abia dacă-l ştia pe Ted şi nici măcar nu locuieşte în Boston, aşa că… M-am îndreptat de spate şi m-am uitat la detectiv. Nu ştiu dacă asta vă ajută cu ceva.

— Brad Daggett? a zis detectivul. Îmi puteţi spune numele pe litere? L-a notat, apoi m-a întrebat: Ce-mi puteţi spune despre el?

— Nu prea multe. Eu lucrez mult cu el, dar nu știu nimic despre el personal. Chiar nu-mi pot imagina vreun motiv pentru care Brad să vină aici să vorbească cu Ted, sau pentru care chiar să-l omoare. Nu are nicio logică.

— A fost constructorul dumneavoastră? E posibil ca el și soțul dumneavoastră să aibă vreun conflict pentru bani?

— Nu fără știința mea. Eu am fost singura care am lucrat de aproape cu Brad și eu luam în general deciziile legate de bani. Nu. În niciun caz.

— Atunci, *dumneavoastră* ați avut vreun conflict cu el? Vreo problemă?

— Lucruri mărunte, ici și colo, ca de pildă, a cumpărat niște cofraje greșite pentru tavan, dar nimic important. Era foarte bun profesional și plătit incredibil de bine. Nu mă pot gândi la absolut niciun motiv pentru care să aibă ceva împotriva lui Ted.

— E căsătorit?

— Cine, Brad? Nu cred. *A fost,* pentru că sunt destul de sigură că are copii, dar nu a pomenit vreodată de o soție.

— Și s-a purtat vreodată necuviincios cu dumneavoastră? V-a dat vreodată impresia că… ăăă… că vă găsea atrăgătoare?

S-a bâlbâit puțin când a spus-o și a părut stânjenit, iar eu m-am întrebat pentru o clipă dacă nervozitatea asta era adevărată sau doar juca teatru.

— Nu. Poate că mă găsea, dar nu mi-a spus-o niciodată. Cum v-am spus, era total profesionist. M-am uitat din nou la desen, impresionată de cât de mult semăna cu Brad și enervată că Brad fusese atât de prost să se lase văzut, apoi am adăugat: Cu cât mă uit mai mult la desen, cu atât mai mult mi se pare că seamănă cu el, dar numai superficial. E un bărbat cu cioc, atâta tot.

— OK. Kimball a pus un deget pe schiță și a tras-o din nou către el. O să-l verificăm. Aveți numărul lui de telefon?

Mi-am scos telefonul și i-am dat detectivului numărul lui Brad.

— Chiar nu cred…, am spus.

— Nu, nu, am înțeles. Dar va trebui să verificăm, doar ca să-l eliminăm din investigație. Bănuiala mea e că moartea soțului dumneavoastră este exact ceea ce pare a fi. Un spărgător de case, care caută bijuterii și alte obiecte mici pe care să le fure. Poate că asasinul a avut un soi de poveste cu care l-a convins pe soțul dumneavoastră să-l lase să intre în casă. Ați zice că Ted era genul de om încrezător? Ar fi lăsat un străin să intre în casa lui dacă acel străin avea o poveste plauzibilă?

M-am gândit o clipă și mi-am spus că răspunsul corect era un *nu* hotărât.

— Cred că da, am răspuns. El trăia o viață fermecată și nu i se întâmplase niciodată ceva rău. Ați crede că, totuși, cu toți banii pe care-i făcea… dar era foarte încrezător în oameni.

Detectivul Kimball s-a lăsat pe spătarul scaunului său rotativ şi a încuviinţat din cap către mine. Simţeam că începeam să ne relaxăm. Asta mă făcea să mă simt agitată. Ştiam că, de îndată ce rămânea singur, detectivul avea să-l sune pe Brad, şi eu nu eram deloc convinsă că Brad avea să se descurce bine în acea discuţie telefonică, deşi repetaserăm de vreo sută de ori ce urma să spună. M-am gândit să-l sun eu prima ca să-l avertizez şi să-l calmez, apoi am realizat că telefonul meu va fi înregistrat, că poliţia avea să ştie că l-am sunat imediat după ce l-am identificat în portretul-robot.

— Ştiţi, am spus, dându-mi seama că era important să nu ascund poliţiei nicio informaţie. De fapt, chiar l-am văzut pe Brad Daggett ieri-dimineaţă. Trebuia să-i spun să oprească momentan lucrul la casă. Eram în drum spre Maine.

— A!

Detectivul şi-a înclinat scaunul în faţă.

— Arăta perfect normal. Puţin şocat, mi s-a părut, de ceea ce i s-a întâmplat lui Ted.

— Cum am spus, trebuie doar să-l eliminăm. Sunt sigur că are un alibi. Din ceea ce spuneţi, nu pare să aibă vreo legătură cu povestea asta. A, şi încă ceva, doamnă Severson, poliţiştii de investigaţie la locul crimei şi-au terminat treaba acasă la dumneavoastră, ceea ce înseamnă că puteţi să vă întoarceţi acolo. Nu ştiu dacă o să…

— Trebuie să mă duc, am spus, ca să-mi iau nişte haine şi atunci o să văd dacă sunt în stare să stau acolo.

— OK. Kimball s-a ridicat şi m-am ridicat şi eu. Eu trebuie să rămân aici la sediu, dar vreţi să vă dau un poliţist care să vă ducă la maşina dumneavoastră, sau poate acasă?

— Nu, mulţumesc. Pot să iau un taxi.

— Ei, atunci o să vă chem un taxi. Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit să vă uitaţi la portret. Ne-aţi fost de mare ajutor şi, din experienţa mea, odată ce avem un portret-robot, urmează repede şi o arestare. Cineva trebuie să-l ştie pe tipul ăsta.

Am rămas în picioare un moment, şovăind să plec, ştiind că lucrurile ar putea începe repede să se clarifice. Rotiţele minţii mi se învârteau, ştiam că Brad avea să fie interogat, probabil peste câteva ore doar, de către poliţie. Îl pregătisem, dar nu îndeajuns. Şi pe urmă, mai erau şi alte lucruri, ca de pildă faptul că Ted, în acea ultimă vizită la Kennewick, se întâlnise cu Brad şi se îmbătaseră împreună la barul ăla de pe plajă. Era ceva foarte ciudat pentru Ted. Asta mă făcea să mă gândesc la ce spusese Brad cu o zi în urmă – cât de convins era el că Ted ştia despre noi. Poate că ştia, dar cum era posibil? Şi

dacă știa, ar fi spus cuiva? Dar chiar dacă nu știa, faptul că Ted și Brad băuseră împreună îl va face pe Brad și mai suspect în ochii poliției.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat stângaci detectivul Kimball, și mi-am dat seama că mă surprinsese stând acolo, pierdută în gânduri, preț de vreo cinci secunde.

Mi-am lăsat umerii în jos, m-am prefăcut că îmi înăbuș un suspin, apoi am ridicat privirea spre el și am lăsat să-mi curgă câteva lacrimi din ochi. S-a uitat în jur prin birou, dar eu am făcut un pas către el și s-a văzut silit să mă ia în brațe. Am început să plâng cu hohote, trăgându-l spre mine, îngropându-mi capul sub bărbia lui. M-am împins suficient de tare cât să-mi simt sânii strivindu-se de pieptul lui.

— E-n regulă, doamnă Severson, a spus și mi-a cuprins umărul cu o mână, ținându-și-o pe cealaltă lăsată în jos, pe lângă corp.

M-am îndepărtat de el, scuzându-mă întruna, chiar în momentul în care detectivul James, partenera lui, o negresă înaltă, s-a apropiat și m-a întrebat dacă am nevoie de ceva.

— Doar un taxi, am răspuns. Îmi pare rău. Atât de rău.

— Nu vă faceți probleme, înțeleg perfect.

Detectivul James o preluase discret pe văduva neconsolată și acum mă îndepărta cu blândețe dar hotărât de biroul lui Kimball. M-am oprit și m-am întors.

— O, domnule Kimball, am spus. Vă aduceți aminte că m-ați întrebat ieri dacă știu pe cineva în Winslow?

El era tot în picioare, cu mobilul în mână.

— Da, mi-aduc aminte.

— Mi-a venit în minte cineva. Numele ei e Lily Kintner. Am fost cu ea la Colegiul Mather. Sunt convinsă că n-are nicio legătură cu prezența lui Ted acolo vinerea trecută, dar…

— Se cunoșteau? Erați apropiate?

— Nu, nu eram. De fapt, mi-a furat iubitul în colegiu, așa că nu sunt un mare fan al ei… dar Ted și cu ea nu se cunoșteau… adică, dacă mă gândesc mai bine, e posibil să se fi văzut de vreo două ori. M-am întâlnit cu Lily în Boston acum vreo doi ani.

— Cum se scrie numele ei?

I-am spus. În mod clar nu exista nicio legătură între Ted și Lily, dar m-am gândit că nu strica să-i dau poliției o altă pistă de urmat. Ar putea amâna ceea ce acum părea inevitabil – că Brad avea să fie prins și că cel mai probabil avea să mă toarne și pe mine.

I-am spus detectivului James că eram bine, că voiam doar să plec.

— Sunteţi sigură că nu vreţi un pahar cu apă înainte să plecaţi? m-a întrebat ea cu vocea ei uşor răguşită, uitându-se în jos la mine.

Îmi închipuiam că are aproape un metru optzeci. Trebuie să fi fost destul de stânjenită de asta, pentru că de fiecare dată când am văzut-o purta pantofi fără toc. Costum pantalon negru, cămaşă bărbătească şi pantofi fără toc. Şi nu purta niciodată bijuterii. Mă făcea să mă simt agitată într-un fel în care detectivul Kimball nu o făcea. Nu că aş fi crezut că mă bănuia de ceva; adevărul e că nu-mi dădeam seama ce gândea. Se uita la mine la fel cum ar fi privit un aparat de încasat taxe.

— Pot să vă conduc afară, doamnă Severson?

— Nu. Sunt bine. Şi spuneţi-mi Miranda.

Ea a încuviinţat din cap către mine şi s-a îndepărtat. Eram foarte sigură că nu purta nici machiaj.

Probabil că detectivul Kimball sunase după un taxi, pentru că atunci când am ajuns în faţa secţiei de poliţie, mă aştepta unul. Începuse deja să se întunece şi se pornise ploaia. Mă simţeam ca şi cum vremea proastă mă urmase tot drumul de la casa mamei mele.

22.

LILY

Am plecat de la Kennewick Inn marţi dimineaţa foarte devreme, gândindu-mă că voi putea conduce direct până la Colegiul Winslow. Nu avea niciun rost să pierd altă zi de lucru şi să atrag atenţia. Băusem două cești de cafea la han, dar m-am oprit în Kittery la un Dunkin' Donuts ca să mai iau o cafea pentru drum. Eram epuizată. Brad şi cu mine stătuserăm de vorbă câteva ore în noaptea trecută, mai întâi în camioneta lui, apoi în căsuţa în care locuia el. În ciuda a ceea ce îi făcuse lui Ted, îmi părea destul de rău pentru Brad. Era o epavă şi, odată ce a înţeles că nu aveam de gând să-l torn, s-a agăţat de mine la fel ca un om care se îneacă şi găseşte o barcă de salvare. Mi-a spus că o să aranjeze o întâlnire cu Miranda pentru acea seară la zece. Dacă ea accepta, o să mă sune acasă de la telefonul public din Cooley's. Avea să lase să sune de două ori, dar numărul avea să apară pe ecranul digital al telefonului meu fix.

Am ajuns în biroul meu înainte de sosirea celorlalţi. După ce m-am logat la e-mailul de la serviciu, nu am fost surprinsă să aflu că şeful meu, Otto,

plecase mai devreme luni după-amiază, pentru că simţise că îl paşte o tuse, şi că se gândea să-şi ia liberă şi ziua de marţi. Otto Lemke era de departe cel mai influenţabil om de pe Pământ, mai ales când venea vorba de orice fel de boală. Simplul fapt că duminică îl anunţasem că nu mă simţeam prea bine îl aruncase într-o spirală de afecţiune psihosomatică. Mi-am petrecut dimineaţa scriind scurte descrieri ale colecţiilor noastre arhivate care să fie postate pe site-ul nostru intern pentru studenţi şi facultate. După ce am făcut suficient cât să justifice o dimineaţă de muncă, am traversat campusul la cafeneaua administrată de studenţi unde îmi luam de obicei prânzul. Furtuna din ajun limpezise aerul şi lumea arăta curată şi strălucitoare, ca o maşină proaspăt ieşită de la spălat. Cerul fără nori era de un albastru intens, metalic. Aerul era înviorător şi mirosea a mere. La cafenea mi-am luat un sandviş cu salată de ton şi curry pe o felie de pâine de grâu şi m-am dus să mă aşez pe una din băncile de piatră de unde se vedea şirul de stejari de un roşu strălucitor, foşnind în briză, care împărţeau curtea principală a colegiului. Viaţa mea era plăcută şi m-am întrebat în treacăt de ce mă implicasem în povestea sordidă a relaţiilor dintre Miranda, Ted şi Brad. Ceea ce aveam de gând să fac în Kennewick mâine-seară implica un risc imens. Depindea de Brad, care era atât de fragil, încât aproape că vedeai crăpăturile din el, şi depindea şi de Miranda, care nu trebuia să devină suspicioasă atunci când Brad îi propunea întâlnirea. Mă simţeam expusă şi nu eram sută la sută încrezătoare, dar ştiam că mersesem deja prea departe şi că aveam să merg până la sfârşit. Ted merita să fie răzbunat, iar Miranda merita să fie pedepsită, acum mai mult ca oricând.

În acea după-amiază programasem o vizită în afara campusului, la o fostă studentă, acum de vreo optzeci de ani, care se oferise să doneze pentru arhivă nişte obiecte din vremea studenţiei sale. Vizitele astea erau adeseori cea mai bună parte a slujbei mele, iar uneori cea mai proastă. Totul depindea de luciditatea şi aşteptările fostului student sau profesor. Uneori, tot ce aveau erau câteva manuale zdrenţuite şi câteva notiţe; aceştia erau adesea oameni singuratici care căutau pe cineva cu care să vorbească puţin, cineva care trebuia să asculte nişte poveşti nesfârşite despre zilele lor de colegiu. Alteori, însă, aceşti foşti studenţi se dovedeau a avea adevărate comori de material pentru arhive. Astea erau fetele care păstrau totul. Meniurile tipărite de la Balul Iernii din 1935. Fotografii din viscolul din martie 1960, când troienele de zăpadă erau de peste doi metri. O poezie scrisă de mână din perioada când May Gylys venise ca scriitoare invitată la colegiu. Nu ştiam niciodată la ce să mă aştept de la aceste vizite şi le programam doar când persoana respectivă locuia la o distanţă convenabilă

unde puteam ajunge cu maşina. Altfel, le ceream donatorilor să ne trimită materialele prin poştă.

A fost cât pe ce să anulez vizita din acea după-amiază. Eram încă obosită din cauza nesomnului şi nu eram convinsă că sunt în stare să însoţesc un străin în drumul său printre amintiri personale. Dar mi-am spus că ar trebui să-mi păstrez programul pe cât de obişnuit posibil, aşa că m-am dus, străbătând cu maşina câteva oraşe spre vest, până la Greenfield, unde locuia Prudence Walker, promoţia 1958. Când am ajuns acolo, aduna cu grebla frunze şi umpluse deja câţiva saci, pe care îi depozitase pe trotuar, lângă bordură, ca să fie luaţi. Locuia într-o căsuţă tip Cape Cod[42], curată şi ordonată, într-un cartier de case în stil colonial şi case cu structura de stâlpi şi grinzi expusă. Am intrat pe aleea din faţa casei ei şi am oprit în spatele unui model nou de Toyota Camry, şi Prudence Walker şi-a lăsat jos grebla şi a venit să mă întâmpine.

— Hei, bună. Mulţumesc mult că ai venit dumneata. I-ai făcut un mare serviciu unei doamne în vârstă.

Purta o fustă din denim spălăcită şi o jachetă de vânt verde. Părul cărunt era strâns la spate într-un coc.

— Nicio problemă, am răspuns, ieşind din maşină.

— Totul e pus în cutie, chiar acolo pe treptele din faţă. Ţi-aş aduce-o eu, dar mi-a luat toată forţa s-o cobor din pod până pe treapta aia unde stă. Se pare că la acel moment am hotărât că trebuia să păstrez *totul.* Cea mai mare parte sunt albumele mele cu decupaje şi poze, dar am adăugat toate notiţele de la cursuri, şi orare, şi e şi un teanc de lucrări de la examene. Ai spus că le vrei, nu?

— O să le iau pe toate. Mulţumesc din nou pentru tot.

M-am dus la scări şi am ridicat cutia cea grea. Prudence Walker a venit cu mine, păşind cu un mers inegal care o făcea să-şi coboare umărul drept de fiecare dată când punea jos piciorul drept.

— Îmi pare rău că te-am făcut să vii până aici şi pe urmă să te trimit aşa acasă, dar încerc să adun toarte frunzele astea înainte să dispară soarele. Pot să-ţi aduc un pahar de apă sau ceva?

— Nu, mulţumesc, am spus, băgând cutia în portbagaj.

Când dădeam în spate pe alee, am văzut-o îndreptându-se din nou cu mersul ei nesigur către grebla pe care o lăsase rezemată de un arţar. Am simţit un val de afecţiune pentru femeia asta, atât de dornică să se elibereze

[42] Căsuţă de lemn cu un singur nivel, cu un acoperiş simplu în pantă, şi un şemineu mare central; o arhitectură originară din Cape Cod, peninsulă nisipoasă situată în sud-estul statului Massachusetts, din secolul al XVIII-lea.

de vechea ei viaţă, să nu se uite înapoi, dar de fapt eram recunoscătoare că nu trebuia să stau o după-amiază întreagă uitându-mă prin albume.

Am lăsat cutia la Winslow, am mai răspuns la câteva e-mailuri, apoi m-am dus acasă, o căsuţă gen bungalow cu două dormitoare, construită în 1915. Vederea era spre un iaz pitoresc, oribil pentru înotat (era plin de ţânţari toată vara), dar pasabil ca patinoar în lunile reci de iarnă. Mi-am verificat telefonul şi am văzut că încă nu aveam niciun apel de la Cooley's. Asistenta doctorului meu sunase ca să-mi aducă aminte că aveam o consultaţie programată, iar mama sunase, dar nu lăsase niciun mesaj. Nu era nici cinci şi m-am gândit să încerc să trag un pui de somn înainte să-mi pregătesc cina. M-am întins pe canapeaua din living şi chiar când aţipeam, s-a auzit soneria de la uşă şi eu am sărit în sus, neştiind pentru o clipă unde mă aflam. Mi-am trecut degetele prin păr, m-am ridicat şi m-am îndreptat către holul de la intrare. M-am uitat prin fâşia îngustă de sticlă care mărginea uşa din faţă pe toată înălţimea ei. Un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, puţin cam neîngrijit, stătea acolo, scărpinându-se la ceafă. Am întredeschis uşa, lăsând lanţul de siguranţă pus.

— Vă pot ajuta cu ceva? l-am întrebat.

— Sunteţi Lily Kintner? a spus bărbatul, scoţându-şi portofelul din sacoul lui de tweed cu model în spic. Înainte să apuc să răspund, a deschis portofelul ca să-mi arate o insignă de detectiv de la departamentul de poliţie din Boston. Sunt detectivul Kimball. Putem să stăm puţin de vorbă?

Am tras lanţul de siguranţă şi am deschis larg uşa. El şi-a şters picioarele pe covoraşul de la intrare şi a păşit în casa mea.

— Îmi place casa asta, a spus, uitându-se în jur.

— Mulţumesc. Cu ce vă pot ajuta? M-aţi făcut curioasă.

Am făcut câţiva paşi în living şi el m-a urmat.

— Ei bine, numele dumneavoastră a fost pomenit în cursul unei investigaţii şi aş vrea să vă pun câteva întrebări. Aveţi puţin timp?

I-am oferit fotoliul roşu de piele şi el s-a aşezat pe marginea lui. Eu m-am instalat pe canapea. Mi-era frică de ceea ce urma să spună, dar eram şi nerăbdătoare să-l aud.

— Ce-mi puteţi spune despre Ted Severson?

— Tipul acela care a fost omorât în Boston în weekend?

— M-hm.

— Pot să vă spun ce am citit în ziare, dar asta e tot. Am o vagă legătură cu el, dar nu-l cunosc. A fost căsătorit cu o fată cu care am fost colegă de şcoală.

— Aţi fost colegă cu Miranda Severson?

Detectivul şi-a scos din haină un carneţel şi l-a deschis. A scos un capăt de creion din spirala lui.

— Da, colegiul Mather. Pe atunci era Miranda Hobart. De fapt, Faith Hobart.

— Avea un alt nume?

— Cred că Faith este al doilea ei nume. Aşa era cunoscută în colegiu.

— Aţi păstrat legătura cu ea? De unde ştiaţi că Ted Severson şi cu ea erau căsătoriţi?

Şi-a îndreptat puţin spatele, împingându-se uşor către spătar. Părul era cam lung, mai ales pentru un detectiv de poliţie. Avea ochii căprui şi rotunzi, sub nişte sprâncene groase, un nas impunător şi o gură feminină, cu buza inferioară mai groasă.

— Ne-am întâlnit întâmplător în Boston acum câţiva ani.

— Era cu soţul ei atunci?

— Ştiţi, chiar m-am întrebat asta după ce am citit povestea. Cred că era cu un bărbat şi ne-a făcut cunoştinţă, dar nu-mi aduc aminte mare lucru de el. Nu mi-a venit să cred când am citit ce s-a întâmplat în Boston. Domnule detectiv… Kimball aţi spus?… voiam să-mi fac nişte cafea. Vreţi să fac două?

M-am ridicat, conştientă că mă purtam potenţial suspicios, dar aveam nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Ăăă, sigur. Dacă faceţi pentru dumneavoastră.

— Asta dacă nu credeţi că discuţia noastră se încheie acum. Chiar sunt foarte curioasă de ce sunteţi aici, am spus în vreme ce mă îndreptam către bucătărie.

— Nu. Faceţi cafeaua şi o să-mi facă plăcere să beau şi eu.

Odată ajunsă în bucătărie, am tras adânc aer în piept, am pus apa la fiert şi cafeaua măcinată în espressorul meu francez de cafea. Trebuia să gândesc limpede. Ceva se întâmplase ca să facă legătura între mine şi Ted Severson şi trebuia să fiu extrem de atentă să nu fiu prinsă cu o minciună, să nu mă contrazic. Aflaseră ceva, dar nu ştiam cât de mult. Când apa a început să fiarbă, am turnat-o peste cafea, am introdus plonjorul. Am pus cafeaua pe o tavă cu două căni, o cutie de lapte şi un bol cu cuburi de zahăr şi am dus totul în living. Am fost surprinsă să-l văd pe detectiv în picioare, uitându-se cu atenţie la cotoarele cărţilor din biblioteca încastrată în peretele livingului.

— Scuze, a spus, aşezându-se la loc pe marginea fotoliului. Aveţi nişte cărţi interesante. Sper că nu vă supăraţi că întreb… sunteţi fiica lui David Kintner, nu?

Am pus tava pe măsuţa de cafea şi m-am aşezat pe canapea.

— Ăăă, da. Îl ştiţi? Şi, vă rog, serviţi-vă cu cafea.

— Chiar îl ştiu. Am citit câteva din cărţile lui şi l-am văzut o dată oferind o lectură dintr-o carte de-a sa. În Durham, New Hampshire.

— Ah, da?

— A fost foarte dramatic.

— Am auzit că de obicei e așa. Eu nu l-am auzit niciodată citind.

— Serios? Mă mir.

— Nu vă miraţi. E tatăl meu, şi ceea ce face nu mi se pare prea fascinant. Cel puţin nu părea așa când eram mai mică.

L-am privit pe detectiv pregătindu-şi cafeaua, adăugând lapte, dar nu şi zahăr. Avea mâini frumoase, cu degete lungi şi subţiri. Brusc, mi-am dat seama cât de mult semăna cu Eric Washburn. Slab şi masculin, dar cu trăsături faciale aproape feminine. Gură senzuală, gene dese. A luat o gură de cafea, a pus cana la loc pe masă şi a remarcat:

— Ştiţi, nu a fost uşor să vă găsim aici. Sunteţi tot Kintner sau v-aţi schimbat numele oficial în Lily Hayward?

— Nu, oficial sunt tot Kintner. Oamenii de aici mă ştiu ca Lily Hayward. Hayward era numele de fată al mamei tatălui meu. Să nu căutaţi cine ştie ce motiv ascuns în asta. Doar că – lucrând într-un colegiu – oamenii îl cunosc pe tatăl meu şi tot ce a scris, şi când mi-am luat această slujbă, am decis să folosesc un alt nume.

— E de înţeles.

— Aşadar, ştiţi ce se întâmplă cu tatăl meu?

— Accidentul din Anglia.

— Exact.

— Da, am auzit de el. Îmi pare rău. Adevărul e că sunt un mare admirator al tatălui dumneavoastră. De fapt, am citit *toate* cărţile lui. Parcă îmi aduc aminte că ultima v-a fost dedicată dumneavoastră.

— Aşa e. Păcat că n-a fost o carte mai bună.

Detectivul a zâmbit.

— N-a fost chiar aşa de proastă. Cred că totuşi cronicile au fost puţin cam prea aspre.

A mai sorbit din cafea şi a tăcut o clipă.

— Aşadar, am reluat eu. Să ne întoarcem la Ted Severson. Tot nu înţeleg de ce sunteţi aici.

— Păi, ar putea fi o simplă coincidenţă, desigur, dar Ted Severson a venit aici în Winslow în ziua în care a fost omorât. Ştim asta pentru că a primit o amendă pentru parcare ilegală. Întâmplător, nu venea să vă vadă pe dumneavoastră?

Am simţit cum mă străbate un fulger de furie pentru prostia lui Ted, urmat de o vagă tristeţe. Venise să mă caute. Venise în oraşul meu. Am clătinat din cap.

— Cum am spus, nu-l cunosc şi el nu mă cunoaşte. Poate că ne-am întâlnit o dată sau de două ori…

— Aţi fost în Anglia în septembrie, nu?

— Da. Am fost. M-am dus să-l văd pe tatăl meu după ce a ieşit din închisoare. De fapt, are de gând să se mute înapoi în America şi am fost acolo ca să-l ajut cu o parte din logistică.

— Vă aduceţi aminte cu ce cursă v-aţi întors?

— Pot să caut dacă vreţi.

— E-n regulă. Ştiu eu cursa. A fost aceeaşi cu care Ted Severson a venit după o călătorie de afaceri în Marea Britanie. Vă aduceţi aminte să-l fi văzut în acel avion?

Eram pregătită pentru asta. Aşadar, ştiau că Ted şi cu mine am fost în acelaşi avion. Era încă foarte neclar dacă ştiau că Ted şi cu mine ne-am întâlnit ulterior la Concord River Inn. Ştiau că fusesem la Kennewick cu o zi în urmă? Probabil că nu, dar nu ar fi prea greu de aflat.

— Aveţi o fotografie cu el? am întrebat.

— Nu am la mine, dar dacă aveţi internet…

— Corect. O să verific din nou, dar de fapt chiar am stat de vorbă cu un bărbat în timpul acelui zbor, iar acum, dacă mă gândesc mai bine, a fost probabil Ted Severson. Practic, ne-am întâlnit în barul din aeroport la Heathrow. Mi-aduc aminte că atunci când ne-am întâlnit mi-am zis că părea să mă cunoască. După felul în care a zis „bună”. Dar pe urmă ne-am prezentat şi am vorbit o vreme. Chiar nu mi se părea cunoscut.

— Nu v-aţi spus fiecare numele?

— Ba da, dar nu l-am înţeles pe al lui. Sau, dacă l-am înţeles atunci, nu l-am ţinut minte.

— Dar i-aţi spus cum vă cheamă?

— Da. Şi i-am spus că lucram aici, în Winslow.

— Deci dacă voia să vă caute, ar fi putut să vină aici şi să încerce să vă găsească?

— Teoretic, am răspuns. Deşi dacă voia cu adevărat să ia legătura cu mine, nu ştiu de ce nu ar fi încercat să mă sune.

— I-aţi dat numărul dumneavoastră de telefon?

— Adevărul e că nu i l-am dat.

— Deci e posibil să fi încercat să vă găsească numărul şi să nu fi reuşit, şi atunci să vină până aici.

— Sigur, bănuiesc că e posibil. Doar că nu pare probabil. Am avut o conversaţie plăcută, dar nu am flirtat, şi el era un bărbat căsătorit şi…

Detectivul a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Poate că pur şi simplu nu v-aţi dat seama. Noi vedem asta mereu. Un tip întâlneşte o femeie şi femeii nu i se pare nimic deosebit, şi în clipa

următoare el o urmăreşte. Se întâmplă şi invers, dar asta se întâmplă mai rar.

— Credeţi că am fost urmărită?

— Nu ştiu. Eram doar curioşi să ştim de ce a venit până aici cu maşina în ziua în care a fost omorât. E o moarte suspectă, aşa că cercetăm tot ce s-a întâmplat recent şi pare ieşit din comun. Dar dacă a venit aici în speranţa de a vă întâlni, atunci nu pot să-mi imaginez că asta a avut vreo legătură cu moartea lui.

— Nu. Nici eu nu-mi imaginez.

— Vă supăraţi dacă vă întreb dacă aveţi vreo relaţie în prezent, domnişoară Kintner?

— Nu, nu mă supăr. Şi nu, nu am pe nimeni. Şi puteţi să-mi spuneţi Lily.

— Doar verificam, Lily. Nu există vreun fost iubit gelos în viaţa dumitale?

— Din câte ştiu eu, nu.

Detectivul s-a uitat la carneţelul lui cu spirală şi a tăcut un moment. Mă relaxasem. Mă gândeam că mă acoperisem pe cât de bine puteam. Nu puteam nega că îl întâlnisem pe Ted în avion. Existau martori. Dar nu aveam de ce să recunosc şi altele. Dacă poliţia afla că stătusem două nopţi la Kennewick imediat după crimă, va trebui să susţin doar că a fost o pură coincidenţă. Ar putea părea ciudat, dar mi se putea întâmpla. Nu e ca şi cum chiar fusesem implicată în crima de vineri noapte.

— Scuză-mă, Lily, dar trebuie să te întreb ceva. Poţi să-mi spui unde ai fost vineri seara?

— Am fost aici. Am fost singură. Mi-am pregătit cina, apoi m-am uitat la un film.

— Te-a vizitat cineva? Te-a sunat cineva?

— Îmi pare rău, dar nu. Nu cred.

— E-n regulă. Şi-a terminat cafeaua şi s-a ridicat în picioare. E posibil să te uiţi la o fotografie de-a lui Ted Severson online ca să îl identifici? m-a întrebat.

— Sigur, am spus şi mi-am luat laptopul.

Împreună, am găsit o fotografie care însoţea un articol despre omorârea lui Ted şi eu am spus că da, eram foarte sigură că acela era bărbatul cu care stătusem de vorbă în avion.

— E aşa de ciudat, am remarcat eu. Am citit articolul şi mi-am dat seama că îl cunoşteam oarecum pe om, sau cel puţin o cunoşteam cu siguranţă pe soţia lui, şi iată că de fapt l-am întâlnit de curând, am vorbit cu el.

La uşă, detectivul Kimball a băgat mâna în buzunarul hainei, apoi a spus:

— O, încă ceva. Era să uit. A scos din buzunar o cheie, încă lucioasă. Te superi dacă verific să văd dacă această cheie se potriveşte la uşa casei dumitale?

Am râs.

— Ce dramatic. Credeţi că omul ăsta avea o cheie de la casa mea?

— Nu, nu cred, dar am găsit-o ascunsă printre lucrurile lui şi trebuie să verific toate posibilităţile. Doar elimin casa dumitale, asta-i tot.

— Nu, vă rog, verificaţi, înţeleg foarte bine.

Era probabil cheia pe care Ted o furase din casa lui Brad, posibil o cheie master pentru toate căsuţele de închiriat. Dacă Brad devenea suspect, avea să fie doar o problemă de timp până când o să se descopere că această cheie îi aparţinea.

L-am urmărit pe detectiv cum bagă cheia în broasca uşii mele de la intrare. A intrat foarte uşor şi, pentru un moment confuz şi înspăimântător, m-am gândit că acea cheie avea să se răsucească în broasca mea, că poate, dintr-un motiv oarecare, Ted chiar avea o cheie de la casa mea. Dar nu a fost aşa. Detectivul a mişcat-o de câteva ori, apoi a scos-o.

— Nup, a zis. Dar trebuia să verific. Ai fost foarte amabilă. Dacă îţi mai aduci aminte de ceva…

Mi-a întins o carte de vizită şi eu am luat-o. Am aruncat o privire la ea şi am văzut că numele lui mic era Henry. Am rămas în prag şi l-am privit cum se suie în maşină şi se îndepărtează. Aproape se întunecase, cerul era străbătut de nori portocalii. În spatele meu, telefonul a sunat de două ori şi pe urmă s-a oprit. M-am apropiat de el, dar ştiam ce avea să-mi spună. L-am ridicat, am văzut cuvintele APEL RATAT şi numărul de pe ecran. Prefixul zonei era 207. Aveam să confrunt numărul cu numărul telefonului cu plată de la Cooley's pe care îl notasem pe spatele unui şervet, dar eram foarte sigură că era acelaşi. Apelul însemna că Brad stabilise întâlnirea cu Miranda pentru acea seară. Totul mergea conform planului. Vizita detectivului mă neliniştise puţin, dar, aşa cum spusese, pur şi simplu mă elimina din investigaţie.

Am deschis frigiderul şi m-am uitat înăuntru, hotărând ce să-mi pregătesc la cină.

23.

MIRANDA

Pe vremea când Brad şi cu mine plănuiam omorârea lui Ted, îmi trecuse prin cap să fac rost de două celulare care nu puteau fi depistate. Pentru orice eventualitate. Renunţasem prosteşte la idee, căci nu voiam nicio probă materială legată de vina noastră. În clipa asta îmi doream cu disperare să le fi avut. Mă învârteam prin casa din South End, simţind că înnebunesc, întrebându-mă dacă ar trebui să-l sun pur şi simplu pe Brad, să-l avertizez că avea să fie interogat. Nici măcar nu ştiam dacă asta ar ajuta. Poate că se va panica şi mai mult dacă ştia că poliţia vine după el. Şi o parte din mine se întreba dacă ar trebui să-i spun lui Brad că fusese recunoscut de o martoră şi că ar trebui să-şi arunce lucrurile în camionetă şi să plece din oraş, să fugă.

În mintea mea se succedau diverse scenarii.

Conform listei de apeluri efectuate pe telefonul dumneavoastră mobil, doamnă Severson, după ce l-aţi identificat pe Brad Daggett ca bărbatul care fusese văzut intrând în casa dumneavoastră, l-aţi sunat pe respectivul domn Daggett în aceeaşi seară. Iar acum nu îl putem găsi. Ce aţi discutat mai exact în acea conversaţie de zece minute?

Aveam să le spun că îl sunasem pe Brad ca să-l anunţ că e posibil ca poliţia să-i pună nişte întrebări, că eu identificasem un suspect care putea semăna cu el. I-am spus să nu-şi facă griji, că nimeni nu credea de fapt că era implicat. Habar nu aveam, domnule detectiv. Adică, de ce aş fi avut?

Vă veţi bucura să aflaţi, doamnă Severson, că l-am prins în această dimineaţă pe Brad Daggett. De fapt, nu ajunsese prea departe. A fost oprit la graniţa canadiană. A mărturisit că l-a omorât pe soţul dumneavoastră şi ne-a spus o poveste foarte interesantă. N-aţi vrea să veniţi la secţie ca să vă punem nişte întrebări?

Nu, fuga lui Brad nu era o opţiune. Trebuia să-şi păstreze sângele-rece, suficient de mult până când se renunţa la investigaţie. Aveam nişte planuri ulterioare pentru Brad, dar planurile alea mai trebuiau să aştepte.

Stăteam în faţa ferestrei mari din livingul de la etaj. Afară se întunecase, ploaia continua să cadă necontenit, aproape liniştitor. Pe partea cealaltă a străzii erau camerele luminate ale caselor vecinilor mei. Am văzut o siluetă trecând printr-o încăpere, o draperie a fost trasă.

Am stat o vreme la fereastră. Nu aprinsesem încă nicio lumină în casă şi mă simţeam invizibilă în vreme ce priveam colţul meu de oraş. O maşină a trecut încet pe stradă, dând într-o groapă şi aruncând un jet de apă pe trotuar. Oare poliţia încă mă mai urmăreşte? Eram suspectă? Era luni. Crima se petrecuse vineri şi încă nu fusese arestat nimeni. Probabil că începeau să devină iritaţi şi ştiam că, la un anume nivel, va trebui să fiu suspectă. Eram soţia unui bărbat bogat care avusese parte de o moarte suspectă. Dar era

oare mai mult de atât? Am tras draperiile peste fereastră, având grijă să se unească la mijloc, apoi am aprins o lampă. A trimis un cerc de lumină palidă în cameră. Am clipit repede, apoi am stins lampa. M-am întins pe canapea în întuneric, întrebându-mă dacă fusese o greşeală să mă întorc acasă. Poate că mi-ar fi fost mai bine într-o cameră de hotel, aşa cum sugerase detectivul ăla cu faţă de bebeluş.

Mi-l tot imaginam pe Brad în momentul în care un detectiv îi punea întrebări despre locul unde fusese vineri noaptea. Îl vedeam transpirând şi bâlbâindu-se, şi pe detectiv devenind imediat bănuitor. Ştiam că totul se putea duce de râpă rapid. Mă înşelasem în privinţa lui Brad. Când l-am cunoscut, tot ce am văzut era un constructor plin de el, puţin cam prostuţ. Fusese mult prea uşor să-l seduc. Aşteptasem până ce rămăseserăm singuri în casă. I-am cerut lui Brad o ţigară, zicându-i să nu-i spună bărbatului meu. „Hei", zisese el, „n-o să-i spun bărbatului tău nimic din ce n-o să vrei tu să-i spun". Era începutul lui august şi purtam o rochie scurtă care se închidea cu nasturi în faţă. Mi-am scos-o peste cap, mi-am tras în jos chiloţii şi m-am întins pe blatul din bucătărie. Înălţimea nu era potrivită şi Brad a trebuit să tragă o cutie de gresie şi să se urce pe ea. A fost stângaci şi nesatisfăcător, dar pe urmă am minţit şi i-am spus lui Brad, cu lacrimi în ochi, că era prima oară când făceam sex după săptămâna de după nuntă, că pe bărbatul meu nu îl interesam în privinţa asta. Ne-am îmbrăcat şi eu am plâns o vreme şi pe urmă ne-am dezbrăcat iar şi am făcut sex cu Brad aşezaţi pe unul din scaunele pliante pe care muncitorii şi le aduseseră pentru pauza de masă. M-am aşezat călare pe el, cu faţa înainte, cu muşchii picioarelor tremurând. Expresia de pe faţa lui Brad, ochii lui care alunecau peste mine mi-au spus tot ce voiam să ştiu.

— Niciodată în altă parte, i-am zis în acea după-amiază. Numai aici şi numai când suntem foarte siguri că n-o să apară nimeni. OK?

— OK, a răspuns.

— Dacă vorbeşti cu cineva despre asta…

— N-o să vorbesc.

O săptămână mai târziu, i-am spus că uneori visam că-mi omor soţul. Două săptămâni mai târziu, Brad mi-a spus că dacă vreau, o face el pentru mine. Atât de uşor a fost. I-am zis că dacă o facem cum trebuie, fără greşeli, nimeni n-o să bănuiască pe niciunul dintre noi şi o să putem să ne căsătorim, să ne cumpărăm un iaht, să plecăm într-o lună de miere de un an. Când am pomenit de iaht, ochii lui Brad s-au luminat într-un fel cum nu mai văzusem niciodată, nici măcar când făceam sex. Sexul îl prinsese, dar lăcomia avea să-l ţină şi crezusem tot timpul că îşi va păstra cumpătul, dar acum nu mai eram atât de sigură.

M-am ridicat de pe canapea, mi-am întins braţele şi am săltat de câteva ori pe vârful picioarelor. Pielea mă furnica, gândurile mi se învârteau nebuneşte în minte. Mi-am turnat nişte Ketel One cu gheaţă şi am început să rătăcesc prin casa întunecată. Pe palierul de la etaj era o pată, acolo unde sângerase Ted. Poliţiştii îmi spuseseră despre ea, ca să nu fiu şocată. Am atins-o cu un deget gol de la picioare, o urmă maro-închis aproape de aceeaşi culoare cu cea de pe podeaua de lemn. Cei de la serviciul de curăţenie veneau a doua zi şi trebuia să am grijă să le spun despre asta. Am venit cu paharul în camera cu televizorul şi am zapat prin canale o vreme, şi până la urmă m-am oprit la *Frumuşica,* filmul meu preferat de când eram adolescentă. Şi atunci era dat mereu la televizor şi îmi plăcuse grozav, cu mulţi ani înainte chiar să înţeleg ce era o prostituată. Acum mi se părea stupid, dar m-am uitat totuşi la el, rostind replicile înainte să fie rostite în film. M-am liniştit şi, când filmul s-a terminat, iar paharul meu era gol, ştiam că trebuia să mă duc în Maine şi să vorbesc cu Brad. Trebuia să fie pregătit pentru ceea ce urma şi simţeam că dacă puteam să stau puţin de vorbă cu el, asta avea să conteze.

Maşina mea era în stradă, nu în garaj. Mi-am pus nişte jeanşi şi un hanorac cu glugă, verde-închis, şi am ieşit din casă. În vreme ce mă îndreptam prin ploaie către maşină, am rezistat impulsului de a mă întoarce ca să văd dacă eram cumva urmărită. Dar nu credeam că eram. Maşina era parcată în colţul străzii. Am urcat în ea, am plecat imediat şi m-am îndreptat către I-93. Drumurile erau pustii şi nu părea să fie nimeni în urma mea, nu se iveau brusc alte lumini în spate. Am intrat pe autostradă, convinsă că nu eram urmărită. M-am instalat pe banda din mijloc, am pus un CD în player şi am încercat să mă relaxez. Autostrada lucioasă de ploaie se întindea înaintea mea. Era târziu când am ajuns la căsuţele Crescent, iar ploaia regulată se transformase acum într-o burniţă măruntă. Camioneta lui Brad nu era în faţa casei lui. Am presupus că era la Cooley's, dar aveam să-l aştept acolo, afară. Asta însemna că avea să fie beat când o să pot în sfârşit să vorbesc cu el, dar speram să nu fie atât de ameţit încât să nu priceapă nimic. Planul meu era să-l pregătesc pentru interogatoriu, să mă asigur că ştia ce avea să spună, apoi să mă întorc la Boston înainte să se lumineze de ziuă.

Am parcat de cealaltă parte a drumului, sub un stejar cu ramurile lăsate sub greutatea stropilor de ploaie, şi am aşteptat. Nu a trebuit să aştept prea mult. Camioneta lui Brad a oprit în locul lui de parcare din faţa casei pe la 11. Lăsasem geamul deschis puţin, dar, chiar şi aşa, cât aşteptasem, în Mini se încălzise şi geamul se aburise, iar camioneta lui Brad era o pată neclară. Am coborât geamul până jos şi am văzut cum o altă maşină, poate o Honda pătrăţoasă, a oprit lângă Brad. La dracu', mi-am spus, probabil Polly. Am

văzut cum Brad mai întâi, apoi o femeie înaltă şi subţire au coborât din maşinile lor. Brad a ţinut uşa deschisă şi femeia a intrat prima în casa lui. Purta un soi de jachetă lucioasă, reflectorizantă, şi jeanşi strâmţi. Mult prea slabă ca să fie Polly, şi mult prea sigură pe picioare. Brad a urmat-o. Ceva din felul în care au intrat în casă m-a făcut să mă gândesc că nu era genul de tipă agăţată în mod obişnuit. Se mişcaseră la fel ca nişte oameni de afaceri care intră într-o sală de şedinţe. Am aşteptat cinci minute, apoi mi-am tras gluga hanoracului pe cap şi am coborât din maşină. Credeam că încă mai plouă, dar erau doar picăturile de ploaie care cădeau de pe cele câteva frunze rămase pe ramurile stejarului.

Am traversat drumul şi m-am apropiat de casa lui Brad – nu fusesem niciodată înăuntru, dar stătusem o dată, cu luni în urmă, în pragul uşii, când îi adusesem nişte proiecte, înainte ca eu şi Brad să ne combinăm. Mi-aduceam aminte că remarcasem cât de ordonată şi de goală era. M-am furişat către o fereastră aflată în partea stângă a uşii de la intrare. Avea jaluzele, dar felul în care lăsau să se vadă lumina din interior mă făcea să cred că puteam să privesc printre ele. Voiam să văd dacă o recunoşteam pe femeie. Ajunsesem aproape lângă fereastră, când s-a aprins un bec montat deasupra uşii şi o lumină albă şi puternică a inundat partea din faţă a casei. Am trecut repede pe după colţ, şi adidaşii mei au scârţâit pe aleea cu scoici sparte. M-am lipit cu spatele de peretele lateral de lemn, unde umbrele erau cele mai adânci, şi am aşteptat ca lumina exterioară să se stingă singură. Ceea ce a şi făcut, după un minut foarte lung. Nu am auzit nicio mişcare în casă şi drumul a rămas tăcut. Pe latura casei exista o fereastră, suficient de joasă cât să ajung la ea dacă mă înălţăm în vârful picioarelor. Jaluzelele erau închise, dar rămăsese un mic spaţiu între şipci şi puteam vedea o bucată de bucătărie – un frigider alb, un blat gol – şi, dincolo de ele, o zonă de living, unde Brad şi o femeie cu părul roşu vorbeau pe canapea. În faţa lor, pe o măsuţă joasă, erau două sticle de bere. Pentru o clipă, m-am gândit că era Lily Kintner de la Mather şi m-a trecut un fior, dar femeia şi-a mişcat puţin capul şi am decis că nu era Lily. Era fardată vulgar: eye-liner negru şi ruj strident, iar Lily, dacă nu cumva se schimbase, era genul care nu se farda deloc.

Am privit o vreme cum Brad şi femeia asta vorbesc concentraţi, şi nici în ruptul capului nu reuşeam să-mi dau seama ce naiba puteau discuta. Brad avea un aer învins, cu umerii căzuţi, cu gura deschisă. Femeia, oricine ar fi fost ea, era cea care vorbea cel mai mult. Brad semăna cu un elev tâmpit care se străduia să priceapă ce spunea profesoara lui. Asta nu era deloc ceea ce crezusem că o să văd. Mă aşteptasem să-i văd pe Brad şi vreo târfă de la Cooley's zvârcolindu-se pe canapea. Nu mi-ar fi plăcut prea mult, dar aş fi

preferat-o scenei la care mă uitam acum. Oare despre ce puteau să vorbească?

Brad a încuviinţat din cap, de mai multe ori la rând, ca o marionetă trasă de aţă, apoi s-a scotocit în buzunar şi şi-a scos ţigările. Femeia s-a ridicat în picioare şi s-a întins, iar cămaşa i s-a ridicat, lăsând să se vadă o fâşie palidă de stomac, apoi s-a îndreptat spre bucătărie. Mi-a trebuit toată voinţa, dar am continuat să privesc printre şipci, rugându-mă să nu se uite în direcţia mea. Voiam să o văd mai bine. A deschis uşa frigiderului, s-a aplecat să se uite înăuntru şi am putut să-i văd profilul. Chiar semăna foarte bine cu Lily Kintner – acelaşi trup mic şi subţirel, tenul palid, părul roşu. Dar hainele nu se potriveau.

Femeia a scos o sticlă de apă din frigider şi a deschis-o. Înainte să se întoarcă în living, a întors capul şi ochii ei au scanat blaturile imaculate ale bucătăriei. Acum am văzut-o mai bine, căci lumina fluorescentă din tavanul bucătăriei i se reflecta în ochi, un verde straniu care pentru o clipă a părut să strălucească. M-am lăsat în jos pe călcâie. *Era* Lily Kintner. Îi văzusem ochii şi acum eram sigură. Fără să ezit, m-am întors repede la maşina mea, ocolind partea din faţă a casei ca să nu mai activez iar senzorul care punea în mişcare lumina. M-am strecurat la loc în Mini-ul meu. Era Lily. Eram convinsă. Dar cum era posibil asta? Cum ajunsese ea cu Brad? Şi, în mod evident, nu era doar Brad. Drumul lui Ted la Winslow fusese clar ca să o vadă pe ea. Aşadar, avusese probabil o legătură cu Ted. Erau amanţi? Ea începuse relaţia, după o lungă perioadă în care clocise răzbunarea? Dar, şi ăsta era cel mai important lucru, cum îl găsise pe Brad şi ce voia de la el?

M-am lăsat în jos pe scaunul meu şi am aşteptat. Gândurile mi se învârtejeau în cap. Ploaia se oprise, dar cerul era tot acoperit de nori şi mă simţeam apărată de umbra întunecată a copacului sub care stăteam. Priveam casa lui Brad, întrebându-mă dacă Lily avea să petreacă acolo noaptea, dar ştiind că trebuia să aştept, în caz că totuşi pleca. Mintea mi-era plină de o învălmăşeală de posibilităţi, dar în toate eu eram prada. Cumva, Lily mă vâna pe mine.

Mi s-a părut că trecuseră vreo două ore, dar probabil că nu fusese decât una, când uşa casei lui Brad s-a deschis şi Lily a ieşit. Lumina de afară s-a aprins şi am privit-o cum se îndreaptă spre maşina ei. A ieşit în marşarier şi a luat-o spre sud, pe Micmac Road. O parte din mine voia să pornesc pe urmele ei, să văd unde se ducea, dar era mai important să stau de vorbă cu Brad şi să aflu ce se petrecea. M-am forţat să aştept cinci minute, în caz că Lily îşi dădea seama că uitase ceva şi se întorcea, apoi am traversat în fugă drumul şi am bătut la uşa lui Brad. A crăpat uşa şi s-a uitat la mine, cu ochii lui umflaţi nedumeriţi pentru o clipă. Mi-am tras gluga de pe cap.

— Rahat, a spus şi mi-a deschis uşa să intru.

Am păşit înăuntru şi am închis uşa în spatele meu. Simţeam mirosul de parfum ieftin.

— Ce dracu' căuta Lily Kintner în casa ta? am întrebat.

— Aşa o cheamă?

— Dumnezeule, Brad, ce voia?

— Am cunoscut-o în seara asta. Era la Cooley's. A venit la mine în parcare.

Ochii i se mişcau în toate părţile, ca şi cum încerca să-şi dea seama exact ce anume să-mi spună. Am rezistat tentaţiei de a-i trage cu putere un pumn în gât.

— Brad, ce dracu' voia de la tine?

A părut să se prăbuşească puţin, semănând cu un câine care tocmai a fost lovit peste trufă, şi a zis:

— Vrea să te omoare, Miranda. Vrea să pun eu totul la cale. Mi-a zis că e singura cale să nu ajung în închisoare. Voiam să-ţi spun, crede-mă.

24.

LILY

Am ajuns la Kennewick la opt seara, marţi, la douăzeci şi patru de ore după ce făcusem planul cu Brad. Fără trafic intens, drumul din Massachusetts a durat doar puţin peste o oră. Am parcat maşina la Admiral's Inn, un hotel nou-nouţ înghesuit pe un promontoriu de cealaltă parte a plajei din Kennewick Harbor. Parcarea nu era plină, dar nici goală. Mă învârtisem şi parcasem în aşa fel încât să fiu cu faţa spre fâşia scurtă de plajă şi, dincolo de ea, spre luminile calde de la Kennewick Inn. Am rămas o clipă în maşină. Era o noapte senină, cerul întunecat era punctat cu stele gălbui. Luna în trei pătrare se oglindea în ocean. Adusesem o lanternă mică pentru a lumina cărarea de pe faleză până la casa lui Ted şi a Mirandei, dar m-am gândit că n-o să am nevoie de ea.

Mai devreme, după ce mi-am făcut o omletă cu brânză pentru cină, l-am sunat pe şeful meu acasă şi i-am spus că tot mă durea în gât şi că s-ar putea să fie şi mai rău.

— Nu veni mâine. Stai acasă. Fă-te bine, a spus şi în voce i s-a ivit panica.

— Păi, cu siguranţă o să stau mâine acasă.

— Da, aşa ar trebui, ia-ţi liber toată săptămâna dacă ai nevoie.

După ce am vorbit cu el, am trecut în revistă toate detaliile planului meu. Era riscant. Totul depindea de Brad, dacă era în stare să facă ceea ce îi cerusem eu, şi uram să depind de altcineva. Nu mai făcusem asta niciodată şi nu aş fi făcut-o nici acum, doar că trebuia să acţionez rapid. Detectivul pe care îl cunoscusem cu o zi în urmă – Henry Kimball – se apropia probabil de Brad şi Miranda, sau poate doar de Brad, foarte repede, şi voiam să ajung eu prima la ei.

Am rămas o clipă în maşină. Eram în cele mai întunecate haine pe care le aveam – jeanşi negri şi un pulover negru pe gât, purtat peste alte câteva straturi, căci temperatura urma să coboare spre zero grade. Îmi pusesem bocancii cu tălpi zdravene şi o căciulă de lână verde-închis, la care tăiasem ciucurele, în care îmi băgasem părul împletit. Aveam un rucsac mic gri pentru excursii de o zi, pe care îl umplusem cu o pereche de mănuşi, pistolul cu electroşocuri, lanterna, un termos cu cafea fierbinte, o sticluţă cu lichior de caise, cuţitul de filetat peşte în teaca lui de piele, un briceag multifuncţional Leatherman şi mai multe pungi de plastic.

Când am coborât din maşină, era mai frig decât îmi închipuisem că o să fie, dinspre ocean venea o briză continuă, şi mi-a părut rău că nu îmi luasem o haină de vânt. Am băgat lanterna în buzunarul de la spate al jeanşilor, mi-am tras rucsacul pe umeri, am încuiat maşina în spatele meu şi am coborât panta către locul de unde începea cărarea de pe faleză. Am păşit cât de nonşalant posibil, în caz că eram privită, imaginându-mi că eram genul de persoană care întotdeauna se plimba pe ţărm în nopţile cu lună. Din câte îmi dădeam însă seama, nu m-a văzut nimeni, şi am ajuns pe cărarea de pe faleză.

Aveam suficient timp, şi am mers încet, aprinzând o singură dată lanterna acolo unde cărarea trecea pe sub crengile unor copaci răsuciţi. Pe cât de minunată păruse poteca în urmă cu două zile, în acea după-amiază furtunoasă, acum era şi mai uluitoare – oceanul era argintiu sub luna albă, înaltă. Mă simţeam ca şi cum aş fi păşit într-un film alb-negru din anii ’30, cu oceanul şi cerul ca o proiecţie fantastică a unei seri strălucitoare perfecte, romantică şi imprevizibilă în acelaşi timp. Am mers înainte, cu toate simţurile ascuţite, ca şi cum aş fi fost un mic animal care ieşise din vizuina lui într-o lume imensă. Am auzit un fâşâit într-un tufiş de mirt de ceară şi m-am oprit, aşteptând să văd dacă era un alt animal la fel ca mine sau doar vântul care pulsa dinspre ocean. Nu am auzit nimic şi am mers mai departe. Când am ajuns la capătul potecii, m-am lăsat pe vine şi m-am uitat la conturul casei. În lumina lunii, părea terminată, cu acoperişul ei cu trei frontoane profilat pe cer. Fâşia de pământ care se întindea între ocean şi partea din spate a casei, care în timpul zilei arăta ca nişte ţărână răscolită,

era transformată de lumina lunii şi acum părea acea superbă pajişte în pantă ce urma să devină. M-am uitat în urma mea la cer; o fâşie de nor se mişca rapid, gata să alunece prin faţa lunii. Am privit-o cum înaintează şi, când a acoperit luna, şi lumea a devenit întunecată pentru o vreme, am tras aer în piept şi am traversat proprietatea către casă, având grijă să ocolesc gaura pe jumătate săpată unde avea să fie piscina. Am urcat cele două trepte late către terasa terminată, m-am ghemuit din nou, mi-am scos rucsacul din spate şi l-am deschis. Am scos pistolul cu electroşocuri şi briceagul, mănuşile de piele şi două pungi de plastic, apoi am închis la loc rucsacul şi m-am ridicat din nou, am băgat briceagul într-un buzunar din faţă al jeanşilor şi pistolul în celălalt. Am tras pungile de plastic peste bocanci, îndesându-le marginile în ciorapii de lână, apoi mi-am pus mănuşile şi am încercat uşile glisante despre care Brad spusese că aveau să fie descuiate. Erau, aşa că am intrat în casa cufundată în beznă.

Am închis uşile în urma mea şi am rămas o clipă acolo, ascultând cu atenţie şi lăsându-mi ochii să se adapteze la întuneric. A durat o vreme, dar până la urmă s-au obişnuit cu bezna şi interiorul casei a devenit cenuşiu şi neclar. Desluşeam podeaua terminată, unde se aflau îngrămădite, ici şi colo, grămezi de dale sau cutii mari nedesfăcute de rigips. Am pătruns în holul din partea din faţă a casei, în vreme ce pungile de plastic foşneau uşor pe podea. Ceva m-a atins peste cap şi am tresărit fără să vreau, apoi am ridicat privirea şi am văzut două fire care se legănau acolo unde avea să fie o lampă.

M-am îndreptat către bucătăria ce dădea spre sud, cu ferestrele ei mari care m-au ajutat să mă orientez, în speranţa că una dintre ele avea să îmi ofere o vedere către aleea din faţa casei. Niciuna nu dădea într-acolo, aşa că m-am întors, mişcându-mă, ca într-un film rulat cu încetinitorul, prin lumina granulară. Aerul din casă era la fel de rece precum cel de afară şi mirosea a rumeguş şi a clei. Am găsit uşa de la intrare, de două ori cât înălţimea unui om obişnuit, şi m-am uitat prin ferestrele ei laterale. Tot ce vedeam era containerul mare de gunoi, cu ceva care flutura în vânt dintr-o margine a lui, dar nicio maşină încă. Fereastra se întindea de la podea la tavan, aşa că m-am aşezat pe jos, turceşte, şi am aşteptat. Venisem cu o oră mai devreme.

În acea oră, mi-am spus de câteva ori că aş putea pur şi simplu să mă ridic şi să plec, să mă întorc pe cărarea de pe faleză, să urc în maşină şi să mă duc acasă la Winslow. Încă nu făcusem nimic ilegal, încă nu făcusem nimic care să mă implice în vreo infracţiune. Eram mai presus de orice acuzaţie. Dar mi-am mai spus şi că dacă făceam asta, dacă mă ridicam şi plecam, aveam să trăiesc într-o lume în care Mirandei Hobart i se îngăduia să scape nepedepsită pentru crimă. Ted era mort. Eric Washburn era mort. Şi amândoi poate că încă ar fi trăit acum dacă nu ar fi fost Miranda.

Am auzit camioneta lui Brad înainte să o văd. Stinsese farurile, dar maşina cea mare strivea sub roţile ei pietrişul de pe alee. A parcat între containerul de gunoi şi casă. Era încă lumină afară sub cerul fără nori, şi i-am văzut pe Brad pe scaunul şoferului şi pe Miranda alături, în scaunul din dreapta. Veniseră puţin cam devreme, după ceasul meu, şi Miranda a rămas în camionetă vreun minut. Mă întrebam ce vorbeau. Când a deschis portiera, lumina din interiorul camionetei s-a aprins şi l-am văzut pe Brad, cu o ţigară neaprinsă în gură, punând repede mâna peste lumină în vreme ce Miranda cobora din camionetă pe alee. A pornit spre casă, cu mersul ăla legănat din şolduri pe care mi-l aminteam, cu părul băgat sub o şapcă ce semăna cu cele purtate de băieţii care vindeau ziare. Când s-a apropiat de uşă, m-am ridicat şi m-am dat înapoi, în întunericul adânc al casei. Inima îmi bătea ceva mai repede în piept, dar simţeam şi o vibraţie ca o descărcare electrică pe piele.

Am auzit cum o cheie este introdusă în broască, apoi răsucită. Uşa s-a deschis înspre înăuntru, Miranda a dat să păşească în casă, pe urmă s-a oprit. Vântul se înteţise afară. Ştiam că aştepta să i se adapteze ochii la întuneric, aşa cum făcusem şi eu, şi că, pentru moment, nu mă putea vedea. Faţa ei era cenuşie în lumină, ochii larg deschişi în încercarea de a zări ceva, gura uşor întredeschisă. M-am uitat la mâna ei de pe mânerul uşii. Şi ea purta mănuşi.

— Aici, am spus eu.

S-a răsucit şi eu am aprins lanterna, îndreptându-i fasciculul de lumină spre podea, ca să poată vedea unde stăteam. Imediat ce m-a localizat, am stins-o.

— Lily? a spus.

— Intră. Ochii tăi se vor obişnui cu întunericul.

Ea a închis uşa în spatele ei.

— Ce dramatic, nu? a comentat şi în clipa următoare mi-am amintit de Faith, fata de la colegiu.

Sarcastică, uşor ameţită, vorbind cu mine în lumina slabă de la vreo petrecere de la St. Dun's, cu un pahar într-o mână şi o ţigară în cealaltă.

— Ţi-a spus Brad ce vreau? am întrebat-o.

A făcut un pas în faţă. Purta o haină trei sferturi, iar mâna dreaptă şi-o ţinea în buzunarul ei mare. Am atins instinctiv pistolul cu electroşocuri, care era în buzunarul din faţă, cu capătul ieşit afară.

— Mi-a spus, a răspuns Miranda şi s-a oprit la vreun metru înaintea mea.

Am vrut să mă dau puţin în spate, dar nu voiam să audă foşnetul pungilor de plastic de pe picioarele mele.

— Am fost surprinsă, a remarcat.

— Surprinsă de ce?

— Păi, surprinsă de tot. Surprinsă că eşti aici. Surprinsă că-l ştiai pe Ted. Dar mai ales surprinsă că vrei bani de la mine. Pur şi simplu nu e genul tău. Are vreo legătură cu tatăl tău?

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— A omorât pe cineva, nu? În Anglia. Trebuie să plătească nişte despăgubiri legale.

— Nu, banii sunt pentru mine.

— Bine. Pentru mine nu contează, a spus. Ştii că nu pot să-ţi dau bani imediat. Trebuie rezolvat cu succesiunea. Lucrurile astea durează mult.

— Ştiu. Am vrut doar să mă întâlnesc cu tine în seara asta ca să o aflu de la tine direct. Pe urmă, lucrurile pot fi rezolvate prin Brad.

— Pot să te întreb ceva? Te-ai culcat cu Ted? Cum s-a întâmplat? Cum v-aţi cunoscut voi doi?

— Am călătorit în acelaşi avion. Ştii, aflase totul despre tine. Ştia că îl înşeli cu Brad. Nu l-ai păcălit.

În lumina neclară, am văzut-o pe Miranda ridicând din umeri. Era suficient de aproape ca să îi simt mirosul. Tutun. Cosmetice scumpe.

— Şi atunci, de ce nu m-ai denunţat pur şi simplu, a spus Miranda, dacă eşti aşa de convinsă că sunt o persoană atât de îngrozitoare?

— O s-o fac, Faith, dacă nu faci tot ce-ţi cer.

— Asta are de fapt legătură cu Eric? a întrebat.

Am auzit o uşă zăngănind undeva în casă, vântul de afară se înteţise.

— Nu, am spus. Nu are. Asta are legătură doar cu tine.

Miranda a fost prima care s-a întors. Brad ieşise din întuneric pentru a se băga între noi, în mână cu o cheie franceză lungă, care părea foarte grea. Trebuie să fi venit prin uşile de pe terasă şi se mişcase atât de încet prin casă, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă se descălţase cumva. În obscuritate, faţa lui era contorsionată, falca i se mişca întruna, ca şi cum ceva i se înţepenise în gâtlej. Se uita la mine. L-am văzut cum înalţă cheia grea deasupra capului şi apoi începe să o coboare.

25.

MIRANDA

A fost nevoie de două ore şi de o cafetieră plină cu cafea amestecată cu whisky, dar până la urmă Brad îmi spusese totul. Mi-a spus cum văzuse

maşina şerifului în faţa casei lui mai devreme în acea după-amiază. Intrase în panică, trecuse pe lângă căsuţele lui fără să oprească şi decisese să se ducă direct la cabana de pescuit a tatălui său din Lebanon. Aproape se hotărâse să rămână acolo peste noapte, dar pe urmă se gândise că asta ar părea ciudat, precum ceva ce ar face un tip vinovat. Se întorsese în Kennewick şi, în loc să se ducă acasă, mersese direct la Cooley's, şi acolo o găsise pe Lily Kintner aşteptându-l în parcare. Stătuseră de vorbă în camioneta lui; ea îi spusese că ştia totul despre crimă. Ştia că Brad şi cu mine aveam o aventură şi că plănuiserăm să-l omorâm împreună pe Ted. Ştia că Brad venise cu maşina la Boston, spărsese mai întâi casa unui vecin ca să facă omorul să pară un jaf sfârşit prost, apoi bătuse la uşa lui Ted, ceruse să intre şi îl împuşcase.

— De unde ştia toate astea? l-am întrebat.

— N-am întrebat, Miranda. Pur şi simplu ştia. Ştia totul.

Vocea lui Brad crescuse cu o octavă, iar mâna îi tremura în vreme ce sorbea din ceaşca lui de cafea.

— Şşş. O să fie totul bine. Sunt aici acum.

— Ştiu. Voiam să te sun dis-de-dimineaţă, să-ţi spun despre toate astea.

— Iubitule, ştiu că voiai. Dar e foarte bine că am venit încoace în seara asta. Aşa o să avem mai mult timp să ne gândim cum să procedăm cu ea. Ce vrea?

Brad a ezitat.

— Trebuie să-ţi spun că vrea bani.

— Asta ce dracu' înseamnă, că *trebuie* să-mi spui?

— Taci şi ascultă-mă. O să-ţi spun totul. *Trebuie* să-ţi spun că vrea bani de la tine, un milion pe an ca să-şi ţină gura, şi că vrea să vă întâlniţi mâine-seară la casa de pe Micmac. Vrea să audă de la tine că eşti de acord.

— Mâine-seară?

— Dap. La zece. Eu te duc acolo cu maşina şi voi două vă întâlniţi în casă, singure.

— Dumnezeule!

— Nu, Miranda, tu nu mă asculţi. Asta e doar ceea ce trebuie să-ţi spun. Ea vrea să te omoare. Are de gând să te omoare. Asta mi-a spus.

— Cum? am întrebat.

A fost prima întrebare care mi-a venit în minte.

— Are un pistol cu electroşocuri, şi pe urmă a spus că o să te sugrume.

Brad şi-a şters nasul cu dosul mâinii.

— Nu înţeleg de ce ţi-a spus ţie toate chestiile astea.

— Te urăşte. A zis că te ştie din colegiu şi că eşti un om rău.

— Uau. Dumnezeule, am spus eu.

— Pari încântată.

— Zău? Nu, sunt şocată.

Eram şocată, dar mai exista şi un alt sentiment, pe care nu-l puteam defini. Era ca atunci când eşti la liceu şi afli că cel mai drăguţ băiat din clasă a vorbit despre tine cu prietenii lui. O iritasem pe Lily şi nici măcar nu o ştiusem.

— Cum crede ea că o să scape nepedepsită? Cum crede că o să scapi *tu* nepedepsit? Poliţia deja te bănuieşte. A fost o nenorocită de martoră în Boston. Cineva te-a văzut, Brad, când intrai în casa mea. De-asta era şeriful la tine acasă în seara asta. O să fii interogat.

— Ce tot spui?

Stropi de salivă i-au sărit de pe buze, câţiva au ajuns pe faţa mea.

— Linişteşte-te, nu e nimic, am minţit eu. Ai un alibi, ţi-aduci aminte? Dar de-asta am venit până aici în primul rând. O să fii interogat de poliţie. Nu ştiu când, dar o să se întâmple. Trebuie doar să-ţi aduci aminte tot ce am vorbit noi doi. Limitează-te la povestea noastră şi totul o să fie bine.

— Dar acum persoana asta ştie.

— Da, ştiu. Lasă-mă să mă gândesc puţin. Am tras adânc aer în piept de două ori, încercând să înţeleg pe deplin faptul că Lily ştia totul, că Lily voia să mă omoare. Lily ţi-a spus cum l-a cunoscut pe Ted? l-am întrebat pe Brad.

— Nu. Credeam că ştii tu. Dar ea ştia tot ce s-a întâmplat.

— Cum crede că o să scape nepedepsită, cum o să scape după ce mă omoară?

— A zis că o să-ţi ascundă trupul şi maşina şi că o să pară ca şi cum ai fi plecat din oraş. A zis că e singura modalitate prin care eu n-o să fiu prins de poliţie. Eu ar trebui să te conduc la întâlnirea voastră mâine-seară, pe urmă ar trebui să o ajut să-ţi pună trupul în maşină. S-a gândit la tot.

— Şi ce? Tu i-ai spus că o să fii fericit să faci asta pentru ea?

— Era să fac dracului un infarct, Miranda. Ştie totul. I-am zis că o să mă gândesc la asta. Ar trebui să o sun mâine de la Cooley's dacă e totul aranjat. Să las doar să sune de două ori, ca să-i apară apelantul. Normal, voiam să-ţi spun totul despre asta, dar i-am acceptat planul. Ce altceva puteam să fac?

— Nu, ai făcut bine. Ai făcut ce trebuia. Sunt mândră de tine. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Brad s-a tras de un perciune.

— Ştiu ce trebuie să facem, a spus. Ştiu ce trebuie eu să fac.

— Ce?

— O s-o omor, Miranda. O să fie uşor. Ea o să vină pe ascuns aici ca să se întâlnească cu tine. Nimeni nu ştie că e băgată în treaba asta. Ea mi-a spus-o. O să te duc la casă. Tu intri pe uşa din faţă şi eu o să mă duc în spate şi intru

pe acolo. Tu o ţii de vorbă şi eu o să mă furişez şi o s-o lovesc cu ceva. Pot s-o îngrop în curte.

— Ai face tu asta pentru mine, am spus eu.

— L-am omorât pe bărbatu-tău pentru tine, Miranda. Te iubesc. Sigur că aş omorî-o pe scârba asta.

Era perfect logic. Îmi dădeam seama că asta era singura soluţie. Dacă Lily ştia totul, atunci trebuia să moară. Dar ceva mă îngrijora.

— N-o să se aştepte la asta? am spus, dând glas gândurilor mele. E atât de riscant pentru ea să vină aici să se întâlnească cu mine…

— Nu vine să se întâlnească cu tine. Vine aici să te omoare. Ea mi-a spus-o.

— Despre asta vorbesc. Cum ar putea fi aşa de sigură că te-a putut convinge să faci asta pentru ea. De-abia v-aţi cunoscut. *De-abia* v-aţi cunoscut, nu?

— Uite ce-i. A fost convingătoare. Mi-a spus că era singura soluţie ca să scap – că tu aveai să îmi pui mie în cârcă totul, că atunci când o să vină poliţia, avea să fie cuvântul meu contra cuvântul tău şi că nu avea să existe nicio dovadă că tu ai conspirat ca să-ţi omori soţul. Ai putea să spui că eram nebun, că am devenit obsedat de tine. Nimeni, în afară de mine, nu te-ar putea contrazice.

Evident, acesta era planul meu dacă Brad ar fi fost arestat pentru omorârea soţului meu. Aveam să spun că făcusem o dată sex, într-un moment de slăbiciune al meu, dar că niciodată nu vorbiserăm ceva despre omorârea lui Ted. *Acum, dacă stau să mă gândesc, da, cred că i-am spus ceva lui Brad Daggett cum că mă duc în Florida pentru un weekend prelungit. Trebuie să se fi gândit… Trebuie să se fi gândit că îi spuneam asta pentru că voiam… O, Doamne.* Ar putea să mă bănuiască, dar în niciun caz nu aveau cum să mă condamne pentru asta.

— Şi tu ai crezut toate porcăriile astea pe care ţi le-a spus? l-am întrebat pe Brad, cu o expresie de scârbă pe faţă.

— Nu, n-am crezut-o. Pe tine te cred, dar i-am spus că o s-o ajut. M-am prefăcut că o cred. Am dat de bucluc, Miranda. Ştie tot.

— OK, OK. O să mă întâlnesc cu ea la casă şi tu o s-o omori. O să iasă totul bine. Trebuie să o facem.

Am mai vorbit puţin în acea noapte, dar Brad era beat şi începea să bată câmpii şi avea nevoie de somn. Asta e, plăteam preţul pentru că apelasem la un beţiv laş ca să mă ajute să-mi omor bărbatul. Înainte să plec, cu vreo oră înainte să se lumineze de ziuă, i-am spus că în ziua următoare ar trebui să dispară. Să facă o plimbare de-a lungul coastei şi să nu răspundă la telefon.

— Nu eşti încă în starea potrivită pentru a fi luat la întrebări de poliţie, i-am spus.

— Ştiu, a recunoscut.

— O să iasă totul bine. S-ar putea să ne bănuiască poliţia, dar n-o să ne prindă. Am ştiut-o încă de la început.

— Ştiu.

— Dacă vrei să pleci, iubitule, ai putea s-o faci după mâine-seară. Din oraş. Din ţară. Să te duci în insule şi o să vin şi eu după tine când totul se termină.

— O să ştie că eu am fost.

— O să ştie, dar n-o să poată să te găsească. O să-ţi dau bani cu care să fugi şi ne întâlnim mai târziu, o să aduc alţi bani. O să fii liber.

— Şi copiii mei? a spus el, cu vocea răguşită.

Şi-a ridicat capul mare şi umflat spre mine şi am văzut că ochii lui chiar erau umezi. Nu discutaserăm niciodată despre copiii lui. Nici măcar o singură dată.

— Şşş, am spus eu. Hai să nu mai vorbim despre asta acum. Trebuie să te duci undeva şi să dormi şi putem discuta despre asta mâine-seară. Nu uita: stai departe de casă şi de telefon. Du-te undeva cu camioneta şi dormi acolo, OK? Asta în caz că poliţiştii apar dimineaţa devreme. Ne întâlnim în Portsmouth, în faţa restaurantului unde am fost cu tine şi cu Ted cândva demult. OK? La nouă seara.

Am ajuns înapoi în Boston când soarele începea să tivească marginea acoperişurilor cu o lumină rece şi pală. Am intrat în casă, luând cu mine ziarul de marţi, şi am pus de cafea. În timp ce fierbea, am făcut un duş şi m-am schimbat. Aveam să încerc să trag un pui de somn mai târziu, dar ştiam că acum nu eram în stare să dorm. Eram într-o situaţie de rahat. Poliţia nu înghiţise varianta cu spărgătorul şi se apropia de Brad. Iar acum, nebunia asta cu Lily. Nici măcar n-o puteam înţelege. Întotdeauna fusese ceva ciudat la Lily Kintner. Era tot timpul într-o pândă continuă. Mi-aduc aminte de asta. Când o cunoscusem, avea probabil optsprezece ani, dar părea mult mai mare. Calmă şi sigură pe ea, şi în mod clar diferită de toate fetele din primul an.

Oare ştiuse că i-l furasem pe Eric în acea vară înainte ca el să moară? De fapt, nu i-l furasem, dar îl împărţeam amândouă fără consimţământul lui Lily. Oare aflase şi de atunci mă urmărise, aşteptând un prilej ca să mă omoare? Dacă Eric ar mai fi aici, m-am gândit… şi brusc m-am întors la acel gând pe jumătate format. *Oare ea îl omorâse pe Eric în Londra*? Murise dintr-un şoc anafilactic, dar ar fi putut să fie ea cea care îi dăduse alunele, ştiind că nu-şi putea lua medicamentele. Era o nebunie, dar chiar era posibil.

Am încercat să-mi aduc aminte ce auzisem atunci. Toţi prietenii mei din New York vorbiseră despre asta. Era beat şi se dusese să ia nişte mâncare indiană şi puiul era cu alune şi el murise. Ceva de genul ăsta. Ceea ce-mi aminteam cu siguranţă era că Lily fusese acolo cu el, probabil îl privise cum moare. Îi ascunsese oare ea medicamentul? Acum părea foarte probabil să o fi făcut.

Ziua a trecut, în fragmente lente. Mă tot gândeam şi răzgândeam în privinţa a ceea ce aveam de făcut în acea seară. O voiam pe Lily moartă, dar ceea ce mă îngrijora era prezenţa mea la locul crimei. Avusesem atâta grijă până acum să mă asigur că nu o să fiu niciodată condamnată pentru moartea lui Ted, că nu avea să existe nicio dovadă care să mă lege de vreo crimă. Când mă gândeam la noaptea care mă aştepta, mă simţeam ca şi cum urma să intru singură într-o cursă. De fapt, *chiar* intram într-o cursă – asta mi-o spusese Brad –, dar, cu toate că ştiam ceea ce avea Lily în minte, mă simţeam neliniştită, nesigură pe mine pentru prima dată după mult timp. Dar mai ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că dacă Lily ştia cumva tot ceea ce spunea că ştie, trebuia să fie eliminată. Cu Lily dispărută, aveam să pot respira ceva mai uşor. Şi pe urmă puteam să mă concentrez asupra lui Brad.

Telefonul era la încărcat, pe noptieră. M-am dus şi m-am întins în pat, unde mi-am verificat apelurile pierdute şi am ascultat mesajele vocale. Unul dintre mesaje era de la detectivul Kimball, care mă anunţa că legistul terminase cu trupul lui Ted şi puteam să le spun celor de la pompele funebre că îl puteau ridica oricând voiau. Mă mai întreba dacă ştiam vreo modalitate de a lua legătura cu Brad Daggett. Când am auzit asta, m-am simţit uşurată; Brad făcea ceea ce îi spusesem eu să facă şi dispăruse pentru o vreme. M-am gândit să sun la pompele funebre, dar am decis să nu o fac. În schimb, am trimis câteva SMS-uri unor prieteni, anunţându-i că sunt bine, doar că nu voiam să iau legătura cu nimeni. Am sunat-o pe mama şi am vorbit puţin cu ea. I-am spus că eram copleşită de toate lucrurile mărunte legate de moartea unui soţ.

— Mie-mi spui, scumpo, a zis ea. Nici divorţul nu e o distracţie. Atâtea hârţoage.

Am încercat să dorm, şi am aţipit pentru o fracţiune de secundă, dar gândurile la Lily veneau peste mine întruna, în valuri. Am încercat să-mi aduc aminte cum arăta, şi tot ce vedeam în faţa ochilor era silueta ei subţire, cu şolduri înguste, părul ei roşu strălucitor, liniştea ei neliniştitoare. Când încercam să-i revăd chipul, îl vedeam în mare, dar nu puteam reda nicio trăsătură specifică. Cum arăta nasul ei? Dar gura? De fiecare dată când aveam impresia că imaginea se contura în faţa mea, zbura imediat, asemenea unui fluture. Nu reuşeam să-l prind în plasă. Mi-am dat seama că îmi rodeam vârful degetului mare şi m-am forţat să mă opresc înainte de a-

mi da sângele. Aveam pe mine pantaloni de yoga, şi am început să mă masturbez prin ei, gândindu-mă la un bărbat fără chip, cineva bogat, în Italia, un vecin însurat care venea la vila mea de lângă lac ca să mi-o tragă. Iluzia a început să funcţioneze şi mi-am tras în jos pantalonii până la jumătatea coapselor, dar înainte să am orgasm, am început să mă gândesc la Ted, cum în prima noapte în casa asta, pe patul ăsta, împrăştiase petale de trandafiri şi pregătise pentru mine un neglijeu scump, şi cât de tare mă excitase asta.

•

Am parcat pe aleea din spatele restaurantului din Portsmouth unde stabilisem cu Brad să ne întâlnim. Se făcuse frig şi îmi pusesem o haină lungă şi o şapcă în care îmi băgasem părul. Unul din felinarele din faţa restaurantului era stins şi am stat sub el, uitându-mă după camioneta lui Brad. Era însă o noapte senină şi tot mă simţeam expusă. Brad a apărut exact la ora stabilită şi am urcat pe locul pasagerului, sperând că era destul de treaz.

— Mai facem ce-am stabilit? am întrebat în vreme ce el punea maşina în mişcare.

— Drace, da, a răspuns şi mi-am dat seama, din felul sonor în care a spus-o, că era cel puţin ameţit, dar nu pulbere.

— Spune-mi din nou ce urmează să facem.

— Pe Micmac Road eu sting farurile şi merg până la casă. Tu ieşi din maşină şi te duci la uşa de la intrare şi descui cu cheia. Eu mă duc prin spate şi intru pe uşa de la terasă. Pe urmă mă strecor până la voi şi o lovesc în cap cu o cheie franceză.

— De ce n-o împuşti pur şi simplu?

— Nu mai am pistolul ăla. Doar ştiai asta.

— Aşa e. Am uitat. Şi pe urmă?

— Am lăsat nişte folie de plastic în casă. Tu mă ajuţi să o înfăşor în ea. O băgăm în camionetă şi te duc înapoi la maşina ta. Pot să scap de cadavrul ei.

— Mai spune-mi o dată de ce trebuie să fiu şi eu acolo.

Brad a întors încet capul spre mine. Ne îndreptam spre nord pe Route 1 şi farurile unei maşini care venea din celălalt sens i-au luminat faţa. Pentru o clipă, am văzut în ochii lui o ură cumplită şi am tresărit fără voie.

— Pentru că ea vine acolo ca să se vadă cu tine. Dacă apar singur, cine ştie ce se întâmplă. Şi pentru că trebuie să participi şi tu. Prima am făcut-o de unul singur, dar la asta am nevoie de tine. N-am de gând să o fac din nou doar eu.

— OK, OK, am zis.

Ştiam că ceea ce voia de fapt era ca eu să văd pe cineva cum moare. Nu uitasem privirea chinuită din ochii lui când îl văzusem prima dată după ce îl împuşcase pe Ted. Credea probabil că nu suportam să văd aşa ceva, dar eram pregătită. Eram neliniştită că lucrurile puteau să nu meargă bine, dar nu eram neliniştită că aveam să o văd pe Lily Kintner cu capul strivit.

Am ajuns mai devreme, aşa că Brad s-a plimbat puţin pe străzile pustii din Kennewick. Mergând de-a lungul plajei, m-am uitat către ocean, la fâşia de apă care scânteia sub lumina argintie a lunii. Chiar îmi plăcea Kennewick, nu ca să stau tot timpul aici, dar ca un loc în care să fug de nebunia oraşului. Dar după ce se rezolva cu succesiunea şi toţi banii lui Ted aveau să fie doar pe numele meu, urma să vând casa de pe promontoriu. Existau alte locuri mai bune în care să locuiesc. M-am gândit la insulele din Mediterană. Mi-am imaginat palmieri şi baruri pe plajă care nu semănau deloc cu Cooley's. Îmi irosisem mult prea mult viaţa în Noua Anglie.

Era aproape zece seara când Brad a stins farurile camionetei şi a intrat din Micmac pe aleea de pietriş a casei mele. Mergea încet, cu camioneta legănându-se, căci drumul era mai plin de făgaşe ca niciodată din cauza ploilor recente. Casa s-a ivit înaintea noastră, părând masivă, cu silueta ei întunecată care făcea peisajul din jur să pară mărunt, dar totodată mică şi fragilă profilată pe întinderea vastă a oceanului. Brad a parcat lângă containerul de gunoi şi a oprit motorul. Rafalele neîntrerupte de vânt se loveau de camionetă.

— Probabil că e deja înăuntru, a spus Brad. Şi ne priveşte.

— Nu pierde timpul, da? am spus. După ce intru în casă, te pui şi tu în mişcare. Nu vreau să trebuiască să mă lupt acolo înăuntru cu o scârbă psihopată.

— O să mă grăbesc. Vreau să se termine cu asta.

— OK, am spus.

Chiar şi în lumina slabă din interiorul camionetei, am văzut că Brad tremura uşor. Mi-am lipit o mână de obrazul lui neras şi el a tresărit ca şi cum l-ar fi muşcat un şarpe.

— Dumnezeule, am spus. Eşti nervos?

— M-ai speriat. Nu văd nimic în maşina asta. Ar trebui să te duci.

Am deschis uşa şi Brad a acoperit cu mâna becul aprins al camionetei.

— Ne vedem acolo, am spus şi am închis uşa.

Motorul a ticăit şi s-a oprit. Am scos cheile din buzunar şi m-am îndreptat către treptele de piatră de la intrare. Luna era în spatele casei şi, pe când mă apropiam, casa părea un perete negru dincolo de care nu se afla nimic. Am respirat adânc, surprinsă de cât de rece se făcuse aerul. Am dibuit cheile, am găsit-o pe cea potrivită şi am descuiat uşa, deschizând-o spre înăuntru şi

apoi păşind în hol. Pentru o clipă, am avut o senzaţie ireală că doar trecusem prin faţada unei case şi că mă aflam tot afară. M-am uitat în sus să văd stele, dar nu era nimic deasupra mea.

— Aici, a spus o voce şi Lily s-a materializat pentru o clipă într-un cerc de lumină, apoi a dispărut din nou. Intră, a spus. Ochii tăi se vor obişnui cu întunericul.

Am lăsat uşa să se închidă în spatele meu. Tavanul înalt al holului de la intrare a început să prindă contur în lumina cenuşie.

Mi-am încercat vocea.

— Ce dramatic, nu? am spus, şi cuvintele au răsunat puternic în casă.

— Ţi-a spus Brad ce vreau? a întrebat Lily.

M-am mişcat către voce, şi una din mâini mi s-a dus instinctiv către buzunar. Adusesem o doză mică de spray paralizant, pe care o aveam uneori la mine în oraş. I-am spus lui Lily că eram surprinsă să aud că voia bani. Am întrebat-o dacă erau ca să-l ajute pe tatăl ei, sperând că ăsta era un subiect sensibil şi că o s-o enerveze.

— Ce vrei să spui? a întrebat şi vocea i-a sunat calm, aproape nonşalant.

— A omorât pe cineva, nu? În Anglia. Trebuie să plătească nişte despăgubiri legale.

— Nu, a răspuns, banii sunt pentru mine.

I-am spus că nu puteam să-i dau banii imediat şi ea a replicat că voia doar să se întâlnească cu mine în seara aceea, să audă de la mine că n-o să fie nicio problemă. Eram cam la un metru depărtare una de cealaltă şi nu aveam de gând să mă apropii mai mult. Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul, dar Lily rămăsese o pată neclară, lipsită de trăsături. Nu se mişcase de când intrasem, ca şi cum ar fi prins rădăcini acolo. Dacă făcea un pas către mine, aveam de gând să o iau la fugă. Cunoşteam fiecare centimetru pătrat din casa aia, şi ăsta era un avantaj de care intenţionam să mă folosesc.

— Te-ai culcat cu Ted? am întrebat-o. Brad trebuia să apară dintr-o clipă în alta şi eram sincer curioasă să ştiu. Cum v-aţi cunoscut voi doi?

— Am călătorit în acelaşi avion. Ştii, aflase totul despre tine. Ştia că îl înşeli cu Brad. Nu l-ai păcălit.

— Şi atunci, de ce nu m-ai denunţat pur şi simplu? am spus. Dacă eşti aşa de convinsă că sunt o persoană atât de îngrozitoare.

— O s-o fac, Faith, dacă nu faci tot ce-ţi cer.

Era ciudat să-mi aud vechiul nume, şi m-a dus cu gândul la colegiu, la camerele pline de fum de ţigară şi la petrecerile cu multă băutură. Brusc, am revăzut chipul lui Lily, ochii ei verzi reci.

— Asta are de fapt legătură cu Eric? am întrebat şi am văzut o siluetă întunecată apropiindu-se de noi.

Brad, care venea să o omoare pe Lily. Aproape că am vrut să-l mai întârzii puţin. Voiam să ştiu dacă Lily îl omorâse pe Eric în Londra, cu atâţia ani în urmă. Aveam nevoie să ştiu.

— Nu, a spus Lily, şi vocea i-a sunat amuzată. Nu are. Asta are legătură doar cu tine.

Şi apoi Brad era acolo, cu faţa lui fantomatică, ridicându-şi cheia franceză. Am privit, fascinată, apoi mi-am dat seama că ambele chipuri, al lui Brad şi al lui Lily, se întorseseră către mine. Cheia a coborât şi o durere ascuţită mi-a explodat în cap. Genunchii mi s-au înmuiat şi dintr-odată eram pe podeaua rece, plină de rumeguş, cu o mână pe cap. Brad s-a aplecat peste mine. Mi-a apucat mâna şi mi-a dat-o deoparte. Şapca îmi căzuse. *O să mor,* mi-am spus. Am auzit şuieratul cheii când Brad a învârtit-o a doua oară în aer.

26.

LILY

Brad a coborât cheia în capul Mirandei. Ea a căzut întâi în genunchi şi apoi s-a prăbuşit pe podea şi şapca i-a picat. A ridicat o mână şi a dus-o la cap, în locul unde primise lovitura. Pentru o clipă, m-am gândit că Brad n-o să fie în stare să termine ce începuse, dar el s-a lăsat în jos şi a lovit-o de mai multe ori. Fără şapca ei care să atenueze loviturile, cheia a scos nişte sunete seci puternice pe ţeasta sa. Ultima dată când a lovit, am auzit un sunet strident de fărâmiţare, zgomotul pe care-l face cineva care îşi înfige pumnul într-un zid. L-am tras uşor deoparte atunci când a devenit clar că era moartă, când, chiar şi în lumina neclară din interiorul casei, am putut vedea că partea laterală a capului ei era adâncită şi că o baltă neagră de sânge se întinsese pe podea.

— Lasă cheia aici lângă ea. Hai să ieşim puţin, i-am spus.

Brad a făcut cum i-am spus, aşezând cheia aproape cu delicateţe lângă trupul inert al Mirandei. L-am apucat de braţ, deasupra cotului, şi l-am condus la uşa de la intrare şi apoi am ieşit. Aerul de afară avea aceeaşi temperatură ca înăuntrul casei, dar era mai curat, plin de mirosul sărat al oceanului. Am lăsat uşa să se închidă în spatele nostru.

— S-a terminat, i-am spus lui Brad.

— Crezi că e moartă? a întrebat el.

— Da, e moartă. S-a terminat. Ai făcut o treabă bună. A bănuit ceva?

— Nu, i-am spus totul aşa cum mi-ai spus s-o fac. Dar te-a văzut.

— Cum adică m-a văzut? am întrebat eu.

— Aseară. După ce ai plecat de la mine, era acolo. Venise să stea de vorbă cu mine şi te-a văzut acolo. Te-a recunoscut.

Brad îşi luase ţigările din buzunarul jachetei şi încerca fără succes să scoată una din pachet.

— Hai să stăm puţin în maşină şi să fumăm o ţigară, am spus. Pe urmă ne putem ocupa de cadavru.

Am intrat în camioneta lui Brad. Îmi scosesem rucsacul şi îl pusesem în poală.

— Ţi-e frig? m-a întrebat Brad. Pot să dau drumul la căldură.

— Nu, mi-e bine. Dar o să beau ceva. Am deschis fermoarul la rucsac şi am scos sticluţa cu lichior de caise. Te superi? Sunt cam agitată.

— Nu zău, chiar aşa, a zis Brad şi a scos un hohot de râs lătrat, nefiresc.

Am dus sticla la gură, dar nu am băut din ea.

— Vrei şi tu? l-am întrebat. E lichior de caise. E bun.

A luat sticla din mâna mea şi a tras o înghiţitură zdravănă, apoi mi-a dat-o înapoi.

— Mai ia, l-am îndemnat. Eu am băut destul în seara asta.

— Dacă nu putem bea în noaptea asta, atunci nu ştiu…, a spus şi a ridicat sticla.

L-am auzit cum înghite de două ori. Băuse suficient. Sperasem ca aroma de caise să mascheze ceea ce se afla în lichior, şi aşa se întâmplase. Nu ştiam cât avea să mai dureze până îşi făcea efectul, dar voiam să aud mai multe despre vizita Mirandei la Brad în seara precedentă.

— Spune-mi despre aseară, am zis. Pe urmă o să ne ocupăm de cadavru.

Brad şi-a aprins ţigara cu bricheta şi a suflat un fir de fum albastru pe parbriz.

— M-a speriat al dracului de tare, asta a făcut. Tu ai plecat şi peste vreo cinci minute a apărut ea. La început, am crezut că te-ai întors tu.

— De ce-a venit?

— A venit pentru că nu voia să mă sune la telefon. A zis că poliţia are un soi de martoră şi că o să mă ia la întrebări şi trebuia să-mi păstrez cumpătul. N-am vorbit prea mult despre asta, fiindcă era aşa nervoasă că te-a văzut.

— Şi tu i-ai spus despre ce am vorbit?

— Da. I-am zis exact ce-am plănuit. Am zis că tu ai încercat să mă convingi să te ajut să o omori, şi că eu ţi-am zis că o să mă mai gândesc la asta, dar că

m-am gândit că ar trebui să te păcălim. I-am zis că sunt dispus să te omor pentru ea. A înghiţit-o.

Cu o seară în urmă, când îl abordasem pe Brad în parcarea de la Cooley's, planul meu fusese pur şi simplu să îl conving pe Brad să o aducă pe Miranda la casa de pe Micmac Road. Ăsta era primul pas. Odată ce eram singură cu Miranda, ştiam că o puteam omorî, folosindu-mi mai întâi pistolul cu electroşocuri, apoi fie o sufocam cu o pungă de plastic, fie foloseam cuţitul. Dar, când am început să vorbesc cu Brad în faţa barului, mi-am dat seama că era un om în pragul clacării. În lumina slabă din cabina camionetei, i-am văzut privirea chinuită şi speriată. Mi-a amintit de un animal cu piciorul prins într-o capcană, aproape mort de foame şi disperat. Am schimbat imediat planul şi i-am spus că o cunoşteam pe Miranda din colegiu, şi ştiam ce făcuse şi că încă de la început îi înscenase totul.

— O să te toarne, Brad. Ştii asta, nu? i-am spus.

— Nu ştiu, a spus.

— Brad, nu te întreb asta, ţi-o spun. Miranda este o persoană rea. Există vreo dovadă că Miranda are legătură cu omorârea lui Ted? Asta în afară de cuvântul tău. Tot ce are de făcut e să spună că ai făcut-o de bunăvoie, că nu te-a silit nimeni s-o faci. N-o să poţi dovedi că nu e aşa. O să fii închis pentru tot restul vieţii tale, iar Miranda o să scape nepedepsită. Ai fost folosit.

— O, Doamne, a spus şi s-a şters la un ochi cu una din mâinile lui mari.

Fusese foarte uşor să-l câştig de partea mea. Era limpede că nu fusese păcălit cu totul de Miranda. Departe de asta. I-am spus că ar trebui să mergem la el acasă şi să discutăm ce opţiuni aveam. L-am urmat în maşina mea către căsuţa în care locuia. Ted mi-o descrisese, îmi spusese cât de goală şi deprimantă era, şi avusese dreptate. Mobila era solidă, dar banală. Pe măsuţa de cafea erau reviste răsfirate, şi toată casa mirosea a produse de curăţat. M-am întrebat dacă era şi mai curată decât atunci când o văzuse Ted – m-am întrebat dacă Brad, în deprimarea lui, nu devenise obsedat de curăţenia casei. Ne-am aşezat pe canapea. Eu îi refuzasem oferta de bere, dar Brad îşi luase un Heineken din micuţa chicinetă care se deschidea din living. A golit jumătate de sticlă din prima înghiţitură.

— Eşti îndrăgostit de ea? l-am întrebat.

— Aşa credeam, a spus. De fapt, nu ştiu. Ai văzut-o. O să fie al dracului de bogată.

— Da, o să fie bogată, dar nu are de gând să împartă nimic cu tine. Crede-mă. Aşa acţionează ea. Îi convinge pe bărbaţi să facă tot ce vrea ea şi pe urmă îi elimină. Te-a convins să-l omori pe bărbatu-său pentru ea, şi te-a convins să o faci când ea era la o mie cinci sute de kilometri depărtare.

El a încuviinţat din cap, cu faţa căzută.

— Asta-i cea mai rea parte, am continuat. Te-a transformat într-un criminal, şi asta e ceva ce nu mai poţi schimba. Dar nu ai fost tu de vină, Brad. Miranda a fost. Ea te-a manipulat. N-ai avut nicio şansă.

Am văzut cum lacrimile au început să curgă în două şiroaie din ochii lui Brad, alunecându-i pe faţa ca pielea tăbăcită. Îi spusesem ceea ce voia să audă: îi spusesem că nu era responsabil pentru omorârea lui Ted Severson şi că Miranda era. Îl absolvisem de vină. Când s-a oprit din plâns, i-am cerut să-mi dea o bere. Nu aveam de gând să o beau, dar voiam să-i dau ceva de făcut şi voiam să simtă că acum eram de partea lui. S-a întors cu două sticle, s-a aşezat şi le-a scos capacele cu un deschizător prins de inelul lui de chei.

— Ce să fac? m-a întrebat. Să mă duc pur şi simplu la poliţie şi să mărturisesc? Să le spun tot ce s-a întâmplat?

— Asta n-o să te ajute. Tot tu eşti cel care l-a omorât pe Ted. Ea nu era prin apropiere când s-a întâmplat şi o să spună că nu are nicio legătură cu asta.

— Şi atunci ce să fac?

Şi-a băut berea, din care i s-a scurs puţin pe bărbie.

După cum se uita la mine, aş fi putut să-i spun să-şi rupă singur degetele şi ar fi făcut-o. Aşa că am mers la noroc şi i-am zis:

— Trebuie să mă ajuţi să scap de Miranda. E ceea ce merită şi e singurul lucru care o să te salveze. Poţi să mă ajuţi să fac asta?

— Cum adică să scapi de ea?

— Am de gând să o omor, Brad.

— OK.

Aşa că i-am spus tot planul. I-am spus să-i zică Mirandei că voiam să mă întâlnesc cu ea, că ştiam totul despre omor şi că voiam bani. Urma să ne întâlnim în casa pe care Seversonii o construiseră, cândva în seara următoare, după ce se întuneca.

— O să fie suspicioasă, a remarcat Brad.

— OK, am răspuns. Ai dreptate. Atunci, în loc să-i spui că am de gând să o şantajez, spune-i că-i o cursă, că ţi-am spus să-i zici că e vorba de şantaj, dar că am de gând să o omor, că aştept momentul ăsta din colegiu. O să vină. Ştiu că o să vină. Pe urmă o să scap de ea şi tu o să mă poţi ajuta să-i îngrop cadavrul. Dacă e descoperit cumva, o să am grijă să ai un alibi solid. O să spun că tu şi cu mine ne-am cunoscut aici în Kennewick şi că ne-am combinat şi tu ai venit la mine acasă în Massachusetts. O să fii bine, îţi promit.

— Şi banii?

— N-o să vezi niciodată banii ăia, Brad. Niciodată. O să ajungi la închisoare şi eu îţi ofer o soluţie să scapi. Dacă Miranda dispare, atunci şi tu eşti în siguranţă.

A încuviinţat repede din cap, ca şi cum tocmai fusese mustrat.

— Cum vrei s-o omori? m-a întrebat.

— O să mă ocup eu de asta, am răspuns.

— Aş putea s-o fac eu, a spus Brad şi în ochii lui apăruse ceva nou.

Nu mai era frică, ci ură, plus poate puţină nebunie. M-am întrebat dacă pusese geană pe geană de când îl omorâse pe Ted.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Aş putea să o trimit în casă şi pe urmă aş putea să vin prin uşa din spate de la terasă şi să mă furişez până la ea. Am cheia asta franceză mare. Aş putea să o lovesc în cap cu ea. Aşa n-ar trebui să o faci tu. Nu vrei să ştii cum e.

Era perfect. Asta rezolva cea mai mare problemă a mea, că, dacă eu eram cea care o omora pe Miranda, în mod inevitabil avea să existe un soi de examen medico-legal care va dovedi că o femeie de 1,73 metri dăduse lovitura mortală şi nu un bărbat de 1,88 metri.

— Nu va trebui să o ataci pe furiş, am spus.

— Cum adică?

— Spune-i că ai de gând să mă omori pentru că ştiu totul. Spune-i Mirandei că o să te apropii de mine pe furiş şi o să mă loveşti cu cheia. Apoi, chiar dacă te aude intrând în casă, o să creadă că vii pentru mine. Nici măcar n-o să ştie ce o aşteaptă.

— OK, a spus şi a încuviinţat din cap.

— Eşti sigur că vrei să o faci?

Mi-a spus că era şi l-am crezut. Am mai vorbit, trecând în revistă fiecare detaliu al planului. L-am liniştit de mai multe ori că totul avea să fie OK. Când am plecat de la el, eram convinsă că avea să facă totul aşa cum mi-a spus că o să facă.

Şi o făcuse.

Stând în întuneric cu Miranda, mă întrebasem dacă fusesem proastă şi Brad avea să mă omoare pe mine în locul Mirandei. Dar în ultimul moment, când Brad a ridicat cheia aia imensă, am ştiut. Am ştiut că eu câştigasem, că Miranda, la fel ca alţii înaintea ei, avea să moară, iar eu aveam să trăiesc.

Cu ferestrele camionetei ridicate şi cu Brad fumând, cabina s-a umplut de un fum înţepător.

— Deci voia să mă omoare? l-am întrebat pe Brad, simţind nevoia să ştiu.

— Dap. Aşa cum ai spus tu că voia. Şi totuşi a fost surprinsă… a zis că voi două nu aţi fost chiar atât de apropiate în colegiu. Brad şi-a frecat buzele cu

degetele lui ca niște spatule și m-a întrebat: Cum de știai totul? Cum de știai atât de multe despre ce i s-a întâmplat lui Ted? Nu te-am întrebat aseară.

— L-am cunoscut pe Ted Severson în avion, venind de la Londra. Mi-a spus că soția lui îl înșela cu constructorul casei lor. V-a privit cu binoclul de pe cărarea de-a lungul promontoriului. Pe urmă am continuat să ne întâlnim. A decis că voia să o omoare pe Miranda. Și pe tine. I-am spus că o să-l ajut.

Brad a tras adânc din țigară, dar ajunsese deja la filtru. A crăpat fereastra și a aruncat mucul afară. L-am auzit fâsâind când a aterizat într-o baltă.

— Mă păcălești, a spus Brad, rotindu-și capul în direcția mea.

Hidratul de cloral își făcea deja efectul. Brad începea să vorbească neclar și ochii i se închideau.

— Nu, aș fi vrut eu să te păcălesc. Ted plănuia să o omoare pe Miranda și ea plănuia să îl omoare pe Ted, dar a apucat să o facă ea prima. Mă rog, tu ai făcut-o primul. Dar acum s-a terminat totul.

— S-a terminat, a spus el. S-a terminat.

Vorbea foarte neclar și de-abia înțelegeam ce spune. Capul îi era lăsat într-o parte și îmi amintea de un boxer care încerca să rămână treaz în ring, fără să-și dea seama că deja fusese făcut knockout. A început să se aplece puțin spre mine și eu m-am tras înapoi pe scaunul meu, iar pungile din picioarele mele au foșnit pe podeaua camionetei.

— De ce ai… de ce ai pungi în picioare?

Cuvintele lui erau acum aproape o pastă de sunete și n-aș fi înțeles niciodată ce spunea, dar am văzut la ce se uita. A căzut în față, alunecând într-o parte, astfel că umărul lui drept a aterizat cu putere pe coapsa mea. Mi-am înfipt pumnii în jacheta lui din denim și am reușit să-l așez drept în scaunul lui. Capul i-a căzut pe spate, gura i s-a deschis. Am deschis ușa din dreptul meu și am ieșit din camionetă, închizând-o repede pentru ca lumina să nu stea aprinsă prea mult în cabină. M-am uitat în sus. Cerul nopții era plin de grămăjoare de stele, mai strălucitoare acum decât când am parcat mașina. Oceanul clipocea nevăzut. Mi-am îngăduit zece secunde în care să stau pur și simplu acolo, apoi am trecut la treabă.

Adusesem mai multe pungi și aveam briceagul, dar, înainte să le folosesc, m-am săltat pe platforma camionetei ca să mă uit în cutia de scule, legată cu un cablu elastic de partea din spate a cabinei. Capacul de metal ruginit nu era încuiat și mi-am folosit lanterna ca să văd ce avea înăuntru. Erau acolo toate uneltele la care mă așteptasem – ciocane, ferăstraie de mână, un levier de schimbat cauciucul, o cutie de plastic în care se afla un burghiu –, dar ceea ce mi-a atras atenția a fost un umeraș de sârmă, care fusese desfăcut și refăcut ca un cârlig lung, cu care să se forțeze broaștele atunci când cheile

rămâneau pe dinăuntru. L-am luat şi l-am îndreptat. Avea să fie perfect; nu voiam să existe sânge în camionetă.

M-am strecurat la loc pe scaunul pasagerului şi am închis uşa în urma mea. Am coborât fereastra din dreapta; încă se mai simţea mirosul ultimei ţigări fumate de Brad, plus încă ceva… izul de chimicale al alcoolului distilat care venea din răsuflarea lui Brad. Poate şi din trupul lui. Începuse să sforăie – hârâieli nazale sonore la fiecare expirare. L-am apucat de umăr şi l-am scuturat cât de tare am putut, dar nu a dat vreun semn că s-ar trezi din somnul lui adânc. M-am întrebat dacă nu cumva combinaţia de alcool – oare cât băuse azi? – şi hidrat de cloral avea să-l omoare în cele din urmă, dar nu puteam să risc să nu se întâmple asta.

M-am aşezat în genunchi pe scaunul pasagerului. Am împins departe de mine capul lui Brad, care a căzut cu obrazul pe fereastra de pe partea şoferului. Era încă dat pe spate şi rămăsese un spaţiu între gâtul lui gros şi tetiera scaunului. Am trecut pe acolo sârma umeraşului şi i-am unit şi răsucit capetele, strângând-o în jurul gâtului său. Am scos briceagul Leatherman din rucsac şi am tăiat excesul de sârmă din umeraş, astfel încât partea cu capetele răsucite împreună avea doar vreo trei centimetri.

Am apucat capetele cu vârful cleştelui din briceag şi am răsucit, strângând sârma până când am ştiut că Brad era mort.

PARTEA A TREIA

ASCUNDE CADAVRELE BINE

27.

KIMBALL

Nu puteam să dorm.

Asta nu era nimic nou pentru mine, mai ales când lucram la un caz. M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Trecuse cu puţin de trei dimineaţa. Motanul Pyewacket dormea pe hainele mele, aruncate pe podea. Părea să-i fie frig, căci stătea încolăcit ca o larvă păroasă de molie care se preface moartă. Probabil se întreba de ce fâşiile alea de metal aflate de-a lungul podelei apartamentului său nu începuseră să scoată zgomotele lor bolborosite şi să se încălzească. Sfârşitul de octombrie devenise rece, dar mie îmi plăcea să mai aştept până în noiembrie, cel puţin, înainte de a porni căldura.

M-am gândit să mă dau jos din pat şi să mă duc să văd ce era pe canalul Turner Classic Movies, dar ştiam că dacă făceam asta, n-o să mă mai întorc să dorm. Trebuia să fiu măcar puţin isteţ a doua zi. Ted Severson fusese omorât vineri seară şi acum era miercurea următoare. Trecuse aproape o întreagă săptămână. Aveam un suspect foarte bun – tipul ăsta Brad Daggett –, dar îşi luase tălpăşiţa şi nimeni nu-l putea găsi. Petrecusem ziua în Maine, în compania poliţiei din Kennewick, care se dovedise de ajutor, supraveghind casa lui Daggett, verificând toate indiciile legate de posibile locuri în care s-ar fi putut afla. Cu siguranţă, el era omul nostru. După ce Miranda Severson a identificat portretul nostru robot ca fiind probabil Brad Daggett, am căutat să văd dacă are cazier şi într-adevăr avea. Daggett fusese arestat de două ori, cu cinci ani în urmă ca suspect de violenţă domestică, şi cu doi ani în urmă pentru conducere sub influenţa alcoolului. Îl sunasem la numărul pe care mi-l dăduse Miranda, dar nu a răspuns. Pe urmă am sunat la poliţia locală şi i-am rugat să treacă pe la Brad Daggett şi să vadă dacă era acasă, poate să-i pună câteva întrebări de început, să afle dacă avea vreo informaţie legată de moartea lui Ted Severson. Au făcut cum i-am rugat, dar nu era acasă. Le-am spus că treaba putea să aştepte până a doua zi, că de

dimineaţă o să discut cu martora principală şi atunci o să ştim mai multe. Am scos la imprimantă cea mai recentă fotografie a lui Daggett şi m-am dus cu ea la Rachel Price, în apartamentul ei din Somerville, în dimineaţa următoare. Când s-a uitat la poză, a ţopăit puţin pe vârful picioarelor şi a spus:

— O, el e. Fără îndoială, e el.

— Ăsta e bărbatul pe care l-aţi văzut intrând în casă la ora şase în seara zilei de vineri?

— Da, el e. Sunt sigură.

Asta fusese marţi dimineaţă. Îl sunasem pe şerif, apoi mă dusesem acolo. Daggett tot nu era de găsit. Nici la cele două şantiere pe care le conducea, şi nici la el acasă, o căsuţă dintr-un şir de închiriat pe care le deţinea de-a lungul zonei Kennewick Beach. Zugrăvite în alb, cu ornamente verzi. Mă duceau cu gândul la vacanţele din copilăria mea la Wells Beach, puţin mai la nord. Când a fost limpede că nu era acasă şi nu avea să se întoarcă prea curând, am încercat cheia pe care o găsisem ascunsă în sertarul din dormitorul lui Ted Severson. Se potrivea în uşa casei lui Brad. De ce avea Ted o cheie de la casa constructorului său? Aveau *ei* doi o legătură amoroasă? M-am uitat în căsuţa mică şi imaculată, dar pentru moment nu am intrat. Un judecător local ne-a dat un mandat de percheziţie după pauza lui de prânz şi am cercetat casă, dar nu am găsit nimic.

Toată ziua m-am boscorodit singur pentru că nu acţionasem mai repede după ce Miranda mi-a dat numele lui Brad Daggett. Ar fi trebuit să-i arăt imediat lui Rachel Price fotografia lui, dar identificarea şovăitoare a Mirandei nu mă făcuse să sper prea multe. Bineînţeles, acum părea foarte clar că Miranda îl identificase pe Brad doar pentru că îşi dăduse seama că trebuia s-o facă, şi se acoperea pe sine. Şi ea trebuie să fi fost cea care îl anunţase pe Brad să stea departe de casă şi să-şi închidă telefonul. Era cea mai veche poveste din lume. Nevasta îl pusese pe amant să-i omoare bărbatul. Ceea ce mă deruta era cheia aceea ascunsă în sertarul lui Ted, cheia de la casa lui Brad din Maine. Să fi fost cheia Mirandei, pe care ea o ascunsese în sertarul soţului ei? Mă gândeam că era posibil.

După-amiaza devreme, lansasem o alertă generală către toate secţiile de poliţie din zonă, punându-l sub urmărire pe Brad şi maşina lui. Fosta lui soţie fusese interogată, plus câţiva angajaţi şi colegi de muncă. Nimeni nu-l mai văzuse din ziua precedentă, de la prânz, când cumpărase un sandviş mare cu chiftea la o pizzerie din York unde se ducea adeseori. Dispăruse.

Am plecat din Maine după-amiază târziu, luând-o pe I-95 înapoi spre Boston. Pe drum am primit un telefon entuziasmat de la Billy Elkins, poliţistul pe care îl însărcinasem să o verifice pe Lily Kintner, femeia pe care

Miranda a spus că o ştia în Winslow, Massachusetts. Billy descoperise o mulţime de lucruri. Lily Kintner lucra la colegiul Winslow, în cadrul bibliotecii, se pare că sub numele de Lily Hayward. Dar deţinea o casă pe Poplar Road în Winslow sub numele ei real. Şi, lucrul cel mai important, Ted şi Lily călătoriseră în acelaşi avion de la Londra pe 20 septembrie. Mi-am agitat, încântat, pumnul în aer, apoi mi-am notat adresa ei.

Când i-am cerut lui Billy să verifice listele de pasageri mersesem doar pe intuiţie, dar una bazată pe oarecare informaţii, şi nu-mi venea să cred că asta dăduse rezultate. De îndată ce Miranda o identificase pe Lily Kintner ca fiind singura persoană pe care o ştia în Winslow, mă întrebasem dacă Lily Kintner nu era cumva acea Lily Kintner care era fiica lui David Kintner, de departe romancierul meu preferat în viaţă. Nu ştiam prea multe despre fiica lui Kintner, doar că numele ei era Lily şi se născuse în America în vremea când David locuise în Connecticut, căsătorit cu o artistă americană pe nume Sharon Henderson. Colegiul Mather era în Connecticut şi, dacă Lily era de vârsta Mirandei, atunci avea vârsta potrivită ca să fie fiica lui Kintner.

Chestia cu David Kintner era că faima lui nu se datora doar faptului că era romancier; devenise faimos pentru că îşi omorâse din întâmplare cea de-a doua soţie într-un accident de maşină în Anglia, când urcase beat la volan. În Anglia, asta fusese o ştire de prima pagină, dar nu şi în America. Am urmărit cazul pentru că eram un fan al cărţilor lui. Fusese închis şi eliberat de curând, cu mai puţin de o lună în urmă. Ar fi fost foarte normal ca fiica lui americană să călătorească până la Londra ca să-l vadă. Aflasem de la Miranda Severson că Ted fusese de curând la Londra cu treburi, aşa că mi-a trecut prin cap că poate Ted şi această Lily Kintner s-au cunoscut în avion. L-am pus pe Billy să-şi încerce norocul şi să verifice listele de pasageri, şi a avut noroc. După o zi pierdută inutil în încercarea de a da de Brad Daggett, era un sentiment plăcut să ştiu că ceva din toată munca asta de detectiv chiar avusese rezultate. Lily *trebuia* să fie motivul pentru care el se dusese la Winslow în acea zi, chiar dacă probabil nu avea nicio legătură cu moartea lui.

Când am ajuns la ramificaţia I-95/I-93, în loc să intru pe I-93 ca să mă îndrept spre Boston, am rămas pe I-95 şi am făcut un ocol către vest înspre Winslow. Nu mă aşteptam să obţin prea multe din discuţia cu Lily Kintner, dar trebuia să verific.

Era acasă, şi s-a dovedit că într-adevăr era fiica lui David Kintner, aşa cum bănuiam. Locuia într-o casă plină de cărţi, lângă un iaz, cu doar câteva alte case pe malul lui acoperit cu frunze. A venit la uşă, uşor ciufulită, şi a avut nevoie de câteva clipe ca să-şi concentreze privirea pe faţa mea. M-am gândit că o trezisem din somn. M-a invitat înăuntru. Am întrebat-o despre

Ted Severson şi mi-a spus că-l ştia, dar numai din articolele de ziar despre moartea lui şi pentru că fusese căsătorit cu o fată pe care o cunoscuse la colegiu. Mi-a oferit cafea şi am acceptat. În timp ce o pregătea, m-am uitat în biblioteca ei şi am găsit un şir de romane ale lui David Kintner. Mi-am trecut un deget peste cotorul lor şi mi-am adus aminte de fotografiile pe care le-am văzut cu el. Înalt şi costeliv, cu o coamă de păr alb. Faţă de alcoolic – pământie şi suptă. Lily s-a întors cu cafeaua, cu părul dat pe după urechi, cu ochii somnoroşi acum vioi şi atenţi. I-am spus că ştiam cărţile tatălui ei şi nu a părut impresionată, ca şi cum ar fi auzit mult prea mult despre geniul tatălui ei. I-am spus că ştiam despre situaţia din Anglia şi asta m-a ajutat să aduc vorba despre călătoria cu avionul în care fusese cu Ted Severson. Ceva s-a aprins în ochii ei verzi luminoşi şi mi-a spus că, într-adevăr, cunoscuse un bărbat în avion şi că i se păruse cunoscut şi că probabil el fusese. Vorbiseră mult, şi era posibil ca ea să-i fi spus cine era şi unde locuia. Am găsit o imagine a lui pe internet şi ea mi-a confirmat că cel cu care vorbise era Ted Severson, dar a afirmat că habar nu avea de ce venise el în Winslow.

Am crezut o parte din ce mi-a spus. Am crezut că nu ştiuse că Ted Severson venise în oraşul ei ca să o caute şi am crezut că a fost surprinsă când am apărut la uşa ei, dar nu am crezut că nu-şi dăduse seama că bărbatul din avion era soţul unei prietene de-a ei. N-avea nicio noimă. Dar de ce m-ar minţi despre aşa ceva?

La plecare, când am ajuns lângă uşă, am băgat mâna în buzunar şi degetele mele au atins cheia care acum ştiam că era de la casa lui Brad Daggett din Maine. Chiar şi aşa, am întrebat-o pe Lily dacă o deranja să o încerc în uşa ei. Voiam doar să-i văd reacţia. A părut nedumerită, dar nu îngrijorată. Am plecat, neştiind prea bine ce să cred. Dar acum ştiam de ce Ted Severson se dusese la Winslow în acea zi. O cunoscuse pe Lily Kintner într-un avion şi se îndrăgostise de ea. Asta era sigur. Îl înţelegeam. De fapt, mă gândeam la Lily Kintner aproape întruna de când o cunoscusem cu o zi în urmă. Era frumoasă, asta îmi aminteam, dar îmi era greu să-i recompun în minte trăsăturile feţei. Îi vedeam părul roşu lung, şi ochii verzi, atât de asemănători cu ai unei pisici, dar chipul ei apărea şi dispărea din mintea mea. Însă, mai mult decât prezenţa ei fizică, fusesem cucerit de stăpânirea ei de sine aproape nepământeană şi de felul în care locuia în căsuţa ei cu pereţii căptuşiţi de cărţi în mijlocul pădurilor din Winslow. Oare se simţea singură, locuind acolo doar ea? Sau era unul dintre acele cazuri rare, un om care nu are nevoie de alţi oameni în viaţa sa? Era ceva ce aveam de gând să aflu.

Sora mea mai mică, Emily, care mă cunoaşte mai bine ca oricine din lumea asta, mi-a spus de curând că problema mea în ceea ce priveşte relaţiile e că mă îndrăgostesc de fiecare femeie de care mă simt atras.

— Nu aşa fac cei mai mulţi bărbaţi? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns ea. Cei mai mulţi bărbaţi doar vor să se culce cu toate femeile de care sunt atraşi. Să se îndrăgostească e ultimul lucru pe care îl doresc. Zici că eşti detectiv şi nu ştii asta?

— Crede-mă, şi eu vreau să mă culc cu femeile astea.

— Dap, dar pe urmă te îndrăgosteşti de ele, şi ele fie îţi frâng inima, fie…

— Nu putem să vorbim acum despre viaţa *ta* amoroasă? am întrerupt-o eu.

Asta era metoda mea de a o face pe Emily să schimbe subiectul când îmi analiza poveştile de dragoste ratate.

Pyewacket s-a mişcat, ceea ce însemna că era 5 dimineaţa. A sărit pe patul meu, pregătit să respire pe pleoapele mele ca să mă trezească, dar eu mi-am scos picioarele de sub aşternuturi şi le-am coborât din pat înainte să apuce el să o facă. I-am dat drumul din apartament pe uşa laterală, care se deschidea spre scara de incendiu. A ţâşnit afară, păşind agil pe treptele de metal, îndreptându-se către curticica de jos, unde era treaba lui să apere regatul nostru de frunzele care cădeau şi de veveriţele şmechere.

M-am băgat la loc în pat, acum sigur că nu mai aveam nicio şansă să mai adorm. Deasupra teancului de cărţi de lângă pat, ţineam un carneţel cu spirală şi un pix. Trebuia să fie un carnet în care să-mi notez ideile, gândurile pe care le aveam târziu în noapte în legătură cu cazurile la care lucram, dar şi versuri. Încă mă mai consideram poet (ceva ce nimeni din poliţie nu ştia), chiar dacă în ultimul timp îmi pierdusem abilitatea de a scrie orice altceva în afară de limerick-uri[43]. Îmi spuneam că măcar compuneam ceva şi că asta poate avea să mă ajute să mă gândesc mai bine la cazurile mele. Cu o zi în urmă le scrisesem pe astea două:

A fost odată un soţ pe nume
Ted care-a murit împuşcat de-un biped.
E clar c-avea punga groasă
şi-o nevastă ticăloasă,
aşa că nu-i de mirare că zace mort pe-un pled.

A fost odată Miranda, o fată rea
pe care nimeni nu o-nghiţea.

[43] Poezioară de cinci versuri, umoristică, absurdă, sau chiar uşor obscenă, cu schema rimelor *aabba.*

Dar dincolo de caracterul agasant,
avea un fund apetisant,
aşa că bărbaţii bogaţi făceau coadă la ea.

Pe aceeaşi pagină, am adăugat acum următoarea:

A fost odată o fată de scriitor
cu ochi adânci de-un verde-ameţitor.
Speram hainele să-i scot
ca să dovedesc de tot că gol,
trupul ei e şi mai ademenitor.

M-am întrebat, şi nu pentru prima oară, de ce poezioarele mele întotdeauna deveneau obscene. Am încercat să compun una despre Brad Daggett, dar nu mi-a ieşit. Atunci m-am ridicat, mi-am făcut nişte cafea, o cafetieră plină, şi am început să mă pregătesc să plec la slujbă.

Am ajuns la biroul meu la şapte şi un pic, şi am sunat şi am vorbit cu şeful de poliţie din Kennewick, ca să aflu că Brad Daggett nu a revenit acasă.

— Nu mă miră, am spus eu, ca pentru mine. Ţineţi totuşi o maşină de patrulare acolo, pentru orice eventualitate. Deşi e clar că a-ntins-o.

— Am vorbit aseară cu o prietenă de-a lui, a spus şeriful Ireland, a cărui voce era răguşită, ca şi cum se lupta cu o răceală. Polly Greenier. E un soi de figură permanentă la Cooley's, barul unde-i plăcea lui Brad Daggett să piardă vremea. Aveau o relaţie, cu întreruperi. De mulţi ani, de fapt. Au fost colegi de liceu.

— Ştie ceva?

— Nu ştia nimic despre locul unde ar putea să fie el. Dar am întrebat-o când l-a văzut ultima oară şi mi-a zis că a fost cu el vineri seară.

— Vinerea trecută?

— Asta a zis. Au băut la Cooley's şi pe urmă au ajuns acasă la el. Zice că a rămas peste noapte acolo.

— Sunteţi sigur că-şi aduce bine aminte ziua?

— Nu, nu sunt, dar putem verifica. Dacă au fost la Cooley's şi au plecat împreună, oamenii din bar or să-şi aducă aminte. E un oraş mic şi oamenii remarcă astfel de lucruri.

— Vreţi să verificaţi asta pentru mine?

— Sigur, o fac.

— Şi încă ceva, am adăugat. Trimiteţi una din patrule la casa Severson pe care o construia Daggett. Şi la orice alte case la care Daggett ar putea avea

cheia. Dacă e încă în zonă, ar putea foarte bine să se ascundă în una dintre ele. Verificaţi şi toate căsuţele pe care le are în proprietate pe plajă.

— Le-am verificat.

— OK. Mulţumesc, domnule Ireland.

— Spune-mi Jim, OK?

— În regulă, am zis.

După telefonul ăsta, am rămas o vreme la biroul meu, îngrijorat pentru alibiul lui Daggett şi cât de solid ar putea fi. Nu avea cum să fie real, asta ştiam bine. Probabil că o convinsese pe iubita asta a lui să confirme că au fost împreună vineri noapte. Dacă aşa era, atunci alibiul o să fie demontat mai repede ca un joc de Lego. Am scris numele ei în carneţelul din faţa mea, înconjurându-l de câteva ori. Apoi partenera mea, Roberta James, şi-a făcut apariţia şi mi-a pus pe birou un sandviş Egg McMuffin („două la o comandă de unul în meniu, aşa că m-am gândit la tine") şi am pus-o la curent cu ce aflasem în acea dimineaţă. După ce a plecat, am mai scris câteva rânduri în carnet, sub numele lui Polly Greenier. *De ce ar minţi pentru Brad*? *De ce avea Ted o cheie de la casa lui Brad*? *De ce m-a minţit Lily Kintner*?

Mă pregăteam să-l sun pe Ireland din nou, ca să-i spun că voiam să mă duc acolo şi să stau de vorbă cu Polly Greenier asta, când m-a sunat el.

— Ar fi bine să vii încoace, a spus. Avem un cadavru. La casa pe care o construia Daggett.

— El e? am întrebat, deja în picioare, punându-mi jacheta, verificând în buzunar că am cheile de la maşină.

— Nu, nu e deloc un *el.* E o femeie. N-am văzut-o încă, dar băieţii sunt siguri că e Miranda Severson. Are capul spart.

— Vin repede, am spus şi am închis telefonul.

Am luat-o pe sus pe James, care tocmai se instalase la biroul ei, şi i-am spus că plecam în Maine.

28.

LILY

După ce am fost sigură că Brad era mort, i-am sos sârma din jurul gâtului. L-am apucat de haina din denim şi am reuşit să-l trag din scaunul lui pe cel al pasagerului, de care l-am prins cu centura. Am înclinat scaunul puţin, astfel că s-a lăsat şi el pe spate odată cu scaunul, apoi i-am tras fermoarul

hainei până sus, ridicând gulerul căptuşit cu blană de oaie cât să-i acopere urmele lăsate de sârmă pe gât. Dacă ne vedea cineva în maşină, el avea să arate ca un pasager care moţăia. Cel puţin aşa speram că o să arate.

Am pornit camioneta, am ieşit de pe alee şi am intrat din nou pe şosea, cu farurile stinse până să ajung pe Micmac. Am verificat cum stăteam cu combustibilul, am văzut că acul era undeva între trei sferturi şi plin, şi m-am gândit că o să fie suficientă benzină să ajungem în Connecticut. Eram pregătită să alimentez la o staţie de benzină şi să plătesc cash înăuntru, dar m-am bucurat să nu trebuia să o fac. Până acum, nimeni nu mă văzuse în Maine şi nu aveam de gând să schimb asta.

Am mers spre nord, către intrarea pe I-95. Am ieşit de pe Micmac înainte de a ajunge la Kennwick Beach, ştiind că dacă poliţia era deja pe urmele lui Brad, erau probabil în faţa casei lui. Mi-ar fi plăcut grozav să mă întorc acolo, să-i iau câteva lucruri ca să pară că într-adevăr o ştersese, dar nu merita să risc. Înainte de a intra pe autostradă, am oprit la un atelier auto închis numit „La Mike", unul din garajele alea mici de provincie înconjurate de maşini ajunse fier vechi. Cu farurile stinse, m-am băgat într-un şir de rable şi am coborât din camionetă. Am găsit o maşină care arăta ca şi cum nu fusese mutată de acolo de cel puţin două ierni şi, cu briceagul meu Leatherman, i-am scos plăcuţele de Maine şi le-am schimbat cu cele de la maşina lui Brad. Asta mi-a luat vreo cinci minute, şi nu s-a auzit niciun sunet, în afară de vântul constant care făcea să foşnească frunzele rămase în copaci. După ce am schimbat plăcuţele, am urcat la loc în camionetă, iar becul din plafon l-a luminat pentru o clipă pe Brad, al cărui cap atârna acum nefiresc într-o parte. Mi-am întors privirea de la el, şi ochii mi s-au oprit pe dispozitivul E-ZPass[44] de plastic lipit pe interiorul parbrizului. Existau puncte de plată a taxei de drum pe autostradă, două în Maine, apoi un altul când autostrada trecea pentru o scurtă porţiune de drum prin New Hampshire. M-am gândit dacă era mai bine să trec prin punctele astea cu E-ZPass-ul, şi astfel să mi se poată lua urma, sau să îl scot şi să trec pe la punctele unde se plătea cash. Am decis că era mai bine să plătesc cash şi am scos dispozitivul de pe parbriz şi l-am aruncat în pădurea de lângă garaj. Brad chiar arăta ca soţul cuiva care dormea după o băută şi aveam să risc, sperând că n-o să mă recunoască nimeni. Părul era trăsătura mea distinctă şi era ascuns sub căciulă.

Nu trebuia să-mi fac probleme. Operatorii de la punctul de colectare a taxei aproape că nici nu s-au uitat la mine sau la Brad pe tot drumul de patru

[44] Dispozitiv electronic de colectare a taxei de drum, folosit în mod predominant în nord-estul Statelor Unite.

ore până în vechiul meu orăşel din Connecticut. Şoselele erau pustii şi probabil că aş fi putut parcurge drumul în trei ore şi jumătate, dar am respectat limitele de viteză, rămânând pe banda din dreapta în vreme ce camioanele treceau huruind pe lângă mine pe celelalte benzi. Nu am deschis radioul, dar undeva pe lângă Worcester, trupul lui Brad s-a mişcat şi a scos un geamăt ca o râgâială. Mă aşteptam la asta, ştiam că uneori cadavrele scot diverse sunete, dar tot am sărit în sus pe scaunul meu când l-am auzit. După aceea, am deschis radioul, trecând prin mai multe posturi de rahat până când undeva în Connecticut am găsit un concert de jazz pe un post fără reclame rămas pe scală. Nu-mi plăcea jazzul în mod deosebit, pentru că îmi aducea aminte de părinţii mei, dar am recunoscut mai multe cântece clasice. „On Green Dolphin Street" al lui Miles Davis, urmat de „Autumn Leaves" al lui Nat King Cole. Am ascultat cuvintele, încercând să nu mă gândesc la faptul că mergeam cu maşina în noapte având pe scaunul de alături un cadavru. Chiar şi cu radioul dat tare, am mai auzit zgomotul a două evacuări şi cabina camionetei s-a umplut de mirosul de urină şi fecale. M-am gândit la pisica vagabondă neagră pe care o omorâsem cu mulţi ani în urmă, când eram mică, şi felul în care fusesem şocată de prezenţa excrementelor. Mi-am adus aminte cum scârba pentru acea pisică moartă mă făcuse să mă simt şi mai fericită că o omorâsem. Era la fel acum, cu Brad Daggett lângă mine în camionetă. Primise ceea ce merita, poate chiar mai bine decât merita. Acum era mort şi nu mai putea face rău nimănui, dar tot trebuia să mă ocup de trupul lui scârbos. Şi trebuia să supravieţuiesc în porţiunea rămasă din această călătorie. Am apăsat ceva mai tare pe pedala de acceleraţie, gândindu-mă că nu avea să fie nimic rău dacă depăşeam cu puţin limita de viteză. Kilometrii se adunau la bord, pe fundalul lui „There's a small Hotel"[45], şi „Almost Blue" al lui Chet Baker, şi „This Bitter Earth" cântat de Dinah Washington. Cântecele au început să devină când şi când neclare pe măsură ce mă apropiam de casă, dar nu am schimbat postul, preferând să ascult fragmente de muzică veche şi nu reclame despre depozitele de mobilă sau vorbărie aiurea.

Când am ajuns la Shepaug, am închis radioul şi am ascultat liniştea în vreme ce străbăteam străzile familiare mărginite de copaci. Când am trecut pe lângă aleea care ducea la Monk's House, am întors instinctiv capul şi am văzut o lumină aprinsă încă la etaj. Am bănuit că mama adormise citind, aşa cum făcea în fiecare seară, cu cartea deschisă pe piept, cu veioza încă aprinsă. Am luat-o pe următorul drum la dreapta, cel năpădit de buruieni,

[45] Cântec din 1936, compus de Richard Rodgers pe versurile lui Lorenz Hart, pentru musicalul *Billy Rose's Jumbo,* în care totuşi nu a mai fost folosit. De-a lungul timpului, a fost cântat, printre alţii, de Ella Fitzgerald, Benny Goodman Quartet şi Frank Sinatra.

care ducea la ferma părăsită. Am stins farurile camionetei şi am încetinit. La fel cum fusese şi în Maine, era o noapte senină în Connecticut, iar cerul fără nori era plin de stele strălucitoare. Ferma, simplă, lipsită de culoare, se înălţa într-o curte care devenise păşune. Un copac singuratic, plantat prea aproape de casă, părea să îmbrăţişeze clădirea, iar una din ramurile sale străpunsese acoperişul. Am coborât din camionetă şi am fost copleşită de mirosul familiar de conifere al pădurilor din jur. Mi-am scos lanterna şi am intrat în poiana din apropiere, şi iarba ei uscată îmi scârţâia sub picioare. Revenisem în această poiană de câteva ori de când eram mică, dar era prima dată când veneam noaptea după acea seară de vară când îl omorâsem pe Chet. M-am îndreptat spre locul unde ştiam că se afla fântâna, aprinzând lanterna doar atunci când m-am gândit că mă apropiasem suficient şi îndreptând fasciculul de lumină către pământ. Mi-au trebuit cinci minute, dar am găsit capacul puţului, acoperit de iarba pe care o nivelasem peste el cu atât de mulţi ani în urmă. Am proptit lanterna de marginea de lemn a capacului, ridicată puţin ca să pot să-i văd lumina slabă, apoi m-am întors la camionetă.

Cu excepţia ploii torenţiale din ziua precedentă, septembrie şi octombrie fuseseră uscate în Noua Anglie şi pământul din poiană era moale, dar nu noroios. Cu privirea aţintită asupra luminii lanternei, am dus camioneta din alee în poiană, trecând peste câţiva bolovani care erau tot ce mai rămăsese dintr-un vechi zid de piatră. Brad Daggett a săltat înainte şi-napoi în scaunul lui, scoţând o altă râgâială. Fereastra era deschisă, îmi ţineam capul pe jumătate afară. Am oprit camioneta în stânga fântânii şi am lăsat motorul să meargă în vreme ce am coborât şi am ocolit-o către capacul puţului. Cu mănuşile pe mâini, am smuls iarba şi am eliberat capacul. L-am tras departe încet, încercând să nu rup lemnul putred, şi l-am pus lângă gura fântânii. Am luat de jos lanterna; în lumina ei am văzut nişte viermi zvârcolindu-se în ţărâna unde fusese capacul. Am îndreptat lanterna către adâncul puţului şi am văzut doar pietrele şi pământul care îl acopereau pe Chet. Mi-am închipuit ce mai rămăsese din el acolo jos – un cadavru uscat, nişte haine pătate de vopsea, câteva rame de tablouri putrezite, o pereche de ochelari cu ramă închisă la culoare. Brusc, lumea s-a întunecat şi un fior de teamă m-a străbătut. Am ridicat privirea şi am văzut o fâşie de nori care acoperea luna. Am privit-o cum alunecă mai departe şi lumea a fost din nou inundată de lumina lunii.

Am deschis portiera din dreptul pasagerului, i-am scos centura lui Brad şi el s-a rostogolit afară din proprie voinţă, aterizând cu faţa în pământ, cu unul din bocancii lui mari, de lucru, agăţat în marginea uşii. I-am eliberat bocancul şi piciorul i-a urmat trupul pe pământ. Era la vreun metru de

deschizătura puțului, dar chiar și așa, nu a fost ușor să-i mișc trupul masiv. În cele din urmă l-am rostogolit de câteva ori, până când capul și pieptul i-au căzut în puț, apoi i-am ridicat picioarele grele ca să alunece peste margine. A ajuns în fundul fântânii cu un bufnet de lemn crăpat, trimițând în sus un val de aer înțepător.

Brad, fă cunoștință cu Chet. Chet, fă cunoștință cu Brad.

Am tras la loc capacul peste gura puțului, i-am bătut laturile în pământ și am pus peste el din nou iarbă, împrăștiind-o ca niște păr peste o chelie. M-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineața. Totul mergea exact cum planificasem. Înainte de a urca din nou în camionetă ca să mă îndrept către New York, mi-am acordat un moment numai pentru mine, și am stat în noaptea înstelată, înconjurată doar de întuneric și de natură. „O specie rară de animal", așa îmi spusese odată tata, și exact așa mă simțeam. Pe deplin vie, și pe deplin singură. Singurul meu tovarăș în acel moment era eul meu mai tânăr, cel care îl împinsese pe Chet în acea fântână. Mi-am închipuit că ea, tânăra Lily, era acolo cu mine. Ne-am privit în ochi, fără să fie nevoie să ne vorbim. Înțelegeam amândouă că supraviețuirea era totul. Era sensul vieții. Și să pui capăt unei alte vieți era, în multe feluri, cea mai grozavă expresie a ceea ce însemna să fii viu. Am clipit și eul meu mai tânăr a dispărut. A revenit în mine și împreună ne-am îndreptat către New York.

•

M-am întors în Shepaug la zece dimineața. Mersesem cu camioneta în oraș, învârtindu-mă prin Lower East Side până când am găsit un loc de parcare nu departe de o stație de metrou. Era o stradă sufocată de gunoaie, plină de magazine cu obloanele trase. Mai era puțin până să se lumineze, dar dintr-o mașină parcată la jumătate de cvartal mai departe se revărsa cu putere muzică. Am parcat sub un felinar care pâlpâia. Purtasem mănuși întreaga noapte, așa că nu aveam ce amprente să șterg, dar am făcut-o totuși, folosind un mic prosop pe care l-am găsit în torpedou. După ce am șters cu grijă totul, am întins prosopul peste scaunul pătat al pasagerului, apoi am adunat toate hârtiile din mașină care aveau pe ele numele lui Brad și le-am luat cu mine. În apropiere se afla un coș de gunoi și am împins hârtiile în amestecul de bucăți uscate de pizza și pahare de cafea. Apoi am lăsat cheile camionetei pe trotuar, pe partea șoferului, unde aveau să lucească în lumină. Speram că persoana care avea să vadă prima cheile de jos nu era un binefăcător care să anunțe autoritățile. Mă bazam pe posibilitatea ca atunci când soarele răsărea, camioneta să fie deja dezmembrată într-un atelier ilegal.

Am luat metroul până la gara Grand Central și am cumpărat un bilet pe linia Metro-North Commuter Rail[46] până la Shepaug. Am avut de așteptat o oră, timp în care am băut cafea și am mâncat o gogoașă uleioasă și am privit cum stația se umple încet cu navetiștii de la prima oră. Am reușit să moțăi puțin în drumul către orașul meu natal și m-am trezit tremurând de frigul care îmi intrase în oase după lunga noapte nedormită. De la gara din Shepaug am mers pe jos până la Monk's House, pe un drum care ocolea o porțiune nefolosită de cale ferată. Nu mai locuisem în Shepaug de aproape zece ani, dar nu voiam să risc să fiu văzută de cineva cunoscut.

Când mama mi-a deschis ușa, cu o cană mare cu cafea în mână, mi-a spus: „Scumpo, ai ajuns", și pentru o clipă m-am întrebat dacă îi spusesem că o să vin, înainte să-mi dau seama că era o măsură de precauție pe care și-o luase în caz că uitase de o vizită anunțată de-a mea.

— Mă așteptai? am întrebat, intrând în casă.

— Nu. Te așteptam? El nu vine *azi,* nu?

Acel *el* despre care vorbea era tatăl meu, care se muta înapoi în America și înapoi la Monk's House. Aranjasem asta în ultima mea călătorie la Londra. Pe scurt: tata avea nevoie să locuiască cu cineva care să aibă grijă de el, în starea mentală fragilă în care se afla, iar mama avea nevoie de bani ca să-și plătească facturile. Intermediasem un aranjament și habar n-aveam dacă avea să meargă sau nu, dar merita măcar o încercare, sau cel puțin asta îmi spuneam eu.

— Weekendul ăsta, mamă, am spus, îndreptându-mă către cafetiera din bucătărie.

— Ce cauți aici și de ce ești îmbrăcată așa? Semeni cu un spărgător.

În timp ce-mi beam cafeaua, i-am spus mamei că făcusem niște drumuri pentru slujba mea, să adun material pentru arhiva colegiului, mai întâi în Maine, apoi în New York, dar pierdusem avionul. I-am spus că hotărâsem să vin la Shepaug, să îmi văd mama, poate să o conving să mă ducă până în Maine să-mi recuperez mașina. Era o poveste absurdă, știu asta, dar mama mea, cu tot instinctul pe care se presupunea că îl are, era incredibil de credulă, din simplul motiv că nu era interesată suficient de poveștile altor oameni cât să le proceseze cum trebuie.

— Nu știu ce să zic, Lily, azi am cercul de olărit…

— E doar un drum de trei ore până în Maine, am mințit eu. Pe urmă, mă gândeam că poate mă urmezi până în Winslow. Am putea lua o cină doar noi două, mamă și fiică. Ai putea rămâne peste noapte la mine.

---

[46] Serviciu suburban pentru navetiști, al doilea în Statele Unite ca număr lunar de călători, între New York și suburbiile sale din nord, în statele New York și Connecticut.

S-a gândit puțin la asta, dar știam că o să accepte. Dintr-un oarecare motiv inexplicabil, mama mea întotdeauna încerca să fie invitată în casa mea din Winslow. Îi plăcea orășelul universitar și „căsuța mea mititică" (cuvintele ei) și îi plăcea ce găteam pentru ea. Știam că o să mă ducă în Maine dacă asta însemna să vină la Winslow.

— OK, scumpo, a spus. Ce incitant. O călătorie neașteptată în Maine, doar tu și cu mine.

A durat câteva ore până a fost gata, dar la prânz eram deja plecate, cu mine la volanul vechiului ei Volvo. Nu dormisem ca lumea de vreo treizeci de ore, și gândul de a petrece alte patru ore la volanul unei mașini nu era prea plăcut, dar totul mersese perfect. Și aproape se terminase.

Am petrecut cea mai mare parte a drumului vorbind despre tata.

— Sper că nu se așteaptă la relații conjugale, a spus ea, și nu era prima dată când o spunea.

— Nici măcar nu sunteți căsătoriți, așa că n-ar avea cum să fie conjugale, am replicat eu.

— Știi ce vreau să spun.

— Eu nu mi-aș face griji pentru asta. Nici măcar n-o să-l mai recunoști. Nu e același de dinainte să fie închis.

— Chiar sper să nu fie.

— Nu poate să stea singur în casă. Oricum, nu noaptea. Face atacuri de panică. Nu trebuie să fii lângă el tot timpul, dar trebuie să știe unde ești.

— Da, mi-ai spus.

I-o spusesem, de mai multe ori. Dar știam că nu era pregătită pentru ceea ce devenise fostul ei soț. Întotdeauna avusese ciudățenii și fobii. Îi era frică de întuneric, îi era frică să traverseze străzile din orașele mari, îi era frică să stea pe bancheta din spate a mașinilor. Era greu de înțeles, pentru că în același timp era un bărbat care nu se temea absolut deloc să vorbească în fața unui public larg, un bărbat care se strecura din dormitorul soției sale după ce ea adormea și deschidea ușa casei pentru amanta lui, cu care făcea sex pe canapeaua din living, un bărbat care se cățărase pe Monumentul Pelerinului din Provincetown[47] până la jumătatea înălțimii lui, după un pariu. Dar acea latură a tatălui meu, latura temerară și nesăbuită, dispăruse după ceea ce se întâmplase cu Gemma, cea de-a doua soție a lui. O cunoscuse după finalizarea divorțului de mama; pe vremea aia locuia la un hotel pe Old Brompton Road din Londra. Gemma Daniels era o scriitoare plină de aspirații, cu un an mai mică decât mine, care venise probabil la pubul

[47] Monumentul Pelerinului din Provincetown, Massachusetts, este închinat primei debarcări a părinților pelerini în 1620. Monumentul, construit între 1907 și 1910, este o campanilă cu o înălțime de 76,8 m și este cea mai înaltă construcție în întregime din granit din Statele Unite.

preferat al tatii doar ca să-l cunoască. Au devenit de nedespărţit, şi s-au căsătorit la doar şase luni după ce s-au cunoscut. Pentru tata, unul din inconvenientele de a locui la Londra era că tabloidele englezeşti erau interesate de purtarea urâtă a scriitorilor aproape la fel de mult pe cât le interesa purtarea urâtă a fotbaliştilor şi a starurilor pop. Tata şi Gemma au fost fotografiaţi certându-se şi ţipând unul la altul pe stradă; au fost mustraţi în articole cu titluri ca „Davie cel ticălos şi mireasa lui copil". Asta se întâmpla înainte de accident, înainte ca tata să scoată din rădăcini un copac cu Jaguarul lui din 1968, după ce plecase beat de la o petrecere târziu într-o sâmbătă seară. Gemma era în scaunul din dreapta şi şi-a rupt gâtul când a zburat prin parbriz. Tata, care întotdeauna îşi punea centura, nu a păţit nimic. A reuşit să sune la urgenţă, dar nu a reuşit să iasă din Jaguar ca să vadă cum era Gemma. Oricum n-ar fi contat. Murise pe loc. Totuşi, s-a spus că a fost găsit ghemuit de frică în maşină, cu nevasta zăcând întinsă peste gardul viu de pe marginea drumului. Accidentul a fost considerat omor prin neglijenţă şi tata a fost trimis la închisoare pentru doi ani. După recurs, sentinţa a fost redusă la un an şi fusese eliberat la începutul lui septembrie. M-am dus să-l văd, stătea la un prieten în Cotswolds, şi i-am cerut să vină în America, să locuiască cu mama. David încă avea destui bani, iar mama, de când renunţase să mai predea din cauza unei neînţelegeri cu şeful ei de catedră, se chinuia să-şi plătească facturile. Monk's House era pe ipotecă inversă[48]. Tata, cu lacrimi în ochi, acceptase să se mute înapoi în Connecticut. „Şi tu nu stai departe, Lil. O să vii să mă vizitezi mereu, nu-i aşa?" Tatăl meu, care avea şaizeci şi opt de ani, fusese ca un băieţel care vorbeşte cu mama lui înainte de a fi trimis la internat.

— E drăguţ aici, a spus mama când am cotit în Volvo-ul ei către Golful Kennewick.

Era încă lumină afară, dar soarele coborâse mult înspre vest, aruncând umbre lungi pe drum. Cerul era de un albastru electric intens.

Am intrat în parcarea de la Admiral's Inn, unde îmi lăsasem maşina cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Era încă acolo. Înainte să o pornim înapoi spre Winslow, mama şi cu mine ne-am dezmorţit puţin picioarele, mergând până la marginea plajei, privind oceanul de culoarea ardeziei.

— Întotdeauna am iubit oceanul, dar tatăl tău îl ura.

— Da, încă îl mai urăşte, am spus şi am râs. A zis că era ca şi cum te-ai uita la moarte.

---

[48] În Europa Occidentală şi America de Nord, modalitate pentru o persoană vârstnică de a obţine nişte bani de la bancă – lunar sau o singură dată o sumă considerabilă – în contul proprietăţii sale, urmând ca la moartea sa banca să ia acea proprietate.

— E ca şi cum te-ai uita la moarte şi toată lumea ar zice ce drăguţă e, a replicat mama cu un accent englezesc, imitându-l pe tata.

— Exact. Asta spune întotdeauna. Şi care era cealaltă chestie? „Iubesc plaja, cu excepţia blestematului de nisip, blestematului de soare, şi blestematei de ape".

— Da, îmi aduc aminte de asta. Ceea ce voia să spună era că singurul lucru care îi plăcea pe plajă erau fetele în costume de baie.

Am râs amândouă, apoi mama s-a înfiorat de frig şi ne-am întors la maşinile noastre ca s-o pornim către Winslow. Am fost tentată să o iau puţin spre nord pe Micmac ca să văd dacă exista ceva activitate la casa lui Ted şi a Mirandei, dar am decis să nu risc. Aveam să aflu destul de curând cât i-a luat poliţiei ca să descopere cadavrul Mirandei. M-am îndreptat în schimb spre sud, pe cea mai rapidă cale spre I-95. Cu puţin înainte de şase, am intrat pe aleea casei mele din Winslow, cu mama tot în spatele meu. Nu mă aştepta niciun poliţist, niciun echipaj SWAT nu a apărut din pădure. Eram acasă şi scăpasem. Un val de euforie m-a străbătut, o senzaţie similară cu ceea ce simţisem în poiană cu cincisprezece ore în urmă. Schimbasem lumea şi nimeni nu avea să o ştie vreodată. Şi chiar dacă găseau camioneta lui Brad în New York, aveau să presupună că pur şi simplu o lăsase acolo. N-or să-l găsească niciodată şi n-or să facă niciodată legătura între mine şi toată povestea asta. Miranda avea să fie găsită moartă, toate dovezile indicându-l pe Brad Daggett ca fiind criminalul. Iar Brad avea să dispară pentru totdeauna. Poliţia o să creadă că fugise, dar n-aveau să-l găsească niciodată. Caz închis.

Mi-am adus aminte cum îi spusesem lui Ted că există două modalităţi de a ascunde un cadavru. Una era să-l ascunzi fizic, dar cealaltă modalitate de a ascunde un cadavru era să ascunzi adevărul despre el, să faci să pară ca şi cum altceva i s-a întâmplat. Am *făcut-o, împreună,* am şoptit în vreme ce mă dădeam jos din maşină, îngăduindu-mi, preţ de o clipă, să cred că mai era cineva acolo care împărţea asta cu mine. Mama m-a urmat în casă. Am aprins lumina în holul de la intrare şi i-am luat din mână geanta cu lucrurile pentru noapte.

— O, ce drăguţ, a zis, aşa cum zicea de fiecare dată când venea la mine acasă.

29.

KIMBALL

Când James şi cu mine am ajuns la casa Severson din Kennewick, abia am găsit un loc unde să ne parcăm maşina pe alee. Era deja o aiureală jurisdicţională, aşa cum ştiam că avea să fie. Întregul departament de poliţie Kennewick îşi făcuse apariţia, dar, din cauza resurselor limitate ale departamentului lor de detectivi, fuseseră chemaţi şi detectivii poliţiei statului. Medicul patolog şef era acolo şi am auzit că şi cei de la Marshals Service[49] fuseseră anunţaţi că era posibil ca un suspect de crimă să fi trecut graniţa între state. Am reuşit totuşi să ajungem în casă, trecând dincolo de kilometrii de panglică galbenă a poliţiei şi de vreo şapte poliţişti în uniformă, toţi hotărâţi să protejeze locul crimei.

Văzusem imensa casă pe-afară cu o zi în urmă, când îl căutaserăm pe Brad Daggett, dar încă nu fusesem înăuntru. Holul de la intrare era cât tot apartamentul meu. Miranda Severson zăcea cu faţa în jos pe podeaua neterminată. Purta o haină verde-închis, care părea scumpă, peste jeanşi şi cizme. Una din mâinile ei înmănuşate era ridicată, aproape de capul distrus. Şapca – de tweed gri, cu cozoroc mic – îi căzuse. Părul negru i se revărsase, răsfirat în jurul capului. Era greu de spus unde se termina părul şi unde începea sângele, negru şi închegat. Împreună, părul şi sângele formau un halou negru în jurul capului ei.

— Arma? l-am întrebat pe şeriful Ireland, care se apropiase şi rămăsese lângă mine.

Încă nu spusese nimic – mă lăsa să mă uit la cadavru.

— Tocmai am pus-o în pungă. Cheie reglabilă de 24 inch. Era pusă lângă ea.

A arătat vag către una din multele porţiuni din podeaua plină de praf care fusese marcată cu bandă.

— Ce-au mai găsit?

— Multe, după câte se pare. Urme de tălpi, fibre, fire de păr. Ai ratat adunarea lor.

— Ceva neobişnuit?

— Vrei să spui mai neobişnuit decât o fată cu capul spart?

— Vreau să spun orice care să nu semene a ceea ce probabil că este. Adică, orice care să nu arate că Brad Daggett a intrat în panică, a adus-o aici şi a omorât-o în bătaie.

— Păi, nu. Nu am găsit portofelul primarului din Kennewick, dacă la asta te referi. Erau nişte urme destul de proaspete de cauciuc afară în faţă, care n-au fost stricate de tot circul ăsta. Mie mi s-au părut a fi urme de camionetă

[49] US Marshals Service, cea mai veche agenţie de aplicare a legilor federale din Statele Unite, care asigură funcţionarea eficientă a sistemului juridic federal.

şi probabil că aparţin Fordului F-150 al lui Daggett. Aşadar, nimic foarte ciudat. Adică, dacă mă întrebi pe mine, totul e ciudat. Ea a ridicat mâna să blocheze lovitura – Ireland şi-a ridicat propria mână mare pe partea laterală a capului ca să arate –, dar asta a fost toată apărarea ei. Aşa că da, asta e puţin cam ciudat. El o aduce aici, cu o cheie uriaşă în mână, şi ea doar stă acolo şi îl lasă să o lovească în cap.

— Asta e ciudat, am aprobat eu. Niciun semn că ar mai fi fost şi altcineva aici în afară de cei doi?

— Păi, băieţii au fotografiat totul, aşa că o să aşteptăm şi o să vedem, dar la prima vedere, aş zice că nu. O chestie bizară e că se pare că ea a intrat pe uşa din faţă şi Daggett a venit pe uşa de sticlă glisantă – aia de-acolo. Vezi urmele alea mari? Sunt ale lui.

Erau marcaje cu benzi peste tot, dar am ridicat de jos nişte bucăţele de noroi de pe podeaua de altfel plină de praf, care trebuie să fi căzut de pe bocancii lui Brad.

— De ce să fi făcut asta?

— Mă pot gândi la mai multe motive. Nu neapărat cele potrivite. Poate că uşa din faţă era încuiată, aşa că în timp ce ea căuta cheia, el s-a dus prin spate să vadă dacă nu era deschisă uşa glisantă. Poate că a trimis-o pe ea în casă prima, pe urmă el s-a întors, şi-a luat cheia şi a venit pe uşa din spate ca să se furişeze şi să o ia prin surprindere.

— Cred că asta sună logic, am remarcat eu.

— Poate că voia să se uite la luna reflectată de ocean.

— Nu se ştie niciodată, am spus eu.

Unul din oamenii lui Ireland îi făcea semn din cealaltă parte a camerei. El s-a scuzat şi s-a dus acolo. Eu am mai rămas puţin, uitându-mă la cadavru, gândindu-mă la urmele de paşi. James a venit lângă mine. Purta un trenci gri London Fog peste costumul ei pantalon. Elegantă ca întotdeauna, doar că avea o căciulă de lână în verdele celor de la Celtics, cu acel logo groaznic al micului spiriduş irlandez care învârte pe deget o minge de baschet.

— Ce-ai aflat? am întrebat-o.

— Toate urmele arată către Daggett. Momentul morţii a fost probabil acum douăsprezece ore, ceea ce înseamnă că ar putea să fie destul de departe acum.

— O să-l prindem, am spus.

— O, da, a aprobat ea.

I-am spus despre urmele de paşi care veneau de la uşa din faţă şi de la cea din spate. Ea s-a gândit o clipă.

— E logic. El o aduce aici ca să o omoare, dar nu poate intra cu cheia aia mare în mână. Aşa că găseşte un motiv ca să se întoarcă la camionetă, ia

cheia şi pe urmă fuge în spatele casei. Probabil că uşa glisantă era deja descuiată. Ceea ce e mai puţin logic e cum a convins-o să intre în casă. Adică, dacă îi spunea că voia să stea de vorbă, puteau să vorbească în camionetă. Doar locul ăsta nu e deloc cald şi confortabil.

— Da, ştiu. Asta mă sâcâie şi pe mine.

Am rămas tăcuţi un moment. Pe urmă am întrebat-o:

— Ai văzut priveliştea? Din spate.

— Nu, a spus.

Ne-am îndreptat amândoi către uşa glisantă care ducea la o terasă de piatră şi am ieşit pe ea în frumoasa zi de toamnă. Priveliştea era uluitoare. Casa se înălţa pe un promontoriu direct deasupra Atlanticului. Vedeai în toate direcţiile la mulţi kilometri depărtare.

— Crezi că aia urma să fie o piscină? a întrebat James despre groapa mare săpată în pajiştea în pantă din spatele casei.

— Bănuiesc că da, am răspuns.

— Totul mi se pare puţin cam obscen. Nu locul, ci dimensiunile casei. Arată mai degrabă a hotel decât a casă pentru un cuplu fără copii.

Am mai făcut câţiva paşi şi apoi m-am întors ca să mă uit la faţada bej a casei. La etaj se înşiruiau mici balcoane. Unul pentru fiecare dormitor, m-am gândit eu. Pe terasă era un cuptor de piatră şi un loc special pentru grill şi un minifrigider. M-am întrebat ce avea să se întâmple cu casa asta. Dacă cineva o să pună mâna pe ea şi o să plătească pentru a o termina, sau dacă doar se va dărăpăna şi va putrezi, devenind un hotel de lux pentru o colonie de lilieci sau ratoni.

— Încă ceva, a spus James; continua să se uite la ocean. Dacă presupunerea noastră este corectă, dacă Miranda Severson l-a convins pe Brad Daggett să-i omoare soţul, probabil că el a făcut-o crezând că până la urmă o să aibă parte de toată bogăţia asta.

— Poate că era îndrăgostit de ea, James. Nu fi cinică.

— Mă rog. Asta nu schimbă cu nimic ideea mea, care e: de ce o omoară pe Miranda la mai puţin de o săptămână după ce l-a omorât pe bărbatul ei? Adică, ea e motivul pentru care face toate astea. Dacă o omoară, atunci totul dispare. Adio bani, adio sex.

— Mda, e ciudat. Dar ar putea fi o mulţime de motive. Intră în panică, se gândeşte că Miranda o să-l toarne.

— Dacă e aşa, atunci de ce să nu fugă doar, în loc s-o omoare mai întâi şi pe urmă să fugă?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Poate că a acţionat singur. Poate că s-a îndrăgostit de Miranda, a crezut că dacă îl omoară pe bărbatu-său o va face

să-i cadă în braţe. Când asta nu s-a întâmplat imediat, a omorât-o pe Miranda ca să n-o poată avea nimeni.

— M-am gândit la asta, a spus James, dar dacă e aşa, atunci cum a convins-o pe Miranda să vină aici cu el?

— Păi, o să aflăm. O să-l prindă în curând. Douăzeci şi patru de ore, cel mult. Între timp, avem de pregătit un dosar. O să mă duc să stau de vorbă cu Polly Greenier asta, alibiul lui Brad pentru vineri noapte.

— Ai nevoie de mine?

— Întotdeauna *am nevoie* de tine, am replicat. Dar mă descurc cu Polly. Ceva îmi spune că imediat ce o anunţ că l-am identificat în mod sigur pe Brad în Boston, alibiul ei o să cadă.

— OK. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Detectivii de la poliţia statului vor să trecem în revistă tot ce avem în cazul asasinării lui Ted Severson, şi le-am spus că o să le fac favoarea asta.

După ce am luat adresa de la Ireland, m-am îndreptat spre nord către Kennewick Beach, trecând pe lângă Cooley's, barul în care se presupune c-ar fi fost Brad cu această Polly vinerea trecută. De la drumul de-a lungul plajei, am cotit spre interior pe Sea Mist Road, pe care am mers vreun kilometru şi jumătate, un drum unde casele deveneau mai rare şi pădurea mai deasă. Polly Greenier locuia într-o fundătură numită York Court, într-o casă mică şi cenuşie cu un singur nivel, situată într-o curte unde iarba nu fusese tunsă toată vara. Am verificat din nou numărul pe cutia poştală. Casa, cu storurile trase la toate ferestrele, nu părea locuită.

Am înotat prin iarba înaltă până la uşa casei. Soneria a scos un sunet cu ecou în casă şi aproape imediat o femeie blondă cu un telefon vârât între umăr şi bărbie a deschis uşa. Mi-am scos legitimaţia.

— Jan, tre' să închid, a spus ea în telefon. A crăpat cu piciorul uşa de plasă şi mi-a făcut semn să intru. Da, da, o să te sun. Tre' să închid, poliţia e aici.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat după ce mi-am şters picioarele pe covoraşul de la intrare şi am pătruns în harababura din living.

— Am venit să vă pun câteva întrebări despre ultima dată când l-aţi văzut pe Brad Daggett. Se poate?

— O, Doamne, da, sigur, a spus.

Rămăsese cu telefonul în mână. În cealaltă mână avea o ţigară neaprinsă. Purta un halat roz lung, scămoşat, care atârna larg în faţă şi prin deschizătura căruia se vedea o parte dintr-un sân greu. M-a invitat înăuntru, adunându-şi halatul în mâna care ţinea ţigara, apoi mi-a făcut semn către zona de living, în care se aflau o canapea şi un fotoliu asortate. Un cocker Spaniel, într-un coşuleţ de câini, şi-a îndreptat spre mine ochii umezi. Polly

s-a scuzat pentru un minut şi eu m-am aşezat pe fotoliul de catifea reiată. Casa mirosea a tutun şi a odorizant de cameră.

Când Polly s-a întors în living, era tot în halat, dar îl strânsese bine în jurul ei. Îşi adunase părul blond la spate şi părea să se fi machiat puţin, dar nu eram sigur.

— Pot să vă ofer ceva? Cafea?

— Dacă aveţi făcută, sigur. Dacă nu, e în regulă.

A ieşit şi s-a întors cu cafea pentru amândoi, punând lapte şi zahăr în ceaşca mea fără să mă întrebe. În timp ce aşteptam, m-am aplecat şi l-am scărpinat pe câine pe cap. Mi-am dat seama că era bătrân, ochii lui mari aveau cataractă.

— El e Jack, a spus ea, întinzându-mi cafeaua.

Am sorbit din ea, pe când Polly se aşeza în faţa mea, pe canapea. Şi-a încrucişat picioarele şi halatul s-a dat la o parte, dezvelindu-i-le. Avea talia groasă, stomacul se vedea umflat prin halat, dar Polly Greenier avea picioare frumoase, uşor bronzate şi minunat arcuite. Unghiile de la picioare erau date cu o ojă albastră iridescentă.

Înainte de a ajunge aici, mă întrebasem dacă Polly aflase deja despre cadavrul din casa Severson, dar acum ştiam că da, aflase. Mi-am dat seama din clipa în care deschisese uşa, cu telefonul la ureche. Probabil că discutase despre asta toată dimineaţa.

— Aţi aflat? am întrebat-o. Despre cadavrul care a fost găsit azi-dimineaţă?

— O, da. Tot oraşul vorbeşte despre asta. Chiar e Miranda Severson?

— Nu a fost încă identificată, dar, da, credem că e Miranda. Dar eu sunt aici pentru Brad Daggett.

— Nu ştiu unde e. Pe cuvântul meu. I-am spus şefului poliţiei totul aseară.

— Nu, ştiu, am replicat. N-am venit aici pentru că m-am gândit că aţi putea şti unde e. Am venit pentru că vreau să aflu mai multe despre ultima dată când l-aţi văzut. Am înţeles de la Ireland că asta a fost vineri seara.

— Aşa e.

— Puteţi să-mi spuneţi despre asta? Ştiu că aţi mai povestit o dată, dar aş vrea să aud şi eu povestea.

Mi-a spus cum ea şi Brad avuseseră o relaţie cu intermitenţe practic dintotdeauna, încă din liceu, şi că amândoi continuau să mai meargă la Cooley's, şi ocazional mai făceau sex, şi că ultima dată când s-a întâmplat asta a fost vineri.

— Nu sunt mândră de asta, dar ne cunoaştem de mult, să ştiţi. Uneori mă gândeam că eram meniţi să ajungem împreună.

— Sunteţi sigură că era vineri?

— O, da, a spus ea, aplecându-se în față și luându-și pachetul de Marlboro mentolate de pe masă. Nu vă deranjează dacă fumez, nu? a întrebat.

— Nu, sigur că nu.

— Vreți una?

— Sigur, am spus și m-am aplecat ca să iau o țigară din pachetul cartonat.

De obicei fumam doar țigări rulate de mână, dar m-am gândit că nu strica să mă împrietenesc puțin cu Polly Greenier. Și-a aprins țigara ei mai întâi, apoi mi-a întins bricheta Bic. Nu mai fumasem o țigară mentolată de niște ani buni și primul fum cu mentol mi-a făcut o gaură în gât.

— De unde știți așa de sigur că era vineri? am întrebat-o.

— Este singura zi a săptămânii când plec mai devreme de la muncă. Vinerea lucrez în schimbul de la cinci la unu la azilul Manor House. Pe urmă m-am dus la Cooley's pentru prânz și acolo l-am văzut pe Braggett… adică Brad… am băut câteva pahare și pe urmă ne-am dus la el acasă.

— Ați stabilit să vă întâlniți acolo, sau v-ați întâlnit din întâmplare?

— De fapt, amândouă. Ne-am văzut pe la începutul săptămânii și a pomenit ceva de asta. M-a întrebat dacă mai ieșeam devreme vinerea și mi-a zis că avea de gând să fie la Cooley's și poate beam ceva împreună, să sărbătorim weekendul.

— Asta era ceva obișnuit pentru voi doi, să vă faceți planuri să vă întâlniți?

Ea a suflat pe nări un fir albăstrui de fum și și-a scuturat scrumul rotindu-și țigara pe marginea unei scrumiere de sticlă de pe măsuța de cafea.

— Nu, nu prea. De obicei nu făceam planuri. Pur și simplu ne întâlneam întâmplător. Știți, e un oraș mic.

— Ați remarcat ceva neobișnuit la Brad în acea zi?

— A fost puțin ciudat, trebuie să recunosc. De pildă, a insistat să-mi plătească prânzul și să facă cinste cu bere. Într-un fel, a fost tot timpul grămadă peste mine. Sigur, asta s-a întâmplat de multe ori în trecut, dar de obicei nu în mijlocul zilei. Mi s-a părut cam ciudat, dar mi-a și plăcut. M-am gândit că poate se simțea singur de când a divorțat și poate voia o iubită.

Mi-am terminat țigara și am stins-o în scrumieră.

— Polly, Brad Daggett a fost identificat în mod sigur ca fiind în Boston vineri seara, în jurul orei șase. Ești sigură că îți menții povestea?

— Nu înțeleg. Am fost împreună acasă la el.

Am tăcut pentru o clipă și am luat o gură de cafea, în încercarea de a face să-mi dispară gustul de mentol din gură.

— Vreau să-ți fie foarte clar ceva, Polly. Brad are mari probleme. Este suspectul principal în două crime. Dacă minți că Brad a fost cu tine,

înseamnă că obstrucţionezi de bunăvoie justiţia şi vei ajunge în închisoare. Să fii sigură de asta.

Ea şi-a dus o mână la gură. Avea o privire şocată dar totodată confuză.

— Brad a omorât pe cineva?

— Ai fost cu el vineri seara?

— Da. Am fost cu el, dar nu ştiu. Nu-mi aduc aminte prea multe. Cred că e posibil să-mi fi pierdut cunoştinţa.

Vocea ei devenise ascuţită. Jack, cockerul Spaniel, şi-a ridicat capul îngrijorat, dar a rămas în coşul lui.

— Spune-mi exact ce-ţi aduci aminte. Dacă-mi spui adevărul, n-o să ai probleme, în regulă?

— Eram destul de ameţiţi când am plecat de la bar, după shoturi şi altele de genul ăsta. Acasă la el, am continuat să bem…

— Cât era ceasul?

— Nu ştiu exact. Poate trei? Am ajuns la Cooley's pe la unu şi am stat acolo vreo două ore. Nu ştiu precis…

— E-n regulă. Pe la trei e destul de bine. Deci aţi băut amândoi? Ce-aţi băut?

— Shoturi de Jäger, în general, pe urmă am început să ne giugiulim. Eram cam pulbere. Brad nici nu putea să şi-o scoale. De asta-mi aduc aminte. A zis ceva gen hai să ne culcăm să ne mai treacă şi pe urmă încercăm din nou, şi atunci ne-am dus la culcare.

— Când v-aţi trezit?

— Era târziu. Nu ştiu. Pe la zece, sau cam aşa ceva. Mi-aduc aminte pentru că m-am uitat la ceas şi nu ştiam dacă era zece dimineaţa sau zece seara.

— Şi Brad era în pat cu tine?

— Nu, dar era acolo. În living, se uita la televizor. M-a dus înapoi la Cooley's, unde aveam maşina şi m-am dus acasă. Mă simţeam ca naiba.

— Polly, mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor. Şi n-ai mai vorbit cu el şi nici nu l-ai văzut de atunci?

— Doamne, nu. Chiar a făcut-o? El i-a omorât pe amândoi?

Dusese din nou palma la gură şi halatul i se deschisese în faţă. Îşi lăsase ţigara în scrumieră fără să o stingă şi acum ţigara ardea singură.

— Asta încercăm să aflăm. A vorbit vreodată cu tine despre vreunul dintre Seversoni?

— Nu, niciodată, dar el şi bărbatul erau prieteni. Se duceau să bea împreună la Cooley's. L-am întâlnit o dată.

— Beau împreună?

— Cel puţin o dată au băut. Mi-aduc aminte că ne-a făcut cunoştinţă. Era tipul care îşi construia casa aia mare pe faleză, nu? Păreau prieteni.

— Şi Miranda Severson? Soţia? Ai văzut-o vreodată la Cooley's?

— Nu, niciodată. Am auzit de ea, dar… Dumnezeule, nu pot să cred că se întâmplă toate astea.

A întins mâna după ţigara din scrumieră, a văzut că arsese până la filtru şi a stins-o.

I-am lăsat cartea mea de vizită, i-am spus să mă sune imediat dacă îşi mai amintea ceva, apoi am urcat în maşină. Era aproape 12. Planul meu iniţial fusese să trec pe la Cooley's, să vorbesc cu un barman, să văd dacă pot verifica povestea lui Polly, dar acum nu mai era nevoie. Spunea adevărul, Brad o îmbătase, se asigurase că îşi pierde cunoştinţa, apoi plecase cu maşina la Boston ca să îl omoare pe Ted. Am sunat-o pe James şi i-am spus ce aflasem, că alibiul lui Brad nu avea să ţină. Nu a părut surprinsă. Era încă la sediul poliţiei statului Maine din Portand. I-am spus că o s-o iau de acolo peste o oră sau două. Asta îmi dădea suficient timp să mănânc ceva de prânz. Am pornit spre sud, pe lângă casa Seversonilor, înconjurată încă de maşini de poliţie. Am oprit în parcarea de la Kennewick Inn; auzisem că aici stăteau Ted şi Miranda când veneau în Maine. Un indicator de lemn pe care scria CAMERE LIBERE se legăna în briza care venea dinspre ocean. M-am gândit că atunci când presa naţională avea să afle povestea, problema lor cu camerele libere avea să se rezolve.

Pe faţada clădirii principale era o firmă mai mică pe care scria LIVERY PUB. M-am îndreptat într-acolo pe aleea îngustă, strivind sub tălpi frunze uscate, şi am coborât pe o scară exterioară de piatră către intrarea de la subsol. Pubul era o încăpere lungă şi îngustă care mirosea a fum de lemn şi cartofi prăjiţi. M-am aşezat la bar. În pub erau doar câţiva oameni, dar toţi vorbeau animat, fără îndoială comentând zvonurile despre ce se întâmplase la un kilometru şi jumătate mai sus pe drum. Am comandat o ceaşcă de cafea şi un cheeseburger barmanului gras. În timp ce aşteptam, mi-am scos carneţelul şi m-am uitat la ce scrisesem acolo în acea dimineaţă.

Polly Greenier – de ce ar minţi pentru Brad? Acum ştiam că nu minţise, că pur şi simplu fusese folosită de Brad ca un alibi nevinovat.

De ce avea Ted o cheie de la casa lui Brad? Asta tot nu o ştiam, dar aflasem de la Polly că Brad şi Ted petrecuseră ceva timp împreună la Cooley's. A cui fusese ideea? Ar fi putut Brad să-i dea cheia lui Ted dintr-un anume motiv?

Ultima notiţă din carnet era: *De ce m-a minţit Lily Kintner*? Încă nu găsisem un răspuns la asta, deşi nu credeam că avea vreo legătură cu ce se întâmplase între Brad şi Seversoni. Şi totuşi, mi-am scos telefonul, am verificat să văd dacă aveam semnal şi am deschis fotografia lui Lily Kintner care ştiam că era online. O fotografie neclară cu ea şi tatăl ei veche de zece

ani, dar Lily nu se schimbase prea mult de atunci. Acelaşi păr roşcat, pieptănat la fel. Aceeaşi piele albă şi privire intensă. Când barmanul mi-a adus cheeseburgerul, am întors dintr-un impuls fotografia spre el şi l-am întrebat dacă o ştia pe fata din imagine. S-a aplecat şi a studiat ecranul telefonului vreo cinci secunde. Eram atât de sigur că avea să spună nu, încât aproape că nu i-am înregistrat cuvintele când a spus:

— Sigur. A fost aici la începutul săptămânii. A stat două nopţi. O fată drăguţă.

— De ce a venit aici? am întrebat, încercând să nu-mi trădez prin voce surprinderea şi entuziasmul.

— Nu ştiu. Cred că a băut Sam Light. Întotdeauna îmi aduc aminte ce comandă oamenii.

A plecat de lângă mine ca să salute doi clienţi care tocmai se aşezaseră în celălalt capăt al barului. M-am uitat la fotografia lui Lily de pe telefon – câteva punctişoare neclare care îi alcătuiau chipul. Era posibil să aibă o legătură mai substanţială cu povestea asta decât credeam eu? Ştiam că va trebui să stau din nou de vorbă cu ea, să aflu de ce mă minţea, să aflu de ce venise în Maine după ce Ted fusese omorât. Nu mă aşteptam să aflu prea multe, dar asta însemna că o să o văd din nou. Mai bine mai curând decât mai târziu. Am muşcat din cheeseburgerul meu, care era mult mai bun decât avea dreptul să fie un cheeseburger. Viaţa începea să arate mai bine.

30.

LILY

Tata s-a foit nervos şi a tot oftat pe întregul drum de la JFK până la Shepaug.

— Nu e decât mama, am spus eu. E la fel de enervantă ca întotdeauna.

El mi-a zâmbit, dar în ochii lui umezi stăruia frica.

— Încearcă doar, am continuat eu. Dacă nu merge, atunci o să găsim altceva.

— Aş putea să vin să stau cu tine, Lil, a spus el.

Asta era inevitabilitatea pe care speram să o evit, bineînţeles, dar tot ce am făcut a fost să-mi pun mâna pe genunchiul lui şi să-l strâng uşor.

Acum ne aflam pe dealurile joase din Connecticut şi pătrundeam pe un teren familiar, iar tatăl meu a devenit tăcut şi a rămas cu privirea pe

fereastră. Frunzele copacilor trecuseră de izbucnirea vibrantă de culoare şi roşul devenise ruginiu, galbenul pălise. Când am intrat pe aleea de la Monk's, tata a spus:

— Simt cum mi se strâng boaşele – acum ştiu că am ajuns acasă.

În vreme ce scoteam din portbagajul maşinii cele două valize masive ale tatii, mama a apărut la uşă, cu şorţ şi pătată de vopsea. Îşi trăsese pe buze două dungi de ruj roşu strălucitor.

— Se întoarce patriarhul, a rostit ea, şi cuvintele au părut pregătite.

Asta m-a făcut să-mi dau seama că şi ea era puţin agitată.

— Sharon, a spus tata, împingându-şi ochelarii în sus pe frunte, ca să o poată vedea la distanţă. Arăţi neschimbată.

Ăsta era probabil cel mai drăguţ lucru pe care i l-ar fi putut spune, dată fiind situaţia.

Ea a dat din cap şi s-a întors în casă.

După ce l-am ajutat pe tata să-şi despacheteze lucrurile şi să se instaleze în camera de oaspeţi de la parter, situată în partea din spate a casei, am făcut amândoi o plimbare rapidă pe terenul din jur înainte ca soarele să dispară complet.

— Aici se întunecă devreme, a remarcat tata. Mi-aduc aminte de asta.

— Doar toamna şi iarna, i-am răspuns. Nu tot anul.

— Bănuiesc că aş putea grebla ceva frunze mâine.

— Asta i-ar plăcea mamei. Ea urăşte să adune frunzele.

— Mi-aduc aminte. Întotdeauna mă punea pe mine să o fac.

— Ei, pe tine sau pe băiatul ăla din casa de vizavi.

— Aşa-i. Tata şi-a strâns mai bine fularul în jurul gâtului, deşi era o seară caldă pentru sfârşitul lui octombrie. Ţi-aduci aminte cum te târai prin grămezile de frunze când erai mică?

— Nu mai ştiu, am spus.

— Alţi copii întotdeauna păreau că vor să sară pe frunze, dar tu te îngropai în ele. Stăteai băgată acolo ore în şir. Nu-ţi aduci aminte?

— Vag.

— Erai o fetiţă aşa de ciudată. Înainte să-ţi bagi nasul în cărţi, ajunseserăm să credem că dăduserăm naştere unei sălbăticiuni. Nu zâmbeai aproape niciodată. Te strecurai afară şi rămâneai acolo ore întregi. Scoteai sunete de animal. Îţi ziceam fata noastră vulpe, care era crescută de oameni. Sper că nu te-am crescut prea rău.

— V-aţi descurcat foarte bine, am răspuns, în vreme ce începea să plouă uşor. Îmi îngăduiţi să-mi văd din nou părinţii împreună. Visul oricărui copil cu părinţi divorţaţi.

— Nu ăsta a fost visul tău, nu-i aşa? a spus tata pe când ne întorceam şi ne îndreptam către casă, cufundată în întuneric, cu excepţia luminii care venea din bucătărie.

— Doamne, nu. Glumeam doar. Şi pe urmă, voi nu sunteţi din nou împreună, sper. Doar locuiţi împreună. Parazitism reciproc. Nu ăsta e planul?

— Da, ăsta e planul. Pace şi linişte. Poate să mai scriu o carte. Poate nu. Tot ce vreau e să-mi trăiesc restul vieţii şi să nu fac rău nimănui. Asta-i tot ce sper de fapt.

Cina s-a desfăşurat bine. Mama a făcut un pui la cuptor şi tata n-a spus nimic rău despre el, deşi era cam ars. Am băut toţi trei o singură sticlă de vin şi pe urmă tata s-a oferit să strângă farfuriile, spunând că o s-o facă după fiecare masă.

— Eu nu mă pricep să gătesc, Sharon, doar ştii asta, dar strâng masa cu plăcere.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar numai spre mine. Tata deja se apucase să adune farfuriile, îngrămădindu-le cu grijă în chiuvetă. Ne-am dus în living; acum era un televizor acolo, ceva ce nu avuseserăm atunci când eram mică. Am remarcat asta cu voce tare.

— Pentru PBS[50], a spus mama pe când ne aşezam la cele două capete ale canapelei ponosite.

Credeam că o să discutăm despre tata, dar mama mi-a spus în cele mai mici detalii despre o cronică laudativă referitoare la un artist pe care îl cunoscuse.

— Nu mi s-a părut niciodată prea grozav, dar probabil că m-am înşelat, cel puţin conform *The New York Times*.

O ascultam şi mă gândeam că aranjamentul ăsta nebunesc între tata şi mama s-ar putea să funcţioneze, cel puţin o vreme. De-a lungul anilor în care au fost despărţiţi, au ajuns să însemne tot mai puţin unul pentru celălalt şi asta s-ar putea să le îngăduie să locuiască împreună. Nu se mai iubeau într-atât cât să se rănească reciproc.

Am plecat a doua zi după micul dejun. Nu mă grăbeam, aşa că la Hartford am luat-o spre nord, ca să merg prin Pioneer Valley, de unde să intru pe Route 2 şi să mă întorc la Winslow pe o rută mai pitorească. Era chiar perioada mea preferată din an, când rafalele de vânt umpleau aerul cu frunze uscate, iar casele erau împodobite de Halloween. Cu o săptămână în urmă aflasem de moartea lui Ted Severson şi acum acel capitol sordid din viaţa mea se încheiase. Miranda şi Brad dispăruseră şi ei, iar eu scăpasem

[50] Public Broadcasting Service, reţeaua naţională de televiziune.

nepedepsită. Orice neliniște că aș putea fi prinsă dispăruse și ea. Mă simțeam relaxată și plină de forță. Chiar îmi făcuse plăcere să petrec ceva vreme cu părinții mei.

Crimele deveniseră o poveste larg dezbătută; din câte aflasem, reporterii dăduseră năvală în Kennewick, încercând să descâlcească povestea tinerilor soți frumoși și bogați, omorâți la distanță de o săptămână unul de altul. Brad Daggett nu fusese găsit, și nu avea să fie niciodată. Dacă îi localizaseră camioneta, asta nu ajunsese la știri. El îi omorâse pe Ted și Miranda, și legiștii aveau să găsească dovezile în acest sens. Iar el nu avea să fie niciodată găsit pentru a-și spune povestea.

M-am gândit la ceea ce-mi mărturisise tatăl meu cu o zi în urmă – cum voia să-și trăiască restul vieții fără să mai rănească pe nimeni. Poate că aș putea să-mi fac și eu din asta un scop. Era vorba de cum mă simțisem după ce îl omorâsem pe Chet, și cum mă simțisem după ce îl omorâsem pe Eric, în Londra. Era vorba de cum mă simțeam acum. Nu regretam ce făcusem în trecut. Miranda și Eric mă răniseră. Chet voise să o facă, iar Brad – deși nu-mi făcuse rău direct – omorâse un om nevinovat. Probabil că fusese o greșeală să-l invit pe Ted Severson în viața mea. Riscasem enorm în ultimele câteva săptămâni, și aveam noroc că nu fusesem prinsă. Dar acum terminasem cu asta. Se încheiase totul. Aveam să duc o viață liniștită și aveam să mă asigur că nimeni n-o să mă poată răni din nou. Voi continua să supraviețuiesc, știind, așa cum am știut în acea noapte în poiană, pe când stelele își revărsau strălucirea peste mine, că eram deosebită, că mă născusem cu un soi diferit de moralitate. Era moralitatea unui animal – a unei ciori sau vulpi sau bufnițe – și nu cea a unei ființe umane normale.

Am părăsit Route 2 și am străbătut centrul orașului Winslow către casa mea. În parcul orașului avea loc un Oktoberfest, o formație cânta o polcă și fusese ridicat un cort unde se bea bere. Am coborât geamul. Aerul mirosea a cidru de mere. M-am gândit să mă opresc, dar am decis că e mai bine să mă duc acasă. Am străbătut cei trei kilometri către casă și, în vreme ce mă apropiam de ea, am zărit pe aleea mea o mașină albă lungă, ușor de văzut printre copacii lipsiți acum de frunze. O tresărire de frică m-a străbătut și am fost cât pe ce să trec mai departe, dar am intrat pe alee, spunându-mi că totul avea să fie bine.

Rezemat de mașină era detectivul care venise să-mi pună întrebări la începutul săptămânii. Henry Kimball de la Poliția din Boston. Când m-a văzut, a aruncat țigara pe care o fuma și a stins-o sub talpa pantofului. Am parcat și am ieșit din mașină. El a venit spre mine, cu un zâmbet impenetrabil pe față.

31.

KIMBALL

Duminică după prânz, m-am dus din nou la Winslow ca să vorbesc cu Lily Kintner. Nu era acasă, dar era o zi de toamnă plăcută, nu foarte rece, şi am decis să aştept. M-am gândit că ieşise în oraş să ia masa şi că avea să se întoarcă în curând. M-am rezemat de maşină ca să pot vedea bine iazul din spatele casei sale şi mi-am rulat cu grijă o ţigară, una din raţia mea de două pe zi.

Brad Daggett nu fusese încă găsit. Singurul indiciu clar era că un garaj din Kennewick raportase că una din maşinile la care se lucra avea plăcuţa de înmatriculare schimbată. Mike Comeau, mecanicul, observase asta doar pentru că noua plăcuţă era mult mai curată decât restul maşinii. S-a dovedit că era plăcuţa de la camioneta lui Daggett. Aşadar, Brad Daggett fusese suficient de isteţ ca să-şi schimbe plăcuţa înainte de a o şterge din Maine. A fost dat un ordin de urmărire pentru noul număr, dar încă nu aflaserăm nimic. Începeam să mă îndoiesc că aveam să aflăm vreodată.

Mi-am aprins ţigara, am dat capul pe spate şi am lăsat soarele să-mi cadă pe faţă. Pe deasupra a trecut greoi un stol de gâşte. Tocmai îmi terminam ţigara, când Lily a intrat pe alee în Honda ei Accord. Am încercat să citesc ceva pe faţa ei prin parbriz, dar părea să mă privească doar cu o uşoară curiozitate. După ce a parcat şi a ieşit din maşină, m-am apropiat de ea şi m-am prezentat din nou.

— Mi-aduc aminte de dumneavoastră, a spus ea. A fost doar acum câteva zile.

Avea cu ea o valijoară, bleumarin cu buline gri, şi am întrebat-o dacă fusese plecată.

— La părinţii mei, în Connecticut. Tata tocmai a venit de la Londra.

— O, să locuiască aici?

— Ăsta e planul, deocamdată. Cu ce vă pot ajuta, domnule detectiv? Am auzit despre Miranda. Ce şoc.

— Mai am câteva întrebări. Speram că am putea… că ne-am putea aşeza să stăm de vorbă, din nou.

— E-n regulă. Lăsaţi-mă doar câteva minute, să-mi duc lucrurile. Am putea sta pe veranda din spate, dacă vreţi. Nu e aşa de rece.

Am urmat-o în casă, am trecut prin living şi am ieşit pe o uşă din bucătărie pe o verandă mică aflată în spatele casei, acoperită cu frunze.

— O să vă aduc o cârpă şi puteţi şterge scaunele, a spus ea.

Am făcut întocmai şi am curăţat două din scaunele de lemn de frunzele în formă de evantai, de un galben strălucitor, căzute dintr-un copac de ginkgo. M-am aşezat şi după cinci minute Lily s-a întors. Era tot în jeanşi, dar îşi scosese haina şi acum purta un pulover alb, cu decolteu în V, care părea din caşmir. Părul era lăsat pe umeri şi faţa ei părea proaspăt spălată şi nemachiată.

— Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat.

Hotărâsem deja că aveam să trec direct la subiect, aşa că am spus:

— Vreau să ştiu de ce m-ai minţit, domnişoară Kintner.

Ea nu a părut surprinsă, dar a clipit încet din pleoapele ei pale.

— Despre ce, mai exact?

— Relaţia cu Ted Severson şi faptul că ai fost la Kennewick duminică şi luni seară, săptămâna asta. Nu te-ai gândit să pomeneşti de asta ultima dată când am venit aici?

— Pot să vă explic, a răspuns ea. Şi îmi cer scuze pentru minciună. Am fost stresată de toată situaţia asta cu tatăl meu. Când aţi apărut prima oară, am fost îngrozită să fiu implicată într-o anchetă legată de o crimă. Ar fi fost prea mult pentru el. Acesta e motivul pentru care am pretins că nu îl cunoşteam pe Ted. Sper că vă daţi seama că nu aş fi minţit dacă aş fi crezut că relaţia noastră avea vreo legătură cu crima.

— Care era exact relaţia voastră?

— Ne-am cunoscut în Londra, în aeroport. Nici măcar nu l-am recunoscut la început, dar am început să vorbim şi în cele din urmă ne-am dat seama amândoi că ne cunoscuserăm deja, prin Miranda. Eram amândoi la clasa business şi în final am ajuns să stăm unul lângă altul şi el mi-a spus că bănuia că soţia îl înşela cu constructorul casei lui.

— Asta e o informaţie importantă, am spus eu. Ne-am fi bucurat să o ştim acum o săptămână.

— Ştiu, ştiu. Îmi pare rău. Dar nu ştia cu siguranţă. Doar bănuia că probabil asta se întâmpla. Eu o ştiam pe Miranda din colegiu şi m-am gândit că probabil aşa era. Oricum, ne-am înţeles foarte bine. El mi s-a confesat, aşa cum se întâmplă câteodată într-o călătorie cu avionul.

— Aşa că aţi început o relaţie.

— Nu, nu chiar. Oricum, nu romantic. Ne-am mai întâlnit o dată, la un bar din Concord, să bem ceva, dar nu a mai urmat nimic. Era un bărbat însurat.

— Dar îl plăceai?

Ea a clipit din nou, încet.

— Da. Era un om de treabă.

— Când ai aflat că a fost omorât?

— Am citit în *Globe,* duminică. Din articol se înţelegea că fusese omorât de un hoţ, dar eu m-am întrebat…

— Te-ai întrebat dacă nu cumva fusese omorât de Brad Daggett?

— Ăsta e numele constructorului, nu? Şi credeţi că el i-a omorât pe Ted şi Miranda.

— Spune-mi de ce ai decis să te duci în Maine.

— Nu ştiu exact. Dintr-o mulţime de motive. Ted îmi spusese cât de mult îi plăcea locul acela, aşa că m-am hotărât să mă duc până acolo. Cred că voiam să-l plâng. Ne-am întâlnit doar de două ori, dar amândouă întâlnirile au fost foarte intense. Şi cred că m-am dus acolo şi ca să văd ce pot afla. Cred că mă jucam de-a Nancy Drew. O prostie, ştiu.

— Ce-ai făcut cât ai stat acolo?

— M-am plimbat. Am mâncat la barul de la hotel. Toată lumea vorbea despre crimă şi eu am ascultat, dar nu am auzit nimic despre vreo aventură de-a Mirandei. Crezusem că o să aud, crezusem că toată lumea avea să vorbească despre asta. Potrivit lui Ted, Miranda practic locuia la Kennewick Inn. Dacă se culca cu cineva din oraş, ai crede că toată lumea trebuia să ştie. Cel puţin asta credeam eu. Dar nimeni nu a spus nimic. M-am dus chiar şi la Cooley's – este barul aflat mai sus pe drum, cel frecventat mai mult de localnici – şi am băut un pahar acolo, crezând că poate aud ceva sau chiar îl văd pe Brad. Dar n-a fost aşa.

— Şi ce aveai de gând să faci dacă aflai că Brad şi Miranda aveau o aventură?

— Să-l prind, bineînţeles, a răspuns ea. Să scot o mărturisire de la el. Să-l arestez în calitatea mea de cetăţean.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbase şi mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că glumea. Am zâmbit afectat şi ea mi-a răspuns cu un surâs. Când zâmbea, îi apărea o cută mică între nas şi buza de sus.

— Sincer, a continuat ea, nu ştiu ce aveam de gând să fac. Nu îmi făcusem un plan. Iar dacă Brad şi Miranda chiar aveau o aventură, asta nu însemna că treaba asta avea vreo legătură cu moartea lui.

— Suntem destul de siguri că Brad Daggett i-a omorât pe amândoi.

— Şi a fugit?

— Da.

Am tăcut amândoi pentru o clipă. Am văzut cum Lily bate darabana cu degetele mâinii stângi pe braţul scaunului ei. Era prima manifestare de nervozitate pe care o văzusem la ea. În cele din urmă, a spus:

— Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să vă spun totul de prima dată când aţi venit aici. Ar fi trebuit să vă spun că Ted credea că soţia lui avea o relaţie cu Brad. Îmi pare rău. Sincer, când aţi venit, am crezut că Ted fusese omorât de

un hoţ. M-am simţit aproape ruşinată că m-am dus în Maine să încerc să cercetez pe cont propriu. Părea o prostie.

— Ca Nancy Drew, am spus eu.

— Hm, o numiţi proastă pe eroina copilăriei mele?

— Nu, sigur că nu. Şi eu am iubit-o pe Nancy Drew. De ce crezi că am devenit detectiv?

O pisică jigărită a apărut pe verandă, miorlăind la Lily.

— Ai o pisică, am spus eu.

— Nu chiar, a răspuns ea, ridicându-se în picioare. E un motan. Îl cheamă Mog, dar trăieşte mai mult pe afară. Vine aici când îi e foame. Mă duc să-i aduc ceva de mâncare. Pot să vă aduc ceva din casă?

— Nu, mulţumesc, am răspuns.

După ce a plecat, l-am chemat pe Mog, dar el a rămas la locul lui. Avea ochii de culori diferite, sau unul dintre ochi era bolnav. Lily s-a întors cu un castron cu mâncare pentru pisici şi l-a aşezat la marginea verandei. Mog s-a ghemuit şi a început să mănânce.

Voiam să mai stau, dar nu mai aveam nimic de întrebat. Tot nu credeam că Lily îmi spunea tot adevărul, dar răspunsurile ei erau destul de rezonabile.

— Tatăl dumitale, am spus eu. Ce face?

— O, el… el e la fel. Cred că plecarea din Anglia e cel mai bun lucru pentru el. Presa l-a pedepsit cam rău.

— Mai scrie?

— Mi-a spus că se gândeşte că s-ar putea să mai aibă material pentru o carte, dar nu ştiu ce să cred despre asta. O să vedem. Poate că o să aibă inspiraţie, acum că stă din nou cu mama.

— Credeam că sunt divorţaţi.

— Sunt, slavă Domnului. Ăsta e doar un simplu aranjament. Ştiu, e ciudat. Dar mama are nevoie de bani, iar tata o s-o ajute, acum că stă în casa ei. Plus că tata nu poate sta singur. E o simplă încercare, dar dacă merge, va rezolva problemele amândurora. Dacă nu, tata va putea veni aici, să stea cu mine.

Am vrut s-o întreb mai multe despre tatăl ei, pe de-o parte pentru că mă interesa persoana lui, dar în primul rând pentru că doream să mai stau aici, pe veranda lui Lily Kintner. Doream să mă mai uit la ea. Soarele se afla în spatele ei, transformându-i părul într-un roşu aprins. Îşi încrucişase braţele peste mijloc, lipindu-şi puloverul de trup, şi îi vedeam rotunjimea înaltă a sânilor şi conturul vag al unui sutien roz pe sub caşmirul alb subţire. M-am gândit cum să-mi prelungesc vizita. Puteam să o mai întreb despre tatăl ei, despre pasiunea ei pentru Nancy Drew, despre slujba ei din Winslow, dar ştiam că nu trebuia. Asta nu era o vizită mondenă. M-am ridicat şi s-a ridicat

şi Lily. Mog a terminat de mâncat şi a venit să se frece de glezna lui Lily, apoi a ţâşnit înapoi de unde venise.

— O, încă ceva, am spus, amintindu-mi o ultimă întrebare pe care voisem să i-o pun. Prima dată când am stat de vorbă, ai spus că ai cunoscut-o pe Miranda la colegiu.

— Îhî. La Colegiul Mather din New Chester, Connecticut.

— Miranda mi-a spus că i-ai furat iubitul.

— Aşa v-a spus? Păi, am umblat cu acelaşi tip. Miranda a fost cu el prima, pe urmă eu, şi pe urmă s-a întors la ea. A fost o porcărie atunci, dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Aşadar, când l-ai cunoscut pe Ted şi ţi-ai dat seama că era însurat cu Miranda, şi că era nefericit, nu te-ai gândit că era o ocazie de a te răzbuna?

— Ba da. Mi-a trecut prin minte. Îmi plăcea Ted, şi nu-mi plăcea Miranda, dar nu, nu asta a fost între Ted şi mine. Nu am avut o relaţie. Pentru el am fost doar cineva cu care să stea de vorbă.

Lily m-a condus prin casa ei la maşină. Mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o; palma ei era uscată şi caldă. Când i-am dat drumul la mână, degetele lui Lily au alunecat uşor peste mâna mea şi m-am întrebat dacă o făcuse intenţionat sau dacă îmi imaginam eu ceva între noi care nu exista. Chipul ei nu-mi spunea nimic.

Înainte să urc în maşină, m-am întors şi am întrebat-o:

— Cum îl chema pe băiat?

— Poftim?

— Băiatul din colegiu cu care aţi ieşit, dumneata şi Miranda.

— O, el, a spus ea şi o uşoară roşeaţă i-a colorat obrajii. A ezitat, apoi a spus: Eric Washburn, dar el… ăăă… a murit.

— O, am spus. Ce s-a întâmplat?

— A fost imediat după terminarea colegiului. A murit dintr-un şoc anafilactic. Avea alergie la alune.

— O, am făcut din nou, neştiind ce să mai spun. Îmi pare rău.

— E-n regulă, a spus ea. Asta a fost demult.

Am plecat. În vreme ce mă întorceam la Boston, o pătură de nori joşi a început să acopere soarele. Era după-amiaza devreme, dar părea să fie în amurg. Îmi repetam în minte discuţia cu Lily. Credeam o mare parte din tot ce-mi spusese, dat tot simţeam că mă minţise. Ştiam că nu-mi spusese multe lucruri, la fel ca prima oară când stătuserăm de vorbă. Dar de ce? Şi de ce ezitase Lily la sfârşit, când o întrebasem de numele prietenului ei din colegiu? Era ca şi cum nu voia să mi-l spună. Îmi spusese că asta se petrecuse demult, dar de fapt nu era aşa. Ea nu avea nici treizeci de ani. *Eric Washburn.* Am rostit numele cu voce tare, ca să mă asigur că nu-l uit.

32.

LILY

La o săptămână după ce am fost luată la întrebări pentru a doua oară de către detectivul Kimball, m-am dus din nou în Concord Center. Urmărisem evoluția cazului Severson în fiecare seară la știrile locale, chiar dacă nu era niciodată nimic nou. Știam că nici nu va fi. Brad Daggett nu avea să fie găsit. Era un sentiment plăcut să am certitudinea că eram singura ființă umană din lume care știa unde se afla Brad – care știa că el nu avea să fie niciodată găsit bând un daiquiri pe vreo plajă din Caraibe. Putrezea încet într-o poiană necunoscută. Eu o știam, și la fel o știau păsările și animalele care treceau pe lângă el. Aveau să-i simtă mirosul și să-și spună că murise vreun animal mare, și apoi aveau să-și vadă de ale lor.

Era prima duminică de când se trecuse la ora de iarnă. Dimineața începuse friguroasă, cu un vânt puternic aducător de zăpadă în zori, dar la prânz ninsoarea se oprise și cerul era acum un strat jos și amenințător de nori alb-cenușii. Am mers pe drumuri laterale de la Winslow la Concord, fără viteză, ascultând muzică clasică la unul din posturile de radio publice. Era cam jumătatea după-amiezii când am ajuns la Concord, și am parcat pe Main Street. Trotuarele erau pline: o mulțime de familii așteptau în fața unui local popular; femei între două vârste, îmbrăcate cu haine sport, intrau și ieșeau din magazinele de bijuterii. Am mers încet către Monument Square, traversând intersecția largă către intrarea în cimitirul Old Hill. M-am strecurat printre lespezile de piatră și am urcat încet drumul abrupt către vârful dealului. Nu mai era nimeni în cimitir.

M-am dus chiar până în vârf, trecând pe lângă banca unde stătusem cu Ted Severson ultima dată când mă întâlnisem cu el, în urmă cu doar puțin mai mult de o lună, și am privit peste acoperișurile din Concord. De când fusesem ultima oară aici, copacii de pe deal își scuturaseră toate frunzele și vedeam până departe, până în locul unde îmi parcasem mașina. Am stat acolo o vreme, în jacheta mea de un verde intens, bucurându-mă de singurătate, de mușcătura aerului rece din Noua Anglie și de priveliștea divină a trecătorilor care mergeau grăbiți, văzându-și de treburile lor într-o duminică ce le aducea o oră în plus. M-am uitat spre locul unde eu și Ted ne sărutaserăm și am încercat să-mi aduc aminte ce simțisem atunci. Buzele lui surprinzător de moi, mâna lui mare și puternică alunecând în sus pe puloverul meu. După cinci minute, mi-am îndreptat din nou atenția spre

coama dealului, cu mormintele sale de piatră răsfirate. Vântul suflase frunzele uscate şi le îngrămădise în spatele câtorva pietre funerare. Am coborât încet pe aleea cu dale, alegând la întâmplare un mormânt care era parţial ascuns de un copac răsucit, fără frunze, şi am îngenuncheat în faţa lui. Aparţinea unei femei pe nume Elizabeth Minot, care murise în 1790 la vârsta de patruzeci şi cinci de ani. „A primit moartea lentă cu pace şi bucurie". Deasupra pietrei funerare era un craniu înaripat, înconjurat de un banner pe care scria „NU UITA DE MOARTE". Am stat ghemuită, studiind piatra de mormânt, întrebându-mă cum fusese viaţa scurtă şi grea a lui Elizabeth Minot. Adevărul era că nu mai conta deloc. Ea era moartă şi la fel şi toţi cei care o cunoscuseră. Poate că soţul ei o sufocase cu o pernă ca să îi curme chinul. Ori ca să-şi curme propriul chin. Dar şi el dispăruse de mult. Copiii lor erau morţi, şi morţi erau şi copiii copiilor lor. Tata avea o vorbă: la fiecare sută de ani, doar oameni noi. Nu ştiu exact de ce spunea asta sau ce însemna pentru el – o variaţie la a fi conştient de moarte, bănuiesc –, dar ştiam ce însemna pentru mine.

M-am gândit la oamenii pe care îi omorâsem. Chet, pictorul, al cărui celălalt nume tot nu-l ştiam. Eric Washburn, mort înainte să înceapă cu adevărat viaţa. Şi bietul Brad Daggett, care probabil că n-a avut nicio şansă din clipa în care a văzut-o prima dată pe Miranda Severson. Am simţit o durere în piept; nu era o senzaţie familiară, dar am recunoscut-o. Nu era vorba că îmi părea rău pentru ceea ce făcusem, sau că mă simţeam vinovată. Nu, nu mă simţeam vinovată. Aveam motive – şi motive întemeiate – pentru fiecare dintre cei pe care îi omorâsem. Nu, durerea din piept era pentru că mă simţeam singură. Nu mai erau alţi oameni în tot universul care să ştie ceea ce ştiam eu.

Am coborât dealul şi am intrat din nou în oraş. Mi-am simţit telefonul mobil vibrând în geantă. Era mama.

— Scumpo, ai citit *Times*?

— Eu nu primesc *Times*.

— O! E un întreg articol despre Martha Chang. Ţi-o aduci aminte pe Martha, nu? Coregrafa?

Mi-a povestit articolul în detaliu, citindu-mi fragmente din el. M-am aşezat pe o bancă rece de unde vedeam Main Street.

— Ce face tata? am întrebat după ce a terminat.

— Azi-noapte s-a trezit ţipând. M-am dus la el, crezând că doar încerca să mă facă să vin la el în cameră, dar era distrus. Tremura şi plângea. M-am dus să-i aduc nişte lapte cald cu whisky şi când m-am întors, adormise la loc. Sincer, scumpo, e ca şi cum aş avea un copil în casă.

I-am spus că trebuie să închid şi ea mi-a mai povestit câte ceva despre nişte prieteni de-ai ei de care nu-mi aminteam. Când am închis, am observat că lumea din jurul restaurantului se rărise, aşa că am intrat şi am luat o cafea mare pentru drum. Apoi m-am mai plimbat, trecând din nou pe lângă Concord River Inn, unde băusem cu Ted şi puseserăm la cale omorârea soţiei lui. Planul nostru ar fi funcţionat. Era foarte asemănător cu ceea ce se întâmplase până la urmă. Să-i punem în cârcă lui Brad omorârea Mirandei, apoi să ne asigurăm că Brad dispare pentru totdeauna, că trupul lui nu avea să fie niciodată găsit. Detaliile erau diferite. Trupul lui urma să fie aruncat în ocean, în vreme ce eu îi duceam camioneta în Boston, lăsând-o într-un loc de unde avea să fie furată şi dezmembrată, dar rezultatul ar fi fost acelaşi.

M-am plimbat alene pe străduţe lăturalnice liniştite, mărginite de case coloniale impunătoare. Mă îndreptam către partea din spate a cimitirului în care tocmai fusesem. O echipă de grădinari curăţa frunzele dintr-una din curţile mai mari. Un băiat de vreo zece ani arunca o minge de fotbal drept în sus, apoi o prindea. N-am mai văzut pe nimeni în afară de el. Am ajuns într-o fundătură care se oprea în spatele cimitirului. Am sărit peste un gard scund, m-am rezemat de un copac şi am aşteptat. Vedeam vârful dealului, pietrele de mormânt înşirate pe el ca nodurile de pe o coloană vertebrală. Soarele, o pâlpâire de alb în spatele linţoliului de nori, coborâse pe cer. Mi-am lipit cafeaua de piept ca să mă încălzesc. Aveam părul ridicat, sub aceeaşi căciulă întunecată pe care o purtasem în noaptea când muriseră Brad şi Miranda. M-am întrebat – şi nu era prima dată când o făceam – ce s-ar fi întâmplat între mine şi Ted dacă lucrurile ar fi mers conform planului nostru. Am fi avut o relaţie, ştiam asta, dar cât am fi rămas împreună? Oare i-aş fi spus totul? I-aş fi împărtăşit totul despre viaţa mea? Şi oare acea cunoaştere – cunoaşterea pe care am fi avut-o unul despre celălalt – ne-ar fi făcut mai puternici? Sau ne-ar fi omorât în cele din urmă? Probabil că ne-ar fi omorât, am decis eu, deşi poate că ar fi fost plăcut pentru o vreme, plăcut să am pe cineva cu care să pot împărţi totul.

Mi-am terminat cafeaua, am strecurat paharul gol în geantă. Şi am aşteptat.

33.

KIMBALL

Descoperisem că dacă îmi parcam maşina la Dunkin' Donuts de la intersecţia celor cinci străzi din apropiere de centrul din Winslow, o puteam vedea pe Lily Kintner mergând cu maşina pe Leighton Road când pleca de acasă. Foarte puţine maşini veneau pe Leighton şi ea era uşor de văzut în Honda ei roşu-închis. Aşteptasem acolo în fiecare zi de după a doua noastră discuţie, urmărind-o pe Lily cu totul de şapte ori. O urmărisem ducându-se şi venind de la slujba ei de la Colegiul Winslow. O urmărisem la o băcănie şi la un târg al fermierilor, în oraşul învecinat. Odată, intrase pe autostrada care se îndrepta spre sud; am bănuit că se ducea probabil în Connecticut să-şi vadă părinţii, şi m-am întors. De cele câteva ori când s-a dus în centrul Winslow-ului pentru diverse cumpărături, o urmărisem puţin pe jos, păstrând o distanţă mare între noi. Nu văzusem nimic interesant.

Făceam toate astea pe cont propriu, folosindu-mi Sonata argintie total banală. Nu ştiam ce speram să obţin. Ştiam doar, în adâncul inimii mele, că Lily Kintner era cumva implicată şi, dacă aş fi continuat să o urmăresc, atunci poate că făcea cumva o greşeală.

Duminică după-amiază parcasem la Dunkin' Donuts şi eram gata să renunţ, când am zărit Accord-ul lui Lily. A cotit la stânga pe Brooks, îndreptându-se spre est, îndepărtându-se de centrul oraşului. Am ieşit din parcare, strecurându-mă în urma ei şi lăsând trei maşini între noi. Honda ei era un model mai vechi, mai pătrăţoasă decât Hondele obişnuite care se vedeau acum pe drum, şi era uşor de urmărit. Am mers după ea prin Stow, apoi Maynard şi am intrat în West Concord. Am încercat să las tot timpul cel puţin două maşini între noi. Am pierdut-o o singură dată, prin centrul Maynardului, când m-am blocat în spatele unei camionete UPS, dar am ghicit corect că rămânea pe Route 62 şi am prins-o din nou din urmă. A intrat în centrul Concordului, a parcat pe Main Street şi a coborât din maşină. Era îmbrăcată în haina ei de un verde luminos, încheiată la nasturi până la gât. Am urmărit-o îndreptându-se către ceea ce părea un sens giratoriu mare care închidea în el un mic parc.

Singura persoană care ştia că o urmăream pe Lily Kintner era Roberta James, partenera mea, deşi nu ştia cât de des o făceam. Cu siguranţă nu ştia că de două ori parcasem pe Leighton Road după ce se întunecase şi îmi croisem drum prin pădure pentru a spiona casa lui Lily de la marginea proprietăţii ei. Într-o seară o privisem vreme de o oră stând în scaunul ei din piele roşie, cu picioarele strânse sub ea, citind o carte cu coperte cartonate. În timp ce citea, îşi răsucea absentă o şuviţă lungă de păr pe un deget. Lângă ea, dintr-o ceaşcă de ceai se ridica o panglică de aburi. Îmi tot spusesem să plec, dar mă simţeam pironit în loc, şi dacă ar fi ieşit deodată afară şi m-ar fi văzut, cred că nici atunci n-aş fi fost în stare să plec. Nu aveam să-i spun

niciodată lui James toate astea – deşi era suspicioasă în privinţa motivelor mele.

— Cum arată, Hen? mă întrebase ea cu o seară în urmă.

O invitasem la mine, la nişte spaghetti carbonara şi whisky.

— E frumoasă, am spus, hotărând să nu mint.

— Aha, a făcut James, şi n-a mai trebuit să adauge nimic.

— Ascultă, am spus eu. Eric Washburn a fost iubitul ei din colegiu. A fost şi iubitul Mirandei Severson, sau Faith Hobart, cum era cunoscută atunci. Miranda mi-a spus că Lily i-l furase pe Eric, apoi Lily mi-a spus că Miranda îl luase înapoi. Eric a murit dintr-o alergie la alune în anul în care a terminat colegiul. Era cu Lily în Londra.

— Crezi că l-a omorât cu alune?

— Dacă a făcut-o, atunci a fost genial. Nu ai cum să dovedeşti că ceva de genul ăsta nu a fost un accident.

— OK.

James a încuviinţat din cap şi a luat o gură de whisky Macallan.

— Şi pe urmă, mulţi ani mai târziu, se împrieteneşte cu soţul Mirandei. Poate sunt mai mult decât prieteni. Şi pe urmă el este omorât…

— A fost omorât de Brad Daggett. Ştim asta. Crezi că Lily l-a cunoscut şi pe el?

— Nu, nu cred. Ştiu doar că m-a minţit şi e o coincidenţă destul de mare că a fost cumva implicată atât în moartea acestui Eric Washburn şi acum a Mirandei.

— Putem s-o aducem la secţie, să îi mai punem nişte întrebări. Ai întrebat-o dacă are vreun alibi pentru noaptea în care a fost omorâtă Miranda?

— Nu, n-am întrebat-o. Doar ştim că şi asta a făcut-o tot Brad. Să fie posibil să-l fi ştiut pe Brad, să-l convingă să comită cele două crime şi acum să ştie unde e el?

— Sigur, e posibil, dar de ar face asta? De obicei, oamenii nu-i omoară pe cei care le-au furat iubiţii din colegiu.

— Mda, bine, am mormăit eu.

— Asta-i tot ce poţi să spui – „mda, bine”?

— Mda, asta-i tot ce pot să spun.

James a zâmbit. Nu o făcea prea des, dar când zâmbea, faţa i se schimba dintr-una destul de severă într-un chip care radia frumuseţe. Eram parteneri în departament de mai bine de un an. Serile cu whisky şi paste începuseră cu vreo trei luni în urmă. Până acum, parteneriatul nostru era cel mai grozav parteneriat non-sexual din viaţa mea. Încă din prima zi, am adoptat un tipar de conversaţie detaşată, care mă făcea să mă simt ca şi cum

am fi fost prieteni de mulţi ani. Numai foarte recent mi-am dat seama cât de puţine lucruri ştiam despre Roberta James, în afară de locul unde copilărise (pe coasta din Maryland), unde învăţase (Universitatea din Delaware) şi unde locuia (ultimul etaj al unei clădiri cu trei niveluri din Watertown). Am presupus că era pe invers, dar nu am discutat niciodată despre asta. Când în cele din urmă am abordat subiectul, în prima din serile noastre cu paste, spusese:

— Îmi plac bărbaţii, dar numai în teorie.

— Asta însemnând că în realitate îţi plac femeile?

— Nu. Înseamnă că sunt în mod voluntar celibatară, dar dacă aş decide vreodată că nu vreau să fiu celibatară, aş fi cu un bărbat.

— Am priceput, James, am răspuns eu şi nu am mai cerut lămuriri.

Privirea ei de obicei netulburată se tulburase puţin în timpul scurtului nostru dialog.

Cele mai multe dintre serile noastre cu whisky şi paste aveau loc la mine acasă, probabil pentru că eu întotdeauna exageram cu whisky-ul şi, când eram la James, întotdeauna mă punea să dorm pe canapeaua ei. Într-una din acele nopţi, mă ridicasem de pe canapea ca să-mi iau un pahar cu apă şi când m-am întors pe coridor pe lângă dormitorul lui James, am remarcat că uşa era întredeschisă şi prin deschizătură se strecura o lumină gălbuie. Am mai împins puţin uşa, spunând „cioc, cioc". James era pe pat, citind o carte broşată. Era o noapte caldă şi îşi scosese unul din picioarele ei lungi de sub cearşaful care o acoperea. Purta ochelari de citit şi s-a uitat la mine întrebătoare peste rama lor.

— Nu pot să dorm, am spus. M-am gândit că poate ţi-ar face plăcere compania mea.

Nu prea ştiu cum mă aşteptam să reacţioneze James la propunerea mea, dar nu mă aşteptasem la explozia de râs puternic cu care mi-a răspuns. Am ridicat ambele mâini şi am ieşit repede pe uşă, zicând „OK, OK".

A încercat să mă oprească, dar eu m-am retras rapid pe canapea. În dimineaţa următoare, James s-a trezit în zori şi mi-a adus o ceaşcă de cafea.

— Scuze pentru râsul de aseară, a spus ea, întinzându-mi cafeaua.

— Nu, am replicat eu. Scuze pentru vizita târzie în dormitor. Total nepotrivită.

Aveam vocea răguşită şi îmi simţeam capul ca şi cum ar fi fost strâns dureros într-o menghină.

— Cred că m-ai luat total prin surprindere. Ultimele trei dăţi când mi s-au făcut avansuri a fost din partea unei femei. Oricum, mă simt prost.

— Nu trebuie. Eu am fost cel care a încercat să depăşească limita. Şi pe urmă, ne înţelegem foarte bine ca parteneri la slujbă. De ce să stricăm asta?

— Corect. De ce să stricăm asta?

Asta fusese toată discuția noastră pe acest subiect. Fuseserăm ușor stânjeniți o vreme la slujbă, dar ne-a trecut. Și acum ne întorseserăm la întâlnirile noastre regulate și la discuțiile despre viața mea amoroasă.

— Așadar, ai de gând să o urmărești iar mâine? a întrebat James, turnând încă puțin whisky pentru amândoi.

— Nu știu, am spus. Poate că ar trebui să-mi iau o zi pauză.

— Poate că ar trebui. Sunt sigură că ești foarte bun la asta, dar e doar o chestiune de timp până să te remarce și să te reclame.

— Ai dreptate, am răspuns, știind că nu aveam de gând să o ascult.

Când Lily ajungea spre capătul lui Main Street, aproape de sensul giratoriu, am coborât din mașină și am început să o urmăresc pe jos. Am privit-o cum traversează intersecția largă, apoi cum s-a îndreptat către o biserică albă, pătrățoasă, cu clopotnița înconjurată de schele, după care a cotit la dreapta și a intrat într-un cimitir așezat pe un deal. M-am așezat pe un perete scund de piatră și am început să-mi rulez o țigară. Ea era la vreo două sute de metri depărtare, dar era ușor de zărit în jacheta ei verde. Am privit-o cum urcă încet pe aleea cimitirului. A rătăcit o vreme, dispărând pentru scurt timp în spatele acoperișului de ardezie al unei vechi căsuțe de piatră cu o pergolă. Mi-am aprins țigara și o femeie între două vârste, într-un echipament de biciclist, din spandex, a trecut clămpănind din pantofii ei de biciclist și a aruncat o privire urâtă în direcția mea, de parcă tocmai îi omorâsem copiii. Am rămas cu ochii către cimitir. În cele din urmă, am zărit-o din nou pe Lily, mergând pe coama dealului. Probabil că găsise mormântul pe care îl căuta, o lespede sub un copac răsucit. S-a ghemuit și a citit inscripția, și a rămas o vreme în poziția aceea, înainte să se ridice și să coboare înapoi dealul. M-am întrebat al cui era mormântul și dacă avea vreo însemnătate.

Când Lily a ajuns pe trotuarul din fața cimitirului și a dat să traverseze Monument Square în direcția mea, m-am retras, am traversat Main Street și am intrat într-un magazin de lux cu haine pentru femei, a cărui fațadă era de sticlă. M-am prefăcut că studiez un suport cu eșarfe – toate costând cam prețul unei mașini decente la mâna a doua –, dar stând cu ochii pe Lily, care se îndreptase către o bancă de piatră, unde acum vorbea la mobil. Eram suficient de aproape ca să văd că o șuviță de păr roșcat îi ieșise de sub pălăria închisă la culoare.

— Sunt toate de cașmir, a spus vânzătoarea, care apăruse brusc la cinci centimetri în spatele meu.

Am tresărit ușor.

— Sunt frumoase, am remarcat. Atât de moi.

— Da, nu-i aşa?

Am plecat de lângă eşarfe şi m-am mai uitat puţin prin magazinul micuţ. Lily părea că avea să mai stea o vreme pe bancă. După câteva minute i-am mulţumit vânzătoarei de acolo şi am ieşit din nou afară. Lily dispăruse. M-am îngrijorat că poate traversase strada către magazin şi că o să mă întâlnesc întâmplător cu ea, aşa că m-am îndepărtat de magazine şi m-am întors la zidul scund pe care stătusem mai devreme. Ceea ce voiam de fapt era să urc în cimitirul de pe deal şi să arunc o privire la piatra de mormânt pe care o citise cu atâta interes Lily. Mormântul era chiar sub un copac strâmb care ţâşnea din coama dealului şi eram sigur că aveam să-l găsesc. Dar era mai bine să vizitez cimitirul când ştiam că Lily nu avea să mă vadă acolo. Am decis să aştept.

Din locul unde mă cocoţasem, m-am uitat lung împrejurul meu. Lily dispăruse şi am început să fiu îngrijorat că o să apară pe neaşteptate şi o să mă vadă. Am decis că nu voiam să o mai găsesc. În schimb, m-am ridicat în picioare şi m-am îndepărtat de centrul oraşului Concord. Am trecut pe lângă un hotel vechi, acoperit cu şindrilă, numit Concord River Inn. Din coşul lui ieşea fum şi părea genul de loc care probabil avea un bar. Am intrat. În faţă era un restaurant cu feţe de masă albe şi pereţii acoperiţi cu tapet cu model, dar din partea din spate a hanului se auzeau voci. Am luat-o pe un coridor cu tavanul jos şi am găsit un bar micuţ, înghesuit într-un loc nu cu mult mai mare decât un loc de parcare. Am cercetat rapid încăperea, ca să mă asigur că Lily nu era acolo – erau două cupluri care îşi terminau prânzul târziu şi un bărbat singur care citea ziarul şi bea o sticlă de Grolsch. M-am instalat pe un taburet incomod de lemn la barul micuţ şi am comandat o halbă de Boddingtons. Planul meu era să-mi beau încet berea, apoi să mă duc şi să mă uit la mormântul pe care-l privise Lily. Nu mă aşteptam să aflu nimic de acolo. În cimitirul ăla vechi, era probabil o piatră de mormânt pentru cineva care murise cu mai bine de două sute de ani în urmă – dar simţeam nevoia să mă uit la ea. Lily se uitase atât de atent la cuvintele de pe ea şi voiam să ştiu de ce. M-am gândit la cina mea cu James din seara precedentă şi la avertismentul ei nerostit că începeam să devin obsedat de Lily Kintner într-un fel neprofesional. Probabil că aşa era.

Am luat o gură de bere, am mâncat un covrigel din bolul de pe bar şi am scos un pix din buzunarul jachetei. Pe unul din şerveţelele barului am mâzgălit un limerick.

A *fost odată un poliţist Kimball*
Cu creierul mic şi total banal.
S-a ţinut dup-o fată.

Urmărind-o-n lumea toată.
Sperând într-un sex fenomenal.

Am mototolit şerveţelul şi l-am îndesat în buzunarul hainei. Am luat un alt şerveţel din teancul de pe bar şi am încercat din nou.

A fost odată o fată cu părul roşcat
Pe care speram s-o văd cu fundul despuiat.
Ca aşa să fie.
Aveam o şansă la mie.
Dar era bine şi c-un tanga dantelat.

L-am mototolit şi pe ăsta şi l-am băgat în buzunar alături de celălalt şerveţel, apoi mi-am băut mai departe berea. Brusc, m-am simţit caraghios – nu atât pentru limerick-urile groaznice, cât pentru faptul că urmărisem obsesiv o femeie implicată tangenţial într-un caz fără ca departamentul meu să ştie. James avea dreptate. Dacă socoteam că Lily Kintner ascundea ceva, ar trebui pur şi simplu să o aduc la secţie şi să o chestionez. Probabil că singura ei implicare în acest caz era că Ted Severson se îndrăgostise de ea cu puţin timp înainte să fie omorât. Ea mă minţise din cauza unei situaţii încordate cu tatăl ei, o persoană publică implicată în propriul său caz de crimă. Ea nu avea nicio legătură cu Brad Daggett, care îi omorâse pe Ted şi Miranda de unul singur şi dispăruse de pe faţa pământului. Ultima teorie era că după ce îl omorâse pe Ted, Brad o şantajase cel mai probabil pe Miranda, insistând cumva ca înmânarea banilor să aibă loc la casa neterminată. Asta ar explica de ce s-au întâlnit acolo seara târziu, şi ar putea să explice de ce Brad a putut să dispară atât de total – o sumă substanţială cash ar face lucrurile mult mai uşoare. Mi-am terminat berea şi am plătit. Aveam să plec de la han, să urc în maşină şi să mă întorc la Boston. Mâine aveam să vorbesc cu şeful meu, să-l întreb dacă i se părea o idee bună să o chem pe Lily Kintner pentru un interogatoriu. Dacă era de acord că merita să facem o încercare, aveam să o iau pe James cu mine. Dacă socotea că o luasem pe o pistă greşită, atunci poate aşteptam o săptămână şi pe urmă îi dădeam un telefon lui Lily, să văd dacă nu voia să bem ceva cândva.

Am ieşit pe uşa scundă a hanului. Începuse să se întunece destul de mult în jumătatea de oră în care fusesem înăuntru. Mi-am adus aminte că se trecuse la ora de iarnă şi că se înserа mai devreme. Pe când mă îndreptam spre maşină, am aruncat o privire lungă spre cimitirul de pe deal. Era pustiu, în lumina înserării, puteam să disting copacul şi mormântul; nu se întâmpla nimic dacă aruncam o privire. Am traversat intersecţia cea mare, am găsit

mica poartă a cimitirului. O placă destul de nouă, din granit întunecat lucios, mi-a spus că acesta era cimitirul Old Hill. Am urcat pe panta abruptă către copac, ale cărui ramuri desfrunzite se profilau întunecate pe cerul de culoarea pietrei. Am găsit piatra de mormânt pe care Lily, ghemuită lângă ea, o studiase cu atâta atenţie, şi am citit inscripţia. Doamna Elizabeth Minot, moartă în 1790. Brusc, m-am întrebat ce sperasem oare să găsesc urcând aici sus. Mi-am trecut degetul peste inscripţia tocită de vreme. Era o piatră de mormânt frumoasă, cu o efigie sculptată în partea de sus, alături de un avertisment: NU UITA DE MOARTE. M-am înfiorat puţin, apoi m-am ridicat, iar genunchii mei au scos nişte pocnituri. Mă simţeam uşor ameţit în lumina incoloră a amurgului. Un vânt constant începea să învârtejească frunzele căzute pe coama dealului. Era vremea să mă întorc acasă.

Am auzit pocnetul unei crengi venind de pe cealaltă parte a dealului. M-am întors; Lily Kintner era la câţiva paşi depărtare, cu mâinile în buzunarele mari ale hainei, şi venea hotărâtă spre mine. Prezenţa ei mi se părea ireală, ca şi cum ar fi fost o apariţie, şi am zâmbit, căci nu ştiam ce altceva puteam face. Să recunosc că o urmărisem? Să pretind că era o totală coincidenţă?

Continua să se apropie, până ce a ajuns la doar o palmă de mine. Pentru o clipă, m-am gândit că avea să mă sărute, dar în schimb mi-a spus, în şoaptă:

— Îmi pare rău.

Am simţit o apăsare dureroasă în dreptul coastelor şi, când mi-am coborât privirea, i-am văzut mâna înmănuşată împingând cuţitul în mine, în sus, către inimă.

34.

LILY

Din locul unde eram, sub castanul sălbatic din marginea cimitirului, am zărit silueta solitară care înainta pe coama dealului. Lumina scădea rapid, dar mi-am dat seama că era detectivul Kimball. L-am văzut lăsându-se pe vine şi uitându-se la mormânt, acelaşi la care mă uitasem şi eu mai devreme. Doamna Minot.

Mi-am îngăduit un moment – în care mi-am scuturat braţele ca să-mi pun sângele în mişcare – pentru a mă felicita pentru cât de uşor îl atrăsesem pe Kimball într-un loc izolat, chiar în momentul înserării. Am pornit-o spre el,

uitându-mă în jur, ca nu cumva să mai existe şi altcineva în cimitir. Dar eram singuri.

Când am ajuns la mai puţin de cinci metri de Kimball, am călcat pe o creangă căzută şi el s-a întors.

Într-un buzunar aveam arma cu electroşocuri, iar în celălalt, cuţitul meu de filetat. Plănuisem să-l imobilizez întâi pe detectivul Kimball şi apoi să-l înjunghii, dar a părut atât de surprins, atât de uluit să mă vadă, încât pur şi simplu m-am apropiat şi i-am înfipt cuţitul între coaste, înclinându-l în aşa fel încât să-i ajungă la inimă.

A fost atât de uşor.

Faţa i s-a albit şi i-am simţit sângele cald când a ţâşnit pe mâna mea.

Îl priveam în ochi şi inima îmi bubuia în urechi, aşa că abia am înregistrat paşii zgomotoşi care urcau dealul în stânga mea.

— Îndepărtează-te de el şi ridică mâinile, a lătrat o voce de femeie, acoperind foşnetul vântului.

M-am întors şi am văzut o femeie de culoare, înaltă, într-un trenci, care urca pe cărare, cu un pistol ţinut cu ambele mâini. Haina ei neîncheiată la nasturi flutura în urma sa, foşnind în vânt. Am dat drumul cuţitului şi Kimball a căzut în genunchi, unul dintre ei pocnind zgomotos pe o dală. Am ridicat mâinile şi am făcut în pas în spate. Am văzut cum ochii femeii îl cercetează pe Kimball în vreme ce se apropia. A înregistrat cuţitul care îi ieşea dintre coaste şi a grăbit pasul. A ajuns lângă Kimball şi a îndreptat pistolul cu o mână în direcţia mea.

— Treci dracului la pământ! Acum. Cu faţa în jos.

Practic, puteam auzi adrenalina cum curgea prin ea în vreme ce vorbea şi am făcut aşa cum mi-a cerut, întinzându-mă pe pământul tare şi rece din cimitir. Nu aveam nicio intenţie să lupt sau să fug. Mă prinseseră.

— Stai acolo şi nu te mişca, Hen. Lasă cuţitul unde e, da?

Vocea femeii, când a vorbit cu Kimball, era joasă şi calină. Am întors capul, ca să pot vedea scena, femeia care apăsa repede pe butoanele telefonului, pistolul care continua să fie îndreptat în direcţia mea. A sunat la 911, cerând o ambulanţă la „un blestemat de cimitir din Concord Centre. E pe un deal". S-a prezentat ca detectivul Roberta James de la Poliţia din Boston şi i-a spus dispecerului că era un poliţist căzut la pământ. A încheiat convorbirea, s-a uitat repede la detectivul Kimball – „Nu arată prea rău, Hen, doar nu te mişca" –, apoi s-a întors spre mine. Am auzit un fâşâit când şi-a tras cordonul hainei prin găicile sale. Şi-a înfipt un genunchi în mijlocul spatelui meu şi şi-a lăsat toată greutatea pe el. Am simţit ţeava rece a pistolului lipită de gât.

— Nu-mi da un motiv, a spus. Mâinile la spate.

Am făcut ce mi-a cerut şi, cu o mână, şi-a înnodat strâns şi cu pricepere cordonul hainei în jurul încheieturilor mele.

— Dacă faci o singură mişcare, te împuşc în cap, a zis.

Mi-am relaxat tot corpul. Vântul mi-a suflat în obraz o frunză încreţită. Am închis ochii şi m-am gândit, cu uimire şi groază, cum viaţa mea se încheiase. Auzeam vocea joasă a femeii detectiv murmurând către Kimball. El a răspuns ceva, dar nu am deslușit cuvintele. Acum, că fusesem prinsă, nu aveam niciun motiv să vreau să moară. De fapt, speram că o să trăiască, şi mi-am spus că probabil aşa va fi. Am deschis ochii. O şuviţă de păr îi acoperea parţial, dar puteam vedea ceva din scena dinaintea mea: detectivul Kimball întins în faţa mormântului lui Elizabeth Minot, femeia aplecată peste el, apăsându-şi mâna pe coastele lui pentru a încetini sângerarea. Cerul se întunecase, căpătând culoarea ardeziei, iar luminile slabe şi pâlpâitoare ale ambulanţei începeau să lumineze locul.

•

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, îmi era refuzată cauţiunea la Tribunalul districtului Middlesex.

— O să încercăm din nou, a spus avocata mea, numită din oficiu.

Numele ei era Stephanie Flynn şi avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Avea trăsături delicate şi era drăguţă, dar unghiile ei erau roase până la carne şi arăta ca şi cum nu mai dormise bine de mulţi ani.

S-a întors cu mine la celula mea.

— O să acorde o nouă audiere pentru cauţiune şi n-o să poată să te reţină. Nu cu aceste circumstanţe.

— E-n regulă, am spus. Ai făcut tot ce-ai putut. Sunt conştientă că am înjunghiat un ofiţer de poliţie.

— Un ofiţer de poliţie care te-a hărţuit şi te-a urmărit, a spus Stephanie, privindu-mă atent prin ochelarii ei şic. Apropo, e în afară de orice pericol, a continuat ea. Tocmai a fost mutat de la terapie intensivă.

— Asta e bine, am spus.

Avocata mea s-a uitat la ceas şi mi-a promis că se va întoarce a doua zi la aceeaşi oră. Aş fi putut să-mi angajez propriul meu avocat, sau să le cer părinţilor mei să-mi trimită unul, dar am preferat să primesc unul din oficiu, iar acum eram mulţumită de această decizie.

După ce a plecat, m-am întins la loc pe pat, în uniforma mea verde-închis. Prânzul – un hamburger cu o garnitură de legume – mi-a fost adus de o poliţistă în uniformă, cu o figură încruntată. Nu mi-era prea foame, dar am mâncat puţin din burger şi am băut sucul de mere din paharul de plastic adus împreună cu mâncarea. Am umplut din nou paharul, de mai multe ori, cu apa călduţă de la robinetul din celulă şi am băut, apoi m-am întins la loc

pe pat. Părinții mei, pe care îi sunasem în cele din urmă în acea dimineață, cu taxă inversă, de la telefonul cu plată instalat pe peretele din coridor, urmau să vină curând și savuram scurta perioadă de liniște înainte de sosirea lor. Cu o zi în urmă, în vreme ce stăteam nemișcată și tăcută în cimitirul de pe deal, în vreme ce sosea prima ambulanță, apoi mai multe, apoi o flotilă de mașini de poliție, m-am gândit ce urma să spun atunci când aveam să fiu interogată mai târziu. Am chibzuit dacă să spun adevărul, tot adevărul, despre cele două trupuri din fântână, și ce s-a întâmplat cu Eric Washburn în Londra, și implicarea mea în întâmplarea cu Ted și Miranda Severson și Brad Daggett. Mi-am imaginat cum m-aș simți – să mărturisesc totul – și mi-am închipuit privirile reci, fascinate, ațintite asupra mea în timp ce îmi spuneam povestea, și pe urmă mi-am imaginat că această fascinație avea să plutească asupra mea tot restul vieții mele. Toți acei ani în închisoare. Ticăloasa fiică a lui David Kintner. Aveam să devin un specimen, o curiozitate. Oamenii vor cere să scrie cărți. Aveam să-mi pierd pentru totdeauna anonimitatea.

Așa că m-am gândit la o poveste diferită, una mult mai simplă. O să le spun tuturor că fusesem îngrozită de detectivul Henry Kimball, care mă urmărea de mai bine de o săptămână. O să le spun că îl văzusem de mai multe ori – asta era adevărat – și că începusem să mă tem pentru viața mea. Dacă mă întrebau de ce nu anunțasem poliția, aveam să le spun că el *era* poliția. Aveam să le spun că începusem să port la mine pistolul cu electroșocuri și cuțitul și că, în ziua aceea, mă dusesem în cimitirul meu preferat din Concord. Când îl văzusem acolo, intrasem în panică și îl atacasem cu cuțitul. Știam că nu trebuia să fac asta, dar nu gândeam rațional. A fost un moment de nebunie, produs de stres.

Și asta a fost povestea pe care o spusesem, mai întâi polițistului care m-a interogat la secția de poliție din Concord, unde am fost reținută pentru tentativă de omor, apoi mai târziu, în aceeași seară, detectivului Roberta James, femeia care îi salvase viața detectivului Kimball. Am încercat să-mi dau seama din interogatoriu dacă James și Kimball mă urmăriseră împreună sau dacă ea pur și simplu ajunsese acolo întâmplător. Fusesem foarte sigură că detectivul Kimball mă urmărea pe cont propriu și nu ca sarcină profesională. Era clar că devenise obsedat de mine și era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă să scotocească prin toate cotloanele vieții mele. Deja îi dădusem numele lui Eric Washburn și fără îndoială cercetase dosarele și aflase că eram împreună atunci când a murit. Începusem să mă panichez puțin, apoi m-am gândit că dacă într-adevăr mă urmărea de capul lui, atunci puteam să-l atrag pur și simplu într-un loc izolat și să rezolv problema. M-am gândit la cimitirul în care fusesem cu Ted Severson. Nu

văzusem niciodată pe nimeni acolo, şi totuşi era deschis. Dacă detectivul Kimball mă urmărea în Concord, avea să mă vadă în cimitir de jos, din oraş. Aveam să rămân mult timp uitându-mă la un mormânt, sperând că o să vină şi el să-l vadă. Apoi pur şi simplu o să-l aştept acolo.

Totul a mers perfect, până când a apărut detectivul James.

Mă simţeam încrezătoare cu povestea mea. Aveam să ajung probabil pentru o vreme în închisoare, sau într-o instituţie psihiatrică, dar mă îndoiam foarte tare că aveam să fiu închisă pentru o perioadă mare de timp. Cea mai mare îngrijorare a mea era acum cât de adânc aveau să cerceteze moartea Mirandei şi dispariţia lui Brad. Eu nu aveam alibi pentru acea seară, dar de ce să am? Era noaptea târziu, într-o marţi, şi locuiam singură. Chiar dacă o luau la întrebări pe mama, mă gândeam că sunt prea puţine şanse să pomenească de drumul pe care trebuise să-l fac până în Maine. Mă gândeam că sunt prea puţine şanse chiar să-şi aducă aminte de el.

În vreme ce mă gândeam la mama, am auzit scârţâitul balamalelor neunse de la uşa din capătul coridorului, care se deschidea, şi am recunoscut vocea ameninţătoare a mamei. Am auzit cuvântul *cauţiune* şi cuvântul *ridicol.* Cei doi părinţi ai mei au fost conduşi la uşa mea cu zăbrele de către aceeaşi poliţistă care îmi adusese prânzul. Mama mea părea scandalizată, iar tata părea bătrân şi speriat.

— O, scumpo, a spus mama.

•

Trei zile mai târziu, în ajunul noii audieri pentru cauţiune, după un mic dejun alcătuit din cartofi cu ouă la microunde, am fost adusă într-o sală de interogatoriu. Mai fusesem acolo, în camera asta pătrăţoasă, fără ferestre, cu pereţii văruiţi într-un alb industrial strident.

Detectivul James a intrat şi şi-a anunţat prezenţa şi către camera instalată sus într-un colţ al încăperii.

— Ce mai faci, domnişoara Kintner? m-a întrebat după ce s-a aşezat.

— Am avut şi zile mai bune, am răspuns. Cum se simte detectivul Kimball?

Ea a tăcut, ţuguindu-şi buzele, şi i-am prins privirea fugindu-i scurt către oglinda dreptunghiulară unidirecţională care se întindea pe unul din pereţii încăperii. M-am întrebat dacă el asista la interogatoriu.

— Îşi revine, a spus. Are mare noroc că a scăpat cu viaţă.

Am încuviinţat din cap, dar am ales să nu spun nimic.

— Mai am câteva întrebări pentru dumneata, domnişoară Kintner. Mai întâi, ai spus în interogatoriul nostru precedent că l-ai văzut pe detectivul Kimball urmărindu-te de mai multe ori înainte de duminica în care te-ai dus la Concord pentru a vizita cimitirul. Poţi să-mi spui care au fost aceste dăţi?

I-am spus despre dăţile în care l-am văzut pe detectivul Kimball urmărindu-mă. O dată în centrul oraşului Winslow, şi o dată l-am văzut în maşina lui, trecând încet prin faţa casei mele. Ea m-a întrebat despre relaţia mea cu Ted Severson şi motivul pentru care m-am dus la Kennewick după moartea lui. I-am spus aceleaşi lucruri pe care i le spusesem şi lui Kimball.

— Aşadar, a comentat ea, îmi spui că atunci când ai avut informaţii cruciale despre o crimă care a avut loc, ai ascuns poliţiei aceste informaţii şi te-ai dus să investighezi de una singură această crimă? Apoi, mai târziu, când ai crezut că un detectiv care îşi făcea doar datoria te urmărea şi te hărţuia, ai decis să-l omori? Ai nişte soluţii foarte interesante la problemele dumitale.

— Nu am decis să-l omor pe detectivul Kimball.

— Păi, ai decis să bagi un cuţit în el.

N-am spus nimic. Detectivul James m-a privit lung din cealaltă parte a mesei. M-am întrebat dacă era ceva între ea şi Kimball, ceva romantic, dar mă îndoiam. Era aproape frumoasă – cu structura ei osoasă şi trupul înalt şi slab de model –, dar era ceva aprig, de prădător, în detectivul James. Poate era doar felul în care mă privea acum, ca şi cum ar fi putut să vadă prin mine şi dincolo chiar.

Tăcerea se prelungea şi m-am gândit că detectivul James nu mai avea ce să mă întrebe. Apoi a rostit:

— Detectivul Kimball mi-a zis că i-ai spus ceva chiar înainte să-l înjunghii. Îţi mai aduci aminte ce i-ai spus?

Îmi aminteam, dar am clătinat din cap.

— Sincer, am răspuns, nu-mi aduc aminte aproape nimic din acea după-amiază. Cred că mi s-a şters totul din minte.

— Foarte convenabil pentru dumneata, a spus ea, apoi s-a ridicat în picioare şi a ieşit din încăpere.

Am rămas singură, vreme de ceea ce mi s-au părut a fi vreo treizeci de minute. Nu aveam ceas şi nici în cameră nu era vreunul, aşa că nu ştiam prea bine. Am stat pe scaunul meu şi am încercat să-mi păstrez chipul lipsit de orice expresie. Ştiam că eram urmărită prin oglindă, analizată, comentată. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost goală, legată şi pusă la pământ, şi pipăită de o mulţime de mâini murdare. Dar ştiam că dacă îmi menţineam povestea, şi că dacă trupul lui Brad nu era niciodată găsit, nu vor putea să mă ţină aici pentru totdeauna. Aveam să-mi recapăt viaţa, sau cel puţin o viaţă. Şi nu aveam să mai fac niciodată aceleaşi greşeli. N-o să mai las pe nimeni să intre în viaţa mea. Asta nu aducea decât necazuri.

Uşa s-a deschis şi a intrat detectivul Kimball. Era îmbrăcat ca de obicei, cu un sacou de tweed şi jeanşi, dar avea o barbă de o săptămână şi era palid la

faţă. S-a apropiat cu grijă de scaun, dar nu s-a aşezat, ci şi-a pus mâinile pe spătarul lui şi m-a fixat cu o privire mai degrabă curioasă decât furioasă.

— Domnule detectiv, am spus eu.

— Ştiu că îţi aduci aminte ce mi-ai spus, a zis el. Chiar înainte să mă înjunghii.

— Nu-mi aduc aminte. Ce-am spus?

— Ai spus că-ţi pare rău.

— OK. Dacă aşa zici dumneata.

— De ce mi-ai fi spus asta dacă ţi-era frică de mine, dacă erai convinsă că te hărţuiam?

Am clătinat din cap.

— O să aflu ceea ce nu vrei să aflu, a continuat. Nu ştiu unde e, sau ce e, dar o să aflu.

— Sper să o faci, am spus şi l-am privit în ochi. Am crezut că o să-şi întoarcă privirea, dar nu a făcut-o. Mă bucur că eşti bine, am adăugat, şi chiar eram sinceră.

— Ei bine, în acest moment, probabil că e mai bine pentru dumneata că sunt.

Eu n-am mai spus nimic şi el a continuat să mă privească. Am căutat în ochii lui ura, dar nu am văzut-o.

Uşa s-a deschis cu un *bang* sonor, şi un bărbat necunoscut, în costum, a năvălit în cameră. Era între două vârste, solid, cu o mustaţă cărunţă.

— Afară, detective, acum.

Henry Kimball s-a întors încet cu spatele la mine şi apoi a ieşit repede din cameră, pe lângă bărbatul care îi ţinea uşa deschisă. Înainte ca uşa să se închidă în urma lor, am auzit din nou vocea sonoră a bărbatului:

— Dumnezeule, ce dracu' făceai…

Apoi am rămas din nou în tăcere.

•

În acea seară, după ce am fost dusă din nou în celula mea, m-a vizitat avocata, care şi-a tras un scaun în faţa uşii mele de zăbrele.

— Ai avut un vizitator neaşteptat azi, a spus ea.

Avea o expresie ciudată pe faţă şi mi-am dat seama că încerca să nu zâmbească.

— Te referi la detectivul Kimball.

— Da. Am auzit că a dat buzna într-o sală de interogatoriu. În primul rând, nu ar fi trebuit să fii acolo singură. Poţi să ceri de fiecare dată să fiu şi eu prezentă la interogatorii.

— Ştiu.

— Ce-a zis?

— Voia să ştie dacă îmi aduceam aminte ce i-am zis înainte să îl înjunghii, şi i-am spus că nu-mi mai aduceam aminte nimic, ceea ce este perfect adevărat. Şi el a zis că o să afle ce încerc eu să-i ascund.

Acum, avocata mea chiar zâmbea, şi am observat, pentru prima dată, că avea un aparat dentar dintr-un plastic aproape invizibil pe şirul de dinţi de jos.

— Îmi pare rău, a spus ea. Ştiu că a fost probabil supărător pentru tine şi asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Henry Kimball a fost suspendat oficial din departamentul de poliţie. Oricum urma să se întâmple asta, crede-mă.

— Aşadar, chiar acţiona de capul lui când mă urmărea?

— O, da. Ştim asta deja. Partenera lui stătea cu ochii pe el pentru că era îngrijorată pentru sănătatea lui mintală – cu o seară înainte, recunoscuse în faţa ei că te urmărea în timpul lui liber. Se gândea că el începea să aibă o obsesie. Aşa că a doua zi s-a dus să discute cu el şi până la urmă a ajuns să-l urmărească şi ea. Asta a dus-o la Concord. Şi nu-i numai asta, dar se pare că atunci când a fost dus la spital au găsit nişte chestii pe care le-a scris despre tine. Poezii.

— Serios? Ce fel de poezii?

— Sunt destul de incriminatoare. Nu cred că detectivul Kimball va mai lucra vreodată în poliţie.

— Şi toate astea ce înseamnă pentru mine? am întrebat eu.

Probabil că mobilul ei vibrase, pentru că l-a scos din buzunarul hainei, a apăsat pe un buton şi apoi l-a băgat la loc.

— Nu vreau să-ţi faci prea mari speranţe, Lily, dar cred că putem face un soi de înţelegere. Trebuie să te întreb ce părere ai de o evaluare psihiatrică şi poate să stai ceva vreme într-un spital pentru a-ţi rezolva problemele legate de gestionarea furiei.

I-am răspuns că accept bucuroasă.

— Bun, a zis ea. Mergem înainte deci. S-a uitat la mine şi a zâmbit din nou. Într-un fel sau altul, nu cred că o să mai stai prea mult aici. S-a ridicat în picioare, apoi a băgat mâna în servieta ei burduşită. Era să uit, ai mai primit o scrisoare. Mi-au dat-o de sus.

A strecurat plicul prin deschizătura pe unde îmi era adusă mâncarea la celulă. Era o altă scrisoare de la tatăl meu. În cele trei zile de când l-am văzut ultima dată, îmi trimisese trei scrisori.

— Mulţumesc, am spus.

Avocata a plecat şi eu m-am aşezat pe pat, dar nu am deschis imediat scrisoarea. Am aşteptat puţin. Veştile erau mult mai bune decât credeam. Aveam să-mi recapăt vechea viaţă. Poate că nu imediat, dar avea să se

întâmple. Am deschis scrisoarea, abia aşteptând să o citesc. Tata îmi scria mereu scrisori, încă de când eram mică, şi ele întotdeauna mă înveseliseră.

Scumpa mea Lil.

Mama ta a plecat să-şi predea cursurile pentru adulţi (singurul ei blestemat de venit!) în seara asta, aşa că sunt aici, acasă, şi am băgat la microunde o lasagna congelată.

Se pare că asta durează cincisprezece minute, aşa că o să scriu repede o altă scrisoare. Am vorbit cu avocata ta în dimineaţa asta şi mi-a zis tot felul de lucruri optimiste care m-au făcut să cred că ai putea să fii liberă să te întorci la viaţa ta mai curând decât credeam. Putem spera.

Parcă ar fi zece seara, dar e numai cinci! Se întunecă devreme aici. Beau cu mare plăcere un cocktail pe care tocmai l-am inventat eu. Un pahar mare de apă peste care am pus două degete de whisky. În esenţă, o apă cu aromă de whisky. Foarte gustoasă şi pot s-o beau de dimineaţa până seara fără să fiu în vreun fel afectat. Un alt avantaj e că în acelaşi timp nu sunt niciodată complet treaz la nicio oră din zi, şi totuşi mă trezesc în dimineaţa următoare încrezător şi plin de viaţă. Îmi pare rău că nu am descoperit metoda asta de a bea cu ani în urmă. Aş fi brevetat-o şi m-aş fi îmbogăţit.

Cuptorul a scos un clinchet, iar paharul trebuie umplut din nou. Mama ta a zis ceva cum că am veni amândoi să te vedem în weekend. Până atunci – „AI RĂBDARE, LUCRURILE SE VOR REZOLVA", cum a zis pisica spânzurată de o creangă.

Noroc, scumpo.

Tati

Ah, P.S. Am uitat să-ţi spun în ultima mea scrisoare, dar am nişte veşti proaste. Vechea fermă Bardwell de alături a fost cumpărată de managerul adolescent al unui fond de investiţii din Boston. Vrea să dărâme tot şi să construiască un soi de hotel ieftin de weekend cu vreo cincizeci şi şapte de camere. Buldozerele au început deja să sosească. Îţi spun asta doar pentru că ştiu că iubeai poiana aia de lângă fermă şi mă tem că o să sape totul mâine. Mama ta a devenit brusc o ecologistă teribil de furioasă. Îmi pare rău pentru vestea asta proastă. Probabil că

te întrebi despre ce dracu' vorbesc. Pe curând, Lil. Tati te iubește și întotdeauna te va iubi, orice ar fi.

virtual-project.eu